
6000823050

Skrifter

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie,“

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Niende Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1851.

Indhold af niende Bind.

Nisida.

Man hører ofte den Yttring, at alt Eventyrligt er reent forsvundet af Virkeligheden, at intet Menneskes Liv længere spiller i brogede Farver, men at det hengliber i en graa, for al romantisk Udsigt tillukket slagen Landevei. Hvor Meget der end i vore Tider taler for denne Mening, saa nærer jeg dog den Tro, at de fleste Mennesker enten selv have oplevet, eller været Vidne til saadanne Begivenheder, der, hvis de bleve indførte i en digtet Fortælling, vilde møde den ofte gjentagne Bebreidelse, at de vare usandsynlige. Mangen sand Tildragelse af denne Beskaffenhed bliver af en eller anden Grund ikke almindelig bekjendt, eller, naar den bliver det, vækker den ingen Forundring, eftersom den kun bekræfter den gamle Sætning, „at det Sande ikke altid er sandsynligt."

En Begivenhed, som jeg vel tør henføre til denne Klasse, er ikke blot mødt mig i min Ungdom, men har i sine Følger saaledes gaaet igjennem mit Liv og havt en saa afgjørende Indflydelse paa min Skjæbne, at jeg ikke kan nægte mig den Fornøielse at optegne dens Omstændigheder, for saaledes endnu engang at nyde dem i Erindringen. Den Dag, da jeg med udmærket gode Characterer kom hjem fra Examen artium, var det netop min Fødselsdag, da jeg fyldte mit attende Aar. Jeg levede hos min Moder, der var Enke. Vore Kaar vare meget indskrænkede, men vort Hjem var ikke desmindre behageligt, efter-

1*

som min Moder besad det ufatteerlige Talent, som ikke læres i nogetsomhelst Institut, at bestyre sit Huus med saadan Orden og Forstand, og — hvorfor ikke tilføie — med et saa kjærlighedsfuldt Sind, at Skjønheden aldrig forlod enten vor Omgivelse eller vor Omgang. Min Fader var død for flere Aar siden; en lille Søster, født i hans sidste Dage, havde strax fulgt ham i Graven. Jeg var saaledes min Moders eneste Barn, og den ovenomtalte Dag var, som man kan tænke, en stor Fest- og Glædes-Dag for os Begge. Ogsaa havde hun gjort Alt, hvad hun kunde, for at helligholde den. Hun havde blandt Andet indbudet til Middag to af mine kjæreste Medstuderende tilligemed vore nærmeste Paarørende og Venner, nemlig hendes Søster og Svoger. Denne Sidste var Professor, en lærd og dygtig Mand, der faderlig havde taget sig af mig og veiledet mig i mine Studeringer. Efterat vi i det bedste Lune havde nydt vort Maaltid og drukket paa de nye Studenters Velgaaende, fik vi isinde at spadsere, da det var et særdeles smukt Efteraarsveir. Min Moder og hendes Søster bleve hjemme, og den mandlige Deel af vort lille Selskab begav sig ud ad Esplanaden, som ikke var langt fra vor Bolig. Mine to unge Venner, som vare komne ind i en ivrig Samtale, gik foran, medens min Onkel Professoren og jeg fulgte efter. Vi toge Veien ud ad Citadellet, og under denne vor Gang forestillede min Onkel mig med stor Alvorlighed, hvorledes et nyt Liv fra denne Dag af burde begynde for mig, hvorledes jeg nu maatte stræbe med Flid og Anstrengelse ikke blot at fortsætte mine Studeringer, som hidtil, men ogsaa ved Informationer see til selv at kunne besørge mine Fornødenheder og derved lette min Moder de Omkostninger for min Skyld, som hun hidtil kun med stor Opoffrelse havde været istand til at bestride. Han vidste bedst, sagde han, at jeg var usædvanlig stærk i de levende Sprog, som han selv havde lært mig. Ved at give Underviisning i disse og endogsaa ved at

paatage mig litteraire Arbeider af Oversættelser og deslige maatte jeg kunne bidrage betydeligt til vort lille Huusvæsens Flor. Han tilføiede mange, i sig selv vistnok sunde, men temmelig forslidte Lærdomme, som for Ex. at Livet havde en dunkel og alvorlig Side, der især var følelig for den Uformuende, der kun ved egen Kraft og ved Afkald paa mange i sig selv uskyldige Goder kunde forskaffe sig en blot nogenlunde sorgfri Tilværelse. Disse Betragtninger nedstemte særdeles den Følelse af Lyksalighed, som paa denne Dag havde besjælet mig. Jeg syntes, at min Onkel burde have sparet disse Formaninger til en bedre Leilighed, ifald det overhovedet var nødvendigt at ledsage dem med saa nedslaaende en Fremstilling af mine Udsigter i Fremtiden, og jeg maa tilstaae, at jeg endnu er af den Mening, at man ikke skulde vise den øde Sandørken for Den, som først sætter Foden paa den, uden tillige at pege paa et Maal af Hæder og Tilfredshed i det Fjerne, og paa de smaa grønne Oaser, som ville lette den tunge Vandring. Hvor god derfor min Onkels Hensigt end var, saa fordærvede den mig imidlertid flere Timer af denne Dag, da jeg havde lykkelig naaet det første, om end ikke meget afgjørende, saa dog ikke uvigtige Maal af mit borgerlige Livs Bane.

Da vore unge Selskabsbrødre havde bestemt, at vi skulde gaae en temmelig lang Tour, vilde min Onkel ikke gaae længere med os, men vendte tilbage, og da vi Andre paa Hjemveien atter befandt os i Nærheden af Citadelsporten, forlode de unge Mænd mig ogsaa, da de skulde tilbringe Aftenen i et andet Selskab. Jeg var bleven træt og varm af den Aarsag, at jeg, uagtet det ikke endnu var synderlig koldt, gik og slæbte paa en stor saakaldet Slængkappe, hvori jeg havde indhyllet mig af barnagtig Glæde over dette Klædningsstykke, som jeg første Gang bar, og hvori jeg var ligesom forelsket. Jeg havde samme Dag faaet den i Foræring af min omtalte gode Onkel, der vidste, at en saadan Kappe længe havde været et af mine høieste verdslige

Dusker. Jeg fandt, at jeg tog mig ypperlig ud i den, at dens lysegraa Farve, dens elegante Snit gav mig et fornemt, udenlandsk, ja romantisk og ridderligt Udseende. Det gik mig nu imidlertid paa denne Spadseregang, som det vel ofte gaaer med Pragt og Hæder, den blev mig en tung Byrde. Da mine Medvandrende havde taget Afsked med mig, satte jeg mig, for at afkjøle mig, paa en Bænk, som dengang fandtes ikke langt fra Ravelinerne. Det begyndte at mørknes, og jeg tænkte paa at skynde mig bort, inden Vagten kom for at lukke Porten, da en Karreet i meget stærk Fart kom fra Citadellet, og holdt faa Skridt fra det Sted, hvor jeg sad. Et Fruentimmer stak Hovedet ud af Vognen, hun bar et sort Slør, ikke for Ansigtet, men tæt bundet om Hovedet, saa at det for mine flygtige Øiekast gav hendes skarpe, blege, som mig syntes aldrende Træk, noget Spøgelseagtigt. Til min store Forundring vinkede hun ad mig, og gjentog flere Gange et Tegn til at jeg skulde nærme mig, inden jeg kunde fatte, at det var mig som dette gjaldt. Endelig gik jeg tæt hen til Karreetvinduet, og i samme Øieblik rakte hun mig ud af dette en Kurv saa stor, at den neppe kunde komme gjennem Vinduet, og som med saadan Hast blev skudt ud, at den var falden paa Jorden, om jeg ikke havde modtaget den. Jeg fik ikke Tid til at sige noget Ord, thi neppe var Kurven i mine Hænder, og jeg vilde aabne Læberne for at spørge, hvad Dette skulde sige, før Damen lagde Fingeren paa Munden for at betyde mig, at jeg skulde tie, idet hun med den anden Haand bankede paa det forreste Vindue for at give Kudsken Tegn til at kjøre, hvilket han strax adlød og vendte i en saadan Fart, at jeg med min Kurv maatte springe tilside for ikke at blive overkjørt. Saa stærkt det var mig muligt løb jeg efter Vognen gjennem Citadelsporten og Esplanaden, men længe før jeg var ude af denne, var Vognen mig af Sigte. Det forekom mig, som om den kjørte ned ad Amaliegaden. Dog blev jeg hindret

af det tiltagende Mørke og af flere Vogne, som kjørte paa samme Vei, fra at vide Dette med Visshed. Jeg havde intet andet Valg end at gaae hjem med den mig ubekjendte Skat, som jeg bar under min Kappe, og som ikke var synderlig tung. Jeg betragtede Kurven. Den var meget ziirlig. Dens Laag, som bestod af ganske aabent Kurvemagerarbeide, var fastbundet med et bredt Silkebaand. Gjennem det gjennemsigtige Laag kunde jeg see noget fiint Hvidt skinne frem, og da jeg ved den nærmeste Gadelygtes Skin nærmere betragtede det, opdagede jeg, at et fiint Musselin var bredet som et Slør over Noget, som syntes at være ziirlig Damepynt af hvidt Tøi og couleurte Baand. Jeg tænkte smilende: „Hvem veed, hvilken deilig Frøken der iaften med stort Savn og Bedrøvelse beklager, at alt Dette er faldet i mine vanhellige Hænder! hvem veed, hvilke behagelige Takfsigelser, der vente mig, naar hun af Adresseavisen erfarer, at en retsindig Finder trolig har bevaret og med Glæde vil bringe hendes Eiendom!“ —

Da jeg kom ind i min Moders Dagligstue, fandt jeg der, foruden min Onkel og Tante, vor Vertinde, en Bryggerenke, som var kommen op til min Moder for i Anledning af Dagens dobbelte Høitidelighed at lykønske hende og mig. Den venlige Kone fik ikke Tid til at faae sine Høfligheder anbragte, hvad min Deel deraf angik; thi Alle udbrød i Spørgsmaal og Udraab angaaende den store Kurv, som jeg satte fra mig paa Divanbordet. „Hvad er der i den Kurv?“ spurgte Alle. „Det er, saa vidt jeg troer, Damepynt,“ svarede jeg, og fortalte kortelig mit Eventyr, medens jeg med nogen Besværlighed fik Baandet løst op, som holdt Laaget fast, hvilket jeg aabnede. Min Moder tog hurtig Sløret tilside, og — o Himmel! hvad kan skildre vor Forbauselse, da vi under dette Dække saae et ganske spædt Barn, der laae sovende, i fine, hvide, høist ziirlige Klæder, bundet fast til en blaa Silkepude med brede Baand af forskiellig

Farve. Vi bleve Alle som forstenede. Vi saae paa hinanden uden at tale. Endelig brød min Onkel Tausheden og sagde: „Naa! det manglede bare! Det er en god Skat, du der har bragt din Moder i Huset!“ — Jeg stammede forlegen nogle Ord, men blev i det Samme vaer, at der var fæstet en lille skreven Seddel paa den indvendige Side af Sløret, som min Moder endnu holdt i Haanden. Begjærlig greb jeg efter den. Den var skreven paa Fransk og indeholdt i Oversættelse omtrent Følgende:

„Efter Befaling“ (Hans eller Hendes kunde ikke bestemmes, da de franske Ord: „ses ordres“ tillade begge Forklaringer) „sender jeg Dem herved Barnet. Alt er forbi! De kan ikke være ulykkeligere, end jeg.“ — Der var ingen Underskrift, men længere nede paa Siden stod som et Slags Efterskrift: „I vor fortvivlede Forfatning har det ikke været muligt at meddele Barnet den hellige Daabs Sacrament. Sørg De derfor jo før jo heller, og giv hende — hvad der vel følger af sig selv — det elskede Navn Nisida.“

Meget klogere bleve vi vel ikke af denne Skrivelse; men imidlertid vare vi dog enige i den Formodning, at den Person, til hvem disse Linier henvendte sig, rimeligviis var bekymret over den Feiltagelse, som her var indløbet, og vilde blive meget glad over at faae Barnet. Min Onkel vilde strax gaae til Politiet for at melde, hvad der var forefaldet; min Moder holdt ham tilbage og bad ham tage sine Forholdsregler saaledes, at denne Sag ikke blev offentlig bekjendt, da det syntes hende klart, at en sørgelig Hemmelighed maatte være forbunden med denne Tildragelse. Man aftalte nu nærmere, hvorledes Dette kunde iværksættes, og min Onkel gik for at see til at udrette Alt paa bedste Maade, efterat det i vort lille Raad var besluttet desuden at lade et Avertissement indrykke i Adresseavisen og andre Dag-

blade, hvilket, forfattet i forblommede Udtryk, kun skulde være forstaaeligt for Vedkommende.

Da Onkel var gaaet, forenede de tre Fruentimmer sig om at betragte og beundre det lille Barn, hvis Skjønhed de overordenlig ophøiede. Det laae bestandig som i en sød Søvn. Vertinden yttrede, at man rimeligviis af Forsigtighed havde indgivet det noget Søvndyssende, for at det ikke skulde røbe sin Nærværelse i Kurven. Min Moder sagde rørt: „Ak! det er mig ligesom jeg saae min egen lille Pige, som jeg kun eiede nogle faa Dage." Hun bøiede sig over Barnet, lagde sin Kind imod det lille Ansigt og løftede det lidt op fra Leiet. Det vaagnede ved denne Bevægelse og opslog et Par store sortebrune Øine. Min Moder tog det i sine Arme, medens de to andre Fruentimmer undersøgte Kurvens øvrige Indhold, der var ganske fuldpakket af Børnetøi, især Linned, hvilket Altsammen udmærkede sig ved en overdreven Luxus og Ziirlighed. Om Barnets Hals var i en Snor bundet en bred Guldring, hvori en grøn Steen af samme Brede som Ringen funklede med et glimrende Skin. Vi prøvede, om den lille Plade, hvori Stenen var indfattet, ikke var en Kapsel, der skjulede et eller andet Mærke. Den lod til at gjemme noget Sligt; men ved nøiere Undersøgelse befandtes det dog ikke at være saaledes, og hverken paa denne Ring eller Noget af det Øvrige i Kurven var mindste Bogstav eller Tegn at opdage. Fruentimmerne raadsloge nu, om hvorledes man for Øieblikket skulde sørge for den lille Gjæsts Fornødenheder. At skaffe en Amme havde mange, ogsaa øconomiske og huuslige Vanskeligheder. Man raadede min Moder indtil videre at opkløkke Barnet med Melk. Vertinden sagde: „Een af mine Køer er ung og har nylig kælvet. Af dens Melk skal De hver Morgen faae en Pot til den søde Glut, saalænge hun er i Deres Huus."

Da min Onkel kom tilbage, var han meget fortrædelig over denne Begivenhed og opregnede alle de Ubehageligheder og Be-

skjærligheder, som den kunde drage efter sig. „Det Allerværste," sagde han tilsidst, „er endnu den Løgn og Sladder, som onde Tunger kunne faae at løbe med. De, kjære Svigerinde! er kun otte og tredive Aar, De er en smuk Kone endnu, hvilken deilig Historie kan Verden ikke lave af disse Omstændigheder, naar de staves og lægges sammen?" Min Moder rødmede, men svarede efter et lille Ophold: „Jeg har kun yderst lidt med den saakaldte Verden at gjøre. De, kjære Svoger, min Søster, min gode, tjenstagtige Vertinde, hvilke til min Lykke ere hos mig iaften, De ere Vidner til denne Begivenhed, og De ere de Mennesker, hvis Vidnesbyrd er mig vigtigst, og — hvad som er det Vigtigste, Gud er mit Vidne. Hans Forsyn, som styrer Alt, sender dette Barn til mig, sender mig det ved min Otto, paa denne for os Begge betydningsfulde Dag, og dette — maaskee forladte stakkels Barn, maaskee af en ulykkelig Moder med tusinde Taarer anbefalet til de Faderløses Faders Beskjærmelse, vil jeg ydmyg modtage i hans Navn, og beholde saalænge det er hans Villie." Under denne Replik luede min Moders Kinder, og noget Begeistret og Kraftfuldt lød gjennem hendes ellers sagte og bløde Stemme. Vi vare Alle rørte. Jeg ilede til hende, bøiede mine Knæe og kyssede hendes Hænder, ogsaa Onkel tog hendes Haand og sagde: „De er en god Kone, som jeg inderlig ærer og elsker. I Fruentimmer ere i Grunden bedre end vi Mænd. Naa! Gud give Lykke!" tilføiede han og rakte Haanden ud over Kurven, som stod paa en Tabouret, ved Siden af min Moders Stol, og hvori det lille Barn atter laae og sov.

Hverken Politiets Bestræbelser eller vore i tre Sprog forfattede Bekjendtgjørelser i Bladene, eller nogen anden af vore private Undersøgelser eller Gisninger ledede til mindste Oplysning om dette Barn, og da fjorten Dage saaledes vare hengaaede, forekom det baade min Moder og mig, som om dette lille Væsen tilhørte os allene i Verden. Vi lode det døbe og gave det, som

forestrevet var, Navnet Nisida. Min Moder opklækkede det med største Omhu og Kjærlighed, og denne nye Interesse beskjæftigede hende saa ganske, at jeg snart indsaae, hvad hun ogsaa selv tilstod: at hun vilde blive ubeskrivelig bedrøvet, dersom det hændte sig, at Nogen meldte sig med større Rettigheder til dette Barn og berøvede hende det. Hun saae ved en naturlig Illusion ganske sin egen, tidlig tabte Datter leve op i denne Pige.

Det varede ikke længe, førend den lille Nisida blev et Foreningspunkt for hele vort Bekjendtskabs Interesse. Min Onkel og Tante, som selv ingen Børn havde, saavelsom ogsaa vor jævne, godmodige Vertinde glædede sig ved at see, hvorledes Barnet trivedes og tiltog under min Moders omhyggelige Pleie. De syntes Alle at have Deel i denne lille Ubekjendte og kappedes om at lette min Moder sin Møie med hende. Næsten daglig bragte disse Venner Et eller Andet til denne Hensigt. Min Tante syede og strikkede til den Lille, undertiden kom hun og hendes Mand ved godt Veir med en Vogn for at kjøre Toure med hende og min Moder, eller for at hente dem Begge hjem til deres Huus, hvor en Vugge og alle Beqvemmeligheder vare anskaffede til den lille Yndlings Tjeneste.

Heller ikke var jeg den Eneste, paa hvem denne Begivenhed havde været uden Indflydelse. Jeg havde hidtil — som næsten Alle i min Alder og Stilling — kun gjort mig liden Betænkning ved de Bekostninger, jeg forvoldte min uformuende Moder, men den nye Byrde, jeg ved denne Leilighed mod min Villie og mit Vidende havde paalagt hende, den elskværdige Maade, hvorpaa hun havde modtaget den, indgav mig en hæftig Attraa efter ogsaa at gjøre Noget i denne Sag, der ofte forekom mig, som om den angik mig allernærmest, som om den lille Nisida var mit Barn, mit eget Hjertes Barn, Noget, som var mig tilskikket, var betroet til min Ære og Kjærlighed. Saaledes var den Illusion, som disse Omstændigheder opvakte i mit Sind. Min

Onkels Formaninger, som paa min Fødselsdag havde forstemt mig, vare mig nu en velkommen Ledetraad; og ved hans Hjelp lykkedes det mig ogsaa at faae Informationer, hvilke efterhaanden bleve flere og bedre, saa at jeg snart ved en ordenlig Oeconomie — hvilket ogsaa var en nye Dyd, som jeg lagde mig efter — kunde bestride mine værste Udgifter. Jeg var desuden flittig i mine Studeringer og tog med al Berømmelse begge Afdelinger af anden Examen.

Imidlertid havde vi i min Moders Huus gjort et nyt og uventet Bekjendtskab. Omtrent en Maaneds Tid efter hiin Aften, da jeg bragte den meget omtalte Kurv hjem med mig, hændte det sig en Eftermiddag, da min Moder og jeg sad ene, at Pigen kom ind og meldte en Herre, der vilde tale med Fruen i Huset.

Vi bad ham komme nærmere, og en gammel Mand traadte ind. Vi reiste os hurtig, som grebne af en uvilkaarlig Ærefrygt; noget saa Idealt omsvævede denne høie Figur. Hans blege, paa eengang milde og alvorlige Ansigt, hans skaldede Isse, omgiven af sneehvide, krøllede Lokker, hans hele Væsen og Udseende havde noget ganske Ualmindeligt. Hans Dragt syntes at tyde paa, at han var en Geistlig, og som en saadan fremstillede han sig ogsaa, idet han nævnede sit Navn og angav sig at være Præst ved den herværende catholske Menighed. Han sagde, at da han havde hørt, at den lille Etage, vi beboede, vilde blive ledig inden den egenlige Flyttetid, saa bad han om Tilladelse til at besee Leiligheden. Da vi erklærede at vi ingenlunde skulde flytte, bad han i meget høflige Udtryk om Tilgivelse for sin Paatrængenhed. Han forklarede sig kun med Møie i det danske Sprog, og blev meget fornøiet da vi tiltalte ham paa Tydsk, som dog heller ikke lod til at være hans Modersmaal, skjøndt han talede det flydende. Han beklagede sig over, at den falske Efterretning om disse Værelser havde lokket ham til at gaae en lang, for ham besværlig Vei, da han endnu opholdt sig i nogle

Sommerværelser i Nærheden af Byen, og søgte et for ham beqvemmere beliggende Logis i Staden selv. Jeg fremtog strax en Lænestol og bad ham unde os sin Nærværelse og sig selv nogen Hvile efter den lange Gang. Min Moder bød ham en Kop Kaffe, da denne just stod paa Bordet. Han modtog begge Tilbud med synlig Fornøielse. Der var i denne Mands Væsen en paafaldende Forening af Tilbageholdenhed og Alvorlighed med en fiin og indsmigrende Verdenstone. Han sagde til min Moder: „Jeg skal altid takke den Feiltagelse, som har ført mig til en lille Familie, der saa giæstfrit modtager en gammel, træt Mand. Jeg gjetter at De er denne unge Herres ældre Søster, at De er gift og at det lille sovende Barn der i Buggen er Deres." Min Moder loe og svarede, at alle hans tre Gisninger vare feilagtige. „Denne unge Mand," tilføiede hun, „er min Søn; jeg har været gift, men har desværre mistet min Mand; og Barnet der er en lille Fremmed, som en Hændelse eller en Guds Tilskikkelse har bragt i vore Hænder." — „Og dette Barn vil De antage Dem og beholde?" — „Ja det ville vi, dersom Ingen kræver det tilbage." — „Men uden nogen Hjelp eller Understøttelse til dets Opdragelse?" — „Jeg haaber, Gud vil hjelpe os." — Pateren udbrød: „Ja det vil han vist, min ædle Frue! Den hellige Jomfru vil med sit Barn i Armen usynlig nedstige til dette Huus og velsigne det." En besynderlig Ild lyste ved disse Ord ud af hans mørke Øine. Han tog snart Afsked, men bad om Tilladelse til engang igjen at turde besøge os, og da han gik, nærmede han sig det sovende Barn, betragtede det, gjorde Korsets Tegn over det og sagde sagte nogle Ord, som vi ikke kunde samle. Først et halvt Aar efter kom han igjen og forærede min Moder en Bouquet af udmærkede Blomster fra en lille Have, som han sagde, han havde været saa heldig at faae tilleie, tilligemed et Logis, ikke langt fra vor Bopæl. Efter denne Tid kom han oftere, dog ikke hyppigt. Han bragte

i Almindelighed en eller anden lille Foræring af Blomster eller Frugter. Han forstod at forfærdige meget smukt Dreierarbeide og forærede Nißida en Elfenbeens Rangle og andre Smaating af sit eget Arbeide, fremfor Alt et Halsbaand af smaa Perler, hvori hang et lille Kors. Dette Smykke, sagde han, vilde, naar hun bar det, afværge al Fare ved at faae Tænder og gjennemgaae de øvrige Børnesygdomme. Den gode Pater blev os stedse kjærere. Engang imellem tilbragte han Aftenen hos os, og disse Aftener vare en Fest for mig, thi ikke blot var denne gamle Mand den Første, der omgikkes mig med samme Agtelse, som om jeg var hans Lige i Aar og Stilling, men hans Samtale var desuden yderst tiltrækkende og underholdende, og uagtet der var adskillige Materier, hvori han undveg at indlade sig, var der dog noget overmaade Aabenhjertet i den Maade, hvorpaa han meddelte sine mange Livserfaringer og udbredte Kundskaber. Ogsaa min Onkel underholdt sig gjerne med ham, naar han traf ham, hvilket dog sjeldent skete, da vor gamle Pater helst slog sig til Ro hos os, naar vi vare ene. Onkel havde heller ingen rigtig god Tro til denne vor nye Ven. Han udlod sig vel altid med Agtelse om hans Lærdom og Kundskaber, men advarede os dog mod jesuitisk og papistisk Indflydelse.

Jeg vil langtfra ikke paastaae, at Paterens Kors og Perler bevarede Nißida for al Sygdom og Uheld, men det er vist, at intet Barn kunde trives bedre og heldigere. Det var virkelig som om usynlige veldædige Hænder gik min Moder tilhaande og lettede hende Pligterne mod den lille Pige. Med største Lethed overstod Denne de almindelige Børnesygdomme, som true Livet i dets Begyndelse. Hun var altid munter, man hørte hende næsten aldrig græde; hun kunde gaae ene, inden hun havde fyldt sit første Aar; og inden det andet udløb, talte hun fuldkommen reent og sammenhængende. Hun var et saa udmærket deiligt Barn af en saa original Skjønhed, at hun vakte Alles Opmærk-

somhed, som bleve hende vaer. En usigelig øm og kjærlig, men overmaade hæftig Characteer viste sig hos hende allerede i denne spæde Alder, hvilket baade henrykte og foruroligede min Moder, hvis Øiesteen hun var; ogsaa min Tantes og Onkels Yndling blev hun daglig mere. Den gode Pater var særdeles indtagen af dette Barn; han syntes at foryngе sig ved Synet af hende, og man kunde mærke, at det var ham yderst behageligt, at hun kaldte ham Papa, en Benævnelse, som hun, inden hun kunde tale reent, havde dannet af det „Hr. Pater," som vi Andre nævnte ham med, og siden beholdt han dette kjære Navn, som hans Stilling i Livet nægtede ham.

Jeg veed ikke ret, hvorledes jeg var kommen til en Anelse om, at denne Mand var indviet i den Hemmelighed, som skjulte Nisidas Herkomst, og at han derfor forsætlig og ikke hændelsesviis var kommen til os. Mange Omstændigheder, selv Barnets Navn og hele Udseende havde ofte indgivet mig den Formodning, at hun var født af fremmede og fornemme Forældre, og det syntes mig ikke urimeligt, at den catholske Gesandtskabs-Præst kunde vide Mere herom end Andre. Engang i et fortroligt Øieblik yttrede jeg Dette for ham, men han svarede uden mindste synlige Forvirring: „Hvor kan De falde paa saadanne Tanker? Forring ikke Deres ædle Godhed mod dette Barn ved at gruble over hendes jordiske Udspring. Hun er vistselig af den allerhøieste Herkomst, thi Guds Moder selv er hendes og alle af deres Forældre forladte Børns Moder. Dette er Alt, hvad jeg veed, og det maa være nok for os Alle." — Siden blev denne Sag ikke mere omtalt imellem os.

En Række af Aar fulgte nu, som jeg altid gjenkalder mig med en egen Fornemmelse af Ro og Behag. Det var ligesom en Velsignelse fulgte alle mine Foretagender. Jeg gav mange Læretimer og fik de fleste godt betalt, og da jeg var færdig med anden Examen, paatog jeg mig adskilligt andet Arbeide. Jeg

oversatte nogle videnskabelige Værker; ja endogsaa i æsthetiske Frembringelser vovede jeg mig til frie Bearbeidelser af Et og Andet. Det lykkedes over Forventning, og saaledes fortjente jeg Betydeligt mellem Aar og Dag, og var derved saa lykkelig at kunne forbedre min Moders huuslige Liv. Den Kjærlighed, de glade Ansigter, som mødte mig i mit Hjem, og som gjorde mig dette kjært, forenede med de mange Beskjæftigelser, som optoge min Tid, forvoldte, at jeg næsten aldrig deeltog i de Fornøielser eller de Forbindelser med unge Mennesker paa min Alder, som under andre Omstændigheder vilde have været tillokkende for mig. Naar jeg om Aftenen kom hjem fra mine Forretninger, eller efter at have arbeidet i min eensomme Stue kom ind til min lille Familie, var jeg altid vis paa, at Alt omkring mig vidnede om min Moders Opmærksomhed paa mine smaa Ønsker, om hendes inderlige Lyst til at glæde mig. Min Onkel og Tante og et Par af mine jævnaarige Venner forøgede ofte vor huuslige Kreds. Den lille Nisida, som kaldte mig Broder, hang ved mig med inderlig Hengivenhed, løb mig imøde naar jeg kom hjem, klyngede sig om min Hals, hoppede af Glæde paa mine Arme og overøste mig med sine uskyldige Kjærtegn. Hendes hæftige Utaalmodighed kunde jeg standse ved et Ord; ja et alvorligt Øiekast af mig virkede ofte mere end de smaa Tvangsmidler, som min Moder anvendte. Meget tidligere, end nødvendigt var, yttrede hun Begjærlighed efter at lære, og nødte mig næsten til at begynde paa at undervise hende, hvilket snart ved hendes forbausende Nemme og Opfatningsgave blev mig en kjær Pligt. De Glæder, som bleve mig til Deel i denne Periode af mit Liv, vare saa simple, de vilde synes saa ringe i Verdens Øine, og vare dog for mig saa store og rige. Naar jeg saae mig istand til at overraske min Moder med en eller anden liden Overflods-Artikel, som jeg vidste hun længe forgjæves havde ønsket, ja blot ved at bringe Nisida en Dukke eller en Billedbog, følte jeg selv

en barnlig Glæde. Der var den Tid et Sted i Nærheden af Byen, hvor man i en meget smuk Have kunde blive beværtet med Thee, Kager, Frugt, Viin og deslige. Det var intet Tracteursted, men tilhørte en Gartner, der solgte Frugt og Havesager. Til denne Mand havde vi et gammelt Bekjendtskab og vare komne overeens med ham om, at han fra et Tracteursted ligeoverfor lod hente, hvad vi ønskede at fortære i hans eensomme Have. Til dette Sted vandrede vi næsten hver skjøn Sommeraften, undertiden med en eller anden af vore faa Omgangsvenner, dog som oftest ene med os selv. En enkelt Gang kjørte vi ud til fjernere Steder, og disse Udflugter vare os en Kilde til usigelig Fornøielse. Rissidas Jubel, min Moders Glæde over det skjønne, nydeligt klædte Barn, som tiltrak Alles Øine, vare ikke de ringeste Nydelser ved disse Leiligheder.

I en saadan eensformig og rolig Tilværelse hensvinder Tiden saa hurtig, at man næsten forfærdes ved at bemærke dens Flugt. Saaledes gik det mig, da jeg, især ved min Onkels Forestillinger og Bebreidelser, saae det ene Aar gaae efter det andet, uden at jeg alvorlig tænkte paa min Embedsexamen, ja ikke engang kunde blive enig med mig selv, om hvilken Vei jeg egenlig vilde slaae ind i det borgerlige Liv. Jeg havde i mange Tider læst til juridisk Examen, men jeg kom ingen Vei dermed. Jeg fortvivlede ved disse Studier og havde altid Paaskud nok til at afbryde dem. Jeg vidste med mig selv, at jeg var virksom, at jeg gik frem i indre Dannelse; jeg ønskede blot at Alt kunde blive for stedse som det var, jeg følte mig tilfreds og sagde ofte til mig selv, at jeg paa eengang nød en Huusfaders Lykke og et ungt Menneskes Frihed. Med disse Betragtninger og med mine endnu unge Aar undskyldte jeg mig for mig selv og min Onkel, der svarede mig: at saaledes som nu, kunde det ikke blive. — Og han havde Ret. Mennesket maa jo uddrives af dette skjønne Uskyldighedens Paradiis. Han maa vende det Ryg-

gen for at kæmpe for det og søge at vinde det tilbage. Flere Aar vare imidlertid henrundne, jeg havde allerede fyldt mine fer og tyve Aar, da en Omstændighed indtraf, der nokſom beviste, at jeg trængte til at gjøre nærmere Bekjendtskab med Verden og Menneſkene, end jeg hidtil havde havt Leilighed til.

Der vare to Piger, ſom jeg gav Timer i Fransk. Deres Fader var en formuende Borger, der var Capitain ved Borgerſkabet, hvorfor hans Døttre efter kjøbenhavnſk Skik lode ſig kalde Frøkener. Manden var en meget ſimpel, udannet Mand, og hans Huus var ligeledes efter kjøbenhavnſk Skik en beſynderlig Blanding af Gjerrighed og Ødſelhed. Han var Enkemand, og de to voxne Døttre ſkiftedes til at beſtyre Huusholdningen. Den Ældſte, Beate, en Pige paa en tre til fire og tyve Aar, var meget ſmuk; den Yngſte, Petrine, var derimod meget ſtedmoderlig behandlet af Naturen, hvad det Udvortes angik, men til Gjengjæld var hun udruſtet med langt ſtørre Gaver til at lære og fatte. Hun havde i alle Maader et ganſke andet Sving end Søſteren, og Grunden hertil var rimeligviis, at hun ikke var opvoxet i det fædrene Huus, men hos nogle Slægtninger, ſom ſiden havde forladt Landet. Og hvorvel det er vanſkeligt at gjøre et fremmed Sprog fatteligt for en Perſon, der til ſit to og tyvende Aar aldrig har havt nogen Underviisning eller Øvelſe i det, ſaa lærte dog Petrine temmelig godt Fransk, medens derimod Beate gjorde ſaa uſle Fremſkridt, at jeg følte mig ſkamfuld hver Gang jeg modtog min Betaling for hendes Underviisning. Ogſaa forundrede det mig, at hun vilde fortſætte denne, da den ikke ſyntes at intereſſere hende. Det Bord, vi ſadde omkring, flyttede hun altid hen til Vinduet, og hendes Øine og Tanker forlode næſten aldrig hvad ſom paſſerede paa Gaden. Midt i en Mening i den Bog, hvori vi læſte, eller midt i en Regel, ſom jeg gav mig al Umage med at forklare, bleve vi afbrudte ved hendes Udraab: „Nei ſee, hvor halvgal hun ſeer ud, ſom

der gaaer!" eller: „Gud! hvilken Gang den gamle Frue sætter op!" eller: „Nei Herre Jemini! Mon de To ere forlovede, som der gaae Arm i Arm!" o. s. v. Ofte bleve vi afbrudte af Veninder, som kom i Besøg. Det slog næsten aldrig feil, at disse Damer, saasnart de traadte ind i Stuen og saae, hvormed vi vare beskjæftigede, strax lavede sig til at gaae igjen, med mange Undskyldninger og Forsikkringer om ikke at ville spilde vor Tid; men det var ligesaa sikkert, at de lige ved Døren, ja ofte staaende midt i denne, begyndte en Conversation, der varede til Timen var udløben, og jeg, efter flere Gange at have seet paa mit Uhr, reiste mig og gik, medens Damerne endnu i fuld Passiar neppe lagde Mærke til, at jeg gik dem forbi. Petrine saae dog altid fortrædelig ud ved en saadan Leilighed, og gav mig sin Misfornøielse tilkjende baade ved Miner og ved smaa Sarcasmer, som hun hviskende henvendte til mig, og disse vare stedse saa træffende og saa bittre, at jeg uagtet deres Vittighed neppe kunde lee af dem, naar jeg betænkte, at de traf hendes Søster og nærmeste Omgangskreds. Disse Veninder gjorde ogsaa stor Forskjel paa de to Søstre. De syntes temmelig at oversee Petrine, medens de forgudede Beate. Der var een iblandt dem, som jeg ofte der i Huset hørte omtale som en „høist aandrig Dame"; dette Udtryk hørte jeg vist hundrede Gange om denne Pige, der ikke længere var ung og hed Sabine. Denne Frøken Sabine kom ofte under vore Læsetimer, og engang sagde hun til mig: „Hvor De er lykkelig, der skal informere et saadant Væsen som Beate! Det siger jeg reent ud, at en saa høit begavet Natur er der ikke Mage til i den vide Verden. Alt hvad hun begynder paa, kan hun strax udføre til Fuldkommenhed, og jeg er vis paa, at De ikke behøver at gjøre Dem den ringeste Umage med at lære hende Fransk; thi det mindste Vink er nok for hende, saa gaaer hun videre end Den, der skulde veilede hende, saa veed hun det af sig selv. Det er Geniet! Det er hende medfødt, som

alle Yndigheder og Fuldkommenheder. Ja De kan vist ikke forundre Dem over den Varme, hvormed jeg omtaler min Beate. Jeg siger hvad jeg mener, jeg tilbeder hende, elske er for lidt sagt, jeg tilbeder hende, og det synes mig Alle maae gjøre."

Frøken Sabine gik strax efter denne Replik, der ogsaa var stegen saa høit i Begeistringen, at det var heelt paafaldende at høre hende lige i samme Aandedræt tilføie, idet hun løb mod Døren: „Hør, Petrine! I hvilken Hosebod kjøber du de Handsker, du veed nok?"

Da Beate havde fulgt hende ud og var bleven saa længe underveis, at jeg imidlertid havde faaet Tid til at dictere Petrine en Stiil paa to Siders Længde, sagde hun, idet hun kom tilbage: „De maa ikke forarge Dem over den Ros, som Sabine ødsler paa mig. Hun er et Genie, og det Slags Folk tager altid Munden fuld. De gjorde et Ansigt, medens hun talte om mig, der saae saa forlegent ud, at jeg nok kunde see, De var af anden Mening end den gode Pige." — Jeg havde længe havt isinde at tale om de ringe Frugter, Beate høstede af vore Læretimer, og greb derfor denne Anledning til at sige, at min Forlegenhed kom af Samvittighedsskrupler over at modtage Betaling for Noget, som jeg ikke udførte, som jeg ønskede. Beate blev overmaade forundret over mine Yttringer og forsikkrede, at hun daglig i sine Tanker takkede mig for de Fremskridt, hun gjorde under min Veiledning, og at hun meget godt forstod enhver fransk Bog og Alt, hvad der blev talt paa Fransk. Paa mine Indvendinger svarede hun, at hun jo rigtignok ikke i min Nærværelse kunde oversætte Det, jeg forelagde hende, thi hun kunde ikke finde Ord dertil paa Dansk, men naar hun var ene og ikke undseelig, saa kunde hun godt forstaae den sværeste Bog og oversætte den for sig selv. Hun bad mig derfor paa det Indstændigste, ingen Skrupler at gjøre mig, men være vis paa, at min Underviisning ikke var spildt.

Hvad nu denne Sag angik, saa beroligede jeg mig med, at Petrine havde Nytte af min Information; men Alting der i Huset forekom mig dog saa forkeert, at jeg tidt var kjed deraf og vilde trække mig tilbage; men de to Piger kom mig altid imøde med saa megen Venskabelighed og Opmærksomhed; det var mig saa klart, at de nødig vilde opgive vore Læretimer, saa jeg aldrig havde Hjerte til at frasige mig dem.

Beate var forlovet med en ung rig Mand, en Detailhandler, et godmodigt, men enfoldigt Menneske, som hun behandlede temmelig med Ringeagt, skjøndt det syntes, som om hun glædede sig til deres Forbindelse. Han hed Andreas til Døbenavn, men hun kaldte ham altid „min Andrik," eller „Andrikken," en Vittighed, som jeg altid tænkte, skrev sig fra den satiriske Petrine, da den stakkels Brudgom i Figur og Gang virkelig havde en paafaldende Lighed med en And. Andreas vidste godt, at han havde faaet dette Ogenavn i sin tilkommende Familie, men bar det uden mindste Fortrydelse, som en uskyldig Spøg af hans aandrige Kjæreste. En Dag da jeg kom, gik han mig imøde, trykkede min Haand og takkede mig, fordi jeg havde lært hans Forlovede at tale saa fortræffelig Fransk. „Igaar," sagde han, „vare vi i et Selskab, hvor der var en Franskmand, som Ingen kunde tale med, inden min Beate kom; men da gik det ogsaa Papplepap! De skulde have hørt det! — Jeg havde rigtignok Ære af hende." — Beate hørte derpaa og sagde: „Aa ja! det gik jo ganske taaleligt." — Jeg forundrede mig i mit stille Sind. Hun forlod Værelset, og Andreas sagde nu til mig i en fortrolig Tone: „Jeg skal sige Dem, kjære Ven! Jeg har udsøgt mig en Pige til Kone, som kan gjøre Figur i Verden, som Folk kan gloe paa og tale om, for seer De! jeg har før været uheldig, jeg har været forlovet med en anden Pige, som jeg rigtig holdt grumme meget af. Det var et fattigt Pigebarn, som jeg vilde gjøre lykkelig; men med Skam at tale om, saa

slog hun op med mig, og det for en Karls Skyld, der Intet eiede og Intet forstod, og tænk engang, at siden sagde hendes dumme Familie til hendes Undskyldning, at hun dog ogsaa var for god til mig. Og derfor vil jeg nu vise dem og alle Mennesker, at jeg kan faae Den, der slaaer Sparto til hende." —

Hvad iøvrigt den berømte franske Samtale angik, saa kom siden Petrine og fortalte mig med megen Fornøielse, at Conversationen mellem hendes Søster og Franskmanden slet ikke var bleven ført paa Fransk, men paa daarligt Tydsk. Den Fremmede havde først tiltalt Beate paa Fransk, men da han mærkede, at hun ikke forstod ham, hjalp han sig med Tydsk, saa godt han kunde, hvorpaa Beate ogsaa havde svaret paa Tydsk. De havde Begge blandet deres Tale med et og andet fransk Ord. Beates Tydsk var svært at forstaae, og Franskmandens Udtale gjorde, at hans ikke var bedre. Petrine tilføiede: „Havde det ikke været for Effectens Skyld, kunde de ligesaa godt være blevne Hver ved sit Modersmaal; thi de forstode slet ikke hinanden, men den Ene svarede i Øster, naar den Anden havde talt i Vester. Imidlertid sagde Vertinden og hendes Søster mange Gange: Gud hvad det Franske dog er for et deiligt Sprog!" — Beate kom til under denne Samtale, og Petrine var ubarmhjertig nok til ikke at lade sig forstyrre i sin Beretning. Beate saae ganske forundret ud. Petrine udbrød leende: „Du gjør et Ansigt, som om du selv troede, du talte Fransk, og saa var det Tydsk." — „Tydsk?" gjentog Beate alvorlig: „Jeg troer, du er gal! Det er dine evige Drømmerier." Ved nærmere at drøfte denne Sag blev jeg virkelig overbeviist om, at Beate ved at paastaae, at hun og Franskmanden havde talt Fransk, idetmindste halvveis troede det selv. De indblandede franske Ord og flere saadanne Omstændigheder havde vel Deel i denne Illusion, desuden var det Hele foregaaet, som man kan tænke sig, i et meget udannet Selskab. Men denne var ikke den eneste, ja jeg kunde

gjerne sige største Forblindelse, som fandt Sted i dette besynderlige Huus. Saaledes levede hele Familien og alle Bekjendte i den Overbeviisning, at Beate var et udmærket vittigt og aandelig begavet Fruentimmer, som maaskee undertiden lod sig lidt formeget henrive af sit rige satiriske Lune; og at Petrine derimod var en overmaade god, men ubetydelig Pige, der ved Siden af den mere glimrende Søster blev tilsidesat og derved noget tungsindig og skinsyg. Tildeels vare Pigerne selv besnærede af denne falske Mening; idetmindste holdt Beate sig for klog og vittig, og Petrine ansaae sig selv for godmodig og blid, medens det fuldkommen Modsatte var Tilfældet. Beate var en mild og godmodig Characteer, der, fri for sin Attraa efter at glimre, vilde have været behagelig; Petrine derimod var klog og vittig, men skarp og satirisk. Med Falkeblik opdagede hun sin Omgivelses Svagheder og blottede dem uden Barmhjertighed. Det var ligesaa umuligt at kjede sig med hende, som at være ganske fri i hendes Nærværelse, da det altid syntes, som om hun havde et eget Talent til at opdage og afsløre den Skyggeside, som intet Menneske kan sige sig fri for.

Blandt de mange Selvbedrag, som spøgede i Beates Hjerne, var ogsaa det, at hun forstod til skuffende Lighed at efterabe alle Mennesker. Disse Portraiter vare imidlertid, som saamange andre, meget ufuldkomne og ofte aldeles ukjendelige. Hun var imidlertid saa glad over denne formeente Færdighed, at hun uden Skrupler anvendte den paa Fader, Søster, Veninder, ja allermeest paa sin Forlovede. Den stakkels Andreas havde neppe nogen Dag forladt Værelset, før hun vraltede om i Stuen, satte sig, pustede og talte efter ham. Engang, da hun havde øvet sin Kunst paa en Veninde, som Petrine yndede, traf jeg begge Søstrene i en hæftig Ordstrid. Petrine kaldte det Falskhed, at man med Kjærtegn og venlige Ord modtog en Person, som man i samme Øieblik stræbte at gjøre latterlig „Det er en

uskyldig Spøg," svarede Beate, „som kun bornerede Mennesker kan fornærmes over. Men Den, som er begavet med dette farlige Talent til at copiere alle Folk, kan ikke modstaae det." — „Kalder du det et Talent?" — „Ja det gjør jeg tilvisse! jeg kalder det et stort Talent." — „Da er det idetmindste et Talent, som du har tilfælleds med Abekatte og med Poppegøier." — „Aa! det er nu saa dumt sagt. Nei hvad siger Sabine? Denne Gave til strax at opfatte den comiske Side ved enhver Ting, dette Blik .... denne Gave .... denne Kunst .... jeg kan ikke huske hendes Ord saa nøiagtigt." — „Nei det mærker jeg; men det Blik, som kun kan see det Uskjønne, ikke det Skjønne, den Gave at tilegne sig det Ufuldkomne og overdrive det til en modbydelig Caricatur er slet ikke værd at rose." — „Da rose dog Alle det Talent og more sig over det. Man kan fornøie et heelt Selskab dermed." — „Ja et heelt Selskab kan ogsaa fornøie sig over en Hund, som gjør Kunster, som kan spaae af Kort og regne Tal sammen. Men for Resten, hvad dig angaaer, saa er det Synd at trættes med dig om den Sag, thi De, du vil efterabe, have ingen Skade af det. Der skal saamænd Ingen kjende dem igjen paa de Billeder af dem. Du har kun Villien til at gjøre Nar af dine Venner, og det er baade meget for Lidt og lidt for Meget." — Denne sidste Bemærkning krænkede Beate langt mere, end alle de foregaaende Bebreidelser for Falskhed og deslige. Søstrene kom formelig op at skjændes, og Petrine forlod Værelset i største Sindsbevægelse. Beate opfordrede mig nu paa det Ivrigste til oprigtig at sige min Mening. Uden at indlade mig i at svare paa Det, hun egenlig spurgte om, nemlig om hendes Besiddelse af de Gaver, Søsteren havde fradømt hende, svarede jeg: „Jeg tilstaaer, at jeg ikke sætter Priis paa den Færdighed at kunne efterabe Andre, og hvis man ogsaa kan tillægge noget Saadant Navn af Talent, saa kan jeg dog ikke beundre det Slags Skarpsindighed, som ikke har bedre Gjen-

stand for sin Opmærksomhed, end at gribe og udhæve det Særegne i det Ydre, som findes hos ethvert Menneske mere eller mindre. Ved at efterabes bliver dette naturligviis en uskjøn og latterlig Caricatur, medens det mangengang hos Den, som besidder det, er forbundet med noget vist individuelt Naivt, ja mangengang Gracieust, som Efterabelsen ikke kan give; og at see sit eget eller et andet Ansigt, som er os kjært, i et vanskabende Huulspeil har altid noget Ubehageligt." — „Fordømmer De da al Satire? Maa man ikke lee af det Naragtige?" — „Jo Gud skee Lov! Men De, som gjøre Profession af at kunne efterabe Andre, anvende som oftest altfor lidt Critik og altfor liden Tact og Delicatesse i Valget af deres Fremstillinger. Jeg glæder mig ubeskrivelig over en god Satire, men jeg hader Pasquillen. Satiren træffer altid Daarskaben selv, men Pasquillen træffer kun den Enkelte, og det er ikke interessant, med mindre denne Enkelte er ligesom en Repræsentant for en heel Klasse Narre. Derfor synes mig altid, at en god Skuespiller, som ret veed at give sin Rolle den Individualitet, hvorom man pleier at sige: „„den er som greben ud af Livet,"", han staaer der som en Typus for en heel Klasse af Mennesker, som Mennesket, kunde man sige, paa et saadant Standpunkt af Dannelse, af Lidenskaber, i saadanne Omstændigheder, men ikke som et Portrait af det eller det os bekjendte Menneske, hvilket altid har noget Forhadt." — „De holder med min Søster, som jeg mærker. De sætter ingen Priis paa det skarpsindige Blik for det Comiske, som saa Faa besidde?" — „Jeg vil tilstaae, at Deres Søsters Lignelse om Abekatte og Poppegøier halter lidt mere end tilladeligt, og jeg vil ogsaa skatte et skarpt Blik for det Comiske, naar det ikke, som Deres Søster sagde, udelukker et ligesaa skarpt Blik til at opfatte det Skjønne og Elskværdige, som ofte er langt vanskeligere at faae Øie paa end det Latterlige. Der gives enkelte Mennesker, som ogsaa kunne efterabe det Skjønne. Den Gave holder

jeg høit i Ære, thi det forudsætter dog altid en vis Sympathie med dette, at man saaledes forstaaer at tilegne sig det. Jeg har hørt en Mand recitere et Digt, en Monolog, efter en afdød berømt Skuespiller, saa aldeles skuffende, at alle Tilstedeværende vare henrykte og dybt rørte, og selv min lærde og alvorlige Onkel havde Taarer i Øinene og sagde, at det var ham en høi Nydelse endnu engang at høre den tabte Kunstners Stemme og henrives af den. Det være for Resten langt fra mig at ringeagte Caricaturen; hvo maa ikke henrykkes over Hogarth? Men her kommer jeg egenlig til et Exempel, som forklarer min Mening. Hogarth har med sand poetisk Kraft fremstillet det characteristisk Hæslige, Smagløse ved Lasten og Flauheden, det Tragiske i deres Følger, men han har ikke anvendt sit store Pund paa at spotte de Egenheder, som kun ere Naturens eller Tilfældets eller Dandsemesterens eller Skrædderens Feil. Og det vover jeg nu at paastaae, at der ogsaa i denne Green af Satiren skal være noget — hvad skal jeg kalde det? — noget Gracieust turde jeg maaskee sige, som kaster et formildende Slør over det Saarende; at Noget, om end uendelig meget ringere — saa dog et Glimt af Hogarths Aand burde besjæle Enhver, der vil give sig af med at fremstille Caricaturer enten med Penslen eller paa dramatisk Viis." —

Himlen maa vide, hvilken naragtig Indskydelse der indgav mig denne Lyst til at høre mig selv tale, thi det var dog egenlig kun til min egen Opbyggelse, at jeg holdt denne Præken, som jeg ved mindste Eftertanke burde indsee, at Beate ikke kunde have synderlig mere godt af, end af hiin Conversation med Franskmanden. Endelig vaagnede da ogsaa saamegen sund Fornuft hos mig, at jeg loe af mig selv og taug. Men Gud bevare os! hvorledes blev jeg tilmode, da jeg bemærkede den Virkning, som min Veltalenhed havde frembragt! — Beate, som havde siddet med bøiet Hoved, noget bortvendt fra mig, henfløb i Taa-

rer. Først efter at jeg flere Gange i stor Forlegenhed og Forfærdelse havde spurgt om Grunden til hendes Sindsbevægelse, svarede hun, neppe istand til at tale for Graad: „Jeg har vel tilforn tænkt Det, som jeg nu altfor godt mærker, at De kun har lidt Godhed for mig. Det manglede blot i al min Ulykke, at ogsaa De, som jeg agter og ærer saa høit, som jeg sværmer for, at De skulde foragte og nedsætte mig.“ — „Gud bevares, Frøken! De forskrækker mig ordenlig. Hvor kan De tænke, at jeg .... jeg vilde for ingen Priis saaledes bedrøve Dem. Iøvrigt saa maa ialfald min ubetydelige Modsigelse være ligegyldig for en Person, som er Gjenstanden for alle Venners og Bekjendtes Beundring.“ — „Ja det er jeg rigtignok, men det bryder jeg mig ikke om. Jeg er en ulykkelig Pige, jeg vilde bare ønske at jeg var død og borte.“ —

At see et smukt Fruentimmer græde, og ovenikjøbet selv at have givet Anledning dertil, maa naturligviis gaae en Mand til Hjerte, hvis han ikke reent er af Stok og Steen. Meget rørt bønfaldt jeg Beate om Tilgivelse, og med Forsikkringer, som i dette Øieblik vare fuldkommen oprigtige, bad jeg hende ikke tvivle paa mit venskabelige Sindelag, men at fatte Tillid til mig og betroe mig, hvad der egenlig saa dybt bevægede hende. Jeg havde under min Tale taget hendes Haand, hun greb den med begge sine, og inden jeg kunde hindre det, trykkede hun den til sine Læber. I min Forbauselse, og næsten uden at jeg selv vilde det, kastede jeg mig for hendes Fødder. Hun slog Armene om min Hals og kyssede mig. Et saadant Øieblik havde jeg aldrig oplevet. For første Gang i Livet opstod i min Sjæl den Tanke, at et Fruentimmer elskede mig. Jeg spørger enhver ung Mand, om han ikke i mit Sted vilde, som jeg, have følt sig i den syvende Himmel? Og da Beate nu forsikkrede mig, at hun fra første Øieblik af vort Bekjendtskab havde elsket mig og fortvivlet over sin Forlovelse, som hun kun tvungen havde indgaaet, længe

førend hun kjendte mig, at al den paatagne Munterhed, som maaskee mishagede mig, kun var en Maske for at dølge et sønderrevet Indre, saa tog jeg alt Dette for rene Troesartikler og forelskede mig ganske rasende i denne Pige, som jeg for to Timer siden slet ikke fandt elskværdig. Et saadant uventet Udfald fik denne Samtale, og man kan sige, at Enden passede til Begyndelsen, ligesom Omqvædet undertiden passer til Verset i de gamle Kæmpeviser.

Man kan let forestille sig, at Beate og jeg efter denne Tildragelse grebe al optænkelig Leilighed til at tale ene med hinanden; men kun sjelden lykkedes det os at fjerne den snue Petrine, der med mangt polisk Diekast og smaa bidende Epigrammer gav os tilkjende, at hun gjennemskuede vor Hemmelighed. I de faa stjaalne Dieblikke, som vi stakkels Elskende kunde erobre, dreiede vor Samtale sig uophørlig om det Samme og det Samme. Beate jamrede over sit nærforestaaende Bryllup med Andreas, som hun aldrig kaldte Andet end den ækle Andrik, og forsikkrede, at hun langt foretrak Døden for et Ægteskab med dette enfoldige og uopdragne Menneske; og jeg paa min Side anvendte al min Veltalenhed for at formaae hende til under saadanne Omstændigheder hellere at bryde dette Baand, medens det endnu var Tid, end at indgaae en Forening, der var hende saa forhadt. Dog havde jeg saa megen sund Fornuft tilbage, at jeg kunde forestille hende, at en Forbindelse med mig vilde være forenet ikke blot med lange Udsigter til at kunne gifte os, men ogsaa med mangen Opoffrelse af hendes billige Fordringer til Livets Nydelse; og at desuden den stakkels Andreas med alle sine Mangler var overmaade godmodig og retskaffen, uden at tale om hans Rigdom. Hun svarede mig med Kjærlighedsforsikkringer og Trudsler om at ville døe inden den Dag, hun skulde ægte Andreas, men uden at ville indlade sig i at følge mit Raad og bryde sin Forlovelse. Hun turde ikke, sagde hun; hendes Fader

vilde rase mod hende; det første Dieblik med ham og Andreas vilde være altfor skrækkeligt. Da vi nu altsaa engang vare stegne til en svær Høide af Fortvivlelse og Raadvildhed, foreslog jeg hende at gaae ud en Dag og efterlade eller sende et Brev, hvori hun erklærede sin Beslutning. Hun opregnede de tusinde Vanskeligheder ved at faae et saadant Brev skrevet uden at blive overrasket af Petrine eller Andre, og vidste heller Ingen, hos hvem hun kunde finde Tilflugt, medens den skrækkelige Explosion gik for sig hjemme. Mine Forslag om at betroe sig til Petrine, eller til Sabine, eller en anden Veninde, og tye hen til Denne, mødte hun med største Uvillie. Endelig vovede jeg at foreslaae hende at tilbringe den omineuse Dag eller flere Dage hos min Moder, til hvem jeg vilde betroe hendes Stilling og Skræk for den twungne Forbindelse, uden dog at nævne vort indbyrdes Forhold, om hvilket hun havde paalagt mig den strengeste Taushed. Dette Forslag greb Beate med Begjærlighed, og allerede næste Dag indfandt hun sig tidlig om Morgenen hos min Moder, der kun med stor Utilbøielighed og efter mange Betænkeligheder og Indvendinger havde givet efter for mine Overtalelser og Forestillinger om den gode Gjerning, som hun herved udøvede. Med sin naturlige Mildhed modtog hun den fremmede Pige, der strax meget aabenhjertigt og vidtløftigt indlemmede hende i sine Anliggender, det ene undtagen, som havde havt nærmest Interesse for hende at erfare. Min Moder svarede ikke meget paa Beates Tale, men anviste hende et eensomt Værelse, hvor Alting var indrettet, til at hun i Ro kunde sidde der og skrive det vigtige Brev. Det varede længe, inden hun benyttede sig af dette Tilbud. Hun opholdt Tiden med at betragte adskillige Ting i min Moders Dagligstue, og fremfor Alt med at skjænke Nissida særdeles Opmærksomhed. Hun gjorde mange Spørgsmaal angaaende dette Barn, tog hende uophørlig i sine Arme og overøste hende med Kjærtegn, som den lille Pige ikke gjengjældte,

men saae alvorlig paa hende med de dunkle, gjennemtrængende Øine, og bøiede sin ranke Hals til Siden for at undvige hendes Kysse. Jeg var i en fortrædelig Stemning, jeg var vred paa Risilda, jeg var forlegen ved min Moders tilbageholdne Tone mod Beate, og jeg var misfornøiet med Denne, der talte saa meget og handlede saa lidet, thi neppe en Time inden Middagsbordet besluttede hun sig endelig til at gaae ind og skrive i det dertil bestemte Værelse. Da vi gik tilbords, sagde hun, at hun endnu ikke var færdig, og efter Bordet gik hun tilbage til sit Arbeide. Jeg sad som paa Naale og ventede paa dette ulykkelige Brev, som jeg havde lovet at besørge leveret i Beates Hjem. Efter en Times Forløb kom hun ind til os og sagde heftig grædende: „Aa Gud! jeg kan ikke komme ud af at skrive det Brev; jeg har vel begyndt tyve Gange og revet det itu igjen. Nei det gaaer ikke paa den Maade, jeg kan ikke skrive det, det er mig umuligt. Men jeg har fattet en anden Plan, som er meget bedre, og den skal jeg udføre, det sværger jeg paa." — Meget ilde tilmode fulgte jeg Beate hjem, da det blev mørkt. Vi trættedes hele Veien. Med mange søde, kjærlige Ord bad hun mig fatte Mod og sætte min Lid til hendes nye Plan, der aldrig kunde slaae feil. Forgjæves bønfaldt jeg hende længe om at indvie mig i denne; først et Par Skridt fra hendes Port sagde hun endelig: „Jeg vil sige Nei for Brudeskammelen." — Ganske forfærdet udbrød jeg i Modsigelser, men Beate afbrød mig og sagde: „Det er den eneste Maade, hvorpaa jeg kan faae Mod til dette Skridt. Vi skal vies i Kirken; der, i Guds Huus, vil jeg føle mig styrket, og i Præstens og de mange Menneskers Nærværelse vil Fader og Andreas ikke kunne rase imod mig og tvinge mig." — „For Guds Skyld! kjæreste Beate! dersom min Bøn har mindste Vægt, saa tænk dog aldrig paa Sligt. Betænk, hvilken Opsigt det vilde gjøre! hvilken Sorg for Deres Fader, og hvilken Uret mod den stakkels Andreas!

Deres Beskedenhed, ja deres Samvittighed maa jo forbyde Dem" .... Jeg fik ikke udtalt. Vi stode ved Huset, Beate greb hurtig i Portklokken og sagde: „Jeg beder Dem, ti stille! Det gjælder mit Liv. Min Beslutning er tagen og hverken De eller Nogen skal rokke den." Med disse Ord ilede hun ind ad den aabnede Port.

Da jeg kom hjem, sagde min Moder: „Oprigtig talt, gode Otto! saa forekommer denne Pige mig at være en Gaas." Nisida tilføiede i sin Uskyldighed: „Ja veed du hvad, Broder Otto! Det var ikke hendes Alvor at skrive Det, der var hende foresat. Hun vilde skulke." Min Moder loe. Jeg var ret ærgerlig og sagde med usædvanlig Hæftighed: „Det forundrer mig ubeskriveligt, at du, min Moder, som selv er Fruentimmer, ikke kan sætte dig i en Piges Sted, hvis qvindelige Frygtsomhed og Ærbødighed for en streng Fader strider med hendes Fortvivlelse over en ulykfalig Forbindelse, som hun afskyer. Det undrede mig overmaade meget, at du, som er saa medlidende, ikke havde mere Deeltagelse, mere Trøst for den Ulykkelige, som stod her og græd." — Min Moder rystede paa Hovedet og sagde efter et lille Ophold: „Jeg siger som Nisida: Jeg troer ikke, det var hendes Alvor." —

Man kan let forestille sig, hvilken Nat jeg tilbragte efter denne Dag. Der var neppe fjorten Dage til dette Bryllup, som jeg ikke kunde tænke paa, uden at Haarene reiste sig paa mit Hoved. Det forekom mig umuligt at overleve den Sorg at see denne smukke Pige, som elskede mig, i en Andens Arme, vide, at hun var et Offer, at hun fortvivlede, døde hentæret af Kummer, ja endogsaa selv endte sine Dage; thi hun havde ofte ladet mig mærke, at en saadan græsselig Tanke gjærede i hendes Sind. Og dersom hun virkelig udførte sin nye Plan, hvilken Opsigt, hvilken Folkesnak vilde en saadan Scene offentlig i Kirken ikke forvolde! Og hvilken Haardhed mod den stakkels Brudgom,

der ikke havde forskyldt den, ikke lod til at vide, at hun var tvungen til at sige ham Ja! Disse sørgelige Betragtninger forfulgte mig Nat og Dag. Jeg gik som i Drømme, i en bestandig piinlig Spænding. Jeg følte mig syg og saae med forøget Bekymring, hvor overordenlig min Moder ængstede sig over min Tilstand. Ja endogsaa den lille Nissda saae mig bedrøvet i Dinene og spurgte: „Er du syg, kjære Broder Otto? Du døer dog vel ikke? For Guds Skyld dø ikke fra os!" —

Forgjæves søgte jeg daglig Leilighed til at tale ene med Beate. Bryllups-Tilberedelser optoge al hendes og hele Husets Tid. Dog vilde hun og hendes Søster ikke ganske opgive vore Læretimer. Engang i en saadan fik jeg den Indskydelse at dictere mine Lærlinger en Stiil, hvis egenlige Indhold jeg haabede, at Beate skulde forstaae. Naturligviis lempede jeg den efter nogle grammaticalske Regler, som vi havde gjennemgaaet i Timen, og tog desuden Anledning af en Roman vi havde læst sammen. Herved haabede jeg at blende Petrines klartseende Dine. At Beate ikke kunde oversætte denne Opgave paa Fransk, vidste jeg nok; det var heller ikke Hensigten dermed. Den lød som følger: „Min søde Veninde! Lad et kjærligt Ord røre Deres Hjerte. De veed ikke hvad jeg Dag og Nat maa lide ved at tænke paa Dem og Deres altfor dristige Plan. Betænk, at hvert Dieblik er kostbart. Jeg skjælver ved den Tanke, at den dyrebare Person, til hvem jeg her skriver, er saa nær ved et afgjørende Dieblik og uskyldig nok til ikke at indsee, i hvilket farligt Spil hun vil indlade sig, uden at betænke, at hun er tusinde Gange for god til at udføre en Rolle, som vilde fordre en Kraft, som hun hverken kan eller bør have, men at hun selv i ethvert Tilfælde vil blive et Offer derved. Jeg beder Dem paa mine Knæe! Dersom jeg virkelig har forstaaet Dem, som jeg haaber at De forstaaer mig, saa skynd Dem at løse den ulyksalige Knude paa en mild og god, ikke paa en voldsom Maade, som aldrig vil

kunne lykkes, da den ikke er Andet end en Drøm i Deres Phantasie." —

Da begge Pigerne som sædvanligt havde oplæst det Skrevne, tog jeg hurtig Beates Opsats fra hende som for at gjennemløbe den, hvorpaa jeg med et betydningsfuldt Blik og et hemmeligt Haandtryk lagde Papiret for hende paa Bordet. Næste Dag kom jeg i det Haab, at hun havde forstaaet mit Vink og svaret mig med et Par skriftlige Ord. Jeg tog derfor med stor Hast baade hendes og Petrines Stile og sagde, at da Tiden i disse Dage var os saa knap tilmaalt til vore Øvelser, saa vilde jeg for dennegang blot skyndsomst gjennemsee deres Oversættelser for mig selv. Jeg greb nu med bankende Hjerte Beates, vendte den paa alle Kanter, men der var intet Ord uden dem, jeg selv havde dicteret. Misfornøiet lagde jeg den hen for hende og sagde: „De har slet Intet skrevet." — Hun saae forundret paa mig og svarede med sagte Stemme: „Jeg har ikke havt Tid." Petrine saae paa mig med et sarcastisk Smiil og gjorde en lille Bøining med Hovedet ligesom en Hilsen, idet jeg tog hendes fat. Den var skreven paa temmelig godt Fransk og lød i Oversættelse omtrent saaledes:

„Min søde Ven! lad et fornuftigt Ord røre Deres Hjerte. De veed ikke, hvor jeg Dag og Nat maa lee, naar jeg tænker paa Dem og deres altfor ridderlige Passion. Betænk, at Øieblikkene ere flygtige. Jeg skjælver ved den Tanke, at den dyrebare Mand, til hvem jeg her skriver, er saa nær ved sine tredive Aar og uskyldig nok til ikke at indsee, i hvilket flaut Spil han vil indlade sig, uden at betænke, at han er tusinde Gange for god til at udføre den bedragne Tosses Rolle i en Comedie, hvis egenlige Plan jeg for Resten hverken kan eller bør kjende, men hvoraf jeg med Vished tør paastaae, at han selv i ethvert Tilfælde vil blive det tragiske Offer. Jeg beder Dem! spar deres Knæ! Dersom jeg virkelig har forstaaet Dem, som jeg haaber,

at De forstaaer mig, saa bryd Dem slet ikke om enten paa en lempelig eller voldsom Maade at løse en Knude, som aldrig har været til, da den ikke er Andet end en Drøm i Deres Phantasie." —

Denne Parodie paa mit — som jeg troede — saa snildt udtænkte Brev, ja paa mit eget Væsen, gjemmer jeg endnu bestandig som en Curiositet, hvorover jeg mangengang har moret mig; men i det Øieblik, da jeg modtog den, saa veed Vorherre, at jeg var langt fra at finde den morsom. Den Advarsel, den skulde være for mig, tjente kun til end mere at forvirre mine Tanker; jeg syntes, at jeg maatte blive vanvittig, dersom jeg ikke fik talt med Beate. Med et fortørnet Blik til Petrine stak jeg hendes Skrivelse til mig; hun loe og gjorde mig den Tjeneste at forlade Værelset. Nu udbrød jeg naturligviis i Klager, i Bebreidelser, og bestormede Beate med Bønner om at bryde med Andreas ifølge min og ikke ifølge sin Plan. Hun græd og sagde: „Er jeg ikke ulykkelig nok, uden at ogsaa De skal martre mig?" — „Ak Beate!" raabte jeg: „Er det ikke Deres Alvor at bryde Deres Forlovelse, vil De finde Dem i at ægte Andreas, saa gjør det, jeg vil stræbe at bære min ulykkelige Skjæbne. Tag blot en fornuftig Beslutning." — Beate græd høit og vred sine Hænder. „Ja De vil trøste Dem! det tænkte jeg nok; men jeg vil døe af Sorg og Elendighed." — „Vil De da virkelig udføre en Plan, der efter min Anskuelse er en unødvendig Grusomhed mod Dem selv og Andre?" — „Ja det vil jeg." — „De vil ikke kunne det." — „Jo jeg vil, dersom jeg ikke af Angst og Sorg mister Livet eller min Sands og Samling. Om De saa siden vil foragte og forlade mig, saa ligner det Mandsfolkenes Slethed." —

Jeg fik ikke Tid at svare, thi Andreas traadte ind. Han blev meget forbauset over at finde Beate grædende og i en saadan Sindsbevægelse. Han tog hende under Hagen, kyssede hende

og sagde: „Herre du min Gud og Fader! hvad fattes dig Barn? Er der Noget der hjemme i mit Huus, som ikke er efter dit Hoved? Er der noget af Tøiet som staaer galt? Hænger Gardinerne ikke rigtigt? Vil du have flere Penge? Siig dog, hvad der er i Veien! For .... Gud være os naadig! Du vil dog vel ikke komme med Knuder og Ophævelser nu saa nær ved Bryllupet, ligesom mit forrige Spektakel af en Tøs? Du vil dog vel ikke gjøre mig ulykkelig? Hvad? — Du har jo selv sagt, du holdt af mig!" —

Naa! tænkte jeg, det er hans gode Engel, som indgiver ham dette Spørgsmaal, nu er da den bedste Leilighed til at sige Alting reent ud. Jeg kunde ikke overtale mig til at gaae, skjøndt jeg vel følte at jeg burde. Endelig svarede Beate: „Jeg er saa bedrøvet og beklemt ved at tænke paa, at vi om tre Dage skal have Bryllup; jeg synes, det er saa græsseligt, at jeg allerede skal giftes." — „Allerede! Herregud, Vigebarn! Du er snart fire og tyve Aar. Hvor gammel vil du vel være, inden du bliver Kone? Jeg synes, det kan være paa Tiden." — „Det er nu slet ikke pænt sagt af dig." — „Aa hvad! Det er sgu godt meent. Men kom nu frem med din Bedrøvelse! Tal frank og frit! Ærlighed varer længst." — „Jeg har jo sagt det. Jeg ængster mig for at blive gift. En ung Pige har det saa godt hjemme i sin Faders Huus. De Dage faaer man dog aldrig mere." —

Andreas vendte sig og saae til mig, som om han vilde sige: „Ved denne Samtale er da rigtignok tredie Mand overflødig." Jeg følte med Undseelse, hvor stor Ret han havde, og skyndte mig bort. Paa Hjemveien smigrede jeg mig med den Tanke at under fire Øine med Andreas vilde Beate vise ham den Oprigtighed, som han med saa stor Ret fordrede. Jeg gav mig et Ærinde til mine Elever samme Aften, næsten ganske vis paa, at man vilde modtage mig med den store Nyhed, hvorpaa jeg

haabede. Men der var ingen Forandring at mærke. En umaadelig Travlhed herskede i Huset. Sabine og fem til sex Veninder vare tilstede, Alle i stor Virksomhed. Beate rødmede, da hun saae mig, hun var tilbageholden mod mig og syntes at undvige at møde mine Øine. Saaledes hengik to Dage, hvis Lidelser jeg ikke kan beskrive; jeg tog de urimeligste Anledninger til at komme i Huset, bestandig smigrende mig med at faae Beate itale. Forgjæves. Bryllupsdagen frembrød. Om Morgenen vovede jeg mig endnu engang til Beate. Jeg fik hende slet ikke at see. Uagtet jeg i saa lang Tid havde været en daglig Giæst i Huset, var jeg ikke indbuden til Brylluppet, da det hed sig, at man kun vilde indbyde de Nærmeste — hvilke imidlertid udgjorde en Folkemængde af mere end tredive Personer. Om Aftenen ilede jeg hen til den Kirke, hvor Vielsen skulde gaae for sig. Jeg tænkte, at jeg der i en dunkel og eensom Krog kunde skjule mig og være Vidne til den Scene, som jeg med Skjælven ventede. Allerede langt fra saae jeg den ganske oplyste Kirke skinne gjennem den mørke Vinteraften. Mit Hierte standsede ved dette Syn, og da jeg nærmede mig Indgangen, var det neppe, at jeg havde Kraft til at bede den i Døren staaende Kirkebetjent om at forunde mig en lille Plads, da Kirken til min Forundring var ganske opfyldt med Mennesker. Han havde Møie med at føre mig igjennem Trængselen til en lille Krog ikke langt fra Alteret. Endelig lød Orgelets høitidelige Toner, Brudeskaren traadte Par og Par ind i Kirken. Forrest gik Beate ved sin Faders Haand. Hvor beængstet jeg var, saa kunde jeg dog ikke undlade at betragte og beundre hendes Skjønhed. Hendes hvide Atlaskjole skinnede som Sølv, paa Brystet og i Ørene bar hun rige Diamantsmykker, og de dunkle Myrther toge sig smukt ud i de blonde Haar. Hun gik saa nær forbi det Sted jeg sad, at jeg kunde høre hendes Silkekjole rasle og bemærke Duften af hendes Brystbouquet. Ved Siden af Andreas stod hun nu for Altret. Or-

gelet taug, Præsten traadte frem. Jeg hørte ikke et Ord af hans Tale, det susede for mine Øren som en brusende Strøm; først da den egenlige Vielse begyndte, vaagnede jeg som af en Dvale, og da Præsten henvendte sine Spørgsmaal til Bruden, og jeg nu ventede det afgjørende Nei, kunde jeg neppe drage Aande; men — Alting gik meget fredeligt af. Beate svarede virkelig ikke Ja, men heller ikke Nei, hun svarede slet ikke, hun gjorde en Bevægelse med Hovedet som et Nik; men ingen Lyd var at høre. Hendes Ansigt kunde jeg ikke see, da Brudeparret naturligviis stod med Ansigtet mod Altret og vendte Ryggen til det Sted, hvor jeg skjulte mig. Hun rakte Haanden uden Modstand til sin Brudgom, knælede og modtog Velsignelsen ved hans Side. Jeg veed ikke selv, om jeg i dette Øieblik følte mig lettet eller ulykkelig. Brudeparret reiste sig nu og traadte Haand i Haand ind i den for dem bestemte Stol. Jeg saae nu Beates Ansigt, hun var overordenlig forgrædt, men rød og hvid som en frisk Blomst. Andreas kyssede hende, hun smilede til ham og til sine Nærmeste, som omfavnede og lykønskede hende, hvorpaa hun ved sin Ægtemands Haand forlod Kirken i Spidsen for Brudeskaren. Ved Synet af alt Dette vaagnede nu mine Smerter. Skinsyge, Forbittrelse, Fortvivlelse rasede i min Sjæl. Jeg var ikke istand til at forlade min Plads. Kirken blev tom, man begyndte at slukke Lysene, uden at jeg rørte mig af Pletten. Endelig nærmede en af Kirkebetjentene sig, og rimeligviis i den Formening, at jeg var falden i Søvn, tog han mig i Armen og mindede mig om, at Kirken nu skulde lukkes. Jeg reiste mig taus og gik ud af den tomme, mørke Hvælving, hvor hvert Skridt gav Gjenlyd. Da jeg vilde gaae ned af Trappetrinene udenfor Kirkedøren, bemærkede jeg et Barn, der ganske sammenkrympet og indsvøbt i sin Vinterdragt sad grædende paa et af Trinene og trykkede sig ind mod Fodstykket af en Pille. Jeg nærmede mig, og ved den nærstaaende Lygtes Skin kjendte jeg

til min Forbauselse Nisida. Min Besindighed vendte pludselig tilbage ved dette uventede Møde. Hun jublede af Glæde ved at see mig og sagde, „at paa hendes Bøn havde de Hellig sendt mig til hendes Frelse.“ De Hellige! En Talemaade, som jeg for første Gang hørte af hendes Mund. Hun var ikke istand til at staae opreist, hendes Fod var beskadiget, den ene Arm var forslaaet. Jeg tog hende paa Armen og bar hende til det nærmeste Sted, hvor en Vogn var at faae. Jeg satte mig i den med hende og befalede Kudsken at kjøre os hen til en Læge, som jeg kjendte. Paa Veien forklarede hun paa mine Spørgsmaal, at hun med et Par andre Smaapiger og en Tjener, som fulgte disse, var, som sædvanligt, gaaet hjem fra en fælleds Dandsetime, og da de paa Veien vare komne forbi den oplyste Kirke, vilde det øvrige unge Selskab endelig ind at see den Høitidelighed, som der foregik. Nisida tilføiede: „Jeg var i ondt Lune og brød mig slet ikke om at see den Stads, og vi kunde heller ingen Ting see; thi vi stode bag ved en Mængde høie Mennesker. Men de Andre vilde dog ikke gaae, førend Brylluspsfolkene vare komne forbi. Medens jeg nu stod der, saa tænkte jeg paa dig, at du var syg, at dersom du døde, saa troer jeg vist, at Moder ogsaa døde af Sorg, og saa blev jeg saa angst og bedrøvet. Da huskede jeg, hvad Pater Bernhard siger om de gode Helgene, som bede for os i Himlen og altid hjelpe i Nøden, naar vi anraabe dem, og saa besluttede jeg at liste mig fra de Andre til en Krog i Kirken, der vilde jeg knæle og bede for dig. Jeg smuttede ogsaa ind igjennem en Klynge Folk. Orgelet begyndte at lyde saa deiligt. Men med Eet styrtede de mange Mennesker ud, og jeg kom ind i Trængselen og blev baaren ud, saa mine Fødder ikke rørte Gulvet. Men udenfor faldt jeg ned paa den haarde Steentrappe og slog min Arm saa grueligt, og en stor Mand traadte mig paa Foden. Da jeg blev ene, vilde jeg reise mig, men saa kunde jeg ikke staae. Jeg led Angst og

Smerte, det var mørkt og koldt. Jeg græd og tænkte, jeg maatte døe, men jeg bad dog for dig i al min Elendighed, og med Eet stod du for mig. Nu veed jeg ogsaa vist, at du bliver frisk." Denne Beretning, denne Begivenhed bragte mig ganske til mig selv. Jeg havde for Øieblikket glemt baade Bryllup og Beate. Lægen, som vi vare saa heldige at træffe, trøstede os med at Nissdas Arm og Fod ikke vare farligt beskadigede, og med lettet, og, som mig syntes, nogenlunde roligt Sind kom jeg med hende hjem til min ængsteligt ventende Moder.

I Nattens Eensomhed vaagnede paany mine Plageaander. Jeg syntes, at jeg hadede den troløse Beate; men mod min Villie stod hendes Billede for mig i al den Skjønheds Glands, hvori jeg nylig havde seet hende; at Andreas nu i denne Time skulde besidde disse Yndigheder, skulde kyse disse Læber, som pleiede at hæfte sig til mine, det var for mig en Forsmag paa Helvedes Qvaler. Al Fornuft, alt Haab vendte mig Ryggen. Da jeg ikke kunde sove, stod jeg op og gik i Bælmørke omkring i mit Værelse. Ud paa Morgenstunden, da jeg følte mig mat og træt, gik jeg igjen tilsengs, og da jeg ikke kunde overtale mig til at staae op til sædvanlig Tid, sagde jeg til Pigen, som kom ind for at kalde paa mig, at jeg var syg, hvilket heller ikke var usandt. Min Moder aabnede sagte Døren og tittede ind. Jeg laa, som jeg sov. Hun gik stille bort, jeg hørte hende gaae ud i Kjøkken og Spisekammer til sine huslige Forretninger. Det var endnu tidligt, og den sildige Decembermorgen sendte sit første Daglys ind i mit Kammer. Da aabnedes Døren med stor Forsigtighed, og Nissda kom listende med neppe hørlige Trin. Hun gik besværlig paa sin saarede Fod og bar Armen i et Bind. Hun var kun halv paaklædt, de mørkebrune tykke Lokker hængte ned over Hals og Bryst. Hun nærmede sig min Seng, krøb op paa en Stol for at naae til at kunne see mig, hun bøiede sig over mig, og da hun troede, at jeg sov, tog hun af sin Hals det før om-

talte af Pateren som en bevarende Reliquie skjænkede Kors, og lagde det sagte paa mit Bryst, hvorpaa hun knælede og bad inderlig med foldede Hænder, som hun holdt iveiret. Jeg kunde Intet forstaae af hendes Bøn, uden de Ord: „Hellige Guds Moder." Derpaa tog hun Korset, og berøvende sig selv denne sin beskyttende Amulet, stak hun den med yderste Forsigtighed ned mellem mit Sengested og Væggen, hvorpaa hun fjernede sig ligesaa stille, som hun var kommen. For anden Gang bragte dette Barn en fredelig Stilstand til mit oprørte Sind; mine Tanker vendte sig atter til hende, om hvis Opdragelse jeg i saa lang Tid ikke havde bekymret mig. Med Forundring mærkede jeg Pater Bernhards Indflydelse paa hende, og saaledes adspredt fra de Forestillinger, der nys bestormede mig, faldt jeg virkelig i Søvn.

Da jeg vaagnede, sad min Moder ved min Seng. Jeg beroligede hende angaaende min Tilstand, og da hun derpaa leverede mig en Billet, der var kommen til mig, og paa hvis Udskrift jeg gjenkjendte Petrines Haand, sagde jeg, at jeg følte mig vel og vilde staae op, hvorpaa hun forlod mig, og jeg var neppe ene, før jeg med Begjærlighed brød Seglet og læste Følgende:

„„Hvo som ikke vil høre maa føle!"" „Dersom De vil høre en Præken over denne Text, saa indfind Dem hos mig endnu i Formiddag. For Resten er jeg som en velbestalter Ambassadeur beordret til at indlede Fredsunderhandlinger, om hvilke jeg — ligesom mangen anden Gesandt, veed i Forveien, at de ikke fortjene at antages, og iligemaade har jeg en Depeche, om hvilken jeg ligeledes veed, at den indeholder lutter Dumheder."

Jeg ilede til Petrine, som modtog mig med Latter og Epigrammer over mit Udseende og min Adfærd. Jeg forlangte hæftigt den lovede Depeche og modtog en lille Seddel fra Beate af følgende Indhold:

„Min evig elskede Ven! Deres Ord vare altfor sande. Jeg

var baade meget for god og meget for svag til at udføre den Plan, som De saameget fraraadede mig. Da Præsten begyndte at tale saa overmaade deiligt, saa blev jeg saa inderlig rørt, at al Sands og Samling forgik mig, og jeg vidste slet ikke af mig selv, førend jeg var viet til min Mand, der jo ogsaa, som De selv saa tidt har sagt, er en retskaffen og god Mand, saa jeg jo bør bære min Skjæbne med Taalmodighed. Det Eneste, der ængster mig, er, at De, min Ven, kunde være vred paa mig og ikke mere ville omgaaes med os og glæde og trøste mig med Deres Venskab. Jeg beder Dem paa det Indstændigste, at De ikke vil nægte mig at komme i vort Huus, men at De vil vedblive at give mig Timer i Fransk, hvorfor jeg paa alle optænkelige Maader skal vise mig taknemmelig. Deres uforglemmelige Beate."

Forbittret kastede jeg denne Billet paa Gulvet. „Med Tilladelse," sagde Petrine, idet hun tog den op og læste den med høie Udbrud af Latter. Hendes utidige Munterhed forøgede min Fortvivlelse, som jeg ikke kunde holde mig fra at give Luft i en Strøm af opbragte Ord. Petrine standsede mine Declamationer. „Stille! stille!" sagde hun: „Lad mig paany komme Deres Menneskekundskab til Hjelp. Beate er ikke, som De siger, et Mønster paa Falskhed og Troløshed, hun er kun, hvad tusinde Andre ere, et tomt, usandt Gemyt, som lyver og bedrager sig selv og Andre, uden at drømme om, at hun gjør sig skyldig i mindste Forseelse. Hun har kun lidt Forstand, hun er forkjælet af Smiger, hun indbilder sig at staae høit over alle Andre og vil glimre og gjøre Effect, det er det Hele. Hun er ikke tvungen til at give Andreas sit Ja. Fader ønskede inderligt dette Partie og stræbte at foreholde hende dets Fordele; men hun gav efter uden Modstand. Da lærte hun Dem at kjende. De var det første dannede Menneske, som viste sig i vor Omgangskreds. Sabine og alle de andre Veninder ophøiede Dem i deres Tale; Beate ønskede be-

gjærlig at gjøre Deres Erobring, og jeg er vis paa, at hun elskede Dem, saa vidt som hun formaaer at elske. Nu indbildte hun baade sig selv og Dem, at hun fortrød sin Forlovelse og vilde bryde den; men jeg troer, at det aldrig var hendes fulde Alvor, men kun et Spil for at opfylde sine ledige Tanker. For nogle Dage siden, da Andreas kom, lidt førend De gik, maa dog vel Noget være forefaldet mellem ham og Beate; thi da jeg kom ind til dem, var hun ganske forgrædt, men sad Haand i Haand med sin Kjæreste og fortalte mig med megen Fornøielse, at Andreas havde lovet, at de næste Foraar skulde gjøre en Reise til Hamborg, ja maaskee til Paris; hvorpaa Andreas sagde: Ja lille Petrine! Man maa finde paa Noget for at skaffe godt Veir."

Petrine fortalte mig derpaa, at hun imorges havde fundet Beate i meget godt Lune og meget beskjæftiget med at modtage sine talrige Gratulationsvisiter. Hun havde imidlertid kaldet Petrine ind i et andet Værelse og med en ganske usædvanlig Venlighed bedet hende om at besørge den omtalte Billet, som hun med stor Besværlighed havde stjaalet sig til at faae skrevet. „Jeg vil betroe dig," sagde hun, „at vor gode Ven er forelsket i mig, og jeg er bange, han skal sørge og græmme sig for min Skyld. Derfor vilde jeg sige ham et Par gode og fornuftige Ord. Jeg veed nok, at du har selv et godt Øie til ham og er jaloux paa mig, men jeg kan ikke hjelpe dig." Disse Ord sagde Petrine leende og tilføiede: „Jeg kan dog ikke taale, at De skulde falde paa lignende Tanker, og for at forebygge Dette og tillige vise Dem min Tillid til Dem, vil jeg betroe Dem, at jeg allerede i tre Aar har været hemmelig forlovet med en brav Sømand, en Søn af den Familie, hvori jeg er opdragen." Jeg følte det Forstandige og Venskabelige i Petrines Opførsel mod mig og forlod hende med et nogenledes roligt Sind. Jeg gik irette med mig selv og følte, at min Kjærlighed til Beate ikke var egenlig

indgroet i mit bedre Væsen, men kun en Trang til at elske, en Piil, som Amor skyder mod det unge Bryst, som derved tvinges til at elske den første Gjenstand, det møder. Desuagtet beskjæftigede dog det smukke Billede af denne Pige, den Tanke, at hun havde elsket mig, uophørlig min Phantasie. En uendelig Tomhed opfyldte mig, mine fordums uskyldige Glæder havde tabt deres Tillokkelse; mine Forretninger vare mig til Byrde. Min Moder græmmede sig over den Forandring, der var foregaaet med mig; hun troede, jeg bar paa en Sygdom, og hun havde ofte selv Udseende af at være syg. Min Onkel skjændte paa mig og raadede mig at gribe rask fat paa mine Examens-Studier. Alt Dette forvirrede mig kun mere. Jeg vilde gjerne gjøre et rask Skridt til at forandre min Sindsstemning, men vidste intet Middel dertil.

Den, hvis Omgang under disse Omstændigheder var mig behageligst, var Pater Bernhard, hvis venskabelige Forbindelse med mig og Mine Tiden mere havde befæstet. Han kom i denne Periode oftere end sædvanligt og udvalgte i Almindelighed til sit Besøg de Timer, hvori han kunde formode at træffe mig ene i mit Værelse. Det var mig tydeligt, at han bemærkede min nedslagne Sindsstemning; thi ikke blot af denne hans Omsorg for at tale med mig under fire Øine, men ogsaa af al hans Adfærd imod mig troede jeg at see, at han vidste, jeg trængte til Trøst, og ønskede at kunne skjænke mig den. Dog yttrede han aldrig med mindste Vink, at han bemærkede nogen Forandring hos mig, men søgte at adsprede mig ved at indvikle mig i Samtaler over almindelig interessante Materier, eller ved at fortælle mig mærkelige Træk af det offentlige eller private Menneskeliv, hvori han syntes særdeles indviet. Den faderlig kjærlige Deeltagelse, som udlyste af hans hele Væsen, den Agtelse, han viste mig, var saa velgjørende, at jeg aldrig kunde komme ud af at fremføre mine Indsigelser mod de Lærdomme, han søgte at bibringe Nissida.

Endelig fik jeg dog engang denne Sag bragt paa Bane og yttrede i saa milde Udtryk som muligt, at hvorvel jeg ikke tvivlede paa, at en Mand med hans Lærdom, hans Aand og Retskaffenhed vilde kunde indvirke høist velgjørende paa en ung Sjæls Dannelse, og hvorvel jeg var langt fra at have de fornødne Kundskaber til at bedømme Catholicismen eller veie dens Fortrin mod den lutherske Lære, hvori jeg var opvoret, saa troede jeg dog klart at indsee, at den Lære, som var Landets Religion, og hvori Nisida var døbt, maatte være tjenligst for hendes Fremtids Bestemmelse, saavidt som menneskelige Øine kunde forudsee denne, at jeg desuden — og Dette syntes mig endnu vigtigere — troede klart at indsee, at for en saadan Natur som Nisida, der allerede forraadte saamegen Phantasie, saa hæftige Lidenskaber, var det nødvendigt at vælge en Religionsunderviisning, der lærte en stille, indre, ydmyg Gudsdyrkelse, og mere henvendte sig til den prøvende Fornuft, end den, hvis udvortes Pragt og mere sandselige Forestillinger meest henvendte sig til Phantasien. Den gode Pater saae ned for sig og taug. Jeg tog hans Haand og trykkede den til mit Bryst, idet jeg tilføiede: „Kjære, ærværdige Fader! Bliv ikke vred, men betænk selv, hvilke Baand der binde mig og min Moder til dette fremmede Barn, som Kjærligheden har gjort til vort eget. Maae og bør vi ikke ønske at opdrage hende i den Tro, som vort Lands Love og vor egen Overbeviisning fordre?“ Pater Bernhard saae venlig og veemodig paa mig og svarede: „Kjære Søn! For at besvare Deres Indvendinger i det Hele, maatte jeg indlade mig med Dem i Undersøgelser, der ere for dybe til en flygtig Samtale; jeg maa nu, idetmindste for Øieblikket, indskrænke mig til hvad der i denne Sag angaaer vor lille Nisida. De yttrede selv engang for mig, at det forekom Dem sandsynligt, at hun var født af udenlandske Forældre. Denne Formodning deler jeg med Dem. Men jeg gaaer videre i min Gisning og forudsætter som høist rimeligt, at hun er født af

catholske Forældre, i det Mindste, at Een af dem, formodenlig Moderen, maa være født og opdragen i vor hellige Kirkes Tro. Jeg troer Dette ifølge hendes Navn, der er spansk, og ifølge et vist Sving i den lille Billet, som fulgte med Barnet, og hvis Indhold Deres Venskab har betroet mig. Dernæst tør man vel antage, at den Forbindelse, som har skjænket Nisida Livet, ikke er reen for Synd. Hvo kan vide, hvilken Brøde, maaskee en stor Brøde mod Kirken selv, mod dens Love, der har tynget paa den arme Moders Sjæl, da hun bortgav sit Barn? Den skrevne Seddel taler i sine faa Ord om Ulykke, om en fortvivlet Forsatning. Læg nu desuden Mærke til hvor besynderligt denne lille Pige sympathiserer med den Tro, som jeg holder for den ene saliggjørende: Den Begjærlighed efter at erholde de Helgenbilleder, som jeg har bragt hende til hendes Fornøielse, den Iver for at faae mig til at fortælle hende disse Helliges Legender. Er det ikke, som om denne Sympathie var hende medfødt? Er det ikke, som om den ubekjendte Moders brændende Anger fra denne eller hiin Verden raabte til Datterens Sjæl og bød hende forsone Forældrenes Brøde? Dersom jeg nu klart skuer alt Dette, bør jeg da ikke komme et saa helligt Ønske imøde? Bør jeg ikke række en veiledende Haand til et Væsen, som jeg elsker saa høit og anseer for værdigt til at tilhøre Himlen og indgaae i denne, uberørt af Jordens Synd og Sorg?" — „O Fader Bernhard! De forfærder mig! Men jeg misforstaaer sikkert Deres Mening. Af Deres Yttringer synes det jo, som om De kunde nære den Tanke, at Nisida skulde afsige Verden. Jeg kan ikke tænke mig vor elskelige Pige begravet i et Kloster. En saadan Beslutning vilde da, Gud skee Lov! heller ikke være let at udføre i vort protestantiske Land. Men Pater Bernhard! var det muligt, at De kunde have Hjerte til at fremme en saa barbarisk Handling?" — „Barbarisk! Ak kjære Søn, hvad siger De! Dog jeg forsikkrer Dem, aldrig skal jeg stræbe at overtale hende til et saadant

Skridt. Det forsikkrer jeg, og det lover jeg. Men jeg troer, at Ønsket lever i hendes Sjæl, og hvis hun selv ved modnere Aar vil følge dette indre Kald, da vil jeg understøtte det og ansee det som en høiere Indskydelse. Mine Grunde har jeg sagt Dem." — „Tilgiv, at jeg taler saa frit; men det forekommer mig som et reent Sværmeri, at et uskyldigt Menneske skulde kunne afsone en Skyldigs Brøde. Er det ikke stridende mod Tanken om Guds Retfærdighed, der vil dømme Enhver efter hans egne Gjerninger?" — „Men som dog straffer Fædrenes Ondskab paa Børnene." — „Det er en jødisk Sætning. Evangeliet lærer os, at Anger og Tro frelser selv Forbryderen, hvorledes skulde da nogen Anden end Denne selv kunne angre og forsone sin egen Brøde?" — „De er Christen, min Søn! og tvivler paa, at den Uskyldige frivillig kan hengive sig for fremmede Synder! Men uden at indlade os i de dybeste Speculationer, saa lad os holde os til hvad der lever i ethvert Menneskes Sjæl. Har De aldrig ved at see Synd og Daarskab hos et andet kjært Væsen følt en Smerte, en Ydmygelse som den, der opvækkes hos os ved Bevidstheden om vore egne Overtrædelser? Vilde De ikke, om det stod i Deres Magt, oprette det Onde, som en kjær Person havde begaaet? Vilde De ikke gjerne paatage Dem Sorger og Opoffrelser for at kunne Dette? Om for Exempel Deres Fader havde tilranet sig en uretfærdig Formue, vilde De ikke give den tilbage til dens rette Eier? Dersom han havde haardt fornærmet en uskyldig Mand, og Døden havde tillukket Veien til at give ham Opreisning, vilde De da ikke ansee det for Pligt at antage Dem denne Forurettedes Efterladte, at være for Disse, hvad han vilde have været? Vilde De ikke Dette, om selv denne paatagne Pligt berøvede Dem Midler til Deres egne retmæssige Livsnydelser? Var Dette ikke Bod for en Andens Brøde? Og var denne Bod ikke nødvendig til Deres egen Samvittigheds Fred?" — „See, kjære Fader Bernhard! Her giver De mig Vaaben mod Dem

selv. **Denne Bod, denne Forsoning** er det, som Gud efter vor rensede Lære fræver af os. Den kan vi kun udøve i Verdens Virksomhed, ikke i et Klosters Affsondring fra Livet. Dernæst udfordres, at den skal øves af et frit Sind, i Kjærlighed; jeg skal finde Glæde i disse Opoffrelser, ellers er min Fortjeneste borte. Den derimod, som gaaer i Kloster, affiger ikke blot Verdens Goder, men ogsaa den Virksomhed, som skal fremme det Gode i den; heller ikke gjør han det med frit Sind; han er twungen eller besnæret paa en eller anden Maade, enten ved Andres eller egen Vildfarelse." — „Det er en eensidig Anskuelse, De der lægger for Dagen. Intet Rum under Solen er saa snævert, at ikke et Menneske deri skulde faae Plads til at virke det Gode. Og desuden, er det Gode for Intet at regne, som jeg uddanner i mig selv, i stille Nærmelse mod det Høiere, som jeg maaskee ikke formaaer at nærme mig uden i en tryg Havn som skjærmer mod Livets Storme og Fristelser? Hvor mangt et herligt Værk i Kunst og Videnskab er ikke udgaaet fra Klostrene, og har vidnet om den Virksomhed, som trives der? Hvor megen aandelig og legemlig Lægedom er ikke udøvet af de fromme Brødre og Søstre? Jeg har levet formeget i Verden til at foragte dens travle Liv. Aldrig vilde jeg række Haand til at twinge noget Menneske til at affige dette. Kun et frit Valg kan behage Himlen. Jeg har ofte med Velsignelse forladt det stille Hjem, hvor et værdigt Ægtepar opdrog sin Børneflok til Gudsfrygt og Arbeidsomhed; jeg har ofte bedet med den kjærlige Moder, som vaagede ved det syge Barns Leie. Men dersom et Menneske i Skibbrud paa Verdens Hav har mistet Mast og Anker, da aabnes ham allerede her Himlens Fred i Klostrets stille Havn, og dersom en Pige er saa reen, at den jordiske Kjærlighed ikke kan berøre hendes Hjerte, men at kun Længsel efter den himmelske behersker hendes Sjæl, da tilhører hun allerede Himlen, og det er grusomt at tillukke dens Forgaard for hende og støde hende

Drømmerier om Helgene, Reliquier, og hvad det Altsammen hedder." — „Har De aldrig selv næret uskyldige Ønsker, som vare Dem vigtige, men dog ikke syntes Dem værdige til i Bønnen at fremhæres for den Allerhøieste, men som De vel turde betroe til Væsner, der stode mellem Dem og ham?" — „Ja, jeg er nu ikke blandt Dem, der evig og altid overløbe Vorherre for enhver Bagatel, men har jeg et skikkeligt og uskyldigt Ønske, saa veed jeg ikke, hvorfor jeg ikke skulde kunne bede Gud derom. Han, som har skabt alt Skjønt og Godt, han vil vel ogsaa unde mig min Deel deraf." — „Ak kjære Professor! De taler som den Lykkelige; for den Lykkelige, for Den, der anseer sig som retfærdig, er eders Lære skabt; men vor er for den Ulykkelige, for den Angrende. Hellige, rolige, trygge Tilflugtssteder ere i vor Kirke beredte for Den, som Verden forfølger og frister. En fortrolig, kjærlig og taus Ven og Raadgiver er beredt for Den, som er venneløs. Den fromme Skriftefader kan ikke forraade Den, som betroer sig til ham. Han er uhildet af alle de Forhold, som kunne besnære en verdslig Ven, den Bekymrede taler med ham, som med sine egne hemmeligste Tanker, og finder den Trøst og Beroligelse, som paa eengang kan gives baade af Venskab og Religion."

Denne Samtale blev nu afbrudt af Moder og Nisida, som traadte ind til os. De stridende Parter syntes hver for sig at betragte Barnet med forhøiet Interesse. De kaldte hende Begge hen til sig og ligesom strede om hendes Gunst. Med den ene lille Haand klappede hun Paterens blege Kind, idet hun med den anden omslyngede Onklens Arm. Det saae ud som Kjærligheds-guden, der forener de fiendtlige Elementer.

I flere Dage grublede jeg paa, hvorledes jeg skulde sætte en Skranke for Paterens Indflydelse uden at fornærme eller bedrøve den fra saa mange Sider ærværdige gamle Mand. Nisida var ni Aar. Det syntes mig paa Tiden at tage alvorlige For-

holdsregler i denne Sag. Jeg havde isinde at tale til hende derom, men vidste ikke ret, hvorledes jeg skulde begynde denne Samtale, i hvilken jeg af adskillige Grunde anede, at hun ugjerne vilde indlade sig med Andre end Pater Bernhard.

En Aften havde min Moder Besøg af min Tante og vor føromtalte Vertinde, ved Navn Madame Lund. Man havde lagt saa stærkt i Kakkelovnen, at Stuen blev for varm. Min Moder aabnede derfor Døren til mit Værelse, hvor jeg sad ene og læste, og idet hun venlig fremførte en Undskyldning for denne Indgriben i mine Rettigheder, sagde hun: „Jeg haaber, at vi ikke forstyrre dig. Vi Fruentimmer sidde og tale ganske sagte med hinanden.“ Jeg svarede, at de paa ingen Maade maatte genere dem med at tale sagte, thi om de talte aldrig saa høit, saa bemærkede jeg det aldeles ikke, naar jeg var kommen ind i en Bog, som interesserede mig. Dette var imidlertid ikke Tilfældet denne Gang. Deres Samtale drog min Opmærksomhed fra Læsningen. De stakkels Fruentimmer sad og talte fortroligt og resigneret om de skjønne Syner, der i den første Ungdom som en Fata Morgana vinke Beskueren til en fortryllet Kyst, hvilken Vinden siden opløser i Taage og Skyer. Madame Lund fortalte med rørende Troskyldighed sin Ungdoms Historie, hvorledes hun, som et fattigt, forældreløst Barn, var bleven opdragen i en Familie, der ansaae det som en rædsom Begivenhed, at Sønnen i Huset og hun elskede hinanden. Ved Strenghed og Kunstgreb havde man endelig formaaet den unge Mand til at ægte en Anden, og den stakkels forladte Pige, som ikke kunde forlade Familien, maatte daglig tømme den bittreste Kalk, som krænkede Forhaabninger og Ukjærlighed kan byde den lidende Uskyldighed. I denne Trængselstid kom en ung, formuende Borger i Huset. Familien havde Planer med ham, som han tilintetgjorde ved at byde den fattige, foragtede Pige sin Haand. „Saaledes,“ sagde hun, „blev jeg jo uventet lykkelig og maatte takke Gud og min

gode Mand. Det har jeg ogsaa gjort, jeg har takket ham og adlydt ham til hans sidste Time, og baaret taalmodig, at han var streng mod mig og Børnene. Ved Børnene har Gud velsignet mig, jeg har Glæde af dem og veed nok, at jeg nu er lykkeligere end jeg nogensinde kunde haabe. Men skulde De troe, at forrige Vinter saa kom jeg engang uforvarendes i Selskab med min gamle Kjæreste og hans Kone, og da blev jeg saadan tilmode, at jeg ikke kunde blive til Aften, men tog bort efter Kaffen og græd da jeg kom hjem?" Nisida, der sad paa en Skammel med sit Strikketøi, hørte med største Deeltagelse paa denne Beretning og udbrød ved Slutningen: „Hvad sagde da din gamle Kjæreste? Græd han ikke? Bad han dig ikke om Forladelse?" — „Ak nei, mit Barn! Han lod, som han aldrig havde kjendt mig, han talte og loe med de andre Herrer, og hentede et Shawl til sin pyntede, tykke Frue, at hun ikke skulde forkjøle sig i den kolde Spisestue, hvor vi kom ind til Middagsbordet." — „Ja da maatte du sagtens græde! Fy! hvilket afskyeligt Menneske! Gid jeg havde ham her!" tilføiede hun, idet hun hæftigt reiste sig og ruskede i sit Strikketøi. De andre loe, og Madame Lund sagde: „Nei min Pige! Han er ikke et afskyeligt Menneske. Det er jo Verdens Gang." — „Ja saa er da Verden virkelig ond, som Pater Bernhard siger." — „Nei Barn!" sagde min Moder, „Verden er god, om den ogsaa har Sorger og Mangler." Hun vedblev, idet hun vendte sig til de Andre: „Jeg kan ikke lade være at tænke, at skjøndt jeg har havt Ulykker at stride med, som I Begge i det Hele ere forskaanede for, som for Ex. Næringssorger og Sygdomme, saa har jeg dog været den Lykkeligste af os Tre; thi min gode Søster har, ligesom De, kjære Madame Lund, maattet afstaae fra sin Ungdoms Kjærlighed, og uagtet hun har levet mange lykkelige Aar med en god og fortræffelig Mand, saa har hun dog ægtet ham mod sin Villie, og først Tiden har lært hende at

elske ham. Jeg derimod har ægtet den Mand, jeg elskede af min hele Sjæl, og har været lyksalig ved hans Kjærlighed." — „Ak stakkels Marie!" sagde min Tante, „hvor dyrt har du ikke maattet betale din korte Lykke! Jeg har tidt grædt over din ulykkelige Skjæbne, da din Mand blev syg, da jeres økonomiske Forfatning gik meer og meer tilgrunde, da du i tre hele Aar aldrig kunde vige fra den utaalmodige, syge Mand, aldrig nogen Nat tilende ligge i din Seng og sove. Det veed Gud! du bar dit Kors uden Klage! Du var altid mild og trøstede den Syge og skjulte alle Ubehageligheder for ham og jævnede dem, saa godt du kunde; men lykkelig har din Skjæbne vist ikke været." — „Regner du da for Intet, at jeg har kunnet pleie og trøste den Mand, jeg elskede? At han takkede og velsignede mig i sin sidste Time? Troer du ikke, at der i min Trostab laae en vidunderlig Lægedom for mig selv? Saaledes beklager man ofte i Livet Den, der i al sin Nød og Smerte dog har en usynlig Trøstekilde, som den kun selv kjender."

Nisida var gaaet hen til min Moder, hun klyngede sig til hende og syntes at sluge ethvert af hendes Ord. Da min Moder taug, omfavnede hun hende hæftig og udbrød: „O Moder! hvor du er ædel og hellig!" — „Barn! tal ikke saaledes! Ingen er hellig, uden Gud." Nisida blev staaende ganske som i Tanker. Derpaa gik hun langsomt tilbage til sin Skammel og satte sig taus til sit Strikketøi.

Min Moder fortalte mig siden, at denne Samtale havde gjort et dybt Indtryk paa Nisidas bevægelige Sind. Da hun blev ene med Moder, havde hun for første Gang omtalt Paterens Lærdomme og gjort mange Spørgsmaal, der vidnede om hendes naturlige Tænksomhed. Tilsidst havde hun sagt: „Ja dine Ord ere skjønne og klare; ja et Liv som dit maa være Gud behageligt; ja jeg vil troe som du og leve som du; intet Menneske kan være frommere og bedre, end du er."

Min Moder tog ingen Deel i Onkels og min Frygt for den lille Piges Hang til Catholicisme eller til Sværmeri i det Hele. Barnets store Kjærlighed til hende og dets egen lyse Fornuft vilde nok, meente hun, bevare det for al Overdrivelse af denne gløbende Phantasie og Følelse, som hun iøvrigt anpriste som Nisidas allerskjønneste Side.

En Dag kom min Onkel med et meget fornøiet Ansigt, og sagde til mig: „Naa, det er vist og sandt, at naar Nøden er størst, er Hjelpen nærmest. Medens jeg gaaer her og daglig ærgrer mig over at see dig sidde og see ud som en Søvngænger, saa falder der et Tilbud, som fra Himlen, ned til dig.“ Han fortalte nu, at man havde henvendt sig til ham, for at finde et Menneske med Sprogkundskaber og Conduite, som vilde paatage sig at følge en ung fornem Herre paa en Udenlandsreise og tilsidst aflevere ham til en Slægtning, der, som Gesandt fra et tydsk Hof, opholdt sig i Paris, hvor den unge Mand skulde forblive, for under den ham ubekjendte Paarørendes Veiledning at uddannes til Diplomat. Min Onkel tilføiede: „Med din juridiske Examen gaaer det jo reent istaa. Maaskee kan her aabne sig en anden Vei for dig, skjøndt jeg rigtignok ikke veed, hvad det skulde være; thi et Menneske uden Embedsexamen er som en Fugl med stækkede Vinger. Men ialfald, saa kan det dog være godt for dig at reise og faae lidt nyt Liv i din døsige Person.“

Jeg fandt selv, at denne Reise i dette Øieblik var en himmelfalden Lykke. Vilkaarene vare høist fordeelagtige. Efter Bestemmelsen skulde jeg komme tilbage om halvandet Aar. Min Moder gav sit Samtykke, og jeg modtog Tilbudet med Glæde og Tak. Jeg blev af min Onkel forestillt for min tilkommende Reisefælle og hans Forældre. Disse vare stive, kjedsommelige Folk. Faderen var Dansk, men Moderen født Tydsk. Hendes hele Sjæl hang ved det hellige romerske Rige, og Sønnen, som var født i Danmark og aldrig havde været udenfor dets Grænd=

ser, talte noget Danſk, der neppe var godt nok til at man kunde antage, at Tjenestefolkene havde været hans Lærere. Den unge Greve var forresten et meget smukt Menneske med et behageligt Væsen. Mig modtog han meget artigt, men allerede ved vor første Sammenkomst hørte jeg ham tale til en Haandværker, der netop var hos ham, i en Tone, som Kongen af Danmark aldrig vilde tillade sig mod den usleste Dagleier.

Dagen inden vor Afreise, da Alting var ordnet, og jeg af min unge Greves fornemme Forældre havde modtaget Breve, Pengeanviisninger, samt de uendeligste Formaninger og Instructioner for alle mulige paakommende og mødende Tilfælde, kom jeg hjem ud paa Aftenen, efter at jeg havde gjort Afskedsbesøg hos min Onkel og den gode Madame Lund. Min Moder og jeg havde aftalt at tilbringe denne Aften ene med hinanden. Hun havde ventet paa mig og rakte mig Haanden med dette veemodige Smiil, hvori Afskedstimens Sødhed og Smerte afspeiler sig. Jeg kyssede taus hendes Hænder og sagde bevæget: „Halvandet Aar gaaer hurtig hen. Du vil forundres over Tidens Flugt, naar jeg nu en Aften sidder igjen ved dette Bord.“ — „Ak!“ sagde hun, „det er vor første Adskillelse.“ — „Ja det er sandt, men er det ikke godt at vi saalænge have levet sammen? og snart skulle vi samles igjen.“ Nissida sad i en Krog, hun kom nu hurtig frem og sagde hæftig grædende: „Nei! det er ikke snart! mange hundrede Aftener skulle vi sidde her uden dig. Men det bryder du dig ikke om; du vil gjerne være borte fra os. Det er dig selv, som vil reise bort; Ingen befaler dig det, hverken Gud eller Kongen. Du gjør det for din egen Fornøielses Skyld. Du kan nok fornøie dig langt fra os, du kan nok være glad, uagtet du veed, at vi græde. Saa ond er du, og saa ond er Verden! Min Moder skal ikke græde for saadan en utaknemmelig Søn; hun har mig, som elsker hende tusinde Gange mere end han. Vi ville døe begge To; saa kan han see, hvor godt det

er, naar han kommer igjen og vi ere borte." Alt Dette sagde hun med en af Graad næsten aandeløs Stemme. Hendes Kinder blussede, de fine Læber skjælvede, og de tykke Lokker kastede sig frem og tilbage over det i Taarer svømmende Ansigt, som om de venlig vilde afkjøle det. Endelig greb min Moder hende i sine Arme og sagde alvorlig: „Nisida! hvad er det for en Opførsel! Er du ikke skamfuld over en saadan Hæftighed, over saa hæslige Ord? Vil du give din Broder saadanne fæle Varsler med paa hans Vei? Er det Kjærlighed, at du ikke vil unde ham denne Reise, som vil være nyttig og glædelig for ham? Du vil, han skal tænke paa os, og du tænker kun paa dig selv." Som et Lyn fløi Nisida hen til mig, og raabte: „O tilgiv mig, kjære, gode, elskede Broder Otto! Vær glad og lykkelig! Jeg skal trøste Moder og pleie hende, saa hun skal ikke døe og ikke græde. Jeg skal gjøre Alt hvad hun og du vil." Hun aftørrede sine Taarer, satte sig tilbords med os, og det var rørende at see, hvorledes hun tvang sig til at lee og være munter. Først da min Moder mod Slutningen af vort lille Maaltid tog sit Glas og stødte mod mit, idet hun sagde: „Paa en lykkelig Reise og Gjenkomst," tog den lille Pige ogsaa sit Glas og løb hen til mig, men brast pludselig i Graad, satte Glasset fra sig, ilede ud af Stuen og kom ikke mere ind.

Da jeg tidlig næste Morgen havde sagt min Moder Farvel, og allerede staaende paa Trappen endnu engang vendte mig for at kysse hendes Haand, kom Nisida farende upaaklædt og raabte: „Du Barbar! du vilde gaae uden at tage Afsked med mig! See, vor Kat løber ned ad Trappen efter dig, og jeg alene skulde blive tilbage?" Jeg løftede det smukke Barn iveiret, kyssede hende og skyndte mig bort.

Enhver, der kjender den øde, tomme Tilstand, som følger efter en af Kjærligheds Sorg og Glæde bevæget Periode, kan forestille sig, hvor velkommen en Reise maa være i et saadant

Øieblik. Det er i mangen Sindsstemning ligesom vi fornam en naturlig Drift til at flyve bort med Skyerne eller svømme bort med Bølgerne. Jeg følte mig ogsaa snart saa let og munter som Trækfuglen, der flyver bort fra det ikke længer hyggelige Hjem, for dog atter ved mildere Veir at vende tilbage til den kjære gamle Rede. Vi besøgte Tydskland, Italien og England, og de til Reisen bestemte halvandet Aar vare allerede udløbne, da vi naaede Paris, som vor Reises Maal. Det meget Herlige og Mærkværdige, som jeg saae og oplevede paa denne Reise, vilde have været mig dobbelt behageligt, dersom min unge Reisefælle havde svaret til den Forventning, som det første Indtryk af hans Personlighed maatte opvække. Men han havde alle et forkjælet Barns Unoder, var dertil stolt af sin Rang og Formue, og interesserede sig i Grunden ikke for nogen Nydelse, hvori hans Forfængelighed ikke kunde finde noget Udbytte. Dette havde imidlertid den gode Side, at da Lysten til at glimre var hans eneste egenlige Lidenskab, saa havde de Fristelser, mod hvilke hans Moder saa ivrigt advarede, heller ikke synderlig Tillokkelse for ham. I Paris bleve vi meget venligt modtagne af hans Fætter Gesandten, som jeg vil kalde Grev Leo, en Benævnelse, som Familien brugte, der blot nævnede ham ved hans Døbenavn. Det var en Mand paa henimod 40 Aar, en udmærket smuk og elskværdig Mand. Uagtet det just ikke lod til, at hans Paarørende i Danmark særdeles interesserede ham, modtog han dog den unge Slægtning med stor Godhed. Den første Tid af vort Ophold i denne Stad var aldeles helliget til at gjøre Bekjendtskab med hvad der meest interesserede os af dens Mærkværdigheder. Paa disse vore Vandringer saavelsom i Theatrene fulgte Ministeren sædvanlig med os, og her nød jeg for første Gang i saa lang Tid Lyksaligheden af en aandrig Samtale. I en fri og aabenhjertig Tone, som om vi vare gamle Venner, henvendte han sig isærdeleshed til mig i Samtalen og indførte mig saavel-

ſom ſin Fætter i forſkjellige Cirkler, hvor han ſtedſe foregik Selſkabet med et godt Exempel i at viſe mig Agtelſe og Velvillie. En Tidlang var hengaaet, uden at der nogenſinde havde været Tale om de Forretninger, hvori den unge Greve ſkulde oplæres. Da endelig engang denne Sag kom paa Bane, ſagde Grev Leo: „Her er ingen Forretninger. Politiken ligger i Vinterſøvn, ligeſom Bjørnen.“ (Det var nemlig mod Efteraaret 1816). „Min Formand havde en intereſſant Miſſion, men jeg har altfor god Tid. Jeg kan neppe bare mig for at lee, naar jeg gjennemſeer de intetſigende Depecher, ſom vi ſende hjem, og ſom vor brave og retſkafne, men ſtive og bornerede Legations-Secretair med ſin diplomatiſke Vigtighed har ſkrevet i Chiffres, for at de ſkulle bevare deres hemmelighedsfulde Hellighed. Lidt intereſſantere, i det mindſte for mig ſelv, ere private Meddelelſer, ſom jeg i egenhændige Breve ſender en høi Perſon efter Aftale med ham. Men det Værſte er, at jeg ſkriver en ſaa ulæſelig Haand, at den er vanſkeligere at dechiffrere end de bedſte Chiffre. Derfor kan der i denne og flere Henſeender Intet være mig velkomnere end en tro og taus Ven, der vil paatage ſig at være min Privatſecretair og høire Haand. Og en ſaadan Skat haaber jeg at have fundet i min unge Couſin.“ — Min Greve blev meget ſmigret og fornøiet over denne Tiltale, og da jeg nu havde udført mit Hverv, lavede jeg mig til at vende hjem, ſaameget mere, ſom allerede ſex Maaneder over de til min Fraværelſe beſtemte halvandet Aar vare forløbne. Et Par Dage inden jeg ſkulde forlade Paris, kom Grev Leo om Morgenen ind paa mit Værelſe og ſagde: „Kjære Ven! Den Fætter, De har bragt mig, er et reent Vidunder af Uvidenhed og Udueligheb. Med ſtørre Taalmodighed, end der ellers er mig givet, har jeg prøvet, om der kunde være Haab om at gjøre ham brugelig til nogen Forretning. Men det er umuligt. Jeg er desuden yderlig kjed af hans Perſon og vil ufortøvet ſende ham tilbage til hans naadige Mama. Men

De derimod, som har bragt mig ham, og som har skrevet begge de Breve, som han sendte mig, inden han selv kom (thi dem har De skrevet eller opsat, det kan jeg nu begribe) — De skylder mig en Godtgjørelse, og den kan Ingen bedre skjænke mig end De. Bliv De hos mig og vær for mig, hvad jeg ønskede at finde i ham." Med største Delicatesse foreslog han mig nu de fordeelagtigste Vilkaar og udøvede ret i dette Øieblik den Overtalelsesgave, der ligesom en Fortryllelse gav ham en uimodstaaelig Magt over Alt, hvad der kom i Berøring med ham. Et Afslag var mig umuligt. Dog indgik jeg ikke ubetinget i hans Forslag. Jeg skrev først til min Moder og Onkel, forestillte dem mine usikkre Udsigter i Hjemmet og det i saamange Henseender Fordeelagtige ved denne Ansættelse, der endogsaa gjorde mig det muligt efter mit Hjertes Ønske at kunne sende min Moder en betydelig aarlig Understøttelse. Min Onkel gav med Glæde sit Samtykke, min stakkels Moder gav ogsaa sit af et oprigtigt Hjerte, men med en Veemodighed, der nær havde bragt mig til strax at ile hjem. Men Grev Leos Forestillinger og mine egne Betragtninger formaaede mig imidlertid til at modtage hans Forslag for en ubestemt Tid. Den unge Fætter reiste til et tydsk Universitet, og et ganske nyt Liv begyndte for mig.

I Grev Leos Huus herskede en smagfuld Luxus, en forfinet Nydelse af Livet, som hidtil havde været en mig ubekjendt Sphære; mere end denne tiltrak mig dog den livlige og aandrige Selskabelighed i de pariſiske Cirkler, hvori han indførte mig; men allermeest tiltrækkende var hans egen Omgang. Der var i hans Væsen og Samtale en saadan Gratie, en saa uudtømmelig Rigdom af Liv og Aand, forenet med en saa fuldkommen og mangesidig Dannelse, at jeg mangengang spurgte mig selv, om den Vane at leve med et saadant Menneske ikke maatte gjøre det umuligt at undvære hans Omgang. Med disse Fortrin forbandt han en høimodig, fra al Smaalighed fjernet Characteer. Hans

Tjenestefolk tilbade ham, han var godgjørende og hjalp, hvor han kunde, uagtet han ikke var rig. Mig behandlede han med et Venskab, som jeg gjerne kunde kalde broderligt. Han indviede mig uden Forbeholdenhed i sine Forretninger og aabnede mig en rig Kilde af nye Kundskaber. Men der var endnu en for mig ny Kundskab, hvori han indviede mig, og som ikke bidrog til min Forædling, nemlig i den Deel af hans Levnet, som man i dobbelt Betydning kunde kalde en Natside. Denne virksomme, hæftige Sjæl fortæredes ofte af et Slags Kjedsomhed, der gjorde ham uskikket til at finde sin Lykke i et roligt Livs Nydelser, af hvilke han ingen savnede eller behøvede at stræbe efter. Han var undertiden tungsindig og yttrede, at han følte en inderlig Lede ved Virkeligheden, at Alting paa Jorden var Forfængelighed, at han takkede Gud, fordi han hverken havde Kone eller Børn eller Nogen, som kunde forbyde ham at øde sin Helbred og sine Penge. Det Eneste, som syntes ham at bringe nogen Bevægelse i Livets døde Kjedsomhed, var høit Spil og bestandig vexlende Elskovseventyr. Leilighed til disse to Nydelser frembød Paris fremfor noget andet Sted, hvorfor han ogsaa ønskede aldrig at forlade denne Stad. I Begyndelsen sørgede jeg over at opdage denne Skyggeside hos en Mand, jeg saa høilig ærede; men Letsindighed er smitsom. Snart vænnede jeg mig til den Forestilling, at Grev Leos glimrende og svage Sider vare saa sammenvoxede, at den sidste ikke kunde borttages uden at berøve den første en Deel af dens Glands. Jeg saae med Forundring, at tiltrods for hans Hang til et udsvævende Liv, bevarede han dog en varm Interesse for de skjønne Kunster og Videnskaber og vidste altid at finde Tid til at beskjæftige sig med disse og følge deres Fremskridt. Hans Fortrolighed smigrede mig; den Aabenhjertighed, det humoristiske Talent, hvormed han fortalte mig sine Elskovshandler, uden dog nogensinde at være indiscret, den Koldblodighed hvormed han vandt og tabte i Spil, havde noget

særeget Elskværdigt og Forførerisk. Mangen Morgenstund, naar vi gik hjem efter at have tilbragt det Meste af Natten i Frascati, udregnede han den store Sum, han havde tabt, og den meget ringe Beholdning, han nu eiede hjemme. Med ungdommeligt Lune gjorde han Epigrammer over sig selv, men yttrede sig tillige med største Foragt om Sorger af denne Natur. Saaledes sagde han: „Den Bevægelse i Blodet, den — jeg kunde gjerne sige — andægtige Begeistring, som griber Sindet ved at være Dievidne til Skjæbnens verlende Luner, den Mulighed at kunne lege med den, at sætte sin Velfærd imod den, og ligesom udfordre dens hemmelighedsfulde Magt, den Hurtighed, hvormed den besvarer mit Spørgsmaal, kort sagt: den Følelse, Dette opvækker, er saa kildrende, at en Time, levet i denne Stemning, vel opveier en heel Uges Pengeforlegenhed; thi det er det Værste i Livet: denne tomme Tid, som slæber sig hen; denne Venten paa vore Forhaabningers Opfyldelse, som qvæler Ønsket, inden det opnaaes. Det er vel værdt at vove Noget for i enkelte Dieblikke at kunne aande i en anden Dunstkreds, der, om den end er besvangret med dæmoniske Dunster, dog dreier Tidens Hjul med mere Liv og Kraft."

I Betragtninger af denne Art var Grev Leo uudtømmelig. En Aften, da jeg urolig over hans lange Udebliven søgte ham i Tuileriernes Have, hvor han havde sagt, at han var gaaet hen, traf jeg ham endelig i et afsides Buskads i Selskab med en ung Pige, der syntes, saavidt jeg i en Afstand kunde bemærke, at sige ham Farvel og lavede sig til at forlade ham. Tilfreds med at have seet ham, var jeg allerede vendt om, da han kom hurtig efter mig og leende berømte min Beskedenhed. „Min unge Hind," tilføiede han, „var allerede ifærd med at smutte bort mellem Buskene. Det er ikke første Gang, hun løber den Vei. Naar vi siden gaae igjennem Passage Delorme, kunne vi see hende sidde i sin Faders Boutik og sye eller læse saa ærbar som

en Nonne." — Ved denne Anledning kunde jeg dog ikke undlade at gjøre ham alvorlige Forestillinger. Han mødte dem med Latter og Sarcasmer. „Bah! Uskyldighed!" raabte han: „forføre Uskyldigheden! Det er en gammel Vise. Men De vil selv snart erfare, at den Mand, som vilde sætte sit Hjerte til at finde en Uskyldighed at forføre, han kom til at leve som en Cato. Der er ingen saadan egenlig Forførelse uden i Romaner. De nuværende Uskyldige komme os selv imøde. Den lille Grisette, som modtager Foræringer fra en fremmed Gesandt og sætter ham Stævne her i Haven, troer vel hun, at han kan eller vil blive hendes Ægtemand? Den smukke Dame ved Hoffet, som giver mig Nøglen til sin Havedør, medens hendes Mand er paa Vagt hos Kongen, troer hun, at jeg kan eller vil hellige hende mit Liv? De ønske min Kjærlighed, den giver jeg dem; ved den ere de lykkelige, og hænder det sig, at jeg bliver kjed af dem, før de af mig, saa gaaer det dem jo ikke værre end alle Dødelige, der altid maae betale deres Glæder med en eller anden Smerte. De trøste dem dog snart, den gifte Dame med en ny Elsker, og Pigen med en god, solid Brudgom. Hun har alt en saadan in petto. Hymen er Curator i Amors Fallitbo. Den gode Philister skjuler, uden selv at vide det, megen menneskelig Svaghed i Folderne af sit store Slør. Uskyldighed! Reenhed!" vedblev han, ligesom mumlende for sig selv: „Fandt jeg noget Sligt paa min Vei, saa vilde det forføre mig. Der var en Tid, da jeg troede derpaa, men det var en falsk Tro." — Han taug og jeg med.

Vel takker jeg Gud, forbi ingen Erindring fra hiin Periode egenlig forfølger mig som en Nemesis med Angerens Qvaler; imidlertid maa jeg bekjende, at den forbudne Kundskabens Frugt hængte altfor nær ved mine Læber, til at jeg kunde lade den urørt, og jeg kan ikke selv vide, hvorvidt jeg kunde have drevet det ved min altfor interessante Manuducteurs Veiledning, dersom

ikke et Brev fra Hjemmet, ligesom den Haand, der ofte anbringes paa Veiviserne, havde peget hen til den gamle Vei og de gamle Følelser.

Jeg havde allerede været fem Aar fra mit Fædreland og bestandig ført en stadig Brevverling med min Moder; ogsaa med min Onkel havde jeg correspondcret, og tiltrods for min nærværende behagelige Stilling, havde jeg i Følelsen af min Pligt, at tænke paa min Hjemkomst, givet min Onkel Fuldmagt til et Par Gange at ansøge for mig om en Ansættelse i Danmark, hvilket imidlertid hidtil var mislykket. Indholdet af de Breve, jeg modtog, dreiede sig iøvrigt især om Nisida. Efter min Anmodning havde min Onkel taget min Plads som hendes Lærer. Dette Hverv havde han røgtet med særdeles Troskab og Iver, ja han havde endogsaa draget Omsorg for at skaffe hende Underviisning i de Fag, hvori han ikke selv kunde være Lærer. Saaledes havde hun lært at dandse til en usædvanlig Grad af Færdighed, og — efter alle Beretninger — især bragt det vidt i Musik, hvortil hun syntes at have et udmærket Talent. Alt Dette omtalte min Onkel i sine Breve. Med Glæde roste han hendes Nemme og Flid, men paa hendes Characteer og Opførsel havde han Adskilligt at udsætte, og beklagede, at min Moder forkjælede hende og var blind for hendes Feil. Min Moders Breve derimod vare fulde af Berømmelse over Nisidas Kjærlighed og Fortræffelighed og af Tak til Gud, som i dette Barn havde skjænket hende en Trøst, der gjorde det muligt for hende at bære min Fraværelse. Ofte berettede disse Breve mig een og samme Tildragelse, men seet fra modsatte Synspunkter. Saaledes skrev engang min Onkel, at Intet kunde lignes ved dette Barns ustadige og hæftige Luner, og som et Exempel derpaa fortalte han, at han og hans Kone nylig havde tilbudet hende at følge med dem paa en lille Reise en halv Snees Mile ud i Landet til en Præst, som de vilde besøge. Nisida modtog dette Tilbud med

Henrykkelse, og kunde neppe oppebie den til Reisen bestemte Time, men var i sin utaalmodige Glæde staaet op Kl. fem om Morgenen og havde siddet færdig og ventet paa Vognen, som hun godt vidste ikke skulde komme før Kl. ti om Formiddagen. Paa Veien havde hun jublet over hver ny Udsigt, hvert lille Skovpartie. I Præstegaarden havde man modtaget de gamle Venner med stor Fornøielse og fundet inderlig Behag i den smukke halvvorne Pige. Præstens to Døttre vare Begge meget ældre Piger end hun, og da de desuden vare beskjæftigede i Huset, saa var Nisida noget overladt til sig selv. Det var Aften, hun gik ene ned i Haven og vandrede længe i den og en tilstødende Lund, til man efter megen Kalden og Søgen endelig fik hende til Aftenbordet. Nu var det kjendeligt, at hun havde grædt, hun talte ikke og spiste ikke, og da hun siden blev ene med Tante i deres fælleds Sovekammer, sagde hun: „Det gjør mig saa ondt, at jeg saadan har forladt Moder for min Fornøielses Skyld, at hun nu har siddet ene i Aften og er gaaet tilsengs, uden at Nogen har sagt hende et kjærligt God Nat." Min Tante havde deels formanet, deels spottet hende, men næste Morgen var Nisida som ude af sig selv. Hun havde drømt, sagde hun, at Moder var syg, hun maatte strax hjem til hende, eller hun døde af Længsel og af en hende selv uforklarlig Melancholie, der havde grebet hende fra det Øieblik, hun havde betraadt denne skumle Præstegaard. Ingen Tiltale eller Bønner hjalp. Hun lavede sig til strax at ville vandre de ti Mile tilfods, ganske alene. Min Onkel tilføiede: „Du kan vel tænke, hvor ubehageligt det var for min Kone og mig at have tilført de fornuftige Præstefolk saadant et lille Utydske, hvorover de ei nokksom kunde forundre sig. Hun var ikke til at styre. At lade hende gaae paa egen Haand var jo ikke tænkeligt. Vi havde lovet og bestemt at blive hos vore Venner i en Ugestid, da vilde de med deres Vogn og Heste befordre os hjem igjen. Men to Gange kunde

vi dog ikke forlange deres Beforbring. Man var midt i Høhøsten, og den Dag, hvorom jeg her taler, vare hverken Heste eller Karle hjemme. Hvad var nu at gjøre? Jeg maatte med Præsten trave en halv Fjerdingvei i en rædsom Solhede til en Bonde som undertiden befordrer Reisende. Her fik vi da en Vogn og et Par Heste, og da Manden var Præsten bekjendt som en gammel paalidelig Mand, fik vi ham til selv at paatage sig at føre vort uartige Barn til din Moders Huus, og imidlertid at svare til hende i alle Maader. Det var mig egenlig imod, ikke selv at kunne følge hende; men jeg skammede mig ved at forlade Præstegaarden saa pludselig for at føie mig efter et forkjælet Pigebarns Griller. Heller ikke havde hun mindste Frygt for at reise allene, men tvertimod saasnart hun hørte, at Vognen kom efter hende, var hun med Eet Lystigheden selv. Hun undskyldte sig med et forunderlig indsmigrende Væsen hos Præstens Familie, bad mig og min Kone med stor Ydmyghed om Tilgivelse, og da hun sad paa Vognen, smilede hun, og saalænge vi kunde see hende, kyssede hun paa Fingeren og nikkede til Farvel. Den gode Præstekone, som stod tilligemed os Andre og saae efter hende, sagde: „„Det er dog et mageløst yndigt og deiligt Barn. See, hvor de mørke Lokker flyve om de fine Kinder, som blusse af Glæde, over at hun har faaet sin Villie.""

Min Moder fortalte den samme Historie, men som et Træk, der endnu mere bestyrkede hendes Mening om Rifidas dybe Følelse. Hvormeget hun end havde savnet sin Yndling i de sex og tredive Timer, hun havde undværet hende, var hun dog saa langt fra at vente hendes Hjemkomst, at hun blev meget forskrækket ved at see Vognen, hvorpaa hun sad, holde udenfor Døren. Meget levende beskrev hun, hvorledes Rifida havde kastet sig i hendes Arme og takket alle Himlens Magter, forbi hun fandt hende frisk og sund, hvorledes hun hele Dagen havde glædet sig over sit Hjem, som om hun, undsluppen af stor Nød og Fare,

havde lykkelig naaet det igjen, hvorledes hun om Aftenen, da hun gik tilsengs, havde udbrudt i de Ord: „O Gud skee Lov! her i min egen lille Seng, som staaer ved Siden af din, her er jeg saa tryg og lykkelig. Iaftes var jeg tilmode, som om jeg svævede paa det vilde Hav for alle Vinde og aldrig mere skulde komme hjem til dig.“

Lignende Begivenheder bleve mig ofte berettede, og hver Gang jeg fik slige Breve, følte jeg altid Noget, som lignede Hjemvee. Men nu hændte det sig, at jeg fik Brev fra Nissida selv. Hun havde af og til skrevet et Par Linier i min Moders Breve, men dette var det første udførlige Brev, jeg modtog fra hende. Hun underrettede mig om, at min Moder havde lykkelig overstaaet en ikke ubetydelig Sygdom, men, endnu for svag til selv at skrive, havde paalagt hende at sige mig, at hun nu var vel og uden al Fare. Den Tanke, at jeg havde været nær ved at miste en Moder, som jeg elskede saa høit, Glæde over at have undgaaet en saadan Ulykke, bevægede mig hæftigt og bidrog vel Sit til den forunderlige Virkning, som Nissidas Brev gjorde paa mit Sind. Det var, ligesom disse Characterer, trukne af denne unge uskyldige Haand, med magisk Kraft berørte min Sjæl. Med en Livlighed, som jeg medrette vil kalde poetisk, beskrev Nissida sin Smerte ved min Moders Sygeleie, de lange ængstelige Nætter, den Længsel, hvormed hun saavelsom den Syge havde kaldet mig tilbage i deres Tanker, Glæden over min Moders Helbredelse, mange smaa rørende Træk af deres stille Samliv. Ikke blot Pater Bernhard selv, men ogsaa en mig tydelig Gjenklang af hans Lærdomme spillede en ikke ringe Rolle i Beskrivelsen af denne Periode. Imidlertid berettede Nissida, at hun efter min Moders Bestemmelse skulde i tilstundende Sommer gaae til Præsten og confirmeres til næste Efteraar, naturligviis efter vor lutherske Kirkes Forskrift. Nissida vilde til Efteraaret endnu kun

være mellem fjorten og femten Aar; men i hiin Tid var det almindeligt at blive confirmeret i en tidlig Alder.

Der maa vel i et eller andet Øieblik være en Disposition i Sjælen, der gjør den modtagelig for fremmed Indvirkning, saa at denne falder i god Jord og bærer Frugt. Det er mig umuligt at forklare, hvad der var i Risidas Ord, som gjorde et saa dybt Indtryk paa mig. Det var som en Duft fra Hjemmet, en Tone fra et forsvundet Paradiis. Det Tomme i de Nydelser, hvortil jeg hengav mig, var mig i dette Øieblik saa føleligt som Modsætning til den Aand, der udtalte sig i dette Brev, og naar jeg fra denne Dag af søgte at finde Opmuntring paa mine letsindige Veie, forekom det mig, som om Billedet af min lille Søster, som en voxen Jomfru, i hellig Reenhed traadte mellem mig og al dæmonisk Indskydelse, saa Fortryllelsen forsvandt. Jeg havde strax besvaret Risidas Brev og yttret den Hjemvee, det havde opvakt hos mig. Jeg bad min Onkel tænke paa mig, naar en Leilighed til Ansættelse for mig skulde vise sig i Fædrelandet, og anmodede ham om at benytte sin Indflydelse til mit Bedste.

Naar jeg for Grev Leo yttrede en Tanke om saadanne Planer (og dem skjulte jeg aldrig for ham), blev han stedse i ondt Lune, og udkastede ganske andre Planer for min Fremtid; og naar jeg gjorde Indvendinger mod disses Sandsynlighed, endte han med een, der stedse ligesom laae i Horizonten af hans Tanker. Og ved denne Leilighed sagde han: „Jeg beholder ikke altid min nuværende Post, det er endogsaa rimeligt, at jeg snart bliver beordret til at gaae herfra; men jeg er nu engang saa fastgroet til Paris, at det forekommer mig umuligt at leve noget andet Sted. Jeg har derfor betænkt, at jeg isaafald heller vil renoncere paa hvilkensomhelst anden Post, og vil leve her som privat Mand. Jeg har et Gods i Ungarn, hvis Forpagtningssum er temmelig betydelig. Af den kan jeg som Privatmand

leve anstændig, om end noget indskrænket. Saameget vil jeg altid have tilovers, at jeg kan tilbyde en Ven at dele det med mig. Vi ville da ikke forlade hinanden, men leve sammen som Brødre." Hvormeget denne hans Godhed end rørte mig, saa bandt altfor kjære Baand mig til Fædrelandet, til at jeg kunde gjøre Affald paa dette. Desuden bad jeg Gud bevare Grev Leo fra et indskrænket og uvirksomt Liv, da Intet mindre kunde passe sig for hans Sindsstemning end dette. Af Hengivenhed, af Omsorg for ham fulgte jeg ham endnu stedse baade paa hans lovlige og ulovlige Veie, uden dog selv at tage Deel i de sidstes Glæder, der havde tabt al Tillokkelse for mig. En stor Nydelse forskaffede han mig derimod ved at tage mig med paa et Par Reiser, som han gjorde til Wien og til et Bad i Tydskland. En Reise i hans Selskab forenede de sjeldneste Behageligheder: alle de Beqvemmeligheder, som man kan tænke sig, den Fordeel, at hvor man kom, var man strax, indført af ham, som hjemme i de første Cirkler, og det vil sige ikke blot dem, som efter Rangforordningen vare de første; og endelig Det, som endnu var det Sjeldneste, en Reisefælle, der altid var føielig og let i Omgang og uudtømmelig i gehaltrig Samtale. Da vi sidste Gang fra en saadan Reise kom tilbage til Paris, traf vi der den foromtalte unge Greve, med hvem jeg havde forladt Danmark. Vi fandt ham meget forandret siden vort forrige Samliv. Det tydske Studenterliv havde afslebet endeel af hans forkjælede Unoder. Han var, eller syntes at være, mindre adelstolt og langt mindre flau. Hans udvortes Stilling var ogsaa ganske forandret. Hans Fader var død og havde efterladt ham sine Eiendomme. Hans Moder var draget til sin Familie i det nordlige Tydskland. Han var nu som sin egen Herre reist til Paris for sin Fornøielses Skyld, og vilde efter et Ophold der af nogle Maaneder vende tilbage til Kjøbenhavn. Da denne Tid nærmede sig, bad han mig høflig om at give ham Breve med til min Familie, paa

det han kunde bringe personlig Hilsen fra mig. Jeg gav ham Brev til min Onkel, som han allerede kjendte, og erfarede siden, at han efter Hjemkomsten ogsaa havde besøgt min Moder og et Par Gange været i hendes Huus. Hvorfor Dette var mig imod, veed jeg ikke selv at forklare.

Jeg havde ofte talt med Grev Leo om min Moder, ogsaa engang fortalt ham mit Eventyr med min nyfødte Pleiesøster, en Historie, som han havde fundet meget pudseerlig, uden dog at lægge videre Mærke til den. Jeg erindrer, at han netop den Dag var i et ondt og adspredt Lune, og at jeg fortalte ham Dette for at underholde ham med Noget, som var forskjelligt fra de Tanker, der syntes at beskjæftige ham. Om jeg i denne Beretning havde nævnet det omtalte Barns Navn eller ikke, veed jeg ikke med Vished. I de Dage, den unge Greve skulde reise, og jeg skrev Brevet til min Onkel, vilde jeg lægge en lille Seddel til Nisida inden i det. Jeg havde netop skrevet de Ord: „Kjære Nisida!" — da Grev Leo hurtig kom ind i mit Værelse og traadte hen til Bordet for at sige mig Noget. Hans Øine faldt uvilkaarligt paa Papiret, som laae for mig, han standsede i sin Tale og sagde: „Nisida! Skriver De til en Nisida?" — Jeg svarede, at det var min Pleiesøster, det Barn, om hvem jeg havde fortalt ham. „Nisida?" spurgte han: „Er det et sædvanligt Navn i deres Land? Det er et spansk Navn." — Jeg gjentog med faa Ord, hvad jeg troede allerede at have sagt ham. Han hørte opmærksom paa mig, men forlod Værelset uden at sige Mere. Da hans Fætter næste Dag tog Afsked med os, samt modtog mit Brev til min Onkel, og yttrede, at han skulde bringe ham og min Tante mine Hilsener, sagde Grev Leo: „Naar De seer den smukke Nisida, saa hils ogsaa fra mig." — Jeg blev overmaade forundret over disse Ord. Om Aftenen efter at have været i Theatret sad vi sammen i en Restauration i Palais royal. Uagtet Salen var fuld af Mennesker, vare vi

dog saa godt som ene ved det lille Bord, hvorved vi befandt os, thi den megen Rumlen af de mange forskjellige Stemmer, der lyder som en Strøms eensformige Brusen, gjør det muligt for hver Enkelt at tale med sin Sidemand ligesaa uforstyrret og ubemærket som under fire Øine. Greve Leo sagde nu: „Intet er mig mere forhadt end Sværmeri. Det forekommer mig altid som et Surrogat for gedigne Udsvævelser, hvormed svage Sjæle i ubevidst Hykleri søge at trøste sig for den Mangel af Leilighed eller Kraft, der forhindrer dem fra rask at gribe Livets virkelige Nydelser. Det har derfor ordenlig forbauset mig at finde noget Saadant hos mig selv. Det lille Ord: Nissida, som jeg igaar fandt ziirligt skrevet paa deres Bord, gjorde en Virkning paa mit Sind, som om et Slag af Gud Amors ene Vinge havde pustet til en lille Gnist, som laae skjult under Asken i en Krog af mit Hjerte, og maa have ligget der mig ubevidst i mange Aar. En Nissida, skal jeg sige Dem, var min første, ja maaskee min eneste sande Kjærlighed, thi hun var den Eneste, paa hvis rene Uskyldighed jeg har troet. Men heller ikke hun var bedre end de Andre." Disse Ord opvakte i høi Grad min Opmærksomhed, det anede mig at jeg her maaskee skulde finde Nøglen til min Pleiesøsters gaadefulde Herkomst, jeg baade frygtede og ønskede denne Nøgle. Indstændig bønfaldt jeg Greven om at indvie mig i denne sin Ungdoms Kjærlighedshistorie, og endelig tog han Ordet og sagde: „Nu vel, siden vi da engang ere komne i det sentimentale Hjørne, saa vil jeg fortælle Dem en Historie, der ikke er mærkværdigere end tusinde andre. Denne Nissida var en Datter af den spanske Gesandt ved vort Hof. Datteren var meget ung, meget deilig, ubeskrivelig yndig, Faderen var en spansk Grande af det gode gamle Slags, meget stolt, meget vredladen, ubeskrivelig kjedsommelig. Ulykken vilde, at baade min Broder og jeg forelskede os i den unge Spanierinde. Min Broder var den ældste Søn og havde allerede arvet min Faders høie Rang

og store Formue; jeg derimod havde Intet uden mit ofte omtalte Gods i Ungarn, som var al min Arvedeel. Naturligviis var min Broders Beilen velkommen for Ministeren, min derimod ansaae han med største Foragt. Men den unge Rifilda syntes at være af modsat Mening. Hun udmærkede mig stedse fremfor Andre, og engang, da jeg traf hende svømmende i Taarer, betroede hun mig, at hendes Fader havde erklæret hende, at hun kun havde Valg mellem at ægte min Broder eller strax at tage Sløret i et Kloster, hvor hendes Tante var Abbedisse. Hun yttrede den største Afsky for min Broder, dog med næsten endnu større Afsky omtalte hun Klosteret, hvori hun flere Gange havde besøgt sin Tante og været Vidne til et Par Nonners Indklædning. Den Rædsel, som Synet af denne Ceremonie og Klosterlivet i det Hele havde indgivet hende, var saa stor, at jeg indsaae, at den haarde Fader ikke kunde have grebet noget hensigtsmæssigere Tvangsmiddel. Den Fortrolighed, som den elskede Pige saaledes viste mig, opflammede min Kjærlighed og mit Mod til en Grad, saa jeg syntes, at jeg var istand til at stride baade med Himmel og Helvede for at redde og vinde hende. Jeg forsøgte at tale med min Broder om hendes Uvillie mod en Forbindelse med ham. Han er hovmodig og hjerteløs, mine Forestillinger bleve modtagne med Spot og Vrede. Jeg fattede en Plan, som jeg meddeelte Rifilda. Jeg vilde hverken meer eller mindre end bortføre og skjule hende paa mit Gods i Ungarn. Jeg foreslog hende Dette, blot som et Middel til hendes Redning, uden at nævne mit Haab om at hun efter dette Skridt skulde give mig sin Haand. Det fulgte, tænkte jeg, af sig selv. Jeg veed imidlertid ikke, om Rifilda forstod mig ganske saaledes. Hun takkede mig med Varme for mit Venskab, for den Beskyttelse, jeg tilbød hende, men afslog paa det Bestemteste mit Forslag, dog med en saa stor Forvirring og Undseelse, at jeg herved end mere styrkedes i den salige Tro, at hun elskede mig. Hun

gjorde Mine til at forlade Værelset, men vendte tilbage, og det var tydeligt, at hun stred med sig selv for at faae endnu Noget sagt. Dog taug hun og forlod mig. Jeg holdt mig nu overbeviist om, at Intet uden misforstaaet barnlig Ærbødighed afholdt hende fra at følge mig, jeg besluttede at gjøre os Begge lykkelige, selv mod hendes Villie. Hendes Værelser i det Pallads, hun beboede med sin Fader, gik ud til en Balcon, der vendte mod Haven. En Nat, da jeg vidste, at Alt i Palladset var roligt, listede jeg mig ind i Haven, forsynet med en Strikkestige. En Vogn med Postheste og alt Fornødent til vor Reise holdt i Nærheden. Jeg vilde overraske Nisida ved mit dristige Skridt og med Bønner og Forestillinger formaae hende til at flygte med mig. Sagte nærmede jeg mig til Balconen og vilde kaste Stigen op til Gitteret, da til min Forbauselse en anden Stige i samme Øieblik blev kastet ned. Jeg trak mig lidt tilbage, og skjult bag et Træ skimtede jeg gjennem Mørket et Fruentimmer i hvid Natdragt, i hvem jeg strax gjenkjendte Nisida; hun var traadt ud paa Balconen ved Siden af en Mand, hvem hun med Kys og Favnetag sagde Farvel, hvorpaa hun gik tilbage i Værelset og jeg hørte Balcondørene lukkes. Min forhadte Medbeiler svingede sig med Lethed ned af Stigen. Ude af mig selv styrtede jeg frem; jeg var bevæbnet med Pistoler, jeg skjød efter ham uden at træffe; han foer imod mig og stødte mig sin Kaarde i Brystet. Jeg faldt, men beholdt saalænge Bevidstheden, at jeg mærkede at min Modstander løselig forbandt mit Saar og derpaa tog mig paa sine Arme og bar mig ud af Haven. Mere veed jeg ikke. Jeg vaagnede hjemme i min Seng. En Læge, som havde forbundet mit Saar, og min egen Tjener sad hos mig. Jeg erfarede, at der var blevet ringet paa Porten med en Hæftighed, saa alle Husets Folk vare komne sammen. Man var løbet ned i Porten og havde aabnet den, og fundet mig liggende uden for den paa et stort Marmortrin som befandt sig der. Jeg

var indsvøbt i en simpel Kappe, som ikke tilhørte mig. Man bar mig op i mine Værelser og var ifærd med at hente en i Nærheden boende Læge, da denne Mand selv indfandt sig og foregav i samme Øieblik at være faldet til mig. Jeg begreb, at min Modstander saaledes paa alle Maader havde stræbt at sørge for mig, og denne hans Opførsel var mig en ny Grund til Ærgrelse, da den forhindrede mig fra at have ham saa grundigt, som jeg gjerne vilde." — „Hvem var denne Modstander?" — „Det har jeg aldrig med Vished erfaret. Man talte om en ung Franskmand, som i den Tid opholdt sig ved vort Hof og pludselig forsvandt, men det er blot en Formodning. Kun som et Rygte blev det siden omtalt, at den spanske Gesandt havde opdaget, at denne unge Mand var hans Datters Elsker. At mit uheldige Skud havde gjort Allarm i Huset og ledet til en for Risida saa farlig Opdagelse, er ofte faldet mig ind og har smertet mig mere end mit Saar. Jeg var længe syg, og først da jeg kom mig, gav man mig Svar paa mine Spørgsmaal, om hvad der imidlertid var foregaaet i min Omgangskreds. Jeg erfarede nu, at Risida havde givet min Broder sin Haand, men at Ministeren havde udtrykkelig betinget sig, at hendes Ægtemand skulde tillade hende at følge sin Fader til et nordisk Hof, hvorhen han reiste i et Privatærinde strax efter Brylluppet, der gik for sig i al Stilhed og Hastværk. Tænk, hvor afskyeligt paa begge Sider! Dette Vilkaar maatte min Broder indgaae i Betragtning af den aabenbare Utilbøielighed, som hans Brud nærede for ham; og Risida, denne Pige, som jeg tilbad som en Helgen, hun modtog ikke blot natlige Besøg af en hemmelig Elsker, men tiltrods for et saadant Forhold lod hun sig overtale til at give sin Haand til en Anden. Saadanne ere Fruentimmerne: Farlige, utilladelige Elskovshandeler, til dem have de Mod, men naar det gjælder at gribe en rask og høihjertet Beslutning, saa ere de uskyldige, frygtsomme Duer. Tro

mig! jeg kjender de gode Damer, jeg har saamangen Erfaring af det Slags. De ere ikke mere at stole paa, end Børn. Jeg kunde næsten sige, de ere ikke virkelige Mennesker, men yndige Luftaander uden egenlig Sjæl. Vi Mænd med alle vore Laster, vi have dog en aandelig Grund i vort Væsen, man kan dog sige: det vilde han aldrig gjøre! Men det er umuligt at sige, hvad et Fruentimmer ikke kunde komme til at gjøre, ifald Omstændighederne vilde det. Fasthed, Villie, Kraft til rette Tid og Sted, det vide de ikke hvad er. Hos dem er Alting Luner. Deres Kjærlighed, deres Venskab ere saa uimodstaaelige, bedaare os saa ganske; men det er brogede Skyer, som drive for Vinden. Under denne sidste Replik loe han og tømte sit Champagneglas, idet han sagde: „Leve de skjønne Sylphider! Gid de flyve ind og ud af vort Hjerte og vore Arme!" — „Men Nisida!" sagde jeg, „hvor er hun?" Pludselig alvorlig svarede han: „Hvor hun er? I Capellet ved Klosterkirken, hvor vor Familie har sin Begravelse." — „Død altsaa?" — „For mange Aar siden. Efter Aftale skulde hendes Fader bringe hende til Ægtemanden et halvt Aar efter Brylluppet. Min Broder var reist dem imøde, men kun hendes Lig blev hjemført af ham." — „Hvor døde hun?" udbrød jeg. — „I Kjøbenhavn. I Deres egen Fædrenestad." — „Hvor længe er det siden?" — „Det er vel omtrent en femten Aar, eller lidt mere."

Det forekom mig særdeles rimeligt, at det var min kjære Nisidas Forældre, hvis sørgelige Historie jeg her hørte. Heller ikke skjulte jeg denne min Formodning for Grev Leo. „Ja," sagde han, „noget Saadant er ogsaa siden igaar gaaet igjennem mine Tanker. Dog vilde jeg ikke tiltroe Nisida at have ægtet min Broder under saadanne Omstændigheder. Heller ikke vilde min Broder have indladt sig i noget saa Uværdigt med sit Vidende, dertil er han for stolt .... Det hed sig, at hun var død af Følgerne af et uheldigt Fald, hvorved hun havde beskadiget

Brystet. Hun var længe syg. Det forstaaer sig, det kunde være en Maske. Hendes Duenna, den gamle Mariquita var vel istand til at opfinde en List og udføre den consequent. Ak! det er dog besynderligt, om der skulde være et saadant Baand imellem Dem og mig; thi et Baand er det med alt det! En Datter af Risida, et Billede af hende skulde leve endnu! Og i Deres stille Hjem! — Hør! Lad os gaae hen i Frascati og spille en Timestid! jeg maa gjøre noget Rask iaften for at forbrive de søde, gamle Griller, som have overfaldet mig i disse Dage." Vi gik imidlertid ikke til Frascati. Jeg fik ham overtalt til at gaae hjem, da det var silde. Næste Morgen sagde han til mig: „Det duer ikke, at man om Aftenen fremmaner sine gamle sværmeriske Erindringer; thi da de selv ere Drømme, saa følge de os i Nattens Drømme, og Drømmen følger os igjen Dagen derpaa; og paa den Maade blive vi til et Slags Søvngængere. Ligesaa levende, som jeg nu seer Dem har jeg inat i Drømme seet Risida. Jeg syntes at hun var bleven Nonne i det Kloster hvor hun ligger begravet; jeg traf hende der og satte mig ved hendes Side; hun rakte mig venlig Haanden, og jeg følte en forunderlig Fred og Glæde. Jeg kan ellers ikke udstaae Drømme. Denne dunkle Skyggetilværelse er mig forhadt. Jeg vil sove, naar jeg sover, og være vaagen, naar jeg vaager."

Fra denne Dag af lagde Grev Leo Mærke til, naar jeg fik Breve fra Hjemmet, og spurgte da stedse til min Pleiesøster. Dersom jeg havde meddeelt ham disse Breves Indhold, vilde han have faaet sin Nysgjerrighed fuldt op tilfredsstillet, thi en meget ivrig Brevvexling fandt i dette Øieblik Sted, og dens meste Indhold dreiede sig om Risida. Min Onkels gamle Klager over hendes Ustadighed og Hæftighed stege nu til de værre Beskyldninger for Coquetterie og uforsigtig Opførsel. Min Moder udlagde vel alt Dette paa en anden Maade, dog var der noget Foruroligende i disse Beretninger. Allerede i det første Aar af

min Fraværelse var det blevet mig meldt, at Beate strax efter sin Hjemkomst fra den belovede Pariserreise havde besøgt min Moder og gjort Nisida nogle smaa Foræringer. Hun var af og til kommen igjen, dog kun sjeldent. Min Moder var saa forandret i sin Dom om hende og omtalte hende med en Godhed, hvoraf jeg troede at kunne uddrage den Slutning, at Beate havde fortalt min Moder vort fordums Eventyr paa en saadan Maade, at hun derved havde forstaaet at indgive hende den Tanke, at denne unge Kone havde elsket eller endnu elskede mig; ogsaa vandt hun hendes Gunst ved det Behag, hun stedse lod til at finde i Nisida. Paa Dennes Confirmationsdag havde hun efter lang Fraværelse gjort en Visite hos min Moder og foræret Nisida et kostbart Smykke, der særdeles havde glædet den unge Pige. Siden den Tid var hun kommen oftere og havde været uudtømmelig i at overøse Nisida med Foræringer og Indbydelser til Selskaber i hendes eget Huus og Deeltagelse i offentlige Forlystelser. Min Onkel skrev: „Denne kjantede Kone forsømmer Huus og Børn for at rende efter alleslags Commerce. Hendes Mand er en skikkelig Nathue, som lader hende raade i Stort og Smaat. Hun vil gjøre sit Huus til et elegant Huus, hvor lutter udmærkede Folk komme sammen, og intet Rovdyr kan begjærligere ligge paa Luur efter sit Bytte, end hun for at faae fat paa Alt, hvad hun troer der kan give hendes Selskaber Glands. Hun har ret faaet vor Nisida paa Slæbetouget. Pigebarnet er desværre smukt! hun synger som en Nattergal og spiller dertil paa Guitar. Det er fortryllende baade for Øre og Øie. Jeg siger „„desværre““ om det Altsammen, thi havde jeg tænkt, at det skulde gaaet saadan, saa skulde hun hverken have lært Musik eller Sprog, hvormed hun nu glimrer i denne Frues Selskaber og indsuger al den Forfængelighed, som har gjort Saamangen af hendes Kjøn ulykkelig. Ogsaa den usalige og fordærvelige Begjærlighed efter Pynt har Fruen indpodet

hende. Den før saa skjulte Blomst er nu udsat for Alles Øine og Omtale. Hver Tirsdag kan man see hende paa Comedie i hendes Velynderindes Loge, og vilde ogsaa kunne træffe hende paa Klubballer, ligesaa sikkert som Musikanterne, hvis ikke din Moder dog endelig havde været saa fornuftig udtrykkelig at forbyde det. Det eneste Gode ved denne Sag er den Omstændighed, at Pater Bernhards Taler om Verdens Forfængelighed og Fristelser nu ere som den Røst, der raaber i Ørken."

I min Moders Breve lød alt Dette i en anden Tone. Det vilde, meente hun, jo være unaturligt, om en saa livlig, saa begavet Pige, som Nisida, ikke skulde have Attraa efter denne Verdens Herlighed, ikke skulde glæde sig over sine egne Fortrin og den Virkning, de gjorde paa Andre. Fru Beate kunde ingen anden Grund have til sin forekommende Høslighed, end reen Godhed for den unge Veninde og Glæde over hendes Elskværdighed, og det var min Moder kjært, at der var Noget, som undertiden forskaffede hendes Yndling de uskyldige Adspredelser, de skjønne Kunstnydelser, som deres eensformige og indskrænkede Liv ellers vilde tillukke for hende. Et Gemyt, som Nisidas, vilde snart af sig selv lære at skille det Tomme i alt Dette fra det virkelig Gode, og kun optage dette i sit eget Væsen, der desuden kun var altfor dybt, og, som Pater Bernhard ofte havde bemærket, syntes ligesom født med en vis uforklarlig aandelig Smerte.

Efter nogen Tids Forløb blandede der sig i disse Beretninger noget Nyt, der var mig mere imod, end alt det Øvrige. Min unge Greve havde, som sagt, aflagt et Par Besøg hos min Moder, der imidlertid havde forsætlig fjernet dette Bekjendtskab. Derimod havde han ved denne Leilighed truffet paa Fru Beate, der med saa megen større Velvillighed var kommen ham imøde. Det var tydeligt, at denne unge Mand var forelsket i Nisida, derom vare begge mine Correspondenter enige, saavelsom

deri, at Beate understøttede hans Kjærlighed, hvorover min Onkel rasede, medens min Moder forklarede det som en ilde beregnet, men velmeent Speculation af den ældre Veninde. Min Moder var aldeles overbeviist om, at Greven var Rifsda fuldkommen ligegyldig, og at denne rene Sjæl var utilgængelig for al Fristelse enten af Kjærlighed eller af Verdens Goder. Min Onkel derimod fortalte, at da Greven hver Dag flere Gange gik forbi Vinduerne og hilsede, havde min Moder forbudet Rifsda at sidde ved Vinduet, men at Denne, der ligesom havde en Følelse af, naar hendes Tilbeder var i Nærheden, aldrig manglede Paaskud for at komme hen til Vinduet og modtage hans Hilsen. Ganske som en Parodie paa min Moders Yttringer tilføiede han: „Hvad kan man ikke befrygte af en saadan Natur? Den sydlige Ild lyser jo kjendelig ud af hendes Øine."

Nu begyndte jeg ret at blive urolig for min elskede Pleiesøster, og da jeg hæftig ønskede mig Lys i denne Sag, saa faldt det mig ind i denne Uvished at henvende mig til Petrine, der for nogle Aar siden var gift med sin Sømand, en Koffardicapitain, som foer paa de saakaldte lange Reiser. En for mig heldig Omstændighed havde foranlediget et Slags nyt Baand mellem denne min gamle Veninde og mig. Da jeg nemlig ved min Afreise gjorde hende et Besøg, traf jeg hende bedrøvet og urolig for sin daværende Forlovede, fra hvem hun længe Intet havde hørt, og om hvis Skjæbne paa en Søreise der gik foruroligende Rygter. Det føiede sig nu saaledes, at jeg allerede i Hamborg erfarede, at hans Skib saavelsom han selv var lykkeligt ankommet til sin Bestemmelse. Jeg ilede med at underrette Petrine om denne gode Nyhed, og som eneste Medvider i hendes Hemmelighed havde jeg naturligviis den simple Forsigtighed at skrive paa Fransk, eftersom jeg vidste, at Brevet da uden Fare kunde falde i Hænderne paa hvem det skulde være i hendes Familie. Hun svarede mig i samme Sprog, takkede mig med Varme og bad mig,

hvis jeg nogensinde ønskede Noget udrettet i Hjemmet af en taus og tro Ven, da at henvende mig til hende. Af dette gode Tilbud benyttede jeg mig nu. Jeg bad hende at svare uforbeholdent paa mine Spørgsmaal angaaende Nissda, som jeg formodede maatte være hende bekjendt fra hendes Søsters Huus. Petrine svarede ufortøvet og retfærdiggjorde ganske min Tillid til hendes Forstand og gode Villie, og Sandheden blev mig ved hendes Fremstilling temmelig anskuelig. „De kjender jo Beate," skrev hun: „hun er ganske den Samme, som hun var den Dag, jeg leverede Dem hendes interessante Billet. De Aar, som ligge mellem den Tid og nu, hendes forandrede Stilling som Kone og Moder til fire Børn, Intet af alt Dette har gjort nogen Forandring i hendes Tænke- og Handlemaade. Den store Fortjeneste at have reist, at have været i Paris, har endnu forøget hendes lykkelige Illusioner om hendes personlige Fortrin. Hendes Kjærlighed til den unge Nissda er vist ikke forstilt, hendes Iver for at drage hende til sig reiser sig ikke af nogen ond Grund, men heller ikke af nogen god og ædel. Hvad en udmærket smuk Poppegøie var hende for nogle Aar siden, hvad hendes ældste Søn var i sine første Aar, det er Nissda for nærværende Tid: et Middel til at vække Opmærksomhed, til at prale, til at glimre, hvilket stedse var, er og forbliver Beates Maal for Livet. Udvortes Ting eller andre Mennesker, med hvis Fortrin hun kan coquettere, ere for hende ligesom Straaler der concentrere sig i et Brændpunkt, som er hendes eget Jeg. Hun sætter en stor Ære i at samle et — hvad hun kalder — dannet Selskab omkring sig, og da nu en Poppegøie samt et lille Barn ere Væsner, som ikke i Længden interessere mange Mennesker, saa kan De vel tænke, hvilken Skat hun maa have fundet i en Gjenstand, der interesserer Alle og for bestandig, nemlig: en ung Pige, der med en ualmindelig Skjønhed forener Forstand og Talenter. Hvad Nissda selv angaaer, saa har Deres Onkel Ret,

naar han siger — som De fortæller mig — at hun er beruset af Lyst til Fornøielser, til Glands og Pynt, af Glæde over at behage; men Deres Moder har ogsaa Ret, naar hun paastaaer, at en dyb Følelse, et høiere Sving i hendes indre Væsen hæver hende over alt Det, der synes at fængsle hende. Jeg vil blot fortælle Dem et enkelt Træk af hende, som tildrog sig iforgaars. Der var Bal i min Søsters Huus. Nissida var der, straalende af Skjønhed og Glæde. Deres Moder, som ogsaa var indbuden, befandt sig ikke vel og havde overladt Nissida til min Søsters Omsorg. Hun dandsede som en Nymphe, saa let, og med al den barnlige Glæde, som allene formaaer at gjøre Dandsen behagelig for Tilskuerne. Midt i denne Herlighed kom min stakkels Svoger, som en sand Anbrik, der er langt fra det forønskede Cadeskjær. Han lider i denne Tid af Koldfeber, mat og daarlig satte han sig i Dandsesalen og forsøgte pligtskyldigst at underholde En og Anden af sine Gjæster. Men Feberen, som han troede for den Dag overstaaet, havde endnu ikke rigtig forladt ham. Hans Anstrengelse angreb ham, saa han var nær ved at besvime, og maatte gaae op til sit eget Kammer. Nissida havde forladt Dandsen og taget Plads ved Siden af ham. Hun beklagede ham, tog hans store grove Hænder mellem sine, og kjælede for ham med en usigelig Yndighed. Da han reiste sig for at gaae ud af Salen, fulgte hun med. Tre, fire Cavalerer løb efter for at erindre hende om Dandse, hun havde lovet dem; men hun lod sig ikke bevæge til at slippe den Syges Arm. Jeg gik med, og da vi kom op paa hans Værelse og havde faaet ham magelig placeret i hans Sofa, kom Beate, som imidlertid havde været midt i en Dands, og bad Nissida og mig at komme ned. Jeg havde paataget mig at være to unge Cousiner i Moders Sted, og kunde altsaa ikke forlade dem, men lovede mig til at gaae med. Nissida spurgte Beate, hvem der skulde blive hos hendes syge Mand? — „„Det skal Stuepigen,““ svarede Beate.

„„Nei, det skal jeg!““ raabte Nissida: „„jeg vil allerhelst blive her, jeg har ingen Lyst til at dandse, jeg vil holde Husets Herre med Selskab.““ Det var ikke muligt at forandre hendes Beslutning, vi gik til Selskabet uden hende. Beate var vred, men det hjalp ikke. Et Par Timers Tid efter gik jeg igjen op til min Svogers Kammer. Jeg fandt ham og Nissida ved et Partie Ecarté, og inden jeg aabnede Døren, hørte jeg dem Begge lee og tale muntert sammen. Min Svoger var ganske oplivet og vilde paa ingen Maade endnu gaae til Ro, skjøndt det var meget silde. Nissida bad mig besørge, at hendes Aftensmad maatte blive bragt op, tilligemed hans. De To spiste sammen. Jeg kom siden igjen derop. Den nylig saa syge Mand var lystig og vel. Han kunde ikke noksom rose sig af den fornøielige Aften, han havde tilbragt med sin unge Selskabssøster, der havde krydret hans Maaltid med at synge en Vise for ham. Først da han vilde gaae tilsengs, kom Nissida ned til Selskabet; men saa munter som hun havde været hos den Syge, saa alvorlig syntes hun nu; hun tog ikke mere Deel i Dandsen, og da jeg med mine unge Cousiner tog tidligere bort end de Øvrige, bad hun mig om at maatte kjøre med os, da vi netop skulde forbi hendes Hjem. Hverken Bønner eller Bebreidelser formaaede at holde hende tilbage. Undervejs sagde hun til mig: „„Det vil ikke mishage min Moder at høre, hvorledes jeg har tilbragt min Tid paa Ballet. Jeg troer, hun saae ugjerne, at jeg tog derhen iaften, men hun er saa from og god, at hun ikke nænnet at nægte mig nogen Fornøielse; men jeg er ikke from og god, ellers forlod jeg hende ikke saa ibelig og lod hende sidde ene hjemme.““ De vil i denne lille Historie, saa ubetydelig den end kunde synes for Andre, finde Bekræftelse paa hvad jeg ovenfor har yttret.“ — Angaaende Nissidas egenlige Sindelag i Henseende til den unge Greve erklærede Petrine sig ikke istand til at kunne sige noget Bestemt. Greven var en smuk Mand og forelsket i hende,

men paa den anden Side forekom han Petrine dog saa ubetydelig, at hun ikke kunde forestille sig, at han kunde være farlig for en Pige som Risida. Beate beskyttede hans Kjærlighed og var hans Fortrolige, det var sikkert. Hun havde betroet Petrine, at hun vel skulde forstaae at bringe det saavidt, at hendes kjære Risida ved hendes Hjelp skulde blive en rig Grevinde. Der var ingen anden Hindring for denne Plan, end Grevens Frygt for ikke at kunne erholde sin Moders Samtykke. Men Petrine tænkte viselig, at den unge Herres egen Adelstolthed vilde være ligesaa vanskelig at overvinde som hans Moders.

Uagtet denne klare Fremstilling bar al Sandhedens Præg, og havde meget Beroligende, saa var der dog Nok tilbage, som viste mig det som ønskeligt, ja næsten nødvendigt, at jeg kom hjem for at være en Beskytter og Støtte for den unge Søster, og en Hjelp og Raadgiver for den elskede Moder. Jeg følte en brændende Længsel efter mit Fædreland, som jeg nu i syv Aar ikke havde seet. Min Onkels sidste Brev gav mig Haab om at erholde en Ansættelse, som jeg meget ønskede, da den ikke blot lovede mig et taaleligt Udkomme, men ogsaa en Virkekreds efter mit Sind, og hvori jeg meente at kunne være nyttig; men Haabet om noget Saadant var flere Gange slaaet mig feil. Ogsaa stod Tanken om at forlade Grev Leo som en mørk Sky mellem mig og denne lyse Udsigt. Han havde saaledes vant sig til mig, og jeg til ham, at det syntes mig umuligt at løsrive mig fra ham. Det blev dog muligt. Dog kan jeg ogsaa sige, det blev i egenlig Forstand ikke muligt, og bliver det aldrig.

Grev Leo stod paa nogen Tid i en hemmelig Kjærligheds-forstaaelse med et ungt Fruentimmer, som han havde skaffet mig Leilighed til at see og ofte talt til mig om. Hun var Enke efter en Officeer i Napoleons forbums Armee og havde efter sin Mands Død boet i Nancy, hvor hun havde en lille Eiendom. Da hendes økonomiske Forfatning var maadelig, saa havde hendes

Forældre, som vare bosatte i Paris, kaldt hende til sig for at stifte et nyt Parti mellem hende og en ung Officeer, som eiede nogen Formue. Hun havde indvilget i denne Forbindelse, skjøndt mod sin Tilbøielighed. Hun længtes efter sit nette Huus og sin Have i Nancy, og begræd det frie og uafhængige Liv, hun der havde tilbragt. Strax efter Forlovelsen havde hun gjort Grev Leos Bekjendtskab, og henreven af den hæftigste Kjærlighed ganske overgivet sig til ham, uden at tænke paa Fremtiden. Bryllupsdagen nærmede sig. Greven gjorde Mine til at overlade Pladsen til den retmæssige Brudgom, men den stakkels Kone kunde ikke give Slip paa den saa hoilig Elskede. Næsten daglig sendte hun ham smaa Breve, der i Udtryk, som kun den hæftigste Lidenskab kan indgive, besvor ham at komme tilbage til hende, at møde til den tilforn bestemte Tid og Sted. Greven indfandt sig ogsaa efter mangen Rysten paa Hovedet, og efter flere Gange, idet han gik, at sige som for sig selv: „Gud skal vide, hvad Ende alt Dette vil tage."

Jeg opkastede mig ubuden til den unge Enkes Talsmand, og engang da Grev Leo med Bekymring omtalte hendes Stilling, raadede jeg ham at gjøre Ende paa al hendes Nød og selv begjære hendes Haand. Han saae forundret paa mig: „Ægte hende?" udbrød han: „Det var et stort Ord." — „Tilgiv mig!" svarede jeg: „jeg veed nok, hvor Meget der kan være i Deres Stilling, som modsætter sig denne Forbindelse, men til Dem tør jeg vel sige, at det kun er underordnede Hensyn. Hun er ikke af fornem, men dog af god Familie, hun er Enke efter en af Napoleons Officerer." Han afbrød mig: „Om hun saa var Enke efter Napoleon selv, saa gjør det mig hverken fra eller til. Gifte mig! Binde mig for Livstid til et Fruentimmer! faae Svigerforældre, Svogre og Svigerinder, Bryderier og trivielle Udgifter! Nei aldrig! aldrig!" — „Men et eensomt Liv, en forladt Alderdom, er det en skjøn Udsigt?" — „Det er kun

Phraser! Mangt et Menneske er eensomt og forladt midt i sin kjære Families Skjød, og denne Eensomhed er tusinde Gange værre end hiin. Nei et saadant Offer har jeg langt fra ikke lovet Ernestine, og det venter hun heller ikke af mig." — „Men hun er ulykkelig af Kjærlighed til Dem, hun er smuk, hun har Forstand." — „Det er Altsammen sandt, og dog om hun blev min Kone, saa føler jeg, at hun kunde blive mig modbydelig. Hun mangler eet Fortrin, der for mig er væsenligere end selv Forstand og Skjønhed. Hun savner Det, som de Gamle forstode ved Skjønhedsgudindens Belte, det er: den sande Qvindelighed i sin høieste Betydning; det er ikke Gratie i udvortes Bevægelser, ikke engang i Tale og Adfærd; det er noget Mere, noget Indre, Usynligt, som lyser gjennem det Synlige. Det er det varme, for Kjærlighed dannede Hjerte, der skinner gjennem den yndige Tilbageholdenhed, som det røde Skjær gjennem den hvide Rose, der paa Engelsk kaldes Jomfrurødme. Dersom De havde kjendt vor føromtalte Nisida, saa forstod De mig uden videre Forklaring. De dunkle, brændende Øine vare et Gjenskin af Spaniens varme Sol, men et mildt, jomfrueligt Slør var udbredt over disse Kjærligheds-Stjerner, som over det hellige Billed i Sais. Dette er det Trylleri, som allene kan fængsle en Mands Hjerte. Ernestine derimod er saa lidenskabelig i sine Yttringer og Handlinger, at hun bytter Rolle med den Mand, hun elsker, og tilintetgjør saaledes selv Fortryllelsen. Hvad siger Jean Paul? „„Den qvindelige Psyche, om den end med Grusomhed er gjennemboret af den dræbende Naal, maa dog ikke saa voldsomt bevæge Vingerne, at Støvet flyver af dem."" — „Men hvad siger derimod Göthe: „„En lidenskabelig Kjærlighed har noget saa Henrivende, at den endogsaa rører Den som ikke selv er Gjenstand for den."" — „Ja jeg erindrer vel, at han lader en Person i Wilhelm Meister sige noget Saadant; men husk paa at den samme Pige, om hvem Dette siges, bliver forladt af sin

Elsker og tilsidesat for en prosaisk Figur, maaskee netop for Modsætningens Skyld. Nei jeg er bekymret for Ernestines Skjæbne, jeg har ikke Hjerte til at bedrøve hende ved ganske at trække mig tilbage, og hendes Frygt for Forældrene, for Verdens Dom, for en Opdagelse af vor Forbindelse forbyder hende enhver fornuftig Udvei; men paa den anden Side vil hendes Lidenskab, hendes Uforsigtighed let føre til den Opdagelse, hun saameget frygter. Der komme mine Ord igjen: Saadanne ere Fruentimmerne."

Kort efter denne Samtale var Grev Leo i nogle Dage meget alvorlig og adspredt. Paa mine Spørgsmaal om Grunden til hans Stemning, svarede han, at han ikke befandt sig vel. En Morgen, da jeg efter Sædvane kom ind til ham, maatte jeg vente længe paa ham, da han i sit Cabinet havde Forretninger med en Banquier. Da Denne var gaaet, sagde han til mig: „Jeg har en vigtig Tjeneste at udbede mig af Deres Venskab. Vil De følge Ernestine til Nancy og arrangere hendes Pengesager med en Sum, som jeg vil levere Dem? Hvad jeg frygtede, er indtruffet: Ernestines Forlovede, som havde fattet Mistanke, har spioneret og seet mig gaae fra hendes Bolig forleden Nat. Han har gjort et rasende Spektakel, de opbragte Forældre have aldeles forskudt hende. I sin Nød er hun tyet til mig og er skjult her i Hotellet hos vor Huusholderske. Jeg har tilveiebragt en Sum Penge, der er tilstrækkelig til at redde hendes lille Eiendom i Nancy, hvorved det kan blive muligt for hende at leve uafhængig paa det Sted, hvor hun tilforn har følt sig lykkelig. Mange Hensyn forbyde mig selv at ledsage hende til hendes Bestemmelse. Vil De have den Godhed for hende og mig at følge hende, trøste hende med Deres venlige Nærværelse, og levere Pengene, samt aftale det Fornødne med en Forretningsmand i Nancy, som hun selv har opgivet mig?"

Jeg paatog mig naturligviis strax denne Forretning, og da Grev Leo forsikkrede mig, at denne Sag hermed var endt, fandt

jeg, at det under disse Omstændigheder var det bedste Udfald, den kunde faae. Endnu samme Dag tiltraadte vi Reisen, efter at en Affkedsscene havde fundet Sted, i hvilken den stakkels Ernestine saa ganske overlod sig til sin Smerte og sin Lidenskab, at jeg maatte tænke paa Grevens Ytringer i hiin Samtale, og kunde ikke finde dem aldeles ugrundede.

Det var en meget bedrøvelig Reise. Men da Ernestine atter betraadte sit smukke Hjem, hvis Besiddelse nu var hende tilsikkret, da gamle Bekjendte med glad Venlighed forsamlede sig om hende, gjorde dog alt Dette et saa beroligende Indtryk paa hendes sønderrevne Sind, at jeg forlod hende med det bedste Haab om hendes Fremtids Rolighed. Hun medgav mig et Brev til Grev Leo og en lille Green fuld af Vinterroser, som blomstrede i hendes Værelse. Da jeg kjørte i egen Vogn med Postheste, og haabede næste Aften at naae Paris, saa gjorde vi en sindrig Indretning med en lille Flaske med Vand, som vi bandt fast i Vognen, og hvorved det kunde blive mig muligt at bevare disse Roser og levere dem friske til deres bestemte Eier. Jeg fandt i denne Gave en saa smuk Affkedshilsen, et Symbol paa den afbrudte Forbindelse og Ernestines nuværende hyggelige Huuslighed, at jeg ret con amore vilde sørge for disse mine duftende Reisefæller. Jeg sagde Ernestine Dette. Med rolig Venlighed tog hun Affked med mig, og jeg tiltraadte min Reise med lettet Sind og i et deiligt, klart Vinterveir. Jeg glædede mig til at gjensee Grev Leo og ved mine beroligende Efterretninger bringe ham i bedre Lune, end jeg havde forladt ham. Dette var den første Gang i vort Samliv, at jeg havde levet flere Dage adskilt fra ham. Jeg følte ret, hvor Vane og Hengivenhed havde forenet sig for at knytte mig fast til denne Mand.

Det var silde om Aftenen, da jeg kom til Paris. Alting var stille i Hotellet. Da Portneren havde lukket mig ind, spurgte jeg: „Er Greven ikke hjemme?“ Meget langtrukken svarede han

mig: „Greven? Hjemme? Jo han er hjemme." — Der var Noget i hans Stemme, som forfærdede mig. Hurtig spurgte jeg: „Han er dog ikke syg?" — „Syg? Nei han er ikke syg." — Jeg ilede op ad Trappen og ind i Værelserne. I det forreste brændte eet eneste døsigt Lys i Lysekronen. Jeg hørte Legationssecretairen og Kammertjeneren komme løbende efter mig og kalde paa mit Navn, men med ængstelig Hast styrtede jeg ind i Grevens daglige Værelse. Der var bælmørkt. Midt paa Gulvet skimtede jeg noget Hvidt, jeg fløi derhen for at undersøge hvad det var, og greb — en iiskold Haand. I samme Øieblik stode Legationssecretairen og Kammertjeneren ved min Side med Lys. Hvad kan udtrykke min Skræk! — Jeg stod ved Grev Leos Lig. Jeg veed ikke mere, hvad der gik for sig, hvad man sagde til mig, jeg erindrer kun som en Drøm, at jeg hele Natten sad i en Lænestol i mit Værelse, ganske som bedøvet, at den gamle Kammertjener blev hos mig, at han græd, at han med skjælvende Hænder gav mig Vand at drikke, og tilsidst mod Morgenen førte mig halv med Magt til min Seng, hvorpaa jeg kastede mig, men i en Tilstand, der hverken kunde kaldes at sove eller at være vaagen. Hvorledes jeg ved Dagens Komme vaagnede til den rædselfulde Vished, vil jeg ikke forsøge paa at skildre. Jeg erfarede nu, at Grev Leo, udfordret af Ernestines Forlovede, havde mødt ham og var falden i Duellen. Ingen Vidner havde været tilstede ved denne, uden Kammertjeneren. Greven havde Aftenen iforveien betroet sit Forehavende ikke blot til sin trofaste, gamle Tjener, men ogsaa til den forundrede og forfærdede Legationssecretair, med det udtrykkelige Forlangende, at denne Duel skulde forblive en Hemmelighed, og en anden Dødsaarsag angives, hvis han skulde falde, — en Forsigtighed, sagde han, som han skyldte en Dames Rygte, og i sin Stilling som fremmed Gesandt ansaae for tjenligst for sin Modstanders Sikkerhed. Kammertjeneren forsikkrede, at Greven, som havde det

første Skud, forsætlig havde manqueret det, da derimod Modstanderen — som den gamle Tjener forbandede — strax havde truffet Greven lige i Hjertet, saa han var død paa Stedet. Den bedrøvede gamle Mand, som i en tillukket Vogn bragte sin elskede Herres Lig, maatte efter Befaling foregive, at Greven selv ved en ufrivillig Uforsigtighed havde affyret sin Pistol og derved endt sit Liv. Dette pludselige Dødsfald havde vakt en ualmindelig Opsigt og Beklagelse i den til rædsomme Begivenheder ellers saa vante Stad. Da jeg endelig havde fattet mig saameget, at jeg var istand til at høre med Samling paa de ovenomtalte sørgelige Omstændigheder og tale med mine Omgivelser, leverede Kammertjeneren mig Nøglen til sin Herres Skriverpult. Greven havde den sidste Morgen paalagt ham i Tilfælde af hans Død at levere denne Nøgle i mine egne Hænder og sige mig, at jeg i dette Gjemme vilde finde et Brev, der skulde underrette mig om hans sidste Ønsker. Jeg gik ind i hans Cabinet, hvor Alting stod urørt, som han havde forladt det. Jeg satte mig paa den Stol, hvorpaa han sidst havde siddet, aabnede den Laas, han selv sidst havde tillukket, og et Brev med Udskrift til mig var det Første der faldt mig i Øinene. Kun Den, der har oplevet en lignende Time, kan forestille sig den Følelse, hvormed jeg aabnede og læste dette Brev. Ord fra elskede Læber, som Døden har tillukket, ere ligesom et Møde med Den, der har forladt det jordiske Liv. Tid og Evighed række hinanden Haand i et saadant Øieblik, og en trøstende Stemme synes at sige os, at vi selv endnu leve med den Ven, vi kalde tabt, ere ham endnu stedse nær i et Liv, over hvis Grændse Døden ikke kan træde. Grev Leo sagde mig i dette Brev: at dersom det kom i mine Hænder, saa var det kun paa denne Maade, det endnu stod i hans Magt at tale med mig; og en ham selv uforklarlig Stemme syntes at sige ham, at han havde seet mig for sidste Gang i denne Verden. Han bad mig at tage i hans Pult en Pakke med Udskrift

til hans høie Velynder, og selv at reise til hans Hof for med egen Haand at aflevere den. Af hans øvrige Papirer var alt Det tilintetgjort, som han vilde unddrage fremmede Blikke. Han takkede mig for de Aar, vi havde tilbragt med hinanden, og tilføiede kjærligt, at vort Venskab var det Eneste i hans hele Liv, der havde svaret til hans Forhaabninger. I denne alvorlige Time tænkte han med Bekymring, at jeg maaskee havde skadet min Fremtid ved at give efter for hans Ønsker og i saa lang Tid at have levet udenfor mit Fædreland. Han ønskede derfor inderligt at kunne testamentere mig sit Gods i Ungarn; men det stod ikke i hans Magt, da det som Arv skulde tilfalde hans Broders Børn. Det tilkom imidlertid disse Arvinger (eller i deres Mindreaarighed deres Fader, hans Broder) at sørge for hans Tjenestefolk, paa hvad Maade han i sin sidste Villie vilde foreskrive, og et Document i denne Henseende, tilbedste især for hans gamle Kammertjener, var indsluttet i den ovenomtalte Pakke. Ligeledes bad han mig som et Beviis paa mit Venskab for ham at modtage en Anviisning paa en Pengesum, der vilde lette mig min Reise til Hjemmet, hvis jeg, som han troede, længtes efter dette. Dersom jeg derimod vilde indtræde i hans Fædrelands Tjeneste, saa troede han sikkert at hans høie Velynder, til hvem han havde overgivet sine sidste Ønsker, vilde efter hans Død med end større Godhed søge at opfylde dem. Jeg vilde desuden i Pulten hos dette Brev finde nogle ubetydelige Pretiosa, som havde været ham kjære, og som han derfor ønskede kun at efterlade i mine Hænder. Et kjærligt, varmt og modigt Farvel sluttede dette Brev. En sød Veemodighed forenede sig forunderligt med min ubeskrivelige Smerte. De Roser, jeg havde medbragt, havde man sat ind i mit Værelse. De vare endnu friske og blomstrende. Deres korte, skrøbelige Liv havde overlevet det herlige, kraftige hos Den, til hvem de vare bestemte. Jeg greb dem og gik ind i det Værelse, hvor man havde lagt det kjære

Lig. Den sørgelige Pragt var imidlertid bragt istand. Den før saa muntre Sal, der saa ofte havde gjenlydt af vor lystige Samtale, var beklædt med Sort. Grev Leo laae i sin Ligkiste paa en med et sort Teppe bedækket Forhøining. Høie Gueridoner med store Lys stode omkring. Dog vare disse endnu ikke tændte. Man havde ladet et Vindue aabent, og Dagen saae for sidste Gang paa disse ædle Træk, som Dødens Haand endnu ikke havde forandret. De sorte Lokker krusede sig endnu om den høie, marmorhvide Pande, om de fiintdannede Kinder; den skjønne Mund syntes at smile. Jeg lagde Roserne paa hans hvide Ligdragt, nær ved den blege Haand, paa det at denne den sørgende Kjærligheds sidste Gave maatte visne med sin Gjenstand; jeg kyssede hans kolde Hænder, hans Pande, sagde ham med blødende Hjerte Farvel, medens min brændende Smerte endelig opløste sig i velgjørende Taarer.

Min første Forretning, da jeg havde fattet mig noget, var at skrive til Ernestine, paa det den ulykkelige Efterretning ikke skulde blive hende bekjendt paa en mere angribende Maade. Naturligviis var der Ingen, for hvem Grevens Dødsmaade mere maatte forblive en Hemmelighed. Af nogle faa Linier, som hun et Par Dage derefter sendte mig til Svar, bemærkede jeg til min Trøst, at hun heller ikke havde ringeste Anelse om Sandheden, og uagtet hendes Brev udtrykte en dyb og rørende Sorg, var det langt fra den fortvivlede Hæftighed, som hun tilforn havde ladet udbryde i Breve til sin Elsker.

Legationssecretairen, der a tid var forekommen mig som en meget stiv og forstenet Diplomat, blev mig ved denne sørgelige Begivenhed bekjendt fra en langt bedre Side. Han var oprigtig og hjertelig bedrøvet, og medens han med formel Vigtighed drog Omsorg for at intet Ceremoniel ved denne Leilighed skulde blive forsømt, sørgede han tillige med rørende Godhed for Alt, hvad han vidste der havde været kjært for den Afdøde; hans Tjeneste-

selv, ja endog hans Heste bleve Gjenstanden for hans venlige Omsorg. Han sagde mig, at Grevens Lig maatte føres til hans Familiegrav, det Capel ved Klosterkirken som han selv havde nævnet for mig, og da dette Kloster laae i Nærheden af den Stad, hvorhen jeg efter den tabte Vens Villie skulde reise, saa foreslog han mig at følge Liget til dets Hvilested, i Selskab med den gamle Kammertjener, som vilde drage til sit Fødested, ikke langt derfra. Jeg fandt en smertelig Trøst i at paatage mig denne Forretning. Med oprigtig Bevægelse toge Legationssecretairen og jeg Afsked med hinanden. Et Skriin med nogle Kostbarheder, som skulde afleveres efter en vis Adresse, blev overgivet til den gamle Tjener, og i Følge med en tung, tildækket Vogn, som indesluttede Grevens Kiste, forlode vi Paris en tidlig Morgenstund, der var mørk og taaget som vor Sindsstemning. Langsomt gik Reisen med den tunge Vogn, som snart kjørte foran, snart bagefter vor, dog kunde vi for det Meste høre Lyden af dens svære, hule Rumlen paa Veiene. Naar vi af en eller anden Grund ikke kunde kjøre om Natten, søgte vi, naar det var muligt, at naae et Kloster eller til Nærheden af en Kirke, hvor Ligkisten da blev indsat om Natten. Denne samme Vei var jeg for saa kort et Tidsrum siden reist med ham; i samme Reisevogn sad han ved min Side, da ilede den med let og hurtig Fart, medens Timerne ilede endnu hurtigere ved hans aandrige, venlige Samtale. I dette samme Kloster havde vi tilbragt Natten, i dette samme Vertshuus havde vi siddet tilbords og tømt en brusende Flaske Champagne, medens vor Spøg og vore muntre Sange havde bruset høiere end den! — Da var det Sommer, Alting blomstrede, Luften var mild og Natten lys. Nu var det Vinter, Alt var visnet, Stormene hylede omkring os, og Nætterne vare mørke og lange. En Nat, da vi formedelst ondt Veir og Vei ikke kunde reise længere, maatte vi søge Herberg i en Landsbykro. Der var ingen Kirke, vi maatte sætte Rustvognen

i et Skuur. Regnen slog paa Vinduesruderne i den uhyggelige Stue, man havde anviist mig, jeg tænkte ikke paa at lægge mig i den ureenlige og slette Seng. Alle mine smertelige Tanker stormede saaledes ind paa mig, at det var mig umuligt at blive i Værelset; og som dreven af en uimodstaaelig Længsel gik jeg ind i Skuret, løftede Laaget paa Rustvognen lidt iveiret og tittede ind til Ligkisten. Jeg formaaede ikke at give min Smerte Luft i Taarer, jeg følte Noget, som lignede Fortvivlelse. Da mærkede jeg at Noget rørte sig i Nærheden, og ved Skinnet af den døsige Lygte, som brændte i Skuret, saae jeg en gammel, fattigklædt Mand, som havde sin usle Seng derinde for at være nær ved et Par Heste, som stode i en Stald ved Siden. Skuttende sig kom han nærmere og saae ligeledes ind til Kisten, idet han sagde: „Den staaer godt! den gode salig Herre hviler sødt! Ja salig er Den, som er hos Gud!“ — Der ere Øieblikke, hvori et saadant Ord fra eenfoldige Læber forekommer os som et dæmpende Middel for vort stormende Blod, som et Ord, der ikke siges os blot af et Tilfælde. Saaledes gik det nu ogsaa mig i denne Nat, som jeg aldrig glemmer.

Med Hensyn til Ernestine traf jeg den Foranstaltning, at vi paa Reisen gjennem Nancy ikke opholdt os i denne Stad, men kjørte igjennem den om Natten. Vi kom lige forbi Ernestines Huus. Alt var stille og mørkt. „Sover du, stakkels Ernestine?“ saa talte jeg sagte med mig selv: „Siger ingen Drøm, ingen Anelse dig, hvad som med huul og uhyggelig Larm nu drager forbi dit Hjem? — Drømmer du maaskee at den Elskede i Nattens Stilhed nærmer sig dit Kammer, som han til din og sin egen Ulykke saa ofte gjorde?“ —

Prioren i det Kloster, som var Maalet for vor Reise, var underrettet om vort Komme. Ligkisten blev bragt ind i Kirken og sat nær Alteret indtil næste Dag, da den med høitidelige Ceremonier skulde bringes ind i det tilstødende Begravelses-Capel.

Et meget pragtfuldt Værelse blev mig anviist i Klosteret, og for Kammertjeneren blev der ogsaa sørget. Næste Morgen ankom to halvvorne Drenge med deres Hovmester. De vare Sønner af Grev Leos føromtalte Broder, Børn af hans andet Ægteskab, og skulde nu vise den aldeles ubekjendte Onkel den sidste Ære. De kom ind til mig tilligemed Hovmesteren, for at frembære nogle Undskyldninger fra deres Fader, fordi han ikke selv mødte. De unge Menneskers Munterhed, der under disse Omstændigheder var naturlig og tilgivelig, men endnu mere Hovmesterens pedantiske Høitidelighed og mange utidige Spørgsmaal forøgede min beklemte Sindsforfatning.

Under Klokkernes Ringen og Munkenes Sange begave vi os til Kirken og fulgte det ædle Lig til det lille Capel, hvor Grevens Fædre hvilede. Med mangehaande Insignier prangede deres tildeels halv udslettede Vaaben paa de skimlede Vægge. Den skjønne Sang trængte med veemodig Sødhed ind i mit Hjerte. Jeg knælede med de fromme Brødre og fandt det trøsteligt med varme Bønner at ledsage den fra Jorden flygtende Sjæl til Barmhjertighedens Throne.

Da man skulde forlade Capellet, bad jeg en af Munkene om endnu at lade det staae aabent i nogle Minuter og tillade mig at blive ene tilbage. I en Krog ved Døren saae jeg nu et Par fattige Børn, der vare fulgt efter Toget for at tilbyde Krandse af Grønt og tidlige Blomster, hvilke i dette mildere Clima allerede mod Vinterens Slutning bebude Foraaret. Jeg kjøbte dem alle for at lægge dem til Farvel paa den elskede Vens Hvilested. Jeg blev opmærksom paa den nærmest staaende Ligkiste. Den var temmelig lille, men overlæsset med broderede Vaaben, hvis Guld og Sølv i dette Dødens Opholdsted havde tabt sin forfængelige Glands. Jeg nærmede mig og læste en latinsk Indskrift, der i Forbindelse med mange glimrende Titler og Tilnavne nævnede et for mig betydningsfuldt Navn, nemlig: Maria Nisida

Clara Eugenia. Pludselig erindrede jeg, hvad Grev Leo havde sagt mig, og hiin Drøm, hvori han saae sig i dette Kloster ved den eneste Elskedes Side. Ak! den var opfyldt, denne Drøm! Taarer, som jeg kunde kalde velgjørende og blide, flød ned ad mine Kinder og vædede de Krandse og Blomster, hvormed jeg ret med Behag smykkede Leos Kiste. Paa den føromtalte næststaaende havde jeg alt bemærket at Datum og Aarstal af Fødselsdag og Dødsdag ganske stemte med den visse Tro, at denne Kiste gjemte det skjønne jordiske Støv af min Pleiesøsters ubekjendte Moder. Paa Laaget laae en Krands af visne Blomster, som dog bar Spor af at den ikke havde ligget der overmaade længe. Jeg ombyttede den med en frisk, idet jeg sagte sagde: „Elskelige Døde! Det er ingen fremmed Haand, som offrer dig denne Krands. Kan du see mig fra dit Paradiis, saa seer du visselig ned til mig med venlige Øine." — Jeg overlod mig ganske til mit Sværmeri, jeg tænkte paa Leos Drøm, at hans Nisida havde søsterlig rakt ham Haanden, jeg slyngede en lang Guirlande, som jeg befæstede mellem begge Ligkisterne. Da jeg var færdig, kunde jeg endnu ikke overtale mig til at forlade Capellet. Jeg satte mig paa Trappetrinet ved Leos Kiste, lænede mit Hoved til den og græd mig træt. Endelig kom Munken for at kalde mig ud af Capellet, der skulde lukkes. „I har bedet ved eders Vens Ligkiste," sagde han, „og smykket den med Krandse? Det er smukt! Den hellige Jomfru trøste jer! Men see! I har ogsaa lagt friske Krandse paa den næste? — Nu det var godt; jeg seer, den sidste er visnet. Den Kiste pleier ikke at savne Blomster, men den Haand, som smykkede den, kommer ikke mere her og folder sig til Bøn." Paa mine ivrige Spørgsmaal svarede han, at en gammel Spanierinde, som i flere Aar havde levet i Naboskabet af dette Kloster, havde hver Uge besøgt Capellet; men denne Dame var død den foregaaende Dag. Han tilføiede: „Vor ærværdige Prior besøgte hende i hendes sidste

Dage, og allerede imorgen skal en Klosterbroder paa hans Befaling reise, jeg veed ikke hvorhen, og bringe nogle Papirer, som hun har betroet Prioren."

Jeg gjorde flere Forsøg paa at opdage noget Mere i denne Sag, hvis Sammenhæng med Nisida jeg troede at ane. Men jeg fik intet Nærmere at vide. Jeg reiste nu ufortøvet til min næste Bestemmelse og afleverede den mig betroede Pakke i den Herres Hænder, til hvem den var adresseret. Med største Høiagtelse og inderligt Venskab omtalte han Grev Leo og beklagede hans Tab. De Forretninger, hvori den Afdøde havde indviet mig, foranledigede, at jeg oftere blev kaldt til denne Herre, og blev herved nødt til at opholde mig længere Tid i hans Nærhed. Med varm Iver udførte han Alt, hvad Grev Leo havde anmodet ham om, og han havde ogsaa den Naade at give mig Haab om en Ansættelse i hans Lands Tjeneste; men min Længsel efter mit Fødeland var ved min Vens og Velgjørers Tab stegen til en saadan Høide, at jeg talte Timerne indtil jeg atter skulde see det og mine Nærmeste; og overladende til Forsynet, hvorledes min Fremtid skulde blive, begav jeg mig paa Hjemreisen efter at have fuldført Alt, hvad jeg troede overeensstemmende med Grev Leos sidste Ønsker.

I Hamborg forefandt jeg to Breve fra Hjemmet. Det ene havde allerede forgjæves søgt mig i Paris og var sendt efter mig. Med Begjærlighed aabnede jeg dem paa eengang og saae, at de vare begge fra min Onkel med nogle tilføiede Linier fra min Moder og Nisida. Jeg gjennemløb de første og sidste Linier af det yngste, men da jeg deraf troede at see, at Alt var vel, saa læste jeg dem efter Orden, og tog det ældste først. Dette Brev var af kosteligt Indhold. Jeg havde erholdt den Post, jeg havde ansøgt om. Min Moders Glæde ved Haabet om snart at see mig igjen, Nisidas faa, men søde Ord bragte den længe savnede Glæde tilbage i min Sjæl. Inden jeg forlod Paris,

havde jeg fortelig meldt mine Nærmeste min forestaaende Reise og selv foreslaaet dem intet Brev at sende mig, førend jeg nærmere underrettede dem om mit Opholdsted. Imellem disse to Breve var af denne Aarsag et Mellemrum af et Par Maaneder, og det sidste var over fjorten Dage gammelt. Men hvad kan skildre min Forbauselse, da jeg nu ved det sidstes Gjennemlæsning erfarede saa ganske uventede Nyheder! Nisidas Herkomst var opdaget, og hendes Fader, en fransk Baron, underrettet om hendes Tilværelse og Opholdsted, var ankommen til Kjøbenhavn, og havde med Henrykkelse erkjendt hende for sin Datter. Det var med faa Tilsætninger den samme Historie, som Grev Leo havde fortalt mig. Baronen, i sin Ungdom fattig og faderløs, opdragen ved et tydsk Hof af Paarørende, som han var afhængig af, kunde ikke gjøre sig Haab om at erholde Nisidas Faders Samtykke til en Forening med hans Datter. Han troede imidlertid at tilvinge sig dette ved at formaae sin Elskede til at lade sig hemmelig vie til ham af en protestantisk Præst. Han selv var Protestant, og Nisida, som skjælvede for Klosteret, var ikke synderlig ivrig for den catholske Tro, hvori hun var opdragen. Hun indvilgede i sin Elskers Plan, og som hans Hustru gjorde hun sig ingen Skrupler over at vinde den hende blindt hengivne Duenna, den gamle Mariquita, for sin Kjærlighed, og ved Dennes Hjelp at modtage sin Ægtemands natlige Besøg i sine egne fra det øvrige Huus affondrede Værelser. Den Larm, som foraarsagedes ved Baronens og Grev Leos Kamp, ledte til en Opdagelse. Det var ikke vanskeligt for en Mand i Ministerens Stilling og med hans Indflydelse at faae et Ægteskab ophævet, som ifølge den catholske Kirkes Love i sig selv var ugyldigt. Baronen blev fjernet af sine Paarørende, og den grusomme Spanier tvang den vel hæftige, men ligesaa frygtsomme Nisida til at give sin Haand til den af ham bestemte, hende forhadte Brudgom, hvorpaa han strax efter Vielses-Ceremonien reiste bort

med sin Datter. Først et Par Maaneder efter at være ankommen til Kjøbenhavn, opdagede den ulykkelige Nisida, at hun var frugtsommelig. Ved Mariquitas vel opfundne List lykkedes det at skjule hendes Tilstand. Dog var Faderen ikke ganske fri for Mistanke, men kaldte engang Mariquita til sig og forfærdede baade hende og Nisida med de græsseligste Trudsler, ifald noget Saadant skulde blive ham bekjendt. I denne ængstelige Tid traadte pludselig Baronen ind til de forskrækkede Fruentimmer. Det var endelig lykkedes ham hemmelig at reise efter sin tabte Elskede. Kun en eneste Gang nøde de Ulykkelige den Trøst at tale sammen; men i denne ene Sammenkomst aftalte de, at det Barn, man ventede, strax skulde overgives til sin Fader, der vilde tage det med til sit Fædreland, hvor han nu haabede at kunne finde en Plads. Baronen nærede den største Forbittrelse mod den Kirke, som havde gjort det muligt at bryde hans Ægteskab, og Nisida, som heldede noget til hans Anskuelser, gav sit Minde til at Barnet skulde opdrages i den protestantiske Lære. Den lille Pige blev hemmelig født, og hendes Fader i al Stilhed underrettet herom, samt Tid og Sted bestemt, da Mariquita ubemærket skulde møde ham og overgive ham Barnet. Men Natten efter Fødslen døde pludselig den af Sorg og Ængstelse afkræftede Moder. Baronen, der bestandig speidede omkring hendes Bolig, erfarede allerede tidlig om Morgenen sin Ulykke og blev saa angreben deraf, at han neppe kunde naae sit Logis, før en hidsig Feber anfaldt ham og berøvede ham al Samling. Mariquita, forvirret af Sorg, ængstelig og udvaaget, og som paa det til Mødet bestemte Sted traf et Menneske, hvis Figur og Kappe lignede Baronens, leverede Barnet til Denne uden mindste Anelse om sin Feiltagelse. Allerede næste Dag kaldte hun Pater Bernhard og lettede sin urolige Samvittighed ved for ham at skrifte den Deel, hun havde i sin afdøde Dames Forbindelse med en Protestant, og Barnets Overgivelse til Denne. Pateren, som siden

erfarede af vore Bekjendtgjørelser, at Barnet var faldet i fremmede Hænder, og som skaffede sig Oplysninger om, hvor det befandt sig, underrettede den forskrækkede Mariquita om Sandheden; men Skrækken for hendes Herres Opdagelse af denne Hemmelighed, Barnets Sikkerhed, et svagt Haab om muligviis paa denne Maade at redde det for den rettroende Kirke, og endelig Umuligheden af for Øieblikket at skaffe det i Baronens Hænder, alt Dette bevægede Mariquita til at paalægge Pateren Taushed med det i Skriftestolen Betroede, indtil hun selv eller hendes Død løste ham fra hans Ed. Neppe tre Uger vare forløbne siden Nisidas Død, før hendes Fader forlod Danmark tilligemed Mariquita, som han siden efter hendes Ønske bosatte i en lille tydsk By ved det omtalte Kloster. Faa Dage før de forlode Kjøbenhavn, havde Baronen, som nu først var kommen til sin Bevidsthed, sendt Bud til Mariquita og anmodet hende om at komme til ham. Det vovede hun ikke, men sendte ham et kort Brev, hvori hun lod ham forstaae at Barnet var død, uden dog udtrykkelig at sige Dette, men betjenende sig af det Udtryk: „Barnet er tabt ligesom Moderen.“ Ganske kort Tid efter reiste ogsaa Baronen. Den gode Pater, i hvis Magt det egenlig ikke stod at opdage Noget om denne Hemmelighed, underrettede sig imidlertid personlig om Barnets Velværen og fulgte det med Kjærlighed. Ved Dødens Nærmelse havde Mariquita betroet Alt til Prioren og dicteret ham et Brev til Baronen, hvori hun berettede ham, hvad hun vidste, og henviste ham, for at faae nærmere Underretning, til Pater Bernhard. Baronen var imidlertid bleven en rig Mand, var bosat paa sine Godser ved den belgiske Grændse, gift for flere Aar siden og Fader til to Sønner. Dog var hans Ungdoms Kjærlighed ikke forglemt. Ved Efterretningen om hans Datters Tilværelse skrev han strax til Pater Bernhard, skjælvende for at erfare hendes Død, og ikke saasnart havde han faaet Paterens tilfredsstillende Svar, før han ufortøvet reiste til hendes

Opholdsted. Den omtalte Ring, som virkelig kunde aabnes, indsluttede begge Forældres Navne; dog havde Baronen yttret, at dette Beviis var ringe mod det langt mere talende, som Synet af Nisida selv frembød. Hendes paafaldende Lighed med hendes Moder var saa overordenlig, at Baronen blev som berørt af et electrisk Stød ved deres første Møde, og med en Henrykkelse, der syntes at forene baade en Elskers Erindring og en Faders Ømhed, ikke kunde blive mæt af at betragte hende. Han havde med Iilfærdighed indrettet sig paa det fornemste Hotel i Byen med saa stor Elegance, som Omstændighederne tillode, for strax at modtage sin Datter, hvis Ophold i hans eget Huus han ikke vilde undvære i den korte Tid han kunde tilbringe i Kjøbenhavn, thi tage hende med sig til sit Hjem vilde han ikke, af Grunde, som min Onkel i dette Brev nærmere angav. Han skrev: „Denne Baron er just en Mand efter mit Sind, sat og forstandig; noget hæftig og opfarende synes han vel at være, men det kan vort forkjælede Pigebarn have godt af. Han kan ikke holde op med sine Taksigelser for vor Families Godhed mod hans forladte Barn. Da han første Gang kom til din Moder, faldt han paa Knæ for hende og takkede hende med saadan Hæftighed, at hun blev ganske bange og forlegen. Igaar besøgte han mig og talte fortroligt med mig. Han har fortalt sin Kone det Hele; men han vil dog ikke føre sin Datter hjem til hende og sine yngre Børn. Derimod vil han erkjende Nisida for sin Datter uden at nævne hendes Moder, og udbetale hende en betydelig Capital, som hendes Fædrenearv. Til alt Dette har han forsynet sig med de fornødne Bevillinger af sin Regjering. Han vil af og til reise herover for at glædes ved sin Datters Omgang, og ønsker inderlig at kunne gifte hende bort, inden han forlader hende, for saaledes at see hendes Fremtid sikkret. Alt Dette finder jeg vel betænkt og forstandigt. Han er overmaade glad over, at hun er opdragen i vor lutherske Lære, thi han haber Papisteriet endnu stær-

kere, end jeg. Men Nissida er et curiøst Barn, det viser sig igjen ved denne Leilighed. Det var Pater Bernhard, som først meldte os denne ubekjendte Faders Ankomst. Han bragte hans Brev og meddeelte den ovenmeldte Beretning om Nissidas Herkomst. Jeg var tilstede og blev halv bange for Pigen; med saadant et spændt, næsten feberagtigt Udseende hørte hun paa ham. Men nu skal du give mig Ret i hvad jeg saa ofte har sagt om Paterens Indflydelse paa hendes barnlige Sind: hvor Svarmeri engang har faaet Indpas, der er det værre at fordrive end Muus og Rotter. Hvad mener du, der meest rørte hende i hendes Forældres Historie? Den Omstændighed, som Pateren udhævede, at hendes Moder var død uden Skrifte og Sacrament. Derover græd hun hele Timer. Da hun ventede sin Fader, var hun saa angreben af utaalmodig Længsel, at hun neppe havde Kræfter til at modtage ham. De vare Begge som ude af sig selv ved det første Møde; men siden sagde hun, at saaledes havde hun ikke tænkt sig sin Fader. Da det er en smuk Mand med et venligt Physionomie, spurgte vi hende nærmere om hendes Mening, og hun sagde da: Hun tænkte, han havde mere seet ud som en Ridder. — Da han Dagen efter kom for at foreslaae hende at boe hos ham, vilde hun det ugjerne, og kun din Moders Forestillinger kunde formaae hende til at forlade hendes Huus. Hun drog bort med mange Taarer, skjøndt det var bestemt, at hun daglig skulde besøge sit gamle Hjem. Men allerede den næste Morgen var hun som beruset af Glæde, som oppe i den tredie Himmel, over al sin nye Herlighed, over de pragtfuldt indrettede Værelser, den smukke Equipage og den nette Kammerjomfru, uden at tale om den megen Stads og de rige Smykker som hendes Fader havde foræret hende. Af det Kram slæbte hun en heel Ladning med sig i Vognen for at vise det til din Moder; hun kunde ikke vente med det til Middag, da hun og vi Andre skulde spise hos hendes Fader. Pigebarnet var reent ellevildt."

Underlig tilmode blev jeg over disse Nyheder. Jeg sagde mig selv forgjæves, at jeg burde glæde mig over en saa glimrende Vending i Rissidas Skjæbne; men jeg formaaede ikke strax at overvinde min egoistiske Sorg over de nedfaldne Luftcasteller, som jeg havde opført. Alt for tillokkende var mig den Forestilling, at jeg skulde være denne Piges broderlige Beskytter, at hun ikke skulde være afhængig af Andre end mig og min Moder. Jeg fik ikke Tid til at bearbeide denne Sag i mit Sind, inden der allerede samme Dag indløb et nyt Brev, hvorved det Sidste blev værre end det Første.

Min Onkel underrettede mig om, at Rissida var bleven halv om halv forlovet med den føromtalte unge Greve. Det havde rigtignok ikke strax syntes, som om hun var tilbøielig til denne Forbindelse. (Det kaldte min Onkel bar Coquetterie og Luner, da hun tilforn, inden Greven erklærede sig, havde opmuntret hans Kjærlighed.) Han havde formelig begjært hendes Haand af Faderen, der inderlig ønskede dette Partie, især bevæget af det Træk hos den unge Greve, at han havde havt isinde at frie til Rissida, medens hendes Herkomst endnu var ubekjendt, og ingen verdslig Fordeel at vinde ved en Forbindelse med hende. Denne Omstændighed havde Fru Beate bevidnet, som Grevens Fortrolige. Denne Kone, om hvem min Onkel nu havde faaet bedre Tanker, havde været meget virksom ved denne Leilighed. Hun var nu en daglig Gjæst i Baronens Huus og havde ogsaa taget sin Tilflugt til min Onkels og Tantes Indflydelse hos Rissida. De havde Alle bestormet hende med Bønner og Forestillinger, den unge Elsker havde grædt og ønsket sig Døden. Endelig havde Rissida givet efter, men dog ikke givet noget bestemt og høitideligt Løfte; men sagt, at hun intet saadant gav uden mit Samtykke; jeg havde hidtil været hende Fader og Broder, og hun vilde oppebie min Hjemkomst. Min Moder havde talt i samme Tone og syntes i det Hele ikke gunstig stemt for dette Partie, hvis utrolige For-

dele min Onkel nu stræbte at gjøre indlysende, overbeviist om, at jeg, ligesom han, takkede Gud for det lykkelige Udfald, som denne fra først af gaadefulde Roman havde taget. —

Ude af mig selv kastede jeg Brevet langt fra mig og foer som et vanvittigt Menneske op og ned ad Gulvet, medens jeg styrtede det ene Glas Vand efter det andet over mine feberhede Læber. Denne flaue, stolte Greve Nisidas Brudgom! Min Nisida! Min? Hvorledes min? Min Søster! Jeg begyndte at gaae irette med mig selv. Aldrig var det faldet mig ind, at jeg nærede andre Følelser, end reen broderlig Kjærlighed, for denne Pige, der som et niaars Barn sagde mig et saa barnlig kjærligt Farvel. Jeg maatte nu bekjende for mig selv, at jeg i flere Aar aldrig havde tænkt mig hende uden som den voxne, fortryllende Jomfru, der saa ofte var bleven mig beskreven, og at Billedet af hendes Moder, den af Grev Leo saa levende afmalede, saa ridderligt tilbedede Elskede, var i min Phantasie sammensmeltet med Billedet af hendes Datter, ja, at min tabte Vens Kjærlighed ligesom var gaaet over i min egen Sjæl. Ved nærmere at forfølge denne Tankegang skammede jeg mig over mig selv; jeg følte, hvilket phantastisk, for mine fem og tredive Aar upassende Sværmeri der havde bemestret sig mig; jeg sagde mig selv, at det ideale Billede af min Pleiesøster vel ligesaa lidt stemmede med Virkeligheden, som det, Nisida selv havde dannet sig af sin endnu ubekjendte Fader. Ved disse Betragtninger lykkedes det mig at bringe mit oprørte Sind i Ligevægt, og det forekom mig let, kun som en ældre Broder at beskjæftige mig med min unge Søsters Skjæbne.

Jeg ankom om Aftenen til min Fædrenestad og betraadte med ubeskrivelige Følelser det gamle, velbekjendte Hjem, hvor jeg traf min elskede Moder ene og henrykt af Glæde over atter at see mig. Alle gamle og nye Sorger forstummede i denne lykkelige Aften, da jeg efter saa lang Fraværelse paany sad i fortrolig

Samtale med hende og følte den vidunderlige Kraft, hvormed disse første, naturligste og sikkreste af alle menneskelige Baand omslynge ethvert følende Hjerte. Det var aldrig tilforn faldet mig ind, at det fortrolige Forhold mellem Grev Leo og mig egenlig ikke var fuldkommen gjensidigt; min underordnede Stilling, Forskjelligheden i mange af vore Anskuelser maae have indgivet mig en Tilbageholdenhed, som jeg nu først i denne Time blev mig bevidst; thi nu følte jeg, at jeg for første Gang i mere end syv Aar udøste mit hele Hjerte, vis paa at blive forstaaet og svaret. Min Moder sagde mig, at Nisida var overtalt til at give Greven et dog kun betinget Ja, og tilføiede, at hun for sin Deel havde Meget mod dette Partie og mod Greven selv; hun haabede, at jeg ved min Indflydelse skulde afvende dette Uheld fra hendes elskede Nisida, skjøndt hun tillige maatte tilstaae, at et saadant Foretagende var vanskeligt for mig, ja næsten uforeneligt med Delicatessens Fordringer.

Dagen efter kom min Onkel allerede om Morgenen; kort efter kom den unge Greve og udbad sig mit Samtykke, som Nisida havde gjort til en Betingelse for sit endelige Ja. Dette sagde han imidlertid med en ubehagelig Fripostighed og blandede sin Tale med en vis satirisk Tone, idet han sagde, at hendes virkelige Fader ønskede denne Forbindelse, og han haabede altsaa, at jeg, hvem Nisida ansaae som sin anden Fader, hvilket jeg jo ogsaa efter mine Aar vel kunde være, ikke vilde modsætte mig hans Lykke, saameget mere, som jeg selv jo havde været hans Mentor og var traadt i den Plads, hans afdøde Fætter havde tiltænkt ham. — Jeg indlod mig ikke synderlig med ham og tilgav ham hans uopdragne Bemærkninger af den Grund, at jeg af Alt, hvad han sagde, troede at bemærke, at en Følelse af Skinsyge over Nisidas kjærlige Erindring om mig indgav ham en Bitterhed imod mig. Kort efter hans Bortgang kom Baronen med sin Datter. Nisida fløi mig imøde, men neppe et Skridt fra

mig standsede hun. Alvorlig saae hun paa mig, derpaa nedslog hun sine Øine og blev staaende som forstenet, medens en Purpurrødme udgjød sig over hendes Ansigt og Hals. Ogsaa jeg blev staaende taus og som berørt af en Troldstav, thi som en synlig Aabenbaring af mine egne ideale Phantasier forekom hun mig; saa ganske lig var hun det Billede, som Erindringen af hendes barnlige Træk, forenet med mine senere Forestillinger, havde fremtryllet i min Sjæl. Jeg tænkte paa Grev Leos Ord om den hvide Rose og det hellige Billede i Saïs. Endelig vovede jeg at tage hendes Haand og at fremstamme nogle Ord, hvoraf jeg blot veed, at jeg kaldte hende min kjære Søster. Hun løftede de store funklende Øine op til mig, vendte sig derpaa til min Moder og sagde: „Men kjære Moder! Er Dette virkelig din Søn? min fordums Broder Otto?" — Min Moder svarede smilende: „Har du saa reent glemt ham?" — „Ja jeg har, ifald han dengang saae ud som nu: jeg maa da have givet ham et andet Udseende i min Erindring." — „Ja, kjære Nisida!" svarede jeg, „Tiden er en slem Fiende af Ungdommens friske Blomsterflor, han tager hver Dag et Blad og i sorgfulde Dage tager han en heel Blomst." — „Nei! det var ikke saaledes meent," sagde Nisida undseelig. Baronen afbrød denne korte Samtale. Han trykkede min Haand med Taarer i Øinene og overøste mig med Taksigelser og Ønsker om at kunne gjøre Noget, der var mig behageligt. Jeg maatte sande min Onkels Ord: Det var en smuk Mand med et endnu ungdommeligt Udseende og med en besynderlig Blanding af blød, overstrømmende Følelse og opfarende Hæftighed. Paa begge Dele saae jeg Prøver i dette vort første Møde, thi da Nisida yttrede, at hun ikke efter deres Bestemmelse vilde følge med ham i et fornemt Middagsselskab, hvortil de vare indbudne, men ønskede at blive hos min Moder, blev han hidsig og forbløffede sin Datter, som strax vilde have forandret sin Beslutning, dersom ikke min Moder havde lagt sig

derimellem og udbedt sig Nissidas Selskab for den Dag. Strax var Manden god igjen, samtykkede med megen Artighed i Damernes Ønske og tog ene bort med største Taalmodighed. Da han var borte, beklagede vi alle Tre, at jeg heller ikke kunde blive hjemme, da jeg havde Forretninger med en Foresat, som havde indbudet mig til at spise til Middag hos ham. Egenlig vidste jeg ikke selv, om det var mig kjært eller ukjært at fjerne mig. Jeg trængte til at samle mig; jeg betragtede Nissida. Saameget hun selv lignede mit Billede af hende, saa forskjellig var den ydre Omgivelse fra Det, jeg havde forestilt mig. I mine Tanker havde jeg seet den søsterlige Veninde ved min Moders Side som en kjærlig, omhyggelig Datter i fordringsløs huuslig Dragt; og her stod hun for mig som en fornem Dame, i al den Pragt, som Mode og Luxus kunne opfinde, skinnende af Diamantsmykker. At hun, saaledes som hun der stod, var det Skjønneste, jeg havde seet, det sagde jeg mig vel, men dog mishagede denne Pragt mig. Jeg syntes, hun var altfor pyntet, at Alt var beregnet paa Effect, og at hun ikke saaledes burde vise sig første Gang for sin Ungdomsven i hans simple, tarvelige Hjem, hvor hun i Stilhed var opvoxet mellem bedre Skatte, end al denne forfængelige Mammon. Saaledes talede jeg med mig selv, misfornøiet og ilde stemt, medens jeg adspredt og forunderlig bevæget gik til det bestemte Sted, hvor jeg kun med Møie formaaede nogenledes at samle mine Tanker.

Da jeg kom hjem, var Nissida borte. Min Moder fortalte mig, at da hun blev ene med hende, havde den hæftige Pige kastet sig i hendes Arme med det Udraab: „O Moder! Er Dette Otto? Hvilket ædelt Udseende, hvilket Udtryk i hans Øine! hvilke Træk om hans Mund! hvilken Stemme! Ja saaledes var det, at jeg tænkte mig min Fader, men ældre. Nei saaledes seer Ingen ud, undtagen din Søn!" — Hvor langt jeg end var fra at fortjene den mindste Deel af disse Lovtaler,

saa følte jeg mig dog saa usigelig lykkelig over det uforskyldt gunstige Indtryk, som min Personlighed havde gjort paa Den, der altfor meget opfyldte mine Tanker, at jeg ganske overlod mig til en ufornuftig Glæde herover, og da Nisida næste Dag kom igjen, gik jeg hende imøde med langt større Fatning og langt større Hjertelighed. Hun selv var ogsaa mere fri. Hun var den Dag ganske simpelt klædt i en hvid Kjole uden alle Smykker. Fortrolig sad vi sammen med min Moder, saaledes som jeg saa ofte havde drømt mig det; men hendes barnlige Glæde, hendes Elskværdighed overgik alle mine Drømme. Den Guitar, som hun havde besiddet i min Moders Huus, og som nu i det nye Hjem var ombyttet med et kostbarere Instrument, hang endnu paa Væggen. Efter min Moders Ønske tog hun den gamle ydmyge Ven, der syntes at oplives ved atter at hvile i hendes Arm og med sine Toner at turde ledsage hendes vidunderlig skjønne Sang, — „fortryllende," skrev engang min Onkel, „for Øie og Øre." — Ja fortryllende vare disse Toner, denne lidenskabelige Kjærlighed, denne stille Veemod, denne natlige Stilhed, som de forskjellige Romancer udtalte, fortryllende var Synet af Sangerinden selv, siddende i sin hvide Kjole med den mørke Guitar i den runde Arm, med glødende Kinder, omsvævet af de bløde, dunkle Lokker, og tillokkende vare de yndige Træk, som de syngende Læber dannede. Jeg sad som hensunken i en ubeskrivelig sød og tungsindig Nydelse; min hele Sjæl indbrak hendes Billede, hendes Toner; og hele den paafølgende søvnløse Nat var en Efterklang af disse Sange med underlagt Text af en Betragtning, jeg ofte havde hørt af Grev Leo, nemlig: „Amor er jo et ufornuftigt Barn, som ikke tager mod Raison; hvad kan det da hjelpe, at gamle, fornuftige Mennesker ville indlade sig i Strid med ham?" — Jeg sagde til mig selv: „Jeg vil lade mit stakkels Hjerte have Fred; ingen Magt kan forbyde mig at elske hende, at bære hendes Billede i

min Sjæl, som Leo var hendes Moders; men at handle med koldt Blod og Overlæg som en trofast Broder, det fordrer min egen Ære og den Pligt, med ingen tvetydig Handling at beskæmme det hidtil samvittighedsfuldt udøvede Kjærlighedsværk."

Daglig saae jeg nu Nissida, snart hjemme hos min Moder, snart hos hendes Fader, der bestandig indbød mig og ikke lod nogen Leilighed ubenyttet, hvorved han kunde vise mig og min Moder sit venskabelige Sindelag. I hans Huus traf jeg næsten altid Greven, der gjorde sig Umage for at vinde Nissida paa en Maade, som jeg fandt paatrængende. Hun selv syntes at undvige ham og gav ham ikke mindste Opmuntring. Mig derimod viste hun en paafaldende Udmærkelse. I hendes Øine, i hendes Stemme var Noget saa Sødt, Kjærligt og tillige Undseeligt, at jeg ikke af et oprigtigt Sind kunde afvise den Tanke, som min Moders Bemærkninger daglig nærede hos mig: at Nissida elskede mig. Baade hendes Fader og Greven havde flere Gange anmodet mig om at opfylde det Vilkaar, som hun havde gjort til Betingelse for sin endelige Forbindelse med Greven. Jeg svarede stedse, at jeg først maatte tale med Nissida; men hverken hun eller jeg syntes at kunne finde Ord til en saadan Samtale. Det hændte imidlertid en Aften, da vi Begge vare ene med min Moder, at Greven kom ubuden og vilde være Fjerdemand i vor lille Kreds. Velkommen var han vel for Ingen af os. Dog modtoge min Moder og jeg ham med største Høflighed; men Nissida derimod var saa unaadig imod ham og viste ham saa tydeligt, at han her var tilovers, saa han selv følte det og gik fortørnet bort. Ved denne Leilighed kom det som af sig selv til en Forklaring imellem os, og Nissida erklærede i hæftig Bevægelse, at hun slet ikke kunde lide denne Greve; at hendes Faders Ønsker, Fru Beates Overhæng, Onkels Forestillinger og endmere Tantes, der alvorlig og kjærlig havde foreholdt hende sit eget Exempel, alt Dette havde indvirket paa hendes altfor bevæ-

gelige Sjæl; især havde den unge Mands Taarer og Fortvivlelse rørt hende. „Jeg syntes," sagde hun, „at det var saa græsseligt at gjøre et Menneske ulykkeligt til Løn for den Kjærlighed, han saa længe havde baaret for mig. Jeg kunde derfor ikke nænne at sige Nei; men jeg har heller ikke egenlig sagt Ja. Ak! jeg troer næsten, at jeg, uden selv ret at vide det, har været falsk nok til at søge en Udflugt, til at nære et dunkelt Haab om, at du, kjære Otto, skulde nægte dit Samtykke; og herom beder jeg dig indstændig, det er det Eneste der kan redde mig. O jeg veed det nok! jeg har handlet slet, men jeg var dengang endnu saa barnagtig. Det er over en Maaned siden, og efter den Tid er jeg bleven et andet Menneske, et nyt Lys er opgaaet i min Sjæl. Jeg føler dybt Sandheden af Fader Bernhards Ord: „„Verdens Herlighed er et tomt Skin, der frister og lokker os med en Løn, den ikke har at give."" Da min Fader bragte mig ind i al den mig fremmede Pragt og Glands, da blev jeg som beruset af Glæde. Jeg vilde gjøre Alt, hvad en saa kjærlig, saa elskværdig Fader vilde; jeg var smigret over Grevens store Kjærlighed til mig; ja maaskee ... til Bod for min Synd vil jeg bekjende Alting! ... maaskee laae en hæslig Forfængelighed i Baggrunden af mit Sind. Jeg syntes — troer jeg — at det var prægtigt at være Grevinde, en rig og fornem Dame. Fru Beate sagde saa Meget til mig om alt Dette. Hun elsker mig, hun har været saa god imod mig; hvad hun sagde, var godt meent, og jeg var dengang et Barn. Ak Gud! nu vil jeg hellere døe, end ægte Greven; nu er jeg inderlig kjed af mit nye Hjem. Jeg elsker min Fader, det veed Gud! men gid han var en simpel og uformuende Mand: saa var jeg bleven hos Moder og hos Otto. Maatte jeg dog blot faae Lov at komme her tilbage, saa var jeg lykkelig. Al min Tanke Dag og Nat og al min Længsel gjælder dette kjære Hjem." — Taarer afbrøde Slutningen af denne Tale, hvis Virkning paa mit

Hjerte jeg ikke behøver at beskrive. Dog forestillede jeg Nisida, hvor vanskeligt det var for mig at træde frem som en Anstødssteen for hendes Faders Dyster; at jeg i dette Tilfælde da nødvendig maatte beraabe mig paa hendes egen Villie, og at jeg derfor fandt det overeensstemmende med hendes barnlige Pligt, at hun selv først fortrolig aabnede sit Hjerte for sin Fader. Det turde hun ikke, svarede hun; hendes Fader var den Bedste og Kjærligste af Alle, men saa hæftig, naar han blev vred, at hun skjælvede for ham. Jeg maatte gjerne sige, at hun havde betroet sig til min Moder og mig, men selv turde hun ikke være tilstede ved vor Samtale. Forunderligt nok, skjøndt i en anden Skikkelse, gjentog sig her min fordums Strid med Beate. Jeg kom til at tænke derpaa og taug. Efter et lille Ophold tog Nisida min Haand og sagde med et ubeskriveligt Udtryk: „Kunde du ønske at see mig gift med denne Greve?“ — „O Nisida!“ raabte jeg, idet jeg trykkede hendes Haand til mit Bryst: „Snarere vilde jeg ønske mig Døden!“ Glæden luede ud af hendes Øine ved dette ufrivillige Udbrud af min Følelse, og jeg lovede at paatage mig den vanskelige Underhandling.

Næste Morgen gik jeg til Baronen og sagde reent ud, at jeg umulig efter min Samvittighed kunde misbruge hans Datters søsterlige Tillid til mig ved at række Haanden til en Forbindelse, der efter min Overbeviisning vilde gjøre hende ulykkelig. Da Baronen strax ved de første Ord af denne min Tale blev hidsig, saa var det kun med Møie, at jeg kunde faae fremført mine Grunde: den unge Mands mig bekjendte Mangler og Nisidas Utilbøielighed for ham. Ved denne sidste Ytring kom Baronen reent ud af sin Fatning og lod mig ikke utydelig forstaae, at denne Utilbøielighed maatte være hende indgiven af Andre, da hun tilforn i lang Tid havde elsket den brave unge Mand, hvis sande Characteer saavelsom Nisidas Godhed for ham var ham bekjendt af hendes fortrolige Veninde, Fru Beates Med-

delelser, ved hvilke min egen Onkel, da Fruen ikke kunde udtrykke sig paa Fransk eller Tydsk, selv havde tjent som Tolk og desuden bekræftet hendes Udsagn. Jeg henviste ham til min Moders Vidnesbyrd, som det, efter min Mening, gyldigste. I sin Vrede gav han mig et temmelig nærgaaende Svar. Jeg saae nu ingen anden Udvei, end at bede ham kalde Nisida selv og lade hendes egen Erklæring gjælde. Hun kom med bange Miner og saae bebreidende paa mig. Med faa Ord søgte jeg at indgive hende Mod og bad hende uden Forbeholdenhed at erklære sig. Baronen lod hende ikke komme tilorde; han raabte, at en saa letsindig og lunefuld Pige, som idag havde een Villie og imorgen en anden, havde tabt sin Adkomst til at blive hørt i en saa vigtig Sag; han havde aldrig forestilt sig, at jeg vilde have anseet hans Datters Appel til mit Samtykke som Andet end en Compliment, en blot Formalitet. Han, hendes Fader, havde givet Greven sit Løfte, den unge Mands Rettigheder og hans egne forpligtede mig til ikke at modsætte mig hvad jeg i Grunden ikke kunde forhindre. Nu kunde min Taalmodighed ikke naae længere. „Rettigheder, Hr. Baron?" sagde jeg alvorlig: „tilgiv mig! men dem troer jeg her at kunne gjøre gjældende, saavel som nogen Anden. De har givet Nisida Livet; men dette Liv, i sin første Dag overladt til Tilfældet, hvad var det vel blevet, om ikke min Moder kjærlig havde modtaget og pleiet det forladte Barn? Dersom Deres Datter nu er Deres Stolthed og Glæde, have da min Moder og jeg ingen Deel deri? De har hævet hende til Rang og Rigdom. Men vor Kjærlighed, vor Omsorg have uddannet hendes naturlige Adel og Rigdom, og hine Fordele ere ringe mod disse. Denne min Ret til at være Nisida en ældre Broder, en Beskytter, vil jeg idag gjøre gjældende og nægter bestemt at give det Samtykke, som hun selv har gjort til Betingelse for sit Ja, og Ingen i Verden uden hun selv skal kunne aftvinge mig det. At De, Hr. Baron, vil

respectere denne min Protest, det er den Løn, som min Moder og jeg fordre for sytten Aars Omsorg og Kjærlighed." — Baronen var under denne Replik bleven noget mildere stemt. „Jeg veed," sagde han, „hvor Meget jeg skylder Dem, og det er langt fra at jeg" ... Her standsede han i sin Tale, da han, idet han vilde tage min Haand, blev opmærksom paa en Ring, jeg bar. Det var en lille, simpel Ring, men af en meget ualmindelig Form. Den var mellem de Ting, Grev Leo havde testamenteret mig, og da jeg ofte havde seet den paa hans Haand, bar jeg den med Kjærlighed. Baronen betragtede den nøie og stammede: „Denne Ring! ... jeg tager ikke feil! ... hvorledes? ... Hvem?" Jeg rakte ham Ringen og fortalte med faa Ord dens Historie. Med spændt Opmærksomhed hørte Baronen paa mig. „Min Gud!" udbrød han: „den tydske Greve, som jeg har hadet og elsket, det er hos ham, De har levet? Har han aldrig fortalt Dem?" ... „Jo Hr. Baron! jeg veed Alting. Han beærede mig med et broderligt Venskab. Jeg har ledsaget hans Lig til det Capel, hvor ogsaa Risildas Moder hviler." Baronen var rørt. „Ak!" sagde han, „denne Ring har været hendes. I Spøg gav hun den engang i min Nærværelse til den Mand, som jeg ansaae for min værste Medbeiler i hendes Gunst. Jeg rasede derover og gjorde hende Bebreidelser. Den Ring har kostet hende mange Taarer, mindst tænkte jeg at see den igjen." — Han vendte ikke Øinene fra den, satte den som for Spøg paa sin Finger, og jeg bemærkede, at han vendte sig bort for ubemærket at kysse den. Derpaa rakte han mig den. „Behold den, Hr. Baron!" sagde jeg: „Den Haand, som bar den, før den blev min, tilhørte en hovmodig Ven og Fiende." — „Nei," svarede Baronen, „da jeg sidste Gang var nær ved denne Haand, var den stænket med Blod, som jeg havde udgydt. Jeg tør ikke bære Ringen, men lad den, som en Erindring om denne Time, pryde en Haand, der saa ganske ligner

den, som først bar den." — Med disse Ord satte han Ringen paa Nissidas Finger og sagde: „Med din broderlige Vens Tilladelse giver jeg dig denne Erindring af din Moder og med den det Løfte, aldrig at ligne hendes stolte Fader, aldrig at glemme hendes Skjæbne og min egen. Siig Greven Ja eller Nei, som du vil. Jeg opoffrer mit Ønske for dit." Med overstrømmende Følelse, med Øinene fulde af Taarer sagde Baronen alt Dette. Nissida var som ude af sig selv. Hun takkede sin Fader og mig med Henrykkelse, med alle Udbrud af ungdommelig Glæde. Hun bad om Tilladelse til strax at besøge min Moder, for selv at meddele hende sin Fryd og Lykke. Dog maatte hun opsætte sit Komme en Timestid, da Baronen vilde at hun imidlertid skulde skrive et Brev til Greven, som han paatog sig selv at levere ham.

Underlig tilmode blev jeg ved den uventede Vending, som jeg kunde takke for det heldige Udfald af mit vanskelige Ærinde. Baronens bevægelige, for Øieblikkets Indskydelser altfor tilgængelige Gemyt, der havde drevet ham til at sætte min Ring paa sin Datters Finger, forekom mig i dette Øieblik som et Forvarsel. Min daglig voxende Overbeviisning om, at Nissida elskede mig, min egen ubeskrivelige Kjærlighed tilraabte mig at gribe min Lykke i Flugten, ikke for underordnede Hensyn at opoffre mig selv, og hvad Mere var: den Elskede. Men en Følelse af Delicatesse og Undseelse, som jeg ikke kunde afvise som forkastelig, erindrede mig om min Mangel paa Rang og Formue, og især om de mange Aar, jeg havde forud for hende. Jeg gjorde, hvad man vel i Almindelighed ved slige Leiligheder gjør. Jeg besluttede at forholde mig passiv og overlade mig uden videre Grublen til det nærværende Øiebliks Salighed; thi salige vare disse Timer, som Nissida tilbragte hos min Moder og mig. Hun udbrød i levende Taksigelser til mig for denne Morgens Begivenhed, som hun kaldte en Velgjerning fra min Haand. Anden Gang i Livet, sagde hun, havde jeg reddet hende fra

uberegnelig Nød og Ulykke. Med barnlig Glæde betragtede hun Grev Leos Ring og bad mig nærmere at forklare hende, hvad Forhold der havde været mellem denne Herre og hendes Forældre. Jeg opfyldte hendes Ønske og følte en veemodig Fornøielse ved at see den Begjærlighed, hvormed hun lyttede til mine Ord, den varme Deeltagelse, hvormed hun begræd den ubekjendte Ven. „O!“ sagde hun, „lyksalig var min Moder i al sin Ulykke. Hvem har dog været elsket som hun! Saae du det, hvorledes min stakkels Fader græd ved Erindringen om hende? Hvorledes han hemmelig kyssede Ringen? O, hvilket Smykke kan lignes ved denne Ring! Min Moder har baaret den, og du! og den elskværdige Grev Leo! Hvor jeg har ham kjær, denne ædle, ridderlige Elsker! Ak! jeg synes, det er hans forklarede Aand, der fra Paradiset har talt min Sag i et Øieblik, der var saa vigtigt for mig.“

Saaledes talede Nisida med funklende Øine, da i det Samme en Anden traadte ind med et høist fortrædeligt, spændt og blussende Ansigt. Denne Anden var Fru Beate. Jeg havde siden min Hjemkomst flere Gange været samlet baade med hende og Petrine. Jeg havde været indbuden i et stort Selskab hos Beate, seet hendes Børn og med Taalmodighed ladet mig fortælle de mange geni[illegible] Træk hos den ældste Søn, hvilke bebudede hans tilkommende Storhed. Petrine var aldeles uforandret af Udseende, men forekom mig for Resten behageligere end forhen. Der er mange Fruentimmer, som det klæder langt bedre at være Kone, end Pige, og det var Tilfældet med hende. Desuden fandt jeg, at hendes skarpe og satiriske Natur havde antaget det mildere Anstrøg af Lune og Skalkagtighed. Et uafhængigt, fra daglige smaa Ærgrelser befriet Liv, Længsel og kjærlige Sorger for den som oftest fraværende Ægtemand havde kjendelig formildet hendes Characteer. Beate derimod var i det Udvortes særdeles forandret. Hun var bleven en overmaade fed Matrone

med et meget rødt Ansigt, hvilket klædte forunderlig ilde til det uforandrede Udtryk af en enfoldig Naivetet, der i yngre Aar ikke var saa stødende som nu, da den ovenikjøbet contrasterede med et paataget fornemt Væsen. Jeg forundrede mig ofte i mine stille Tanker over Muligheden af at dette Fruentimmer nogensinde kunde have behaget mig. Hvad som ogsaa forøgede min Utilbøielighed for hende, var en modbydelig fortrolig Tone, som hun affecterede imod mig, og som endogsaa undertiden til min grændseløse Ærgrelse med smaa Vink henpegede til en fordums Forstaaelse imellem os. — Paa den hidtil saa skjønne Sommerdag, som jeg her omtaler, kom hun nu farende som et pludseligt Uveir. Hun hilste neppe min Moder eller mig, men henvendte sig strax til Nissida og sagde ganske forpustet: „Gud! min Pige! hvad er dog det for Historier, som vor gode Ven, den unge Greve kommer og fortæller mig om dig! O Gud! det søde Menneske; han var som halv død, jeg maatte give ham Draaber, han havde ondt. Hvad er det for et Brev, som du har skrevet til ham? At du ikke elsker ham, at du i Ubesindighed, overtalt af Andre, har forlovet dig med ham?" — „Jeg har ikke forlovet mig med ham," svarede Nissida undseelig: „Bliv ikke vred, kjæreste Beate! jeg har baaret mig dumt ad, men jeg holder slet ikke af Greven, og" ... Beate afbrød hende: „Hvorledes? du holder ikke af Greven? Da har du ved Gud holdt nok af ham." — „Det er stygt at du vil tage Gud til Vidne derpaa, thi det er ikke sandt." — „Ikke sandt? Du vil dog ikke gjøre mig til Løgner? Det er Enhver bekjendt, at aldrig noget usandt Ord kommer fra min Mund." — „Bliv ikke vred! jeg meente kun, at du tager feil." — „Tager jeg feil? Gud! Nissida! har du ikke løbet til Vinduet og hilst ham hver evige Dag? Har du ikke i min Stue siddet og smidsket til ham? Har han ikke i min Nærværelse ligget paa sine Knæ for dig og kysset dine Hænder, og du har smigret hans Kjærlighed og lovet"

... „O ti, Beate! Jeg har bekjendt det! Dumt og urigtigt har jeg opført mig. Jeg var et Barn, det forekom mig som en umaadelig Ære, at denne smukke, fornemme Herre var saa indtagen i mig. I talte Alle saa Meget for mig. Men jeg har aldrig smigret ham med, at jeg elskede ham; det har jeg aldrig sagt og aldrig gjort." — „Jo gjort det har du, ved Gud, min Pige! Det behøvede du ikke heller at sige, thi man kunde læse det ud af dine Øine." — „Nei! Nei!" raabte Nisida hæftig: „Du har Synd af at tale saaledes til mig. Jeg har ikke forlovet mig, intet Bestemt har jeg lovet Greven. Jeg har sagt, at det kom an paa min Broder Ottos Samtykke." — „Nu ja! det Samtykke, det bliver vel ikke nægtet?" — „Jo," raabte Nisida, „det bliver nægtet." — „Det er da vel ikke tænkeligt?" sagde Beate, idet hun vendte sig til mig. Jeg havde hidtil været en stum Person ved denne Scene, der ogsaa i den Grad gik Slag i Slag, at min Moder, som flere Gange gjorde Mine til at tale, ikke kunde faae noget Ord indført. Jeg maa desuden bekjende, at Fru Beates Beskyldninger mod Nisida vare for mig, hvad Spøgelsehistorier ere for Børn: Man lytter til dem med Begjærlighed og Angst for at der kunde være noget Sandt i dem. Ved Beates Spørgsmaal til mig kastede Nisida et Blik til mig, saa ydmygt, saa bønligt, at jeg uden videre Betænkning svarede: „Jo Frue! Jeg tager mig den Frihed at nægte mit Samtykke." — „Ih Gud bevares! Og hvorfor, om jeg maa spørge?" — „Mine Grunde har jeg sagt Nisidas Fader, og han har havt den Godhed at give efter for dem." — „Det er ikke muligt. Baronen ønsker meget dette Partie for sin Datter. Og hvad skulde han ogsaa have imod det? Jeg vil ikke tale om Grevens Rang og Formuestilstand; ja jeg vil ikke engang nævne, at han er det deiligste og elskværdigste Menneske; men det vil jeg sige reent ud, at han er et sjeldent Mandfolk, han veed hvad Troskab er, det har han viist mod Nisida; da hun var et fattigt,

forladt Barn, har han elsket hende og havt ærbare Hensigter. Han er reen som en Perle, uagtet han har været i Paris, og det hos den tydske Minister, som er bekjendt for en gruelig fæl En, og det er Meer, end mangen Anden kan sige." — „Den tydske Minister, som De kalder ham, var altfor ophøiet over denne Greve til at kunne bedømmes af ham." — „Nei, det maa De forlade mig. Jeg har ogsaa været i Paris, da var han just kommen dertil, og jeg har hørt hans Rygte. Det var et afskyeligt Menneske, som havde Millioner af Fruentimmers Ulykke paa sin Samvittighed ... Jeg troer, De leer! ja det gjør mig ondt at sige det her hos Deres gode Moder, men Greven kan fortælle Adskilligt om Deres og sin Fætters Veie i Paris i den Tid, han selv var der." — Jeg saae paa Risida, hun skiftede Farve og vendte sig bort. Min Moder gik hen til hende og sagde Noget sagte til hende, hvorpaa jeg bemærkede, at hun kyssede min Moder med Taarer i Øinene. Fru Beate blev imidlertid ved at sige en heel Deel, som jeg ikke lagde Mærke til. Hun vendte sig derpaa til Risida og sagde: „Naa Barn! bliver du ved det samme Sind? Vil du gjøre den unge Mand ulykkelig?" — „Nei Gud bevare mig!" sagde Risida med bedrøvet Stemme: „Men jeg kan dog ikke sige ham Ja. Det bliver ved Det, jeg har sagt." — „O!" raabte jeg, „hvad Ulykken angaaer, saa har det ingen Nød. Greven trøster sig nok, jeg kjender ham." Fru Beate blev endnu rødere, end hun var, og udbrød i stor Sindsbevægelse, idet hun vendte sig til mig: „Det er altsaa Dem, som er Skyld i Risidas Gjenstridighed? Det er Dem, som ønsker, at hun skal bryde med Greven?" — „Ja i Guds Navn, Frue, det er mig! lad nu den Fugl flyve!" — „Nei dertil er Risida mig altfor kjær. Det maa Enhver tilstaae, at jeg har været mod den Pige, som hun var min kjødelige Søster, ja mit eget Barn. Om jeg var gammel nok til at være hendes Moder, saa kunde jeg ikke have gjort mere af hende.

Alt hvad jeg har kunnet finde paa af Fornøielser, har jeg skaffet hende, Alt hvad jeg har kunnet rage og skrabe sammen, har jeg givet hende at pynte sig med. Jeg troer derfor vel, at jeg har et Ord at tale med, naar det gjælder hendes Velfærd." — Rissida, der syntes at have tabt Noget af sit forrige Mod, svarede med en noget forsagt Stemme: „Ja, kjæreste Beate! Jeg skal aldrig glemme din store Godhed imod mig; men da du har mig kjær og vil mit Vel, saa lad mig have Lov at være fri og ubunden, og tal ikke mere om alle disse Ting. Jeg kan ikke udholde at høre Mere; du veed ikke, hvad Smerte du forvolder mig." — „Jo min søde Pige! jeg veed hvad Smerte er, om ellers Nogen veed det, og jeg indseer og forstaaer, hvorban alt Dette hænger sammen, bedre end du uskyldige Sjæl, og jeg vil ogsaa forklare dig det, om saa mit eget Hjerte skulde briste derved. Den Herre, der staaer, som du kalder din Broder og troer saa godt, det er min egen gamle Elsker, som jeg har fortalt dig om uden at nævne ham. Det er nu anden Gang, at han spiller samme Rolle; thi ogsaa mig har han saadan villet forføre til at slaae op med min Mand, som jeg rigtignok var tvungen til, men dog ordenlig forlovet med. Ja Gud! du skulde seet, hvorban han har ligget paa Knæ for mig og tigget mig og skrevet til mig og faaet mig her bjem, som hans Moder kan bevidne, og du selv maaskee, fra du var et lille Pigebarn af, endnu kan huske, for at jeg skulde skrive et Opslaaelses-Brev. Men jeg tænkte paa min gamle Fader og paa den gode Andreas, og saa blev jeg saa elendig, at jeg græd og ikke var Menneske for at skrive. Fruen her kan vist huske den Dag; jeg var saa forgrædt, saa jeg hverken kunde see at skrive eller Andet." — „Ja!" svarede min Moder, „jeg erindrer nok den Dag, men dengang fortalte De mig om Deres Forlovelse og Deres Stilling paa en ganske anden Maade, end idag." — „Ja du sødeste Gud! Jeg vilde nødig have min Mand, men naar jeg

tænkte paa hvor uendelig han elskede mig, og hvor god han var, og paa min Fader, som sagt, og paa mit gode Rygte, saa kunde jeg dog ikke nænne at slaae op med ham. Men den Aften, jeg havde været her og gik hjem med Deres Søn, Gud! saa sagde han nu saa Meget til mig, saa jeg lovede at sige Nei for Brudeskammelen, men da jeg kom i Guds Huus, og Præsten talte saa deiligt, og min gode Mand stod saa fornøiet og glad hos mig, saa gik jeg i mig selv og bad Gud om Forladelse og kunde ikke sige Nei. Og Vorherre hjalp mig ogsaa til at fatte mig i min Skjæbne, men det var nødvendigt til min Rolighed, at jeg maatte tale med min gamle Elsker og høre at han tilgav mig, og at ogsaa han havde fattet sig. Derfor skrev jeg ham nu til og bønfaldt ham om een eneste Gang at komme og tale med mig, men han var saa haard ikke at ville see mig for sine Øine. Det var grusomt! Gud! hvad jeg har liidt!" — At afbryde hende var reent umuligt; men da hun nu pauserede lidt for at aftørre sine Taarer, der begyndte at flyde, fik jeg endelig et Ord indført og sagde: „I Sandhed, Frue! jeg beundrer den Kunst, hvormed De, — tilgiv mig! — kan sige lutter Usandheder, uden dog egenlig efter almindelig Talebrug at lyve." — „Er det da i mindste Maade sandt?" raabte Nisida, idet hun sprang op fra sin Stol og nærmede sig. „Det er sandt," svarede jeg, „at jeg uerfaren og ubekjendt med Verden og med Kjærlighed, har indbildt mig, at jeg elskede Fru Beate" ... „Indbildt Dem?" udbrød Beate hæftig: „Vil De sige, at De ikke har været dødelig forelsket i mig?" — „Forlibt har jeg været, forlibt, som en ung Mand, der første Gang seer sig elsket af et smukt Fruentimmer." — „Ja de Udflugter forstaaer jeg mig ikke paa! Elsket mig, har De! Ligget for mine Fødder og tilbedt mig, det har De! Den største Fortrolighed har været imellem os; forenede have vi været, saa vi aldrig mere kan reent adskilles. Gud tilgive mig min store Svaghed,

min utilladelige Kiærlighed til Dem! thi det veed Gud, at De har de Gaver af Naturen, at intet Fruentimmer i Verden kan modstaae Deres Forførelse. Ja Gud hjelpe mig! jeg kan vel aldrig reent udrive Dem af mit Hjerte, saa vist som jeg veed, at De heller aldrig kan elske Nogen, som De har elsket mig." — „Nei Frue! Det er dog alt for galt." — „Jeg beder Dem, ti stille! — De blev syg af Sorg over mit Giftermaal, De gik og vinede og reiste bort, fordi De ikke kunde udholde at blive i Landet. Det veed jeg Altsammen." — Min Moder afbrød hende: „Jeg beder Dem, Frue! hold op! De raaber saa høit og er saa opbragt. De forskrækker Nissida, hun befinder sig ilde." — I en Krog af Værelset sad Nissida, bleg som et Lig, og lænede sit Hoved med tillukte Øine til min Moders Bryst. Vi ilede hen til hende. Hun aabnede Øinene, og sagde: „Jeg er syg, jeg vil hjem!" — Jeg tog hendes Haand, hun rev den fra mig, Beate vilde omfavne hende, hun afværgede det med et Udtryk af Afsky. „Min søde Unge!" raabte Beate, høit grædende: „Er du syg? Er du vred paa mig? Ak! er jeg ikke ulykkelig nok, uden at du ogsaa skulde forskyde mig? Lad mig kjøre dig hjem, min Vogn holder her og venter paa mig." Nissida reiste sig mat og sagde: „Nu vel! saa kjør mig strax hjem til min Fader." Baade min Moder og jeg bad hende indstændig om at blive. Min Moder sagde: „Er du syg eller bedrøvet, Nissida, hos hvem kan du da bedre være, end hos mig?" — Nissida kastede sig grædende i hendes Arme, omfavnede og kyssede hende hæftigt og sagde: „Du er den Bedste af Alle, den Kjæreste for mig; men jeg kan ikke blive her." Beate kastede hendes Shawl om hende, satte hendes Hat af bare Hastværk ganske forkeert paa hendes Hoved og drog hende bort med sig.

Da de vare borte, kom min gamle Historie med Beate for første Gang til Omtale mellem min Moder og mig. At Nissida elskede mig, at Skinsyge var Grund til hendes hæftige Bevægelse,

var os naturligviis klart. Det var allerede Aften. Vi overlagde med hinanden, at min Moder næste Morgen skulde besøge Nisida og søge at forklare hende den sande Sammenhæng i alt Dette. Kun med Møie aftvang jeg min Moder det Løfte, at hun i denne Samtale vilde afholde sig fra al Hentydning paa hendes og mine hemmelige Ønsker, men i Betragtning af Alt, hvad der modsatte sig disse, vente hvad Tiden vilde udvikle, og blot indskrænke sig til at berolige Nisida og berøve hende al Mistanke mod den broderlige Ven. Dette, meente hun, var let; og nogenledes rolige, skjøndt meget forstemte, endte vi denne Dag, hvis Temperatur havde været saa ustadig.

Næste Morgen, ligesom min Moder lavede sig til at gaae, kom Greven med en triumpherende Mine og ønskede at tale med mig. Han sagde, at han var vis paa, at det vilde glæde mig at høre, at Nisida havde overvundet de smaa Luner, der i den senere Tid havde behersket hende, og nu havde givet ham sit endelige Ja. Han havde iaftes været samlet med hende hos Fru Beate, der havde formaaet Nisida til at følge hjem med sig for at komme sig lidt, inden hun lod sig see for sin Fader, der vilde forskrækkes, ifald hun kom syg hjem. „Den elskværdige Fru Beate," sagde han, „og mine kjærlighedsfulde Bønner have bragt den unge Pige til Fornuft; hun er noget letsindig og lunefuld, men jeg elsker hende ikke mindre derfor og er ikke bange for Fremtiden; thi da jeg strax efter Brylluppet reiser til mine Godser i Holsteen og seer at faae min Moder til at boe hos mig, saa vil denne fuldkomne Dame nok vide at opdrage sin unge Svigerdatter." Min Forfærdelse havde hidtil lukket mine Læber. Min Moder var tilstede og med en hende usædvanlig Iver vovede hun at modsige den henrykte Beiler og paastod at være altfor vel underrettet om sin Pleiedatters sande Sindelag til at troe, at hun med frit Valg og Overlæg kunde have givet Greven sit Ja. Hun lod ogsaa et Par Ord falde om mit Samtykke, som

Nisida havde udtrykkelig gjort til et Vilkaar. Greven smilede ondskabsfuldt og sagde: „Den Ceremonie, tænker jeg, vi ville sætte os ud over. Jeg er tilfreds med den Kjærlighed, Nisida bærer for mig, og Deres Hr. Søn har vist intet andet Ønske end den unge Piges Lykke. Den, haaber jeg, skal være vel forvaret i mine Hænder. Deres fortræffelige Characteer," vedblev han, henvendende sig til mig, „Deres intime Venskabsforbindelse med min salig Fætter, Deres egen Stilling i Verden, Deres Aar fremfor Alt fritage Dem for enhver Mistanke om egennyttige Ønsker i Henseende til min Brud." — Det er forunderligt, at svære Beskyldninger for moralske Synder vel kunne opvække til Vrede, men ikke have det særeget Saarende, som bittre Bemærkninger over tilfældige Mangler, som det ikke staaer i Nogens Magt at undgaae, og allermeest Alderen, som jo nødvendig maa blive ethvert levende Menneskes Lod. Den Undseelse og Ydmygelse, som man synes at føle ved dette Slags Yttringer, der ofte ere, som man paa Fransk siger, sans réplique, troer jeg, hidrører af to ganske simple Grunde: for det Første, at man rødmer over Dens Uopdragenhed, der gjør sig skyldig i en saadan Mangel paa Delicatesse, og for det Andet, at man rødmer af Undseelse, over at man selv, forført af et egoistisk Selvbedrag, skulde ville tiltage sig en Plads, der ikke tilkommer En, og at man saaledes behøver at vises tilbage. En saadan Følelse betog mig for et Øieblik Mælet; men snart fattede jeg mig og svarede: „Da De selv erindrer mig om den høimodige og elskværdige Mand, hvis Slægtning De har den Ære at være, saa maa jeg sige Dem, Hr. Greve, at jeg har altfor længe levet ved hans Side, til at lade mig imponere af andre Fortrin end dem, som udmærkede ham. Mit Samtykke til nogetsomhelst Valg behøver Nisida vist ikke; men min Ret til at raade hende vil baade hun og hendes Fader erkjende, og jeg fordrer, at hun selv udtrykkelig siger mig, at hun frivillig skjænker Dem sin Haand." — Greven

mumlede Adskilligt om fordærvede Sæder og Gaver til at overtale uskyldige Fruentimmer, hvilket jeg lod, som jeg ikke hørte. Han forlod os i Vrede, og neppe var han gaaet, før Baronen indfandt sig. Med uforstilt Venlighed yttrede han, at det var langt fra hans Mening at ville krænke min Moders og mine velgrundede Rettigheder ved at bortgive sin Datter uden vort Samtykke, hvilket han kom for at udbede sig. Vi sagde ham Begge, hvad Nisida i Henseende til Greven selv havde erklæret for os; jeg erindrede ham om den Glæde, hvormed hun den foregaaende Dag havde takket for hans Tilladelse til at afslaae den unge Mands Haand; men han tilskrev alt Dette den ustadige og vankelmodige Characteer, som unge Fruentimmer i Giftermaalssager ofte lagde for Dagen, hvilket dog ikke hindrede dem fra at blive fortræffelige Hustruer og Mødre, naar deres Foresatte havde hjulpet dem over den svære Anstødssteen, endelig at træffe et fornuftigt Valg. Han anførte de Grunde, der gjorde det ønskeligt for ham at gifte sin Datter bort, inden han maatte forlade hende. Det var omtrent de samme, som min Onkel havde omtalt i sit Brev. Dog tilføiede Baronen endnu een: Han sagde nemlig: „Det er min Pligt og mit Ønske, at min ægtefødte Datter skal staae Brud med det Navn og den Rang, som tilkommer hende; og at hendes Mand skal modtage den Medgift, som jeg har bestemt for hende, og som vilde gjøre selv en uformuende Mand velhavende. Jeg har taget alle Forholdsregler, for at Ingen skal kunne forbyde mig Dette; men skjøndt jeg har, som det var min Skyldighed, skjult hendes Moders Navn, saa leve der dog Folk, som ikke ere frie for Mistanke i denne Henseende. Min værste Fiende, hendes Fader, den spanske Marquis, er, Gud skee Lov, gaaet til sine Fædre, men hendes saakaldte Gemal lever endnu, er et slet og havnsgjerrigt Menneske, og kort sagt, jeg kan ikke være rolig, før jeg veed hendes Datter i en brav Mands Arme, hvor hun kan være sikker. Misforstaa mig

ikke, kjære Ven! Jeg veed altfor vel, at hun i Dem har den ædleste Beskytter; men Deres Skjæbne kan paalægge Dem at reise bort, at opholde Dem andenstEds, som jo allerede i flere Aar har været Tilfældet. Jeg kan ikke forlænge mit Ophold her over nogle faa Uger, og jeg kan ikke med Rolighed forlade min Datter, med mindre jeg seer hende ved en Ægtemands Side, der kan give hende sit Navn, og hvis Skjæbne er uopløselig forenet med hendes." — At det slet ikke faldt Baronen ind, at Nissida og jeg kunde elske hinanden, at det syntes ham som noget Utænkeligt, at han i mig kunde finde den Svigersøn, han søgte, var atter en Draabe mere i den bittre Kalk, jeg i disse Dage maatte tømme. Saa fattet som muligt svarede jeg, at Nissida jo ingenlunde behøvede det Samtykke, som hendes Fader var saa høflig at begjære af mig, at ialfald var hans Ord, for at hun ønskede det, mig Nok til at give det. Imidlertid bad min Moder og jeg dog om at maatte tale med Nissida, inden hendes Forlovelse høitidelig blev erklæret, hvilket Baronen til min Skræk havde bestemt at udføre samme Aften, paa det at al den Forvirring, som han udtrykte sig, kunde engang faae Ende. Meget venskabeligt besvarede han denne Begjæring og tilføiede, at han selv vilde føre os til hende. Vi fulgte ham Begge til hans Hjem; men da vi lode os melde hos hans Datter, kom Fru Beate ud fra hendes Værelse og sagde, at Nissida var ikke vel og havde lagt sig til Hvile, for at samle Kræfter til den forestaaende festlige Aften. Fruen havde skrækkelig travlt og kom med Hænderne fulde af Pynt og Smykker. Forunderligt erindrede Dette mig om Beates Bryllupsdag, da en lignende Travlhed med Pynt mødte mine frugtesløse Bestræbelser for at faae hende itale. Min Moder lod sig imidlertid ikke saaledes afvise; men da vi havde ventet i en god Time, forlangte hun alvorlig at indlades til sin Pleiedatter. Fru Beate havde imidlertid holdt os med Selskab, som om hun var Frue i Huset, hun klappede Baronen paa Skulderen og sagde

mange Ting til ham i en særdeles fortrolig Tone; men da han ikke forstod et Ord deraf, havde han ikke synderlig Forargelse af hendes Tale; men dog vendte han sig til mig og sagde: „Det er en god Kone, men hun er uopdragen og har en slet Tone.“ Endelig reiste min Moder sig og sagde: „Med Baronens Tilladelse gaaer jeg nu uanmeldt ind til Nissida.“ — Baronen bød hende Armen og sagde, at han vilde føre hende til sin Datters Dør. Beate løb bag efter. Jeg holdt mig naturligviis tilbage. Faa Minuter efter hørte jeg en Løben frem og tilbage, en Raaben, en Tummel, som forfærdede mig; jeg ilede til Døren og mødte Fru Beate, som kastede sig i en Stol og raabte: „Gud! min søde Nissida! hun er borte! hun maa være bortført!“ — Min Moder og Baronen kom ogsaa ind og bekræftede Beates Udsagn, min Moder med stille Bekymring, Baronen derimod rasende af Urolighed og Vrede. En Kammerpige, som fulgte efter, fik neppe Tid til at besvare de Spørgsmaal, hvormed han og Beate bestormede hende. Med Frygt og Bæven udsagde Pigen, at hendes Frøken, saasnart de vare ene, havde med stort Hastværk ladet sig klæde om, havde befalet hende at bringe sig Hat og Shawl og var gaaet ud, uden at sige nærmere Besked. Greven kom imidlertid ogsaa, og da han hørte den ængstelige Nyhed, gebærdede han sig som en Afsindig, og foer ud af Huset, ledsaget af Fru Beate.

Det vilde være umuligt at beskrive det Oprør, som udbrød i Baronens Huus, saavel som den Angst, hvormed jeg i flere Timer løb omkring uden at vide, hvorhen jeg skulde vende mine Skridt. Min Moder, som var mat og angreben af alt Dette, blev hos den ganske utrøstelige Fader, medens alle Husets Folk bleve sendte omkring i alle Verdens fire Hjørner. Min første Gang var hjem til Vort; der var hun ikke. Til Pater Bernhard drev min Anelse mig dernæst; men jeg blev ikke modtagen; hans gamle Tjener sagde, at hans Herre havde Forretninger og

tog ikke imod Nogen. Paa mit Spørgsmaal, om ikke en Dame var kommen til ham, svarede Tjeneren Nei, den ærværdige Fader var ene. Jeg løb til Madame Lund, til Fru Beates Huus, til min Onkels; Altsammen forgjæves. Med et beklemt Hjerte kom jeg tilbage til Baronens. Ingen Nisida! intet Spor af hende! Alle vare komne igjen uden nogensomhelst Efterretning. Min Onkel, ængstelig over min Efterspørgen i hans Huus, kom ogsaa. Han forøgede den almindelige Uro ved sin megen unødvendige Tale om Nisidas uforklarlige Opførsel og uberegnelige Indfald. Endnu meget værre blev det, da Fru Beate og Greven ogsaa indfandt sig; den Førstes høirøstede Klager og Udraab, Graad og Besvimelser, og den Sidstes fortvivlede Gebærder, Faren op og ned ad Gulvet, Fægten med knyttede Næver, og Pusten og Stønnen forøgede vor utaalelige Tilstand til en sindsforvirrende Grad. Endelig efter en Middag, som hengik uden at Nogen af os gik tilbords, hørte vi i den ydre Deel af Huset høie Fryderaab og Støi, og inden Nogen kunde faae Tid til at forlade Salen, gik Døren op, og Nisida traadte ind ved Pater Bernhards Haand. Bleg, med nedslagne Øine, i en simpel sort Dragt, stod hun hos den gamle, ligeledes blege, sortklædte Mand, oploftede ikke Øinene, og gjorde ingen Mine til at svare Nogen af os Alle, som flokkede sig om hende. Saasnart det var muligt at komme tilorde for den almindelige Bevægelse, sagde Pater Bernhard: „Nisida har erklæret for mig, at hun, tilskyndet af en indre Stemme, ønsker at træde over til den hellige romerske Kirke, hvori hendes Moder var født, og derpaa at forlade Landet for at tage Sløret i det Kloster, som jeg vil vælge for hende, og hvortil jeg tiltrods for min høie Alder selv vil ledsage hende."

Enhver vil kunne forestille sig den Virkning, som disse Ord frembragte hos os Alle. Alting løb rundt med mig, jeg var ikke istand til at fatte en sammenhængende Tanke. Baronens Raseri, hans og min Onkels haarde Udfald mod den gamle Pa-

ter, der ganske sagtmodig og taus modtog deres ufkaansomme Bebreidelser, Nisidas Skjælven og ganske nedtrykte Udseende vare Alt hvad jeg bemærkede i dette stormfulde Optrin. Men da Baronen, saavelsom min Onkel, beraabte sig paa det Medhold, de vilde søge i Landets Love, der vilde gjøre Nisidas Beslutning uudførlig, hævede hun sit nedbøiede Hoved, nærmede sig alvorlig sin Fader, kyssede hans Haand og sagde: „Min dyrebare Fader! Himlen veed, at jeg elsker og ærer dig. Ak! jeg har ret i denne Nat forestilt mig din ædle Trofasthed mod min Moder og mod mig. Men seer du denne Ring? Ved den har du lovet mig aldrig at ville ligne hendes grusomme Fader. Kun hendes forbiske Skjæbne fordærvede den stolte Mand, men hvad mig angaaer, saa gjælder det min Sjæls Frelse. Jeg er ikke god nok, ikke stærk nok til at modstaae Verdens og Menneskenes Fristelser. Du seer selv mine vankelmodige Beslutninger, mit urolige Sind, hvormed jeg alt har gjort dig og min ædle, elskede Pleiemoder Sorg og Angst. Jeg er saa ung endnu, og har allerede Synder at angre. En dyb, en rædsom Smerte bærer jeg i mit Indre; ak! den har altid ulmet der, som en veemodig Længsel, en smertelig Utaalmodighed! Nu er den udbrudt som en Vulcan, og vil fortære mig, dersom du forbyder mig at søge Ro hos den forbarmende Himmel i Klosterets Fred. Der vil jeg bede for dig, for Alt hvad jeg elsker." — Ved Synet af Ringen bortvendte Baronen sit Ansigt. Han formildedes lidt efter lidt ved Nisidas Ord, han stod for hende med korslagte Arme, og — som det syntes — ham selv uafvidende, fløde store Taarer ned ad hans Kinder. „O, Nisida!" sagde han, „din Moder gyste for Tanken om Klosteret; frygt for dette var den Magt, hvormed man tvang hende." — „Ja," svarede Nisida, „til en Skjæbne, der var tusinde Gange værre. Ak, lad mig frivillig vælge det Slør, som jeg synes at hun fra en anden Verden rækker mig, for at jeg kan tilhøre Himlen, thi paa Jorden finder

jeg aldrig Ro! Giv mig dit Samtykke og din Velsignelse til mit Forehavende, kjæreste Fader! Tænk paa min Moder! jeg ligner hende jo, hun lever endnu i mig, elsker dig i mig, og beder dig ved mig."

Baronen var som opløst i Veemod. „Hør, Barn!" sagde han endelig: „Alt Dette forekommer mig ganske unaturligt. Jeg frygter, du siger mig kun den halve Sandhed, at en ulykkelig Kjærlighed er Skyld i din Lyst til at forsage Verden, og i Alt hvad der forekommer os lunefuldt og besynderligt hos dig. Er det saa? Er der En, du elsker? da betro dig til din Fader, der Intet ønsker høiere, end din Lykke." Nisida rødmede hæftigt, men rystede paa Hovedet. Greven traadte nærmere og sagde yderlig fornærmet: „Jeg vil haabe, Hr. Baron! at hverken De eller Deres Datter anseer mig her som en uvedkommende og stum Person." Baronen svarede ham hidsig: „Lad mig tale med min Datter, her er ikke mere Spørgsmaal om Convenienser, Dette er for alvorligt." — Beate vilde ogsaa give sin Skjærv i Lauget, men Baronen gjorde et afvisende Tegn til hende, der standsede hendes Tale. Han vendte sig til Nisida og sagde kjærlig: „Jeg troer at have gjættet rigtigt. Dine blussende Kinder bekræfte min Mening. Nævn den Mand, du elsker. Han kan ikke være en Uværdig, da du vil forsage Alt for hans Skyld. Er han en Ven af det Huus, hvori du er opdragen, ligner han i mindste Maade den Mand, du har kaldt Broder, saa nævn ham uden Frygt, og jeg skal med Glæde bekræfte dit Valg." — Neppe istand til at staae opreist, med neppe hørlig Stemme svarede Nisida: „Ak nei, kjæreste Fader! jeg har Ingen at nævne." — Min Moder, som hidtil havde staaet ganske stille som en Støtte, traadte nu pludselig hen til hende og sagde alvorlig: „Hør mig, Nisida! har jeg ingen Rettigheder i dit Hjerte?" — Nisida kastede sig i hendes Arme og raabte: „Ingen Rettigheder! Du, min Moder, som jeg skylder Alt, hvad et Barn kan

skylde den kjærligste Moder!" — „Saa beviis mig idag dette dit Sindelag ved at give efter for en Bøn, jeg har til dig. Jeg forlanger, at du følger hjem med mig, at du tilbringer otte Dage hos mig, i dit gamle Hjem, og først naar den Tid er gaaet, tager du din endelige Beslutning." — Nisida saae taus paa hende og sukkede. Min Moder vedblev: „Jeg forlanger dette Beviis paa din Kjærlighed til mig, paa din Agtelse for mine moderlige Rettigheder." — „Nu vel, Moder! saa adlyder din Datter." — Baronen takkede min Moder med Inderlighed for dette — som han udtrykte sig — Trøstens og Haabets Bæger, som han kun turde vente af hendes Haand. Han underskrev, tilføiede han, enhver Betingelse, som hun paa hans Vegne vilde indgaae, enhver Bestemmelse, som hun foreskrev. Pater Bernhard havde imidlertid staaet taus og stille, lænende sig til et Bord. Men med særdeles Opmærksomhed havde han fulgt Alt, hvad som foregik. Da Nisida ved sin Faders Spørgsmaal rødmede saa stærkt, følte jeg ogsaa Blodet stige til mine Kinder; og i det Samme bemærkede jeg, at Pateren med et skarpt og forundret Blik fæstede sine Øine paa mig. Min Moder vendte sig nu til Pater Bernhard og sagde: „Ogsaa Deres Samtykke udbeder jeg mig, ærværdige Fader! De har i saamange Aar været Nisida en faderlig Ven, og en kjær og æret Gjæst i mit Huus." — Den gamle Mand smilede venligt og svarede: „Min ædle Frue! Deres Villie var altid reen og god, og jeg underkaster mig den uden Modsigelse." Han lagde Haanden paa Nisidas Hoved og sagde: „Den hellige Jomfru være med dig, min Datter! gaa irette med dig selv. Skræk for Synden og Verdens Fristelser, Længsel efter Himlen skulle være dine Ledsagere til Klostrets stille Fred, men ikke jordiske Lidenskaber. De ere udelukkede fra de hellige Mure." Han gik, Baronen lod strax, efter min Moders Ønske, sin Vogn kjøre hende og Nisida til hendes Huus, og de Andre gik hver til Sit. Jeg gik ud af Byen for at søge paa en eensom Van-

bring at samle mine, af disse Dages Begivenheder reent forvirrede Tanker. Det var en deilig Sommerdag, allevegne mødte jeg Spadserende, ofte blev jeg tiltalt af Bekjendte. Jeg fandt hverken Eensomhed eller Hvile for min indre Urolighed, men kom endelig hjem, udmattet paa Sjæl og Legeme.

Da jeg traadte ind i min Moders Dagligstue, fandt jeg Rissida ene. Hun sad i en Krog af Sofaen med Ansigtet skjult i Puderne. I det Øieblik hun blev mig vaer, reiste hun sig og vilde forlade Værelset. Jeg holdt hende tilbage og sagde: „Rissida! min Veninde! min Søster! hvad har jeg gjort, at du flyer for mig som for et giftigt Dyr?" — Hun taug og satte sig stille paa sin Plads. Jeg satte mig ved hendes Side, tog hendes Haand, kyssede den, trykkede den til mit Bryst, holdt den fast trods al hendes Modstand, og sagde: „Ak, kjæreste Rissida! hvormed har jeg fortjent, at du vil gjøre mig ulykkelig, fordærve mit Liv, saa jeg maa ønske, at det forsvandt med denne Dag, som nu helder mod sin Nedgang?" Hun saae sørgende paa mig og lod mig beholde sin Haand. Jeg vedblev: „Er der Intet i dit eget Hjerte, der siger dig, at jeg elsker dig?" — Ved disse Ord var det, ligesom et electrisk Stød foer gjennem Rissidas Haand, som jeg holdt i min. „Som din Moder var elsket af Grev Leo, som hun var hans eneste Kjærlighed, som han med ridderlig Troskab bevarede i Hjertet midt i alle sine menneskelige Forvildelser, saaledes er du min første, sidste, eneste Kjærlighed." — „O Gud!" raabte Rissida, idet hun sprang op i stor Sindsbevægelse: „hvilke Ord! hvilke henrivende, fortryllende Ord! — Men det er ikke Sandhedens Aand, der taler af din Mund. Det er denne søde Gift, hvorfor Pater Bernhard saa ofte har advaret mig, det er det Trolddoms-Bæger, hvormed Mørkhedens Aand beruser den Lettroende. Men jeg vil sætte Sandhedens Magt mod din. Ved Gravens Bred eller ved Klosterets Dørtærskel der faaer man Mod til at sige, hvad man i Livet og

Verden vilde døe af Skamfuldhed ved at aabenbare. Jeg har elsket dig fra det første Øieblik, jeg gjensaae dig! Ingen har elsket som jeg, Ingen vil nogensinde gjøre det! Jeg vilde, som Alceste, give mit hensvindende Liv for at oplive dit; jeg vilde, som Cains Hustru, følge dig til tørre Ørkner; jeg har følt mig ringe og uværdig ved Siden af det høie Værd, jeg tillagde dig; men er du troløs og fordærvet, hvad er da tilbage af Skjønt og Godt i Verden? Nei jeg vil flye den, inden dens Djævlekløer gribe mig selv. Jeg har følt deres Magt. Jeg har bedrøvet min Fader, jeg har Uret mod Greven; for at hævne mig, for at saare dig gav jeg mit Løfte om at blive hans. De Andre havde ikke kunnet fravriste mig det, om ikke de onde Lidenskaber i mit eget Hjerte havde været i Pagt med dem. Nei, lad mig redde min Sjæl og bede for min Moders og din. Det er Alt, hvad der er tilbage for mig." — „Elskede Nisida! Du hæver mig til Himlen for igjen at lade mig synke ned i Afgrunden. Ak! en Mand sværmer om paa Verdens vilde Hav og maa prøve dens Klipper og Skjær for at sætte Priis paa den stille Havn og aldrig ønske at forlade den; han maa kjende Syndens Hæslighed for tilgavns at skatte Uskyldighedens og Reenhedens Skjønhed. Jeg er ikke fordærvet, ikke troløs, ingen Uskyldig skal anklage mig for den himmelske Retfærdighed." — „Ingen Uskyldig, siger du? hvad var da Beate? O Gud! naar jeg tænker paa, at du har elsket hende saa høit, at du har seet paa hende med samme Øine, hvormed du nu seer paa mig, at du har knælet for hende, grædt for hende, at den Aften, da jeg traf dig paa Kirkens Trapper, da jeg i barnlig Uvidenhed havde bedet og grædt for dig, at da var du fortvivlet af Kjærlighed til hende, at du tilhørte hende, ak! da kunde disse Forestillinger drive mig til Afsindighed." — „Men Nisida! jeg har egenlig slet ikke elsket Beate. Gives der ikke slige Illusioner for den Uerfarne? Tænk dig om! har du ikke selv troet at elske Greven?" — „Nei aldrig!

Jeg kunde ikke taale at han saae mig i Dinene, at han berørte min Haand; men jeg kunde heller ikke taale, at han græd og vilde døe for min Skyld. Jeg var et Barn, jeg vilde sige ham noget Trøsteligt og indviklede mig i en Labyrinth, jeg ikke kjendte. Og nu igaar! af, da var jeg ikke mig selv mægtig! jeg havde kun een Følelse, Vrede mod dig. Men idag vendte min Fornuft tilbage, og jeg flygtede til Pater Bernhard og fandt Alflugt hos ham." — „Men ogsaa jeg, kjære Nissida! ogsaa jeg indviklede mig med Beate i en Labyrinth, jeg ikke kjendte; men det Hele var virkelig latterligt og ikke disse Følger værdt." — „Er det muligt, at det er dig, der kan tale saaledes? Aldrig kan det Baand løses, der binder dig til Beate. Hendes Skjæbne ligner min stakkels Moders; hun havde ligesaa stor Uret mod min Fader, som Beate mod dig, men han forlod ikke grusom den Ulykkelige og sit Barn. Med Fare for sin Sikkerhed fulgte han hende til det fjerne Land og efter saa mange Aars Forløb iler han nu til sin ubekjendte Datter og overøser hende med Kjærlighed. Du derimod — jeg selv har seet det — du modtager med største Ligegyldighed den lille Dreng, som den ulykkelige Moder fremstiller for dig" .... — „Nissida! hvad siger du? hvilket Barn? hvilken Moder? Ved Gud, jeg troer, jeg maa drømme! hvad er det for en ulykfalig Misforstaaelse, som her maa være?" .... Jeg fik ikke sagt Mere, thi min Moder kom ind med en Billet, som Overbringeren havde sagt, det hastede med. Jeg gjenkjendte Petrines Haand og brød hurtig Seglet. Dén indeholdt blot de Ord, at hun bad mig saa snart som muligt at komme til hende, da hun havde Noget at sige mig, som hun ansaae for vigtigt.

Ligesom hun længst forsvundne Dag modtog hun mig med Latter. „Jeg troer virkelig," sagde hun, „at Vorherre har udkaaret os To til at trøste hinanden. I Betragtning heraf vil jeg nægte mig selv og Verden den piquante Slutning paa Nissi-

das Historie, at den Mand, der modtog hende som et spædt Barn i en Kurv, til Gjengjæld ogsaa tilsidst fik en tom Kurv af hende. Men nu maaskee jeg kan skaffe en anden Vending i Romanen." Hun fortalte mig nu, at Beate, ganske opløst i Sorg og Taarer, var kommen til hende og havde berettet det Udfald, som hendes velmeente Bestræbelser for Nisidas Lykke havde taget. Ved nærmere at udspørge hende begreb den skarpsindige Petrine den hele Sammenhæng. „Nu," sagde hun fremdeles, „skal De ikke troe, at Beate har gjort alt Dette efter nogen egenlig Plan eller Intrigue, endnu langt mindre for at skade Dem. Nei, hun har kun undt sig selv den dobbelte Glæde at beskjæftige sin tomme Tilværelse ved Indblanding i et fremmed Anliggende, hvori fornemme Folk vare Hovedpersoner, og hun ogsaa kunde opnaae at være en Saadan, og dernæst at gjøre sig interessant ved den romantiske Kjærlighedshistorie, som hun har havt med Dem, hvilken hun paa sin Maade fortæller alle sine Veninder til inderlig Opbyggelse og Henrykkelse for dem. Utroligt skulde det synes, at hun endogsaa kaster en gruelig Skygge paa sig selv ved at slaae paa, at hendes ældste Søn er Deres udtrykte Billede, uagtet at Drengen er født halvandet Aar efter Deres Bortreise og ikke har anden Lighed med Dem, end sorte Haar, hvilke De har tilfælleds med den gode Andrik, som Barnet ligner. At Nisida, da Beate, efter sit eget Udsagn, med tusinde Taarer har stillet den lille Klods foran hende, har kunnet see nogen Lighed med Dem, beviser kun, at hun maa see Dem i al Naturen. Heller ikke har Beates Mening hermed den værste Betydning, man kunde tillægge den; men hun vil forklare det saaledes, at hendes hæftige Længsel, som altid forestilte hende Deres Billede, har skjænket Drengen Deres Træk. At bevise Deres Kjærlighed, Deres og hendes nøie Forbindelse, er hende vigtigere, end at undvige en fornærmende Mistanke. Det er, som Alt hvad hun gjør og siger, egenlig ingen Ting, Usandhed, Skygge,

Bjat, Noget uden Sjæl og Idee. Da hun nu selv havde betroet mig sin Opførsel mod Nissida uden mindste Anelse om noget Urigtigt fra hendes Side, tænkte jeg paa, om der ikke skulde findes noget til Sagens Oplysning tjenligt Document fra hine Tider, og da erindrede jeg et Brev, som De strax efter Deres Bortreise sendte mig fra Hamborg. Jeg vidste, at jeg havde gjemt det som en kjær Erindring, da det bragte mig et trøstende Budskab, og nu skal De see, hvorledes en god Gjerning belønner sig selv. Her er Brevet: Deels omtaler De deri med ærlig og overbevisende Fortrolighed Deres sande Forhold til Beate, Deres Spot over Dem selv og Deres indbildte Følelser; deels kan dets Datum bevise, at De havde forladt Danmark halvandet Aar, inden dette deilige Avertissement, som jeg herved leverer Dem, blev indrykket i en Hamborgsk Avis, som min Mand engang for Spøg sendte mig derfra, og som jeg ligeledes har gjemt, for Løiers Skyld. Her staaer det med min gode Svogers Underskrift: „„Auswärtigen Freunden und Bekannten mache ich hiemit kund, daß meine liebe Frau am siebenten dieses Monats von einem gesunden Knaben entbunden"" o. s. v.

Med hvor stor Glæde og Taknemmelighed jeg modtog disse ypperlige Documenter, faa følte jeg mig dog forlegen ved Tanken om selv at fremlægge dem for Nissida. Paa min Bøn fulgte derfor Petrine hjem med mig, og medens jeg med bankende Hjerte trak mig tilbage i min Stue, gik hun alene ind til min Moder og Nissida. Efter et Ophold, der vel ikke var saa langt, som det forekom min utaalmodige Længsel, kom de alle Tre ind til mig. Uden at tale førte min Moder den hæftigt bevægede Nissida hen til mig og lagde den elskede Datters Haand i sin Søns, medens hun trykte dem begge til sit trofaste Hjerte og med et ubeskriveligt Udtryk hævede sine milde Dine til den velsignende Himmel. Jeg greb Nissida i mine Arme, løftede hende iveiret og kyssede hende for første Gang siden hiin Afskedstime,

da jeg ligesom nu løftede den barnlige Veninde op og kyssede hende, uden at ane, at en Gjentagelse som denne skulde blive mig tildeel.

Vi ilede strax til Baronen, som vi fandt siddende ved sit Vindue i Mørke ganske ene og sørgmodig. Nissida fløi ham imøde og sagde ham Alt med en Blanding af jomfruelig Skamfuldhed og inderlig Glæde. Noget undseelig nærmede jeg mig den fornemme, rige Fader, men jeg fik snart Mod, da Baronen med ufkrømtet Glæde slog Armene om Nissida og mig, og yttrede, at den Tanke, at jeg kunde være Den, som hans Datter elskede, hvilken for første Gang idag var opstaaet hos ham, havde opvakt hans varmeste Ønsker for, at denne Formodning maatte blive til Vished, som den eneste Maade, hvorpaa han var istand til at betale, hvad han var mig skyldig.

Et Par Dage efter kom han til min Moder og bad hende at modtage en Gave, som han for længe siden havde tiltænkt hende, og som ikke bestod i ringere, end et overmaade smukt lille Landsted ikke langt fra Byen. Allerede i nogen Tid havde han beskjæftiget sig, veiledet af Nissidas Raad, med at indrette og meublere det ganske efter dets tilkommende Eierindes Smag. Min Moder, hvis uopfyldte Ønske noget Saadant stedse havde været, blev barnlig glad og lykkelig ved Synet af denne yndige Bolig, og bestemte, at vi her skulde tilbringe den Tid, som endnu var tilbage af Sommeren, og at jeg skulde føre min Brud herud; men dog vilde hun, at vi først skulde helligholde mit Bryllup i det gamle Hjem, hvor vi saalænge havde levet sammen.

Den lyksalige Aften, da vi i Stilhed vare forenede, og glade sadde tilbords i min Moders gamle Dagligstue, sagde min Onkel: „See, i denne samme Stue, paa dette samme Bord satte Otto Kurven med den spæde Nissida, og netop vi Alle, som her sidde, paa Baronen og Pateren nær, vi vare ogsaa tilstede. Da sagde jeg, vel ikke i den Mening, hvori jeg nu siger det: „„Det

er en god Skat, du der bringer din Moder i Huset,"" men mine Ord vare Spaadom, og saaledes kan man blive Prophet uden at drømme om slig en Værdighed. Hvad mener De derom, ærværdige Fader?" tilføiede han, henvendende sig til Pater Bernhard. „Ja," svarede Denne, „Guds Tanker ere ikke et Menneskes Tanker; ogsaa jeg havde mine Hensigter, men jeg elsker dette Brudepar altfor høit til ikke at glæde mig over dets Lykke. Ogsaa mine Ord have været Spaadom; thi da jeg første Gang besøgte disse Venner, blev det mig indgivet at sige: „„Den hellige Jomfru vil med sit Barn i Armen usynlig nedstige til dette Huus og velsigne det.""

da jeg ligesom nu løftede den barnlige Veninde op og kyssede hende, uden at ane, at en Gjentagelse som denne skulde blive mig tildeel.

Vi ilede strar til Baronen, som vi fandt siddende ved sit Vindue i Mørke ganske ene og sørgmodig. Nisida fløi ham imøde og sagde ham Alt med en Blanding af jomfruelig Skamfuldhed og inderlig Glæde. Noget undseelig nærmede jeg mig den fornemme, rige Fader, men jeg fik snart Mod, da Baronen med uskrømtet Glæde slog Armene om Nisida og mig, og yttrede, at den Tanke, at jeg kunde være Den, som hans Datter elskede, hvilken for første Gang idag var opstaaet hos ham, havde opvakt hans varmeste Ønsker for, at denne Formodning maatte blive til Vished, som den eneste Maade, hvorpaa han var istand til at betale, hvad han var mig skyldig.

Et Par Dage efter kom han til min Moder og bad hende at modtage en Gave, som han for længe siden havde tiltænkt hende, og som ikke bestod i ringere, end et overmaade smukt lille Landsted ikke langt fra Byen. Allerede i nogen Tid havde han beskjæftiget sig, veiledet af Nisidas Raad, med at indrette og meublere det ganske efter dets tilkommende Eierindes Smag. Min Moder, hvis uopfyldte Ønske noget Saadant stedse havde været, blev barnlig glad og lykkelig ved Synet af denne yndige Bolig, og bestemte, at vi her skulde tilbringe den Tid, som endnu var tilbage af Sommeren, og at jeg skulde føre min Brud herud; men dog vilde hun, at vi først skulde helligholde mit Bryllup i det gamle Hjem, hvor vi saalænge havde levet sammen.

Den lyksalige Aften, da vi i Stilhed vare forenede, og glade sadde tilbords i min Moders gamle Dagligstue, sagde min Onkel: „See, i denne samme Stue, paa dette samme Bord satte Otto Kurven med den spæde Nisida, og netop vi Alle, som her sidde, paa Baronen og Pateren nær, vi vare ogsaa tilstede. Da sagde jeg, vel ikke i den Mening, hvori jeg nu siger det: „„Det

er en god Skat, du der bringer din Moder i Huset,"" men mine Ord vare Spaadom, og saaledes kan man blive Prophet uden at drømme om slig en Værdighed. Hvad mener De derom, ærværdige Fader?" tilføiede han, henvendende sig til Pater Bernhard. „Ja," svarede Denne, „Guds Tanker ere ikke et Mennesfes Tanker; ogsaa jeg havde mine Hensigter, men jeg elsker dette Brudepar altfor høit til ikke at glæde mig over dets Lykke. Ogsaa mine Ord have været Spaadom; thi da jeg første Gang besøgte disse Venner, blev det mig indgivet at sige: „„Den hellige Jomfru vil med sit Barn i Armen usynlig nedstige til dette Huus og velsigne det.""

En Episode.

Jeg har læst etsteds, at vore Fødselsdage kunne sammenlignes med Milepæle, ved hvilke selv den flygtigste Vandrer pleier at standse, og kaste et Blik baade frem og tilbage ad Veien. Sandheden af denne Bemærkning følte jeg ret levende Dagen førend jeg fyldte mit tyvende Aar. Jeg sad i Aftenskumringen i en Krog af vor Dagligstue, og lod det forbigangne Aar passere Revue i mine Tanker. Jeg sagde ved mig selv: Naar jeg tænker paa, at jeg har endt dette Aar med lykkelig at overstaae min juridiske Attestats, naar jeg overveier, hvilken Sjeldenhed det er i saa ung en Alder allerede at være kommen saa vidt, saa maa jeg vel prise mig lykkelig; men naar jeg paa den anden Side betænker, hvorledes mit Liv er hengaaet med saa stor Anstrengelse, saa umaneerlig Læsen, saa kjedsommelige Studeringer, saa maa jeg give min Fader Ret, naar han siger, at jeg af mine Lærere og Foresatte i Skolen og siden af min Manuducteur er bleven jaget iveiret som en Drivhuusplante. Ved ferten Aars Alder blev jeg Student, i mit syttende tog jeg anden Examen, og i tre Aar har jeg læst flittigt, det veed Gud, til juridisk Attestats. Min gamle Lærer sagde altid, jeg maatte see at være færdig til jeg blev tyve Aar, saa kunde jeg siden glæde mig over min Ungdom. Naa Gud skee Lov! Nu skal jeg da ogsaa ret begynde at leve, thi jeg haaber dog vist, at min Fader strax føier mit Ønske, og lader mig reise udenlands et Par Aars Tid.

Imorgen paa min Fødselsdag vil jeg tage Mod til mig, og tale til ham derom. O hvor jeg længes efter at reise ud i Verden! hvor jeg er kjed af Alting her hjemme! Siden min Moders Død er dette Huus da ogsaa blevet som et Kloster, saa trist og stille! Fader lever kun i sine Forretninger. En Advocat, siger han, har ikke Tid til at kjede sig. De gamle Herrer, som undertiden komme her om Aftenen, spille Kort med ham, og lade mig sidde og more mig med mig selv. At læse Romaner, var hidtil min bedste Adspredelse og mit kjæreste Studium; men nu længes jeg efter selv at opleve noget Lignende af Det jeg har læst; jeg længes efter at komme omkring i Verden. Jeg kan gaae ud, det forstaaer sig, Fader generer mig ingenlunde; men naar jeg just vil gaae ud for at more mig, saa kjeder jeg mig mangengang allermeest. Jeg veed ikke selv, hvad det er for en Tomhed, som martrer mig. Her er dødt i denne By. Nei, til Syden! til Italien! til Neapel! Hvilke søde Anelser gribe min Sjæl, naar jeg blot tænker mig derhen! Jeg vandrer der en paradisisk Sommeraften ved Bredden af Havet. Maanen staaer klar paa Himlen. Vesuv har begyndt at sprude, og dens røde Flammer speile sig i Bølgerne. Et deiligt Landslot ligger ved Siden af Veien. En qvindelig Figur lister sig ud af en Bagdør, hun nærmer sig til mig, en lille, varm, blød Haand griber min, en sød Stemme hvisker mig i Øret: „Fremmede Cavaleer! min skjønne Frue elsker eder, og venter jer i sit inderste Gemak. Men mange skinsyge Øine speide efter os, mange Farer true; har I Mod?" — „Mod! mit smukke Barn? Ja til at møde hele Helvede?" — „Nu saa følg mig, men lad mig først sige" ...

Pludselig vaktes jeg af min henrivende Drøm ved en Stemme der sagde: „Naa kjære Adolph! hvilke Retter ønsker De imorgen til Middag?" Denne i mange andre Tilfælde ganske behagelige, men i dette Øieblik meget uvelkomme Tiltale kom fra vor Huusholderske, den gamle Jomfru Susanne. Jeg foer op, uden at

svare. „Hvordan har De det?" vedblev hun: „Har De glemt, at det idag er den 11te April og følgelig den 12te imorgen? Det er jo deres Fødselsdag, og saa maa De jo efter gammel Skik vælge hvad Middagsmad De ønsker." Denne gode, gamle Skik, der for ti Aar siden var en af mine dyrebareste Rettigheder, var mig idag en sand Byrde. Jeg valgte hvad der først faldt mig ind, og gik ud at spadsere, for at kunne fuldføre min begyndte Drøm.

Den næste Morgen kom min Fader op paa mit Kammer, bevidnede mig sin Tilfredshed med min Opførsel, og lykønskede mig kjærlig til det nye Aar, der i Kraft af at være det tyvende, ogsaa begyndte en ny Periode i et Menneskes Liv. Jeg vovede nu at betroe ham mit Ønske om at reise udenlands, men til min store Sorg afslog han det aldeles, men forklarede mig meget kjærligen sine Grunde. Jeg var for ung, sagde han, til at have virkelig Nytte af at reise; han forelagde mig en Plan for mine fortsatte Studeringer og Beskjæftigelser endnu i et Par Aar. Efter den Tid, sagde han, vilde han lade mig reise i tre Aar paa sin egen Bekostning; han havde allerede deponeret en Sum dertil. Han tilføiede: „Folk troe, at jeg er meget rig, men det er ikke saa. Du og dine to Søstre ville ikke svømme i Guld efter min Død; men medens jeg lever, haaber jeg at kunne gjøre eders Liv behageligt. Jeg ønsker ogsaa, at du i Sommer skal opmuntre og more dig; hvilket du vel kan have nødig efter saamegen Anstrengelse; og herved rækker jeg dig et lille Bidrag til dine Fornøielser." Med disse Ord leverede han mig to Hundreddalersedler. Denne uventede Rigdom gjorde mig rigtignok en stor Glæde, imidlertid trøstede den mig kun lidt for mit feilslagne Haab om Udenlandsreisen, og i et temmelig ondt Lune gik jeg ud for at besøge mine Søstre, der vare i Huset hos vor Bedstemoder, til hvis Opdragelse de vare overladte, siden hendes Datters, vor Moders Død. De vare nu voxne Piger paa atten

og sexten Aar, Begge muntre og godmodige. De modtoge mig paa denne Dag med endnu større Kjærlighed end sædvanligt, bragte mig deres smaa Gaver til min Fødselsdag, og vare uudtømmelige i at give Raad, hvorledes jeg skulde tilbringe Dagen paa den fornøieligste Maade. Mine Søstre skulde spise til Middag hjemme hos os. Efter lang Raadslagning bleve vi endelig enige om at gaae om Formiddagen op paa Charlottenborg, paa Maleri-Udstillingen, som i de samme Dage var aabnet, og om Aftenen at gaae paa Comedie. Som sagt saa gjort.

Vi havde ikke længe forlystet os ved Beskuelsen af vore Landsmænds Frembringelser i Kunsten, førend vi bleve opmærksomme paa et Maleri af En af vore yngre Kunstnere. Det forestillede et ungt Fruentimmer siddende ved et Bord, og beskjæftiget med at made en Fugl, som tog sin Næring af hendes Haand. Den lyksalige Fange, en nydelig Dompap, stak Hovedet ud af sit forgyldte Fængsel, og med udspilede Vinger rakte den sit aabne Næb mod de hvide Fingre, der bød den nogle smaa gule Foraarsblomster. Den fortryllende Figur, som rakte den disse, var en meget ung Pige, hvis Træk endnu havde Barndommens friske Yndighed, forbunden med noget saa Klogt, saa Alvorligt, og tillige Sværmerisk, at det dannede en usigelig elskværdig Forening. Det blanke, brune Haar, den simple huuslige Dragt gav den indtagende Skabning en vis beskeden Yndighed. De Smaating, som vare anbragte paa Bordet, saasom en Bog, et aabent Sykriin o. s. v., bidroge til at give det hele Maleri et særeget Præg af noget paa eengang Hyggeligt og Idealt, Noget, som man kunde kalde en poetisk Sandhed. Jeg var som fasttryllet til dette Syn. Jeg glemte min Udenlandsreise, min Fødselsdag, mig selv, ja hvad som var værre, mine Søstre, der imellem saamange Tilskuere reent bleve adskilte fra mig, og efter lang Søgen endelig fandt mig endnu paa samme Plet, stirrende paa Maleriet. De loe mig ud, fordi jeg ikke var kommen videre,

og paa mine enthusiastiske Udbrud svarede de med en mig stærkt saarende Koldsindighed: „Aa ja! det er meget kjønt! men du skulde see nogle Stykker i de andre Værelser!“ .... Jeg brød mig slet ikke om de andre Værelser, og da Klokken var bleven saa mange, at vi maatte skynde os hjem, fik jeg ikke engang Tid til at see mig om efter en eller anden Bekjendt, der kunde give mig nogen Oplysning om Originalen til dette Stykke, hvilket i Fortegnelsen blot var benævnet: „Et Dame-Portrait.“ Men da jeg om Aftenen, efter Aftale, fulgte mine Søstre paa Comedie, og ærbar og tankefuld tog Plads imellem dem i Parquettet, stødte den yngste mig paa Armen og hviskede: „Opløft dine Øine, lyksalige Sværmer! din Stjerne skinner lige over dit Hoved. See, i Logen her til høire sidder den lyslevende Original til det berømte Portrait paa Udstillingen.“ — Jeg saae op, og i Sandhed! der sad hun ganske som paa Maleriet, med det samme rige, blanke Haar, med den samme stille, sværmeriske Mine. Hun syntes ikke at tage synderlig Deel i sine snaksomme Naboerskers Samtale; derimod forekom det mig, som om hun med speidende, hemmelighedsfulde Øiekast søgte efter Nogen i Parquettet og i Parterret. Jeg følte et uforklarligt Mishag herover. Jeg fulgte hendes Blikke, og saae endelig, at hun med yndig smilende Læber og Øine hilsede Nogen bag ved os, og at en høi Rødme i det Samme farvede hendes Kinder. Hurtig vendte jeg mig om, for at opdage den Lykkelige, men jeg saae Ingen, hvis Øiekast røbede ham. En Dame derimod saae op til Logen. Jeg fornam en sød Beroligelse ved at tænke, at det var hende, denne Hilsen gjaldt. Hvad jeg følte denne hele Aften, kan jeg ikke beskrive; jeg har aldrig, enten tilforn eller siden, følt noget Lignende. Jeg var som forhexet. Kun med et halvt Øie saae jeg Skuespillet; bestandig skottede jeg op til min Ubekjendte; desuagtet var jeg saa rørt over en Vaudeville som udgjorde den væsenligste Deel af denne Forestilling, at den ene

Taare efter den anden trillede mig ned ad Kinderne, til største Forundring for mine Søstre og alle Omkringsiddende. Blandt Disse traf jeg imidlertid en gammel Ven, af hvem jeg erholdt de attraaede Oplysninger om min ubekjendte Skjønne. Hun var, sagde han, en Datter af den rige Grosserer, Etatsraad D. Han tilføiede: „Hendes Portrait er i denne Tid at see paa Udstillingen. Det er en smuk Pige.“ — Det har noget Latterligt at høre saaledes af Andre, hvad man allerbedst veed selv. Men til Gjengjæld vedblev han at underrette mig om Adskilligt, som jeg ikke vidste. „Det er ogsaa en rar lille Pige,“ sagde han, „huuslig og fornuftig. Hun er kun sytten Aar, og har dog allerede i to Aar bestyret Faderens Huus. Man seer hende næsten aldrig paa Baller eller andre saadanne Steder, hvor vore unge Damer ere til Skue.“ — „Hun seer ogsaa stille og alvorlig ud,“ svarede jeg. „Ja!“ sagde han, „hun har ogsaa, saa ung hun er, prøvet Modgang, thi hun har havt en streng og vanskelig Stedmoder, hos hvem hun og hendes Broder ikke havde gode Dage, men for to Aar siden var Vorherre saa god at tage den salig Jesabel, saa nu ere Børnene lykkelige, og Faderen med, troer jeg. Det Værste er, at man forsikkrer, hun er eller skal blive forlovet med sin Fætter, Kammerjunker S., som er en stor Nar.“ — „Elsker hun ham da?“ spurgte jeg, medens alt mit Blod foer mig til Hjertet. „Nei, det troer jeg ikke,“ svarede han: „Jeg var i Selskab med dem forleden, netop Dagen efter at Kammerjunkeren var kommen hjem fra en Udenlandsreise, og jeg kunde tydelig see paa den stakkels Pige, at hun ønskede, den gode Fætter sad endnu i Rom eller Paris. Naar han talede til hende, var det med Overvindelse, at hun svarede ham, og hun fæstede aldrig Øinene paa ham; og det har jeg altid fundet at være et sikkert Tegn paa et Fruentimmers Mishag, naar hun saaledes undgaaer at see paa et Menneske.“ — „Men,“ udbrød jeg: „naar hun ikke kan lide ham, hvorfor skulde hun

da ægte ham?" — „Hvorfor?" gjentog min Ven: „Ja, spørg Etatsraad D. derom, saa vil han svare: Fordi min Søstersøn har nogen Formue, og er i en god Vei. Dette er Alpha og Omega for Etatsraaden." — Hvor disse Efterretninger bevægede mig! Hvilke Følelser af Venskab og inderlig Medlidenhed med denne Elskværdige forenede sig i mit Hjerte med dem, som hendes Skjønhed allerede havde indgivet mig!

Da mine Søstre og jeg kom hjem efter Skuespillet, dreiede Samtalen ved Aftenbordet sig om denne Pige, som ogsaa havde interesseret mine Søstre. Jeg sagde til min Fader: „Du har jo en Sag at føre for Etatsraad D., ikke sandt?" — „Jo desværre!" svarede han: „jeg siger desværre, uagtet han har tilbudt mig et urimelig stort Honorar, naar jeg vinder den; thi imidlertid gjør han mig Livet suurt, med at komme til mig hver anden Dag og vrøvle for mig." — „Er Sagen da saa farlig?" spurgte jeg. „Nei, ikke nær saa farlig, som han indbilder sig," svarede min Fader: „Men det saae jo sagtens ilde ud for ham, hvis han tabte den, men det mener jeg ikke, kan skee." Min ældste Søster sagde: „Men kjære Fader, jeg har hørt, at Etatsraad D. er ingen god Mand. Er da den Sag, du fører for ham, ikke retfærdig?" — „Jo, min Pige!" svarede min Fader leende: „I den Henseende kan du berolige din Samvittighed paa mine Vegne. I denne Sag har Manden Ret, hvordan han saa er for Resten."

Fra denne Dag af gav jeg trolig min ringe Skjærv til Academiet for de skjønne Kunster, thi hver evige Dag gik jeg ibetmindste to Gange op paa Udstillingen og fordybede mig i Beskuelsen af det omtalte Portrait, og var jeg engang saa lykkelig at træffe en Time, da der var nogenlunde tomt, blev jeg staaende for dette Billede, som reent forstenet, indtil jeg endelig blev vaer, at Nogen lagde Mærke til mig; saa drev jeg af, heel forlegen.

En Eftermiddag, da jeg ved mit tredie Besøg med Glæde bemærkede, at den Trængsel, som havde fundet Sted den øvrige Deel af Dagen, nu havde adspredt sig, saae jeg derimod ved min Indtrædelse i det mig ene interessante Værelse, at Pladsen foran Portraitet var optagen af to Herrer, af hvilke den Ene især saae meget luftig ud. De talede temmelig høit, og den Sidstomtalte sagde: „Ja min Cousine Therese seer jo rigtignok ikke alle Dage saa godt ud. Hun er meget journaliere, som alle vore nordiske Fruentimmer. De ligne det kjedsommelige Clima, hvorunder de ere fødte.“ — Den anden Herre svarede: „Din Cousine, som hun er, er indtagende, og Maleriet er fortræffeligt.“ — „Pah!“ udbrød den Første: „Min Cousine er ret passable, men Maleriet er gudsjammerligt, som det Meste af hvad her findes. Nei for Guds Skyld! lad os ikke indbilde os, at vi her i Norden kan præstere Noget i nogensomhelst Kunst, eller at Folk her vide, hvad Kunst eller hvad Skjønhed er. Dersom vi ikke havde seet Andet end vort Eget, saa kunde vi frit sige, at vi aldrig havde seet nogen af Delene.“ Denne sidste Replik blev mod Slutningen sagt paa Fransk, i den vise Forudsætning, at den paa denne Maade ikke kunde forstaaes af Nogen af de Forbigaaende, og at de Talende vare i udelukkende Besiddelse af dette Sprog. Den anden Herre svarede ligeledes paa Fransk: „Det er underligt, at høre en Elsker sige, at vi ingen Skjønhed have seet hertillands, og det foran dette Portrait.“ — „En Elsker!“ udbrød den Første: „Er jeg en Elsker? — Nei i Rom og i Venedig og i Paris har jeg været saameget Elsker, at jeg her i det Høieste kan blive en taalelig Ægtemand. Og hvad Originalen til dette Portrait angaaer, saa er min Forbindelse med hende Noget, som min salig Moder og min Onkel have aftalt inden min Udenlandsreise, og som jeg heller ikke tør have Noget imod, da min Cousine baade er rig og en god lille Pige. Desuden skal man jo engang blive en

sat og fornuftig Huusfader. Det hører sig jo til. Jeg vilde blot ønske, at min Therese var lidt mindre romantisk. Det var godt for os Begge."

Jeg kan ikke beskrive den Forbittrelse, der kogte i alle mine Aarer, da jeg maatte være Vidne til denne Samtale. Jeg begreb lettelig, at den lystige Cavaleer, jeg havde for mig, var den hiin Aften omtalte Fætter, Kammerjunker S. Jeg kunde neppe modstaae min Lyst til at vise ham en eller anden lille Fornærmelse, saasom at rende ham paa Armen, træde ham paa de snævre Støvler, eller deslige. Mit Raseri formildedes lidt, da jeg hørte den anden Herre spørge ham, om Forlovelsen var declareret, hvorpaa han svarede: „Nei! paa disse danske Pigers Viis gaaer Therese afveien for mig, og spiller den Knipske. Men det har Intet at betyde." Disse Ord lettede mit Sind. De forhadte Figurer forlode nu min Helligdom, jeg indtog deres Plads, og sukkede: „O elskede Therese! dit Navn erfarede jeg dog af denne uværdige Mund. Hvorledes skal jeg redde dig af den Fare, som truer dig? Yndige Helgen, mod hvem profane Hænder vove at udstrække sig, lær mig, hvorledes jeg skal nærme mig til dig, hvorledes jeg skal befrie dig!"

Jeg vil ikke gjentage de mange Hjerte=Udgydelser af denne Natur, hvormed jeg Dag og Nat i mine egne Tanker tiltalte mine Ønskers Gjenstand. Men jeg lod det snart ikke blive ved blot i Tankerne at omsvæve hende. Etatsraad D. boede i en af Byens Udkanter. Ved hans Gaard var en Have, der med Bagsiden stødte til et Slags Stræde eller Vei, hvor der kun var meget liden Færdsel. Denne Gaard gik jeg daglig forbi paa alle Sider, uden nogen eneste Gang i noget Vindue at opdage et Glimt af Therese. Efter flere mislykkede Forsøg tog jeg min stadigste Post i det omtalte eensomme Stræde, vandrede frem og tilbage ved Plankeværket som omgav Haven, og tittede ind igjennem de Sprækker, som jeg hist og her opdagede paa dette. In

den for den største af disse var et lille Lysthuus med et Bord og en Bænk. Det var endnu tidligt paa Foraaret, jeg vandrede her mangen Dag, uden i denne Have at see noget andet Menneske, end en Arbeidsmand, som gravede og plantede. Endelig, en mild, lyksalig Aftenstund, saae jeg min hulde Therese beskjæftiget med at bære nogle Urtepotter ud fra Haven, hvilke hun vel iforveien havde bragt derned, for at de skulde nyde Middagssolen. En Dreng, som saae ud til at være en fjorten til femten Aar gammel, var hende behjelpelig i dette Arbeide. Det var en smuk Dreng, han lignede hende, og jeg gjættede, at det maatte være hendes Broder. Da de vare færdige, toge de hinanden under Armen, og gik Haven rundt, de traadte ogsaa ind i Lysthuset, og vare mig ganske nær, dog lykkeligviis uden at ane, at en Fremmed belurede dem. De saae paa hinanden med kjærlige Øine. Jeg misundte den smukke Dreng. Denne lille Scene gjentog sig et Par Aftener efter hinanden; og at jeg var Vidne til den, eftersom jeg aldrig forsømte at indfinde mig kort før Solens Nedgang, vil Enhver let indsee. Engang hørte jeg Therese beklage, at Blomsterne endnu ikke sprang ud i denne Have. Næste Aften indfandt jeg mig lidt tidligere med en meget smuk Bouquet, som jeg havde vidst at forskaffe mig. Jeg havde kjøbt en nydelig Kurv og paa det Smagfuldeste udbredet Blomsterne i den, og paa Bunden af den havde jeg endog fordristet mig til at lægge et lidet Digt, hvorpaa jeg hele Dagen havde arbeidet, og som jeg selv fandt meget deiligt, skjøndt jeg efter flere Aars Forløb godt indseer, at en umiskjendelig hjertelig og god Mening var dets største Fortjeneste. I Hanken af Kurven havde jeg meget net befæstet et Baand, ved Hjelp af hvilket jeg kunde hisse den ned over det ikke meget høie Plankeværk, og derpaa trække Baandet til mig. Kurven var ogsaa forsynet med en Adresse til Frøken Therese D. Paa eengang frygtsom og lykkelig, listede jeg mig hen til Sprækken, og da jeg intet levende Væsen blev

vaer i Haven eller i Nærheden, besteg jeg en stor Steen, som jeg væltede hen til Stedet, lod forsigtig Kurven glide ned over Plankeværket, saa den kom til at staae midt paa Bordet, og lurede nu med bankende Hjerte paa hvad Udfald mit Forehavende vilde faae. Det varede ikke længe, før Therese og hendes unge Broder lode sig see, og, som sædvanlig, flyttede Blomsterpotterne. Inden de vare færdige hermed, opdagede Drengen Kurven i Lysthuset. Han ilede derhen, greb den og bragte den til sin Søster. Therese blev blodrød; hun tog Kurven, og forlod hurtig Haven. Broderen saae efter hende, men blev tilbage og fuldendte sit Arbeide. Derpaa gik ogsaa han, og lukkede Havedøren efter sig. Jeg var meget glad. Min Gave var modtagen, og det med synlig Sindsbevægelse.

Jeg skyndte mig bort, og gik hen at besøge mine Søstre. De drillede mig, som sædvanlig, med min søde Tungsindighed, som de kaldte en Fødselsdagsforæring fra Kunst-Academiet. Min ældste Søster sad just og syede paa en Kappe. Da den var færdig, satte hun den paa mit Hoved, og sagde: „Bliv ikke vred, Adolph, for Det jeg nu vil sige: men du er næsten smukkere som Fruentimmer end som Mandfolk. Det er utroligt hvor den Kappe klæder dig fortræffeligt.“ Min yngste Søster var af samme Mening; de forsikkrede Begge, at denne Hovedpynt forandrede mit Udseende i saa høi en Grad, at jeg blev ganske ukjendelig; og jeg erindrer ikke hvorledes det ene Ord tog det andet, men de lystige Piger fik det Indfald at klæde mig i Fruentimmerklæder og sende mig ned til vor Bedstemoder i Qvalitet af en Stuepige, der søgte Tjeneste, da Bedstemoder netop vilde fæste en ny Pige istedenfor hendes nuværende, der skulde giftes til Sanct-Hans-Dag. De vare saa glade over denne Plan, at jeg ikke kunde nænne at forstyrre den, men lod dem udstaffere mig deels med deres eget, og hvor dette var for smaat, med Stuepigens Tøi. De bandt mig forlorne Lokker paa Panden, gave

mig Snørliv paa, og da jeg var færdig, holdt de et Speil for mig; og jeg tilstaaer, at jeg selv fandt, at jeg var en overmaade net Pige, lidt vel høi og temmelig stærk af Lemmer, men dog ikke i nogen paafaldende Grad. De instruerede mig, hvorledes jeg skulde bære mig ad i alle Maader, fabriquerede et Skudsmaal fra en bortreist Dame, hvori jeg blev rost for alle mulige Dyder og Færdigheder, og hvori de tillagde mig Navn af Magdalene Reineke, med hvilket Tilnavn de behagede at opkalde mig efter Reineke Fur, som vi i de Dage havde læst sammen. De lukkede mig nu ud paa Trappen, og gik ind til Bedstemoder, hvor de ganske stille satte dem ned. Lidt efter ringede jeg paa Døren, og blev meldt som en lille Pige, der ønskede at tale med Fruen, hvorpaa jeg strax blev indladt. Jeg neiede ærbødig og sagde mit Ærinde. Bedstemoder tog sine Briller paa, betragtede mig, og læste mit Skudsmaal. Derpaa hørte jeg hende sige til mine Søstre: „Det er en meget vakker Pige." — „Ja," svarede den Ældste ganske alvorlig: „saadan en Pige skal man lede længe efter." Bedstemoder spurgte nu om min Duelighed, om jeg ingen Kjæreste havde o. s. v., og da jeg havde besvaret alle disse Spørgsmaal til hendes Tilfredshed, gik hun hen til en Commode og hentede Fæstepenge, som hun leverede mig. Men nu kunde mine Søstre ikke længere tilbageholde deres skingrende Latter, og Comedien havde Ende. Den venlige, gamle Kone fornøiede sig imidlertid saameget over den, at hun forlangte den gjentagen for min Fader, som man ventede samme Aften. Man lod mig atter ringe og træde ind, Bedstemoder udbad sig min Faders Raad, han betragtede mig ligeledes, uden at kjende mig, og den hele Scene endte, ligesom forrige Gang, med stor Latter og Lystighed. Siden sagde min ældste Søster til min Fader: „Dersom du vil belønne Adolph, fordi han har spillet sin Rolle saa ypperligt til Alles Fornøielse, saa send ham imorgen i et Ærinde til Etatsraad D., thi han er dødelig forelsket i samme Herres Datters

Portrait." Min gode Søster kunde aldrig udtænkt en større Belønning for min Føielighed. Min Fader loe, men afslog aldeles hendes Bøn, idet han tilføiede, at det kunde ikke hjelpe mig til Andet end til at komme ind i Etatsraadens eget Contor, og høre ham vidtløftig fortælle om sin Proces, hvilket kunde være curiøst nok for en Libhaber, men ikke trøste en Elsker. Til hans Familie vilde jeg ikke blive indført. „Desuden," vedblev han, „naar man er forelsket i et Portrait, skal man meget vogte sig for at see Originalen; thi det er ligesom at see et Theater ved Dagens Lys."

Jeg var i den Henseende af anden Mening. Jeg tænkte Dag og Nat paa Midler til at nærme mig min Therese. Da min lille Gave var bleven saa vel modtagen, brændte jeg af Iver efter at komme frem med en Dito. Hvor jeg gik, paa Gader og Stræder, saae jeg mig om efter Noget som kunde være passende til denne Hensigt. Endelig opdagede jeg et overmaade deiligt Pommeranstræ, paa eengang fuldt af Blomster og Frugter. Det havde netop den rette Størrelse til at staae i et Vindue. Jeg kjøbte det, og bragte det, ligeledes forsynet med et lille Digt, til samme Plads, som forrige Gang; og efter at jeg med langt større Møie end sidst havde faaet det lykkeligt ned paa Bordet, lurede jeg bag Plankeværket, og tittede gjennem Sprækken og gjennem mit Orangetræes Grene ind i Haven. Min Therese kom med sin Broder. Men de gave dem denne Aften ikke ifærd med Urtepotterne. De gik Arm i Arm, ganske langsomt. Therese holdt sit Lommetørklæde for Øinene, Broderen kjælede for hende, og da de kom saa nær, at jeg kunde høre hvad de talede, bemærkede jeg, at han med kjærlige Ord stræbte at trøste hende. De kom nu til Lysthuset, og opdagede min Foræring. „Ak Gud!" raabte Therese: „Der staaer da en ny Ærgrelse! Gid jeg turde for Fader, saa vilde jeg gribe det Ulykkens-Træ i Toppen, og kaste det over Plankeværket!" — „Nei," svarede Drengen,

„det var dog Synd mod det fortræffelige Træ.“ — „Der er ingen Ting fortræffelig,“ svarede Therese, „naar den kommer fra Kammerjunkeren, fra denne Fætter Otto. Jeg kan aldrig tilgive ham den Sorg han har gjort mig med den Blomsterkurv forleden. Den stod ogsaa her paa Bordet. Jeg greb den med Glæde, jeg tænkte“ .... Hun standsede. „Hvad tænkte du?“ spurgte Broderen. „Jeg tænkte ikke,“ vedblev hun, „at den var fra Otto.“ — „Maaskee,“ sagde Drengen, „er dette smukke Træ dog ikke fra ham; lad os see hvad dette Brev siger, som hænger i dets Grene!“ — Han løste det af. De satte dem Begge ved Bordet, og Broderen rakte Therese Brevet. Hun stødte hans Haand tilbage. „Jeg gider ikke læst det,“ sagde hun. — „Saa vil jeg læse det for dig,“ svarede han, idet han aabnede det sammenfoldede Papiir, og med virkelig Følelse oplæste mit lille Digt. Da det var endt, sagde han: „Nei veed du hvad, Therese! Det troer jeg dog aldrig, at alt Dette kommer fra Fætter Otto. Han kan vist ikke gjøre saa smukke Vers.“ — „Det er en velsignet Dreng!“ sagde jeg ved mig selv. „Aa hvad!“ raabte Therese, „saa kan han jo have faaet en Anden til at gjøre dem for sig. Du seer jo af dette lille Digt, at det kommer fra samme Haand, som det forrige med Kurven. Det staaer der jo udtrykkelig. Det er ogsaa skrevet med samme Skrift.“ — „Ja!“ sagde Broderen langtrukken, „men“ .... — „Men kjære Fritz!“ vedblev Therese: „Fætter Otto har jo selv tilstaaet at Blomsterkurven var fra ham, saa maa Dette jo være ligesaa. Ak Herregud! jeg kan ikke taale at see hans Foræringer eller høre hans Artigheder.“ — „Nu,“ sagde Fritz: „har dette smukke Træ ikke gjort andet Godt, saa har det dog for nogle Øieblikke adspredt din Sorg over din Marianes Afsked.“ — „Nei langt fra!“ udbrød Therese: „Det har kun ført mine Tanker fra hende til en endnu større Ulykke. O Gud forlade mig! men jeg kan ikke lade være at beklage mig over min Fader. Jeg gjør alt Muligt, for at

føie og behage ham. Men han! Uden at tale om, at han vil gifte mig bort mod min Villie, saa berøver han mig desuden med en saadan Haardhed en god Pige, som jeg holdt af, og jager hende paa Døren, som hun var en Forbryderske. Blot for en Mistanke som .... om den var grundet, kun beviste hendes Hengivenhed for mig." — „Græd nu ikke meer, Therese!" sagde Fritz kjærlig: „Vi skal nok finde en anden flink Pige til dig." — „Ak!" udbrød Therese, „en flink Pige, det er ikke Det jeg spørger efter. Det Arbeide, jeg forlanger af hende, er meget ringe, men Fader tilstod mig en dannet Pige til Hjelp i mine smaa Beskjæftigelser, til Selskab i min Eensomhed. Jeg lever jo saa stille, og kommer jo saa sjelden ud. Derfor er det mig behageligt at have et ungt Fruentimmer om mig, som jeg kan holde af. Min bedste Fritz!" tilføiede hun, idet hun slog sine Arme om Broderen, „Gud skee Lov, jeg har dig! Naar du kommer hjem fra Skolen, synes mig ret, at jeg bliver oplivet, og naar Fader skjænder paa dig, saa maa jeg altid græde." — „Min bedste, kjære Therese!" raabte Fritz: „For min Skyld maa du aldrig græde. Jeg er altid glad, og det maa du ogsaa være. Fader er ikke streng imod mig. Nei, lad os skjønne paa, at vi nu har det godt. Tænk paa forrige Tider. Husker du, hvorledes vi have stjaalet os her ned i Haven om Natten, for at tale sammen og græde sammen? Kan du erindre, da vi laae syge af Skarlagensfeberen og bad til Gud om at døe med hinanden, som det Bedste der kunde hændes os? — Men den gode Gud vidste bedre hvad der tjente os, thi nu, da du styrer Huset, saa ere Alle levet op, fra Fader af og ned til Kattene og Gaardhunden. Trøst dig, kjære Pige! Lad os nu gaae op; jeg tager det smukke Træ med, og sætter det i dit Vindue. See de deilige Blomster og Frugter! De see saa venlige ud, som om de vilde bede dig om Forladelse, fordi de komme fra Fætter Otto." Med

disse Ord tog den gode Fritz Urtepotten i den ene Arm, gav sin Søster den anden; og vandrede med hende ud af Haven.

Dersom denne Scene paa den ene Side betog mig al Lyst til at komme frem med flere anonyme Digte og Foræringer, saa forøgede den paa den anden i høieste Grad min Interesse for min Elskede. De to Søskendes Kjærlighed og Modgang rørte mig usigelig, og en sand Hengivenhed forenede sig med min ungdommelige Elskovsruus, og indgav mig en saa brændende Længsel efter at nærme mig Therese, efter at tjene hende, og frelse hende fra den forhadte Beiler, at Intet syntes mig umuligt for at naae dette Maal. Jeg misundte den af hende omtalte Mariane, for hvis Skyld hendes Frøken var saa bedrøvet, og ved en Ideeforbindelse, som naturligen opstod ved Erindringen om min Forklædning og den Rolle, jeg for nogle Dage siden havde spillet, faldt jeg paa det heelt naragtige Indfald, i denne Forklædning at mælde mig hos Therese, og gjentage den saavel spilte Rolle, blot i den Hensigt at see hende Ansigt til Ansigt, nyde den Lykke selv at tale med hende, og for Resten overlade til den blinde Gud, hvad Salighed der maaskee kunde lade sig udspinde af denne Tête-à-tête. Langt ud paa Natten øvede jeg mig i hvad jeg vilde sige, i alleslags smaa Hentydninger paa min virkelige Stilling og mine Følelser; jeg foresatte mig at være dristig, og udmalede i Indbildningen, hvorledes Therese vilde ane Sammenhængen, vilde blive saaret af samme Piil som jeg, og kort sagt: det lille Eventyr opfyldte mig med Henrykkelse.

Næste Dag gik jeg til mine Søstre, og fortalte en opdigtet Historie om en Spøg, jeg havde aftalt med en Ven, hvortil vi gjerne vilde bruge den pudseerlige Forklædning. De unge Piger forlangte ikke bedre, end at gjentage den forrige Maskerade, og da jeg henimod Aften kom tilbage til dem, udstafferede de mig endnu smukkere end første Gang. Skudsmaalet havde jeg beholdt, og med dette i Haanden begav jeg mig til Etatsraad D's Gaard,

og betraadte nu det lykkelige Sted, hvor min Tilbedede levede. Den blotte Tanke om at aande samme Luft, som hun, satte mig i en sød Forvirring, der betog mig en stor Deel af mit friske Mod. Med bankende Hjerte fulgte jeg Tjeneren, der førte mig til hendes Værelse, efterat jeg først havde ventet en lille Stund i Kjøkkenet, hvor to Tjenestepiger, af hvilke den Ene var gammel og graa, havde mønstret mig med critiske Blikke. Endelig stod jeg for min Thereses milde Øine. Hvor hun var deilig! hun forekom mig, saaledes seet i Nærheden, endnu smukkere end jeg havde forestillet mig. Med sagte Stemme fremstammede jeg mit Ærinde: at jeg havde hørt, at Frøkenen søgte en Kammerpige. Min Undseelse, der var langt fra at være forstilt, skulde ikke have gjort nogen Jomfru Skam. Therese betragtede mig taus, tog mit Skudsmaal, og læste det opmærksomt. Derpaa leverede hun mig det tilbage, og sagde med yndig Stemme og med et Udtryk af Undseelse, der satte lidt Mod i mig: „Det er jo et meget fortræffeligt Skudsmaal. I tre Aar har du tjent hos den Dame, som har skrevet det. Hvor gammel er du da?" — „Tyve Aar," stammede jeg. Hun vedblev: „Jeg behøver ikke at spørge, om du forstaaer hvad der udfordres af en Kammerpige; dette Skudsmaal er jo Borgen for din Duelighed. Det er heller ikke nogen egenlig Kammerpige, jeg søger. Jeg er ikke saa fornem at behøve en Kammerjomfru, og har virkelig langtfra ikke Arbeide til en saadan. Jeg forlanger en god lille Pige, der kan sye, og desuden tage Deel i de smaa Haandarbeider, hvormed jeg fordriver mine ledige Timer. Men især ønsker jeg en Pige af god Opdragelse, som jeg med Fornøielse kan see om mig og omgaaes med Agtelse. Hvilke ere dine Forældre?" Det blev mig i samme Stund indgivet at svare, at jeg var en Præstedatter fra en af Provindserne, som af ulykkelige Familieomstændigheder var bleven fordreven fra det fædrene Huus. „Tal oprigtig med mig," sagde Therese: „hvilke ere disse Omstændig-

heder? Ere dine Forældre endnu ilive?" — „Min Fader," svarede jeg, „lever endnu, men en haard Stedmoder har lukket hans Hjerte for mig." Gud veed, hvor jeg fik Mod til denne Løgn. Jeg blev ganske rød derover. Therese saae mildt paa mig. „Stakkels Pige!" sagde hun: „din Maade at udtrykke dig paa, viser at du var bestemt til en bedre Skjæbne end at tjene." — „O Frøken!" raabte jeg: „Jeg forlanger ingen bedre Skjæbne end at tjene Dem." — „Om saa er," svarede Therese, „saa mener jeg, at vi ville prøve det med hinanden. I Sandhed, jeg troer, vi passe sammen; og at du hos mig skal glemme dine overstandne Sorger, er mig en behagelig Tanke." Hun underrettede mig nu fortelig om mine Pligter i hendes Tjeneste. Hendes lille Cabinet var det eneste Værelse, jeg skulde holde reent og i Orden. En gammel Stuepige, der syntes at høre til Husets Inventarium, og som ikke taalte, at nogen Anden blandede sig i hendes Forretninger, besørgede de øvrige Værelser og alle Sovekamre. Jeg skulde sye, brodere med min Frøken, vaske og stryge hendes Kraver og Kjoler og deslige fine Ting, og om Aftenen, naar der ikke var Selskab, skulde jeg skjænke Thee for Familien, og opvarte den ved Bordet. Saa ringe som dette Arbeide end kunde være i sig selv, saa var det jo dog meget Meer end jeg kunde præstere. Dette begreb jeg nok, men kun dunkelt, thi Thereses Nærværelse virkede saa magisk paa mit hele Væsen, at det ikke var mig muligt at rive mig løs, og finde en Undskyldning til at trække mig tilbage. At gaae bort, uden at vide hvorledes jeg kunde komme igjen, forekom mig umuligt. Therese vedblev imidlertid at tale, og sagde, at jeg skulde beboe et eget Værelse ovenover hendes Sovekammer, fra hvilket der gik en Klokke op til mit, og at jeg aldeles ikke skulde være afhængig af noget andet Menneske, end hende. (Hvilken Elsker kunde dog modstaae en saadan Fristelse?) Endelig tilbød hun mig en aarlig Løn, og spurgte, om jeg var fornøiet med den? „Jeg er fornøiet

med Alting," svarede jeg, „naar jeg blot maa være hos Dem." Hun hentede nu en Specie, og lagde den i min Haand med de Ord: „Saa fæster jeg dig hermed." Ganske ude af mig selv greb jeg hendes Haand, og kyssede den med en saadan Hæftighed, at jeg selv blev forskrækket derover. Taarerne stode mig i Øinene. Therese saae paa mig. „Stakkels Pige!" sagde hun nok engang: „Stakkels Lene! saaledes hedder du jo? Nu vær ved friskt Mod! jeg haaber, vi skulle blive fornøiede med hinanden." — Og saaledes var nu den unge Mand fæstet til Kammerpige.

Da jeg igjen befandt mig ude paa Gaden, var det ligesom jeg vaagnede af en sød Drøm. Med et Slags Forfærdelse tænkte jeg paa, at jeg havde bedraget min Elskede, og paataget mig Forretninger, som jeg aldeles ikke forstod. Det var temmelig mørkt, jeg gik langsomt op og ned ad Gaden, og overlagde, hvad jeg skulde gjøre. Gaae tilbage næste Aften, og under et eller andet Foregivende levere Fæstepengene fra mig, var det Simpleste. Jeg tog den Specie frem, som jeg havde modtaget. „Give denne tilbage!" sagde jeg til mig selv: „Denne, som jeg har modtaget af Thereses Haand! „„Saa fæster jeg dig hermed!"" sagde hun. O søde Ord, som lyde i mit inderste Hjerte! Nei jeg kan ikke skille mig ved denne Skat. Denne ene Specie er for mig mere værd end en heel Tønde fuld af dens Brødre. Men jeg kan jo beholde denne, og give en anden i Stedet! Men naar jeg saa imorgen Aften gaaer fra dette Sted, saa kommer jeg ikke mere tilbage, saa kysser jeg aldrig mere hendes Haand, saa har hun ikke fæstet mig til sig selv, til sin egen Eiendom. En Anden skal da være hos hende, skal nyde den Lykke at være afhængig af intet andet Menneske end hende; en Anden skal hos hende glemme sine overstandne Sorger. Nei hendes søde Ord have fængslet mig! Nei jeg kan ikke afstaae fra denne skjønne Lod, som tilbydes mig, jeg maa gribe denne Lyksalighed, det maa gaae som det vil. Jeg bedrager hende ikke.

Jeg vil vaage over hende, tjene hende, redde hende. En Ven, en Skytsaand vil jeg være hende." Jeg lagde nu min Plan efter Omstændighederne ganske fornuftigt. Jeg eftertænkte mine qvindelige Færdigheder. De reduceerte sig egenlig til slet Intet. Strikke kunde jeg lidt. Det havde jeg i min Barndom lært for Spøg. Dette var Summa Summarum af Alt hvad jeg forstod, og det endda maadeligt nok. Først om otte Dage skulde jeg tiltræde min Condition. I den korte Tid vilde jeg forsøge hvad Flid og god Villie kunde lære mig. Men desværre! Dette vilde dog sikkert blive utilstrækkeligt. I samme Øieblik fik jeg en Indskydelse, der syntes at komme lige fra Himlen: Jeg erindrede mig pludselig, at paa en af mine mange Vandringer omkring Thereses Bolig var jeg engang bleven anholdt af en Kone, der med sin Datter stod i den næste Huusdør. Disse Personer kaldte mig ved mit Navn, den Gang til min største Ærgrelse, og bade mig om endelig at gjøre dem den Ære at træde ind i deres Stue. Ved nærmere Øiesyn besindede jeg mig paa, at Datteren havde en kort Tid tjent i min Faders Huus, og da jeg ikke uden Uhøflighed kunde blive dem qvit, gik jeg ind med dem, og maatte nu udholde en lang Klagesang, som Moderen førte over vor gamle Jomfru Susannes Urimelighed, der havde skilt den unge Pige ved hendes Tjeneste. Nu, sagde Moderen, ernærede hun sig ved Syening, og var saa stærk i denne Kunst, at hun i Forening med en yngre Søster kunde sye den eleganteste Damekjole paa een Dag; og ligesaa dreven var hun i al anden Modepynt. Hun bad mig derfor recommandere hende til mine Søstre og andre Damer af mit Bekjendtskab. Denne Begivenhed, som, da den indtraf, var mig heel uvelkommen, syntes mig nu et Nødanker, der raktes mig af en gunstig Skjæbne. Jeg gik strax hen til den omtalte Syepige, udgav mig for en Stuepige hos en i Nærheden boende Dame, og sagde at min Frøken havde Arbeide, hun gjerne vilde lade forfærdige hos hende, paa det Vilkaar, at

det blev færdigt til bestemt Tid, der ofte var saa kort, at Natten maatte anvendes dertil, men at hun i dette Tilfælde ogsaa vilde betale den dobbelte Skyeløn for det. Skyepigen indgik med stor Fornøielse dette Vilkaar, og paatog sig ligeledes fiin Vask og Strygning. Noget beroliget herved, gik jeg til mine Søstre, hvor jeg hurtig omklædte mig, og ilede hjem for at overlade mig til mine Tanker. Det Første, jeg gjorde, var at bore et lille Hul i den kjære Specie, hvorigjennem jeg trak en Snor, og bandt den om min Hals, idet jeg kyssede den mange Gange, og gjentog for mig selv de søde Ord: „Saa fæster jeg dig hermed."

Den næste Morgen stod jeg meget tidlig op og gik ned til Jomfru Susanne, som efter min Beregning ganske rigtig lod en nylig ankommen Pige gjøre reent under sin Opsigt, imedens hun bestandig irettesatte hende, og viste hende, hvorledes det skulde gjøres, for at være, som hun pleiede at sige, perfect. Jeg stod og studerede denne Kunst, uagtet Jomfru Susanne flere Gange paamindede mig om at forføie mig bort. Da jeg kjendte den gode Susannes svage Side, saa roste jeg høiligen hendes Orden og Duelighed, og, ligesom for at gjøre Pigen tilskamme, tog jeg ogsaa en Kost og bad Jomfruen see, om ikke jeg bar mig ret godt ad. Det morede den gamle Huusholderske, hun viste mig tilrette, lod mig siden tørre Støvet af Meublerne, og fandt saa stort Behag i det huuslige Talent, hun saaledes opdagede hos mig, at hun nogle Dage efter tillod mig at polere Vinduer tilligemed hende; og en anden Gang, da jeg saae mit Snit, underviste hun mig ogsaa i Strygning; men heri bragte jeg det ikke videre, end til at kunne stryge et Tørklæde; thi da jeg vilde forsøge min Kunst paa en broderet Kappe af Jomfru Susannes, var jeg saa uheldig baade at brænde den, og rive den istykker, et Tab, som jeg naturligviis samme Dag erstattede. Hos mine Søstre var det mig endnu lettere at skaffe mig nogen Underviis-

ning i Syening. Jeg satte mig hos dem, medens de arbeidede, gav mig i Snak med dem om deres Færdighed i Arbeidet, paastod, at det var ingen Sag at sye og brodere, at jeg godt kunde gjøre det Samme, hvis jeg vilde, og fik dem saaledes ganske naturligt til at informere mig i disse Arbeider. Saadan en mandlig Elev, som man kan udlee, og hvem man kan vise, hvor kunstigt og vanskeligt det er at frembringe Fruentimmer-Netheder, er altid velkommen hos de unge Damer. Den Iver og Vigtighed, hvormed jeg lagde mig efter disse Ting, opvakte en stor Fornøielse hos mine Lærerinder. Halve Dage sad jeg saaledes hos dem, hvilket ordenlig rørte Bedstemoders Hjerte, saa jeg engang hørte hende sige til min Fader: „Hvor uskyldig er dog vor Adolph! Istedenfor at gaae efter Fornøielser, som andre unge Herrer, sidder han her og morer sig med sine Søstre. Jeg kunde gjerne sige at han leger med dem, som et Barn." — Det, ikke just for Uskyldighed berømte Barn, der legede med mig, og bragte mig til at gaae i samme Fodspor, som Hercules, Hagbarth og flere glorværdige Helte, beherskede mig saa ganske, at jeg i disse otte Dage næsten tilbragte hele Natten paa mit eensomme Kammer med at øve mig i at sye, og min utrættelige Flid bragte mig saavidt i Kunsten, at jeg meget net kunde sømme og sye Skjørtet af en Fruentimmerkjole, hvilket sidste Mesterstykke jeg foretog under mine Lærerinders Opsigt. Desuden lærte jeg at sye paa Canevas, det vil sige den simple Syening, hvormed man udsyer Bunden af Broderie. Disse Færdigheder udgjorde den vanskeligste Side af min lille Intrigue, alt Andet havde jeg med Lethed ordnet. Jeg havde bedet min Fader tillade mig at reise til Jylland til en god Ven, og tilbringe en Maaned eller to hos ham. Jeg brugte den Forsigtighed at aftale med min Familie, at den under min korte Fraværelse ikke maatte vente Brev fra mig, med mindre noget Usædvanligt skulde indtræffe. Til min Ven i Jylland skrev jeg derimod, og idet jeg betroede

ham en Deel af Sandheden, bad jeg ham ikke forraade mig i paakommende Tilfælde, men sende mig under Adresse „Magdalene Reinecke“ de Breve, der muligviis kunde indløbe til mig. Saaledes meente jeg at skjule mit hemmelige Ophold i Hovedstaden. I Henseende til min Equipering havde jeg i al Stilhed henvendt mig til en duelig Modehandlerinde, der var berømt for sit føielige Gemyt og sin Overbærelse med Ungdommens Svagheder. Hos hende bestilte jeg Alt hvad der hørte til en net Kammerpiges Garderobe, under Foregivende af, at jeg var saa ædelmodig at ville udstyre en saadan Person. Jeg var færdig baade at lee og græde ved Tanken om hvad min Fader dog vilde sige, ifald han vidste, hvorledes jeg anvendte meer end Halvparten af de Penge han havde foræret mig.

Da den Dag kom, paa hvilken jeg skulde gaae i min Condition, lod jeg, som jeg indpakkede mine Klæder, hvilke jeg derimod forvarede i mine Gjemmer, hvortil jeg medtog Nøglerne. Men derpaa lod jeg en stor Kuffert bringe hen paa et Vertshuus, hvorhen jeg selv begav mig, efter at have taget Afsked med min Familie. Siden lod jeg Kufferten bringe hen til Modehandlerinden, og pakke fuld af mine Fruentimmerklæder og øvrige Tilbehør til mit nye Kjøns Fornødenheder, hvorpaa jeg igjen lod den bære til Vertshuset, hvor jeg stille forblev til Aften. Da omskabte jeg mig til en net Tjenestepige, og med min Kuffert, som en Sjouer bar efter mig, begav jeg mig, paa eengang lyksalig og forlegen, til min Elskedes Hjem, som nu ogsaa skulde være mit.

Therese modtog mig med Mildhed. Jeg styrkede mit vaklende Mod med et Kys paa hendes Haand. Hun selv anviste mig mit Værelse, der var meget net med et Skab i Væggen, hvori jeg kunde gjemme mine Klæder og Effecter. Derpaa fulgte jeg hende ned i Dagligstuen, hvor hun befalede mig at dække Theebordet, og underviste mig med megen Godhed om hvad her-

ved var at iagttage. Etatsraaden og den mig forhadte Kammerjunker, Fætter Otto kaldet, traadte ind i Værelset, og satte dem tilbords tilligemed min unge Ven Fritz og Therese. Jeg skjænkede Thee, og præsenterede den omkring, Allesammen med stor Forsigtighed og Frygt for at forsee mig. Det gik Gud skee Lov godt! Kammerjunkeren talte Fransk, Etatsraaden svarede ham paa halv gebrokken Fransk, halv Tydsk, som var denne Herres Modersmaal. Fritz og Therese talte kun lidt, og for det meste Dansk. Herrerne betragtede mig fra øverst til nederst. Kammerjunkeren udbrød i Lovtale over min Person, og svoer paa, at jeg var en fuldkommen romersk Skjønhed; saadanne sorte, brændende Øine, saadan en klar, brunlig Teint, saadanne prægtige, junoniske Former kunde umulig skrive sig fra dette taagede Land. „Min skjønne Cousine," sagde han, idet han henvendte sig til Therese: „Hvor har De faaet fat paa denne Pige?" Etatsraaden skelede til mig, gjorde en skjæv Mund, og sagde: „Ja paa min arme Sjæl! Et allerkjæreste Barn! See, det er noget Andet, end den falmede Mariane. Det kan jeg lide, at du har fæstet en saadan Pige!" Jeg havde meget ondt for ikke at briste i Latter, men lod naturligviis, som om jeg intet Ord forstod af hvad der blev sagt.

Efter Bordet befalede Therese mig at tage et Lys, og følge hende til sine Værelser. Jeg var ung og forelsket. I de Drømme, som i de senere Dage havde beskjæftiget mig, havde et af de lyseste Puncter været den Omstændighed, at jeg rimeligviis skulde klæde min Frøken af og paa. Men da det forønskede Øieblik nærmede sig, følte jeg mig betagen af en Følelse, som jeg gjerne kunde kalde Skræk. En dyb Undseelse, Samvittighedsnag over det Bedrageri, hvormed jeg vilde misbruge denne Uskyldiges Tillid, overfaldt mig i en saadan Grad, at Alting løb rundt med mig. Da vi kom ind i hendes Cabinet, befalede hun mig at tænde en Lampe, som stod paa Bordet, og sagde derpaa, at jeg

nu kunde tage Lyset med mig. Det var mig neppe muligt at fremstamme: „Har Frøkenen ikke Mere at befale?“ Og en Steen faldt fra mit Hjerte, da hun svarede: „Nei! jeg er altid vant til at klæde mig selv af og paa.“ Hurtig ilede jeg op paa mit Kammer, og da det ikke var mig muligt at sove, tilbragte jeg en Times Tid med at udpakke min qvindelige Garderobe og ordne den i det store Skab i Væggen. De Mandsklæder, jeg havde baaret inden min Omklædning paa Vertshuset, og som jeg havde medtaget i Kufferten, ophængte jeg allerinderst, hvor de vare skjulte af mine Fruentimmerklæder; og en Kasket, jeg ligeledes havde havt paa, lagde jeg op paa en Hylde i Skabet.

Næste Morgen stod jeg tidlig op, og ilede ned i min Frøkens Cabinet, som jeg strax begyndte at gjøre reent. Da jeg var uvant til Arbeide af denne Natur, gik det temmelig langsomt fra Haanden, men da det var færdigt, bemærkede jeg med Glæde, at det var meget ordenlig gjort. Med ubeskrivelig Velbehag opholdt jeg mig i dette lille Værelse, hvor Alting syntes mig at tale om min Elskede. Med Glæde saae jeg den lille Dompap fra Maleriet staae levende for mig og følge mig med sine kloge Oine. Ogsaa Orginalen til Syeskrinet stod her. Endnu en anden Bekjendt, nemlig mit Pommerantstræ, hilsede jeg i Vinduet. „Du staaer her,“ sagde jeg, „under et falsk Flag, ligesom jeg.“ Jeg gav Blomsterne Vand, forsørgede omhyggelig Fuglen, dækkede Kaffebordet saa ziirligt som muligt, og da jeg saae en fattig Dreng gaae paa Gaden med Martsvioler, kaldte jeg ham op, og kjøbte nogle, som jeg udbredte paa en lille Glaskop, hvilken jeg stillede paa Kaffebordet. Da jeg var færdig med alt Dette, kastede jeg et Kys til Sideværelset, hvor min Therese endnu hvilede, og derpaa skyndte jeg mig op paa mit Kammer, hvor jeg efter at have anvent al optænkelig Flid paa mit Toilette, ordnede mine Sye-Apparater paa et lille Bord ved Vinduet, og satte mig der, medens jeg ventede paa at min Frøken skulde ringe paa mig.

Vinduet gik ud til Haven. Kammeret havde to Fag; foran det ene stod et høit Kastanietræ, hvis Grene naaede lige til Ruderne; fra det andet oversaae man Haven. Ved dette sidste satte jeg mig. Med hvilken underlig Følelse saae jeg nu dette Sted, som jeg saa godt kjendte, men aldrig havde betraadt. Fra denne Side tog det sig ganske anderledes ud. Lige under mine Vinduer stode de Blomsterpotter, som Therese og Fritz tilforn pleiede at bære ind om Aftenen; hist stod Bordet i Lysthuset, bag hvilket jeg havde luret. Jeg var besynderlig tilmode, forvirret, men dog lyksalig.

Endelig hørte jeg den kjære Klokke, og fløi ned til min Herskerinde — i Ordets dobbelte Betydning. Hun sad ganske paaklædt i sit Cabinet, og modtog mig smilende, roste mig for Værelsets nette og omhyggelige Behandling, og spurgte, fra hvem de duftende Violer skreve sig. Da jeg nu undseelig svarede, at de kom fra mig, takkede hun mig, og jeg troede at bemærke, at hun var glad over, at denne ringe Gave ikke var en Opmærksomhed af den forhadte Beiler. Hun befalede mig at bringe hendes Kaffe, og medens hun nød sin Frokost, spurgte hun, om jeg havde faaet min; og da jeg benægtede det, skjænkede hun selv en Kop Kaffe og bød mig den, hvorpaa hun irettesatte Stuepigen, der kom igjennem Værelset, forbi Denne ikke bedre havde sørget for den nye Pige. Siden leverede hun mig noget Tøi, med Befaling, deraf at sye hende en Kjole. Det gyste i mig ved Tanken om, at jeg skulde tage Maal til denne, thi ihvor meget jeg end glædede mig til en saadan Lykke, vidste jeg dog meget vel, at jeg aldeles ikke forstod at tage Maal. Men en god Aand, som, idet den nægtede mig Opfyldelsen af mit Ønske, forhindrede mig med det Samme fra at prostituere mig, var øiensynlig med mig i disse Begivenheder, thi strax efter sagde hun: at jeg ikke behøvede at tage Maal af hende, men af en Kjole der passede fuldkommen, og som hun anviste mig i sin

Garderobe. Med denne ilede jeg i al Stilhed ind til den omtalte Syepige, og overlod hende den vanskeligste Deel af samme, medens jeg selv paa mit Kammer iøvrigen arbeidede paa den lettere, og næste Dags Aften bragte jeg allerede den færdige Kjole til min Herskerinde, og indhøstede megen Berømmelse for mit gode og hurtige Arbeide. Samme Manoeuvre iagttog jeg nogle Dage efter med nogle fine Kniplingers Vask og Strygning; og kort sagt, med stor Forsigtighed og List lykkedes det bestandig, ved Naboerskens Hjelp, at skjule min Mangel paa Duelighed, og jeg selv øvede mig med saa oprigtig Iver i Fruentimmerarbeider, at jeg daglig tiltog i Færdighed og endogsaa begyndte at finde Smag i disse stille Beskjæftigelser, der fordrive Tiden, uden at optage alle Tanker, hvilke imidlertid frit kunne svæve om i Phantasiens Regioner.

Mit Forhold til min Frøken blev om kort Tid meget behageligt. Det hændte sig, at Fritz, som jeg fra første Øieblik havde fattet Godhed for, ogsaa godt kunde lide mig. Han kom undertiden op paa mit Kammer, gav sig i Snak med mig, og betroede mig sine smaa Bekymringer. Iblandt disse var en stor Vanskelighed med at forstaae de franske Lectier, og komme ud af at skrive den Stiil i dette Sprog, som blev ham foresat i Skolen. Da han nu engang sad og sukkede over sin Bog, skeete det næsten mod min Villie, at jeg kom til at hjelpe ham, saa han den næste Dag stod sig fortræffeligt i Skolen. Naturligviis benyttede han sig nu i denne og flere Henseender af min Hjelp, og fortalte sin Søster om mine uventede Talenter, hvilket hun med stor Forundring yttrede for mig. Jeg indsaae min Uforsigtighed og sagde: „Lad det ikke forundre Dem, kjære Frøken! Min Fader var Præst, hvilket jeg allerede har havt den Ære at sige Dem. Vi havde en duelig Huuslærer, og det morede mig at tage Deel i den Underviisning, som han gav min Broder." Therese saae alvorlig paa mig, og tog min Haand. „Kjære

Lene!" sagde hun, „jeg mærker bestandig meer og meer, at du er en Pige, der i Dannelse vist nok overgaaer Den, som Skjæbnen har gjort til din Herskerinde. I Sandhed, jeg skammer mig over, at du skal tjene mig, og gjøre Arbeider, som jeg skal skaanes for." Inderlig rørt over hendes Godhed, udbrød jeg: „Bedste Frøken! jeg er vant til langt mere anstrengende Arbeide, end det, jeg gjør for Dem." — „Ak!" svarede hun med et yndigt Udtryk af Veemodighed: „Jeg er selv afhængig, og formaaer ikke, som jeg ønskede, at forandre vor Stilling for Alles Øine, men imellem os selv indbyrdes vil jeg ansee dig for min Veninde, og haaber, du vil være det." Jeg bukkede mig, for at kysse hendes Haand; hun trak den tilbage og trykkede paa min Pande et Kys, der som en brændende Naphtha foer igjennem alle mine Aarer.

I denne Tid hændte det sig ogsaa, at min Frøken havde et Arbeide for, hvorved hun skulde bruge en Tegning, der ikke vilde lykkes. Jeg tegnede meget godt og forstod endogsaa lidt at male. Jeg tilbød min Tjeneste, og Therese fandt saa stort Behag i mine Tegninger, at vi aldeles opgave det begyndte Broderie, hvortil Tegningen først skulde været brugt, og derimod med Iver lagde os efter at tegne og male. Deraf fulgte, at jeg tilbragte det Meste af Dagen i min Herskerindes Værelse, og nød den for en Elsker uskatteerlige Lykke at give hende Underviisning i en Kunst, som hun fortrinlig yndede. Om Aftenen maatte jeg undertiden til Afvexling læse høit for hende, medens hun arbeidede paa et eller andet Haandarbeide. Fritz var da ofte Trediemand ved disse stille Aftenunderholdninger.

En Maaned var saaledes gaaet, og i Sandhed, jeg vil, saa længe jeg lever, kalde den mit Livs Honning-Maaned. Jeg var stedse hos min Elskede; hver Dag blev hun mig kjærere, og hver Dag fik jeg mere Deel i hendes Fortrolighed og Venskab. Ofte sagde hun, at aldrig havde noget Menneske, saaledes som jeg,

forstaaet at forsøde hende det daglige Liv med smaa Opmærksomheder. Engang fæstede hun sine søde Øine paa mig og sagde: „Jeg veed Ingen, der har saadanne Øine som du, Lene! Naar du saaledes seer paa mig, føler jeg ret at du har mig kjær." Saa ubeskrivelig salig som disse Ord gjorde mig, saa meget nedslog det mig derimod, da hun tilføiede: „Din ærlige og aabne Characteer lyser ud af dit Ansigt. Jeg kunde snarere troe, at Maanen faldt ned fra Himlen, end at du kunde bedrage mig." — Hvad jeg svarede, veed jeg ikke; min Forvirring kan ikke beskrives, og med hver Dag, der gik, tiltog den Urolighed, der i eensomme Timer overfaldt mig ved Tanken om Umuligheden af at min Lykke kunde vedvare synderlig længe. Hvad Ende dette skulde faae, begreb jeg ikke selv, thi med al Thereses Yndest for mig turde jeg dog endnu ikke tænke paa at aabenbare hende min Hemmelighed. Der var desuden Adskilligt, som gav mig Stof til at gruble. Der var Noget i Thereses Væsen, som var mig uklart, og Noget, som ængstede mig for hendes Skjæbne. Det Sidste var en altfor stor Blødhed, for ikke at sige Svaghed i hendes Characteer, der bragte hende til at skjælve for Andres Vrede eller Haardhed, især for hendes Faders, som hun aldrig turde sige sin oprigtige Mening, hvorved det var at befrygte, at han let kunde misbruge hendes store Lydighed til at tvinge hende til at indgaae et forhadt Ægteskab. Med denne tilsyneladende Mangel paa egen Villie forbandt hun en indre Bitterhed over den uretfærdige Tvang, man brugte imod hende, en Bitterhed, der var saa meget dybere, som den aldrig ligefrem udbrød i Modstand. Men hvad der syntes mig uklart hos hende, var en besynderlig Tungsindighed og Taushed, hvori hun undertiden hensank, uden at jeg kunde ane Grunden, hvilket særdeles ængstede mig, og indgav mig en Mistanke om at en hemmelig Sorg — med Angest tænkte jeg, maaskee en ulykkelig Kjærlighed — tyngede paa hendes Hjerte. Naar jeg vovede at spørge hende, tryk-

kede hun min Haand, rystede paa Hovedet, og svarede Intet. Det forekom mig ogsaa heelt besynderligt, at hun, der satte saa liden Priis paa al Fornøielse udenfor Huset, græd den første Gang hendes Comedie-Aften indtraf, efterat Theatersaisonen var ophørt. Jeg bemærkede ogsaa et Par Gange, at hun og Fritz havde smaa Hemmeligheder med hinanden. Men paa den anden Side var der ingen Grund til at befrygte en lykkelig Medbeiler. Hvem skulde det være? I Huset kom intet Menneske, paa hvem jeg kunde kaste Mistanke. Man levede overordenlig stille. Engang om Ugen samledes nogle Herrer og Damer af Familien og nogle gamle Bekjendte, men iblandt Disse var ikke en Eneste, der kunde gjælde for en Elsker, og daglig kom aldrig Nogen. Fremdeles gik Therese sjelden i Besøg, og syntes altid at vise største Ulyst til at komme i Selskab. Hendes stille Beskjæftigelser, hendes huuslige Liv, den lille Have vare hendes Verden, hendes Broder hendes eneste inderlige Kjærlighed, og ogsaa til mig syntes hun at slutte sig med et varmt Hjertes Hengivenhed. Sin Fader ærede hun høit, men Frygten for den Strenghed og opfarende Heftighed, hvormed han vidste at gjøre sin Villie gjældende, undertrykte hendes barnlige Kjærlighed til ham. Fætter Otto derimod var hende virkelig forhadt. Han boede i Huset, hvor hans Onkel efter hans Hjemkomst fra Udlandet havde overladt ham et Par Værelser. Dette var os en sand Byrde, thi da denne unge Herre havde mange Fritimer, forkortede han Tiden med at komme ind til sin Cousine, og naar han først havde fortalt os Dagens, i hans Mund vidunderlige Nyheder, gik han som oftest over til at tale om sin Kjærlighed, og overhænge sin Forlovede, som han kaldte hende, med at give ham sit høitidelige Ja, og bestemme deres Bryllupsdag. Til disse hans Hjertes Udgydelser benyttede han sig altid af det franske Sprog, paa det jeg ikke skulde forstaae ham. Therese svarede ham enten slet Intet, eller gav ham et kort, meget bittert Svar, men som dog ikke indeholdt det

ganske klare Nei, som jeg ønskede, hun skulde give ham. Ofte naar han nu forlod os, græd hun og fortvivlede ved Tanken om at skulle tilhøre ham. Paa mine Forestillinger om at tage Mod til sig og aabenlyst erklære sin Fader og ham, at hun aldrig vilde indgaae dette Ægteskab, svarede hun altid: „Det tør jeg ikke! Ak du veed ikke .... du kjender ikke Fader!“ Denne Frygtsomhed og Raadvildhed tilskrev jeg en ond Stedmoders haarde Behandling, hvorunder den stakkels Pige var opvoxet. Tanken herom forøgede min Kjærlighed og mit brændende Ønske, at see hende lykkelig og fri.

I mine Forhold i dette Huus var imidlertid indtraadt noget høist Naragtigt, der undertiden forlystede mit ungdommelige Lune, men som dog i Tidens Længde blev meget besværligt. Min qvindelige Maske havde nemlig havt den uventede Ære at gjøre to Erobringer. To Mænd sukkede for mig: Kammerjunkeren og Etatsraaden vare begge indtagne af mine Yndigheder. Etatsraad D. var ingen gammel Mand, men hans store Corpulence gav ham saa meget Udseende af at bære Alderens Byrde, at det i høi Grad forundrede mig, da jeg faa Dage efter min Indtrædelse i hans Huus hørte ham erklære mig sin uimodstaaelige Kjærlighed, og gjøre mig alleslags glimrende Tilbud, og det med en Lidenskab, med en Mangel paa Selvbeherskelse, der ikke engang vilde klæde et ungt Menneske, men som blev ubeskrivelig latterlig hos en Mand af Etatsraadens Alder og Væsen. Meget ofte gav han sig Ærinde op paa mit Kammer, under Foregivende af, at et eller andet Stykke af hans Tøi trængte til et Par Sting, og naar jeg om Aftenen opvartede ved Bordet, trykkede han hemmelig min Haand, og sagde mig et eller andet forlibt Ord. To Midler anvendte jeg mod hans Paatrængenhed. Det første bestod i mine physiske Kræfter, hvormed jeg et Par Gange satte ham udenfor min Dør, eller gjengjældte hans Haandtryk saaledes, at han forstummede, hvilket han Altsammen taalmodig taalte af

sin elskede Lene. Det andet Middel var af aandelig og mildere Natur, og bestod deri, at jeg paa en snedig Maade vidste at henlede hans Tanker paa hans Proces; derved forgik ham alle verdslige Ønsker. Hermed lykkedes det mig ofte at forskaffe mig Frihed for nogen Tid. Jeg fik ordenlig et Slags Herredømme over ham, og havde jeg virkelig været Det, hvorfor jeg udgav mig, troer jeg, at jeg kunde drevet det til at blive hans tredie Frue, saa stor var hans Angst for at miste mig, og hans altid aarvaagne Skinsyge. — Kammerjunkeren derimod gik frem paa en lemfældigere og en saa udmærket Cavaleer værdigere Maade. Han var overbeviist om, at den formeente Lene, som overalt det hele, qvindelige Kjøn, kunde ledes hvorhen man vilde, og at min Modstand kun var et Slags Kræmmer-Kneb, for at formaae ham til at forhøie Kjøbesummen. Dog var han meget begjærlig efter at forsikkre sig den fortøiede Kammerpige, og ogsaa meget skinsyg. I den første Tid af mit Ophold i dette Huus morede det mig meget at høre paa denne unge Herres Fortællinger om de fast utrolige Eventyr, som han havde oplevet paa sine Reiser, og de endnu forunderligere Begivenheder, hvori han her hjemme daglig blev indviklet. Det, man ofte siger om de Ædleste og Bedste: at intet Menneskeligt er dem fremmed, kunde man i en anden Betydning anvende paa ham, thi i den vide Verden hændte næsten aldrig nogen Ting, som blev en Gjenstand for offentlig Omtale, uden at han paa en eller anden Maade var personlig indviet deri. Den Rolle af en Confident, som man pleier at kalde utaknemmelig, var af alle Roller den han meest stræbte efter, og gav sig Mine af at spille. Bleve et Par hemmeligt Elskende offentlig forlovede, eller et Ægtepar adskilt, da havde han været alle Parters Fortrolige, og anvendt sin Forstand og Indflydelse hos Vedkommende, for at styre Alt til det Bedste. Døde en mærkværdig Person, saa var Kammerjunkeren den Første, til hvem Lægen havde betroet sin Mening om Pa-

tientens sande Tilstand; blev en mærkværdig Proces tabt eller vundet, havde han havt største Møie for at undgaae at afgive sit Vidnesbyrd. Ja blev en Synder henrettet, saa var der endogsaa ubekjendte Omstændigheder ved denne Ulykkeliges Historie, som hans Sagfører havde betroet Fætter Otto. Nogen Sandhed var der forresten i alt Dette, thi ganske mageløst var hans Talent til at trænge sig ind i Andres Forhold, og at blande sig i alle ham uvedkommende Ting; Intet kunde sammenlignes hermed, undtagen den Virtuositet, han var i Besiddelse af, naar det gjaldt at trække sig ud af Forlegenheder, hvori hans poetiske Fictioner undertiden havde bragt ham. Saaledes erindrer jeg iblandt Andet, at der engang udkom et lille, anonymt Skrift, der gjorde en overordenlig Opsigt og vakte en stor Nysgjerrighed efter at opdage Forfatteren. Fætter Otto tilstod i vor fortrolige Aftencirkel, at han selv var denne Forfatter. Etatsraaden forundrede og glædede sig herover særdeles. Therese smiilte satirisk, Fritz og jeg loe i Stilhed. Alle maatte vi sværge Taushed. Kort efter gav den virkelige Forfatter sig tilkjende, og vi glædede os til at være Vidne til Kammerjunkerens Forlegenhed; men han loe os ud, og sagde til Therese: „Det kan De nok selv begribe, min smukke Cousine, at jeg i min Stilling ikke vil være bekjendt at give mig af med Skriveri. Rygtet nævnede mig, det var mig emfindtligt, og derfor blev jeg enig med den Mand, hvis Navn nu nævnes, at overlade ham Æren og Fordelen. Stakkels Djævel! han kan trænge til begge Dele. Vi ere for Resten gode Venner, og det skal være mig en Fornøielse, om de laante Fjer kan gjøre hans Lykke. Men Gud bevare os! det bliver da mellem os. Dersom Det, jeg her siger eller forleden sagde, kom ud i Byen, saa sværger jeg mig fra det." — Paa denne Maade gik det altid prægtigt med Kammerjunkerens Historier, og man maatte ofte fristes til at troe, at han kunde here, saa god Besked vidste han om alle Familieforhold og alt Nyt i Byen, hvilket

han, efter at have modtaget det i den raa Substans, siden tillavede efter sin egen Kogebog.

Engang kom han en Aften med stor Selvtilfredshed, og sagde, at nu kunde han fortælle Noget, han hidtil havde fortiet, men som angik Familien, og især Therese. „Hvad mener De?" sagde han: „Den unge L., eneste Søn af Onkels Advocat, er bleven dødelig forelsket i min Therese, blot ved at see hendes Portrait paa Udstillingen." — „Hvad siger du?" spurgte Etatsraaden: „Advocat L's Søn?" — „Ja!" raabte Fætter Otto: „Adolph L.; jeg kjender ham meget godt; det er en ung Fløs, en tosset Laps." — „Fy! fy!" afbrød Etatsraaden ham: „Tal ikke saaledes om fornemme Folks Børn. Hans Fader fører min Proces. Det er en herlig Mand!" — „Ja det kan gjerne være," raabte Otto: „men vil De nu bare høre hvad jeg vil fortælle. Denne unge Hr. L. rendte som en Nar op paa Udstillingen, og stod der hele Timer og gabede paa Portraitet. Det kunde nu været ham vel undt, men Lapsen gav sig i Snak med Alle som kom ham nær, og broutede af at denne Pige skulde blive hans, det koste hvad det vilde. Dette erfarede jeg, og gik strax til ham, for at kræve ham til Regnskab for hans Dristighed; men jeg blev lidt høirøstet, og Faderen mærkede Uraad, og inden den til Afgjørelsen af vort Mellemværende bestemte Dag havde han sat sin Junker paa et Skib, og sendt ham til Jylland, hvor han skal forblive indtil videre under streng Opsigt. Det gjør mig ondt, jeg ikke først fik givet ham et lille Product." — Under denne Scene havde jeg staaet ærbar, og skjænket Thee ved et afsides Bord. Nu kunde jeg ikke længere udholde det. Ude af mig selv, vendte jeg mig mod den Talende, og raabte: „Hr. Kammerjunker!" Alle saae med Forundring hen til mig. Jeg forstummede over min egen Ubesindighed. Etatsraaden reiste sig og stammede: „Hvad, hvad skal det betyde Lene?" — Kammerjunkeren loe høit, og sagde: „Hvorban er det fat, lille Lene? Er

den unge L. maaskee din Ven? eller endogsaa din Elsker?" — Therese afbrød ham fortrydelig: „Saadanne udelicate Spørgsmaal gjør man ikke en anstændig Pige." — Jeg havde imidlertid fattet mig, og sagde, idet jeg nærmede mig bekeeden: „Jeg beder Herskabet om Forladelse. Den unge L. er saa langt fra at være min Elsker, som noget Menneske kan være. Jeg kan ikke engang egenlig sige, at han er min Ven, men vi ere Barndoms-Legekammerater. Hans værdige Fader har gjort min Familie meget Godt, og jeg kan ikke taale, at man paa en haanlig Maade omtaler hans Søn. Desuden kjender jeg saa meget til den unge L., at jeg veed, han ikke er en Nar, ikke istand til at begaae en saadan Lapsestreg, som den, hvorfor Hr. Kammerjunkeren beskylder ham, uden at jeg derfor vil fritage ham for Ubesindighed og ungdommelige Daarligheder." Kammerjunkeren kastede et lurende Øiekast til mig. „Dersom du var en Mand, Lene, saa maatte jeg jo udfordre dig for dine Yttringer, men nu faaer det saa gaae hen. Det gjør mig ondt, at jeg har brændt et Brev, jeg i denne Anledning har faaet fra Advocat L., ellers skulde jeg have documenteret mine Ord." — Therese nikkede venlig til mig, Etatsraaden sagde: „Du taler vel for dig, mit Barn! Naa, saa du kjender Advocat L.? Saa han har gjort dig og Dine Godt? Ak den brave Mand! Ja min Skjæbne hviler ogsaa saa noget nær i hans Hænder. Ach Gott! Ach Gott! Hør, gode Lene! Veed du ikke, om der skulde være Noget i det, at den unge L. har forlibt sig i min Datter?" — Ganske undseelig svarede jeg: „Nei Herre! det veed jeg ikke. Om saa er, har han vist ikke betroet det til noget Menneske." — „Ak!" sukkede Etatsraaden: „Gud give, det var sandt! Det var et rigtig godt Baand mellem Faderen og mig. Og den unge L. er et prægtigt Menneske, derom er hele Verden enig, og Advocaten er en svær rig Mand. Det kan man tilvisse kalde et godt Parti." Kammerjunkeren slog Hænderne sammen, og udbrød: „Jeg sidder her, og taber

Næse og Mund! Hvad mener De, Onkel? — De vilde dog vel ikke give ham Therese, som De selv har forlovet med mig?" — „Ei hvad! forlovet mig hist, forlovet mig her!" raabte Etatsraaden: „Kommer den unge L. og frier, saa faaer han strax Therese." — „Og saaledes," sagde Fætter Otto, „vilde De bryde Deres Løfte til min salig Moder?" Etatsraaden foldede sine Hænder: „Ak! vi ere alle Syndere. Gud velsigne min salig Søster i hendes Grav! Man lover gjerne hvad man kan, men Omstændighederne forbyde ofte at holde hvad man lover." — „Men," udbrød Kammerjunkeren, „hvad siger min smukke Cousine hertil? Hun har dog vel en Stemme i denne Sag?" — „Nei!" raabte Etatsraaden: „Therese er for ung til at have en Stemme i en saa vigtig Sag, og for vel opdragen til at træde sine barnlige Pligter under Fødder." Disse Ord sagde han, henvendt til Therese, med et Udtryk, der rigtignok var stikket til at forbløffe en ung, frygtsom Pige. Fætter Otto sagde: „At alt Dette maa være Deres Spøg, er let at begribe, men jeg tilstaaer, at saadan Spøg støder mig. For at berolige mig, beder jeg Dem derfor, forinden vi sige hinanden Godnat, at bestemme en Dag til mit og Deres Datters Bryllup, som længe nok er opsat." Etatsraaden foer op: „Skulde vi her holde Bryllup, medens mit Hjerte bestormes af Ængstelse og Sorg for min ulykkelige Proces? Nei inden den er vel overstaaet, saa vil jeg vaa min Sjæl ikke høre tale om Bryllup." Med disse Ord forlod han Værelset. Kammerjunkeren henvendte sig nu til Therese, og sagde med ynkelig Mine: „Ak min Hoitelskede! hvad siger De nu?" — „Jeg?" svarede Therese: „Jeg siger Gud skee Lov for det Sind, min Fader havde, da han gik! Gud lade hans Proces vare længe endnu!" — „Altid spøger De!" sagde Fætter Otto: „Men den unge L.? hvad synes Dem om ham?" — „Godt," svarede hun, „saalænge han er langt borte." — „Men om han nærmer sig?" vedblev Otto. „Ja saa," svarede hun, „vil han

blive mig ligesaa modbydelig som" .... „Som jeg?" raabte Kammerjunkeren. „Ja, ærligt talt," svarede hun, „som De og enhver anden Beiler." Hermed gik hun bort. Kammerjunkeren greb min Haand, og sagde med forelskede Blikke: „Du sydlige Deilighed! du kunde trøste mig for al min Fortræd, om du vilde. Men du er selv min største Sorg. Troer du ikke, jeg begriber, hvordan det egenlig hænger sammen med dig?" — „Nei," svarede jeg leende, „det troer jeg virkelig ikke." — „Ikke det?" raabte han: „Troer du ikke, jeg veed, at den unge L. er din Elsker? Hvorfor skulde du ellers taget dig hans Sag saa nær? Det er desuden Noget, jeg længe har vidst." — „Ja saa?" svarede jeg: „Da De kjender den unge L., saa veed De nok den sande Sammenhæng. Men lad mig dog give Dem et godt Raad: Bryd Dem ikke om ham i Henseende til mig, men hos Frøkenen kunde han blive Dem farlig, efter hvad De selv siger." — „Nei," svarede han, „det bryder jeg mig ikke om. Adolph L. er jo saagodt som en Dreng. Han kan da ikke tænke paa at gifte sig, og ene derved kunde han blive mig farlig hos min Cousine. Men lege Kjæreste med dig, det kan han nok, og det er mig umuligt at taale." — „Han er jo langt borte," sagde jeg. „Ja Gud skee Lov!" udbrød han: „Det er min eneste Trøst. Gid han aldrig maa komme mig nærmere end nu! Hu! jeg kan ikke taale at see den Fløs! Hans flaue Ansigt er mig ligesaa modbydeligt, som dit er mig behageligt." — „Det er Indbildning!" raabte jeg: „Men De tænker ikke paa, at De fornærmer mig, ved at tale med Ringeagt om Adolph L." — „Bliv ikke vred, min Lene!" svarede han: „men hør et fornuftigt Ord! Hvad Fortrin kan dette unge Menneske have i dine Øine fremfor mig?" — „Ja det kan De ikke vide," sagde jeg leende. — „Hør!" raabte han, „jeg elsker dig, Fanden skal tage mig, langt høiere, end han gjør." — „Tag Dem nu iagt for Fanden," svarede jeg. „Ak!" udbrød han: „Du lille fortryllende

Her! Du briller mig! Du veed altfor godt, hvad Magt dine sorte Øine" .... Jeg afbrød ham: „dele med Frøkenens blaae." — „Victoria!" raabte han: „Du er skinsyg. Men lad mig forklare dig" ....

Han kom ikke videre i sin Forklaring, thi i samme Øieblik traadte Etatsraaden ind i Værelset, i dyb Negligé, ledende efter Noget, med et Lys i Haanden, og da han traf mig tête-à-tête med Kammerjunkeren, der bestandig under den foregaaende Samtale greb mine Hænder, og tog mig om Livet mod min Villie, geraadede min corpulente Elsker i et saadant Raseri, at han skreg og støiede, kastede Lysestagen hen efter mig, og bar sig ad som et Menneske, der faaer et Anstød af Vanvid. Da han ikke kunde meer, kastede han sig paa en Stol, og gav sig til at græde. Jeg kunde ikke bare mig for at lee. Kammerjunkeren stod, og gjorde Grimacer til mig. Da Uveiret i Etatsraadens Sind havde nogenledes opløst sig i Regn, gik jeg hen til ham, og spurgte: „Hvorfor er Herren saa bedrøvet?" — „Din Taske!" hviskede han sagte. Derpaa sagde han høit: „Skulde en retskaffen Mand ikke sørge over at see Usædelighed og Fordærvelse tage Overhaand i sit Huus? Jeg er en Mand af strenge Grundsætninger, af en zart Moralitet; jeg taaler ikke det mindste Uanstændige i min Familie eller i min Nærhed. Du, Lene, er en ung Pige, som jeg skulde staae til Ansvar for, medens du er i mit Huus; du er min Datters Veninde, ligesaameget som du er hendes Pige; og dette Menneske der, det er min Fætter, som frier til min Datter, og allerede saaledes inden Bryllupper gaaer extra." — „Ja kjære Onkel," sagde Kammerjunkeren: „Hvad skal man sige? Jeg er ung og synes godt om Lene. Lad mig snart blive gift med Deres Datter, saa skal jeg blive sat og fornuftig." I det Samme hviskede han til mig: „Bryd dig ikke om hvad jeg siger, jeg skal nok forklare mig for dig imorgen." Saa alvorligt, som muligt, tog jeg Ordet og sagde: „Mine Herrer! De tage aldeles feil af

mig, og ansee mig for en ganske anden Person, end den jeg er. Tiden vil nok lære dem Begge, hvor fri jeg er for Kjærligheds-forstaaelse med nogen Mand i Verden, og Hr. Kammerjunkeren veed selv bedst, at jeg aldrig har havt eller viist mindste Tilbøielighed for ham." — „Ja!" raabte Etatsraaden, „det skal jeg nok komme efter, det kan du troe, og Gud hjelpe dig, ifald jeg erfarer at du bedrager mig." Jeg gjorde et lille Knix, og forlod Værelset.

Jeg ilede til min Frøkens Dør, bankede paa den, og spurgte, om hun havde Noget at befale. Hun svarede, at jeg skulde træde ind. Hun sad endnu ganske paaklædt, uden at have andet Lys, end den Skumring, hvormed en Juni-Nat erstattede hendes sædvanlige Lampe. Jeg spurgte, om jeg skulde tænde denne. „Nei!" svarede hun, „men jeg vilde gjerne tale lidt med dig." Det forekom mig, som hendes Stemme skjælvede, og det faldt mig ind, at hun havde Noget at sige, hvorover hun var undseelig, og at hun derfor vilde bruge Mørket til et Slør for sin Forlegenhed. Jeg var ikke mindre forlegen end hun. „Kjære Lene!" sagde hun efter nogen Betænkning: „Jeg anseer dig for min Veninde! jeg kan vist aldrig finde nogen bedre. Jeg holdt meget af min trofaste Mariane, som min Fader berøvede mig, og jeg græd mange Taarer over hendes Tab, men jeg erkjender, at Skjæbnen har været mig usigelig gunstig ved at tilføre mig dig i hendes Sted, thi du er jo uendelig ophøiet over hende i alle Henseender. Hun var mig en god og trofast Pige, men du er mig en Veninde, som jeg skylder al min Fortrolighed, og allerede for længe siden skulde jeg have betroet dig mine hemmeligste Tanker, dersom jeg ikke havde frygtet for at du skulde dadle mig og berøve mig dit Venskab. Du forekom mig saa rolig, saa ophøiet over alle menneskelige Svagheder. Men iaften blev du vred, og foer op i Hidsighed. Det glædede mig, thi nu saae jeg, at ogsaa du var tilgængelig for Lidenskaber, ligesom

jeg, og jeg turde da haabe, at du kunde forstaae mig og bære over med mig." — Inderlig rørt greb jeg hendes Haand, og kyssede den. „O bedste Frøken!" sagde jeg: „Give Gud, at jeg ikke havde Mere at bekjende for Dem, end De kan have for mig!" Med ubeskrivelig Yndighed svarede hun: „Hør min Lene! Kom min Fortrolighed imøde, og skjænk mig din. Du elsker den unge L.?" Jeg taug. „Ak! tro ikke," vedblev hun, „at du ved denne Bekjendelse skader dig i min Agtelse! Tal dog fortroligt med mig. Jeg fortjener dit Venskab ved mit." — „Kjære Frøken!" udbrød jeg: „Ved Gud, De veed ikke, hvor Deres Ord forvirre mig. Den unge L. er mig vistnok altfor kjær; thi for at føie hans Ønsker, har jeg indladt mig i et Forhold, som jeg bebreider mig haardt i dette Øieblik, da jeg staaer her for Dem, som er Uskyldigheden og Reenheden selv. Men .... hvad skal jeg sige? Min Elsker er han dog ingenlunde, kan aldrig blive det." — „Hvorledes?" raabte Therese: „Af usle Bevæggrunde kan jeg tænke! For Rigdoms og Rangsyges Skyld." — „Ak nei!" svarede jeg: „Her er en langt anden Forhindring. De kan ikke gjætte den, kjære Frøken! Saa Meget kan jeg kun sige: Tiltrods for de Baand, der forene mig med den unge L., elsker han mig ikke med den Følelse, man kalder Kjærlighed." — „Ak!" sagde Therese, „deri bedrager du dig sikkert. Du, min gode Lene! .... saa smuk, saa elskværdig, saa begavet med Alt hvad der kan indtage et Hjerte! .... hvem skulde ikke elske dig? Hvilken forblindet Dødelig skulde kunne modstaae din Kjærlighed? Var jeg en Mand, Ingen uden du skulde være mit Hjertes Valg." — Gives der et Sprog i Verden, der har Udtryk for hvad jeg følte? Jeg var ikke længere mig selv mægtig. Jeg sank ned for hendes Fødder, og brast i hæftig Graad. Jeg kyssede Sømmen af hendes Kjole, og vædede den med mine Taarer. Therese blev ganske forskrækket over min Tilstand. „Min Lene!" udbrød hun, „hvad gjør du? har jeg bedrøvet dig?" Hun løftede mig iveiret,

Taarerne trillede ned ad hendes Kinder, Maanen, som skinnede ind i Værelset, speilede sig i dem. Hun slog sine Arme om mig, og hendes Læber berørte mine. Ude af mig selv, trykkede jeg hende til mit Bryst; men pludselig, som om en Cherub med flammende Sværd havde stillet sig imellem os, rev jeg mig løs og stammede: „For Guds Skyld, min Frøken! lad mig gaae!“ Hun veg et Skridt tilbage, og sagde: „I Sandhed, Lene! Du forfærder mig! Hvormed har jeg saaret dig?“ — „Med en altfor stor Engle-Godhed,“ svarede jeg skjælvende: „Jeg er den ikke værd.“ — „Tal ikke saaledes,“ sagde hun, og greb min Haand: „Men du er vist meget ulykkelig.“ Jeg trykkede hendes Haand til mine Læber, til mit Bryst, til mine Øine, og sagde: „Jeg er det ulykkeligste og det lykkeligste af alle Mennesker!“ Og ikke istand til længere at udholde denne Scene, forlod jeg hende, og ilede op paa mit Værelse, hvor jeg græd mig mæt i de sødeste Taarer, jeg nogensinde har udgydt.

Den næste Dag begyndte med en Forlegenhed af en anden Natur. Jeg skulde nemlig tage Deel i Strygning, tilligemed den gamle Stuepige. Da jeg strax i Begyndelsen mærkede, at dette Arbeide vilde tage en Ende med Forskrækkelse, greb jeg den Udflugt at lade som om jeg fik ondt. Jeg klagede over Hovedsvimmel, og kastede mig i en Stol. Begge Pigerne toge mig i deres Arme, gave mig Vand, og tyldede Draaber i mig. De vilde ogsaa snøre mine Klæder op, men i det Samme lod jeg mine Sandser komme tilbage, og forhindrede det. De ledede mig op paa mit Kammer, hvor jeg lagde mig paa Sengen. Jeg hørte Kokkepigen sige til den anden Pige: „Gud hjelpe hende, stakkels Pige! Det er vist galt fat med hende. Saadanne Besvimelser havde ogsaa min Søster i den tredie Maaned.“

Det Øvrige af denne Dag skal jeg stedse erindre, som en af de behageligste i mit Liv, thi min hulde Therese kom selv op til mig, ganske urolig over min forstilte Sygdom, og hele Da-

gen omgav hun mig med denne fortryllende Omhyggelighed, som man maa have følt, for at erkjende med Schiller: „de himmelske Roser, som en ædel qvindelig Haand indfletter i det jordiske Liv." Med Undseelse vilde jeg undskylde min Hæftighed fra den forrige Aften. Hun afbrød mig: „Ti stille! min Lene! Ikke idag, imorgen ville vi aabne vore Hjerter for hinanden. Idag skal du skaanes for al Sindsbevægelse." Jeg fulgte hende til hendes Cabinet, da jeg paastod nu at være ganske vel. Det var en Feriedag i Skolen. Fritz var hjemme. Han tilbragte Dagen hos sin Søster, og deelte hendes venlige Omsorg for mig. Vi læste for hinanden, tegnede sammen, og en i saadan stille Lykke tilbragt Dag havde fortjent en mindre stormfuld Aften end den, som fulgte den.

Da vi efter Sædvane samledes i Dagligstuen, og jeg bød Thee omkring, hørte jeg Kammerjunkeren sukke den ene Gang efter den anden, og da jeg bød ham Thee, tog han en Kop, og sagde: „Ja Tak, lille Lene! En Kop Thee kan jeg maaskee nyde, men ikke en Krumme Brød kan jeg faae ned." — „Er du syg?" spurgte Etatsraaden, og tilføiede, idet han kastede Øinene paa ham: „Ja du lieber Himmel! hvordan er det du seer ud, saa mørk og trist, som den lebendige Død." — „Ja," svarede Kammerjunkeren: „Jeg har ærgret mig, og sørget saa meget over Deres Yttringer iaftes angaaende den unge L. og Therese, at jeg er bleven syg deraf. Og hvis jeg tager min Død derover, saa kan jeg jo ikke engang testamentere min Formue til min elskede Cousine, eftersom vi ikke ere formelig forlovede. Det skulde De betænke, kjære Onkel! De skulde desuden ikke opsætte vort Bryllup, men hellere skynde Dem at forsikkre Dem en Svigersøn, der kunde være Dem en Trøst og en Støtte i Modgangens Time, thi desværre, den er vel ikke langt borte." — „Hvad mener du?" spurgte Etatsraaden ængstelig. „Jeg mener," svarede den Anden, „hvad det vel ikke kan hjelpe at skjule for Dem,

at det lader til, at De taber Deres Proces." Etatsraaden foer sammen. Fætter Otto vedblev: „Jeg har erfaret Noget i den Henseende .... Der er mig Noget betroet .... Jeg kan ikke sige Mere, men jeg kan lade Dem vide fra Advocat L., at der falder Dom i Sagen imorgen otte Dage." — „Gottes Wunder!" raabte Etatsraaden: „Har du været hos Advocat L.?" — „Det kan være ligemeget," svarede Kammerjunkeren, „om jeg har været der eller ikke, der er en Seddel fra ham til Dem." Etatsraaden rev ham den af Haanden, og aabnede den skjælvende. Jeg erindrede nu, at jeg for en Timestid siden, da jeg gik over Trappegangen, havde seet, at et Bud fra min Faders Contor stod i Etagen nedenunder, talede med Kammerjunkeren, og leverede ham et Brev, idet jeg omhyggeligen skjulte mig, for ikke at sees af dem. Jeg begreb altsaa let, hvorfra han øste denne Viisdom. Da Etatsraaden havde læst Billetten, sagde han: „Ja du lieber Himmel! Det har sin Rigtighed, at imorgen ottedage skal min Skjæbne afgjøres; men Advocaten giver mig godt Haab." — „Ja det skal De ikke regne," svarede Fætter Otto: „Deri ere Advocater ligesom Læger, de blive ved at trøste, lige til Alting er ude. Men tro De hellere mig og kald ikke Ulykken ned over Dem, ved at bryde det Løfte, De har givet Deres afdøde Søster. Den Spøg iaftes med den unge L. var mig meget ubehagelig, og desuden ifald Advocat L. havde ønsket en Forbindelse mellem deres Datter og hans Søn, saa havde han jo ikke sendt ham bort. Tænk paa det! Alle Mennesker vide, at jeg er forlovet med min Cousine. Jeg kommer til at staae som en Nar, og De som en uordholden Mand." — Etatsraaden reiste sig, og gik op og ned ad Gulvet, idet han pustede, og opknappede sin Vest. Endelig kom han hen til det Bord, hvorved jeg stod, standsede, og hviskede til mig: „Ak Gud forlade mig, at jeg i disse trouble Dage kan have saadanne forfængelige Tanker! Men hvor du staaer og stirrer paa Kammerjunkeren! Ak

Lene! Din Taske! Gud veed, om jeg kan troe dig? Den Fætter! den Fætter! .... Men jeg skal nok komme efter det." Hurtig vendte han sig til de Andre, og sagde: „Na i Guds Navn! lad det Vrøvl da engang faae Ende. Therese, giv Fætter Otto Haanden, saa er det afgjort og saa kan Bryllupet staae om fjorten Dage, saa har jeg en god Samvittighed, og vil haabe til det Bedste med Processen. I skal jo blive boende her i Huset, og Alting er jo saavidt fix og færdigt. Na, Therese, ræk ham Haanden, som jeg siger!" Baade Therese og jeg vare nær ved at synke i Jorden. Jeg nærmede mig til hende, og hviskede: „Mod, Frøken!" Med skjælvende Stemme sagde den stakkels Pige: „Kjære Fader, jeg kan ikke." Den haardhjertede Mand begyndte at geraade i Raseri. Kammerjunkeren slog Armen om sin Cousine, og sagde nogle kjærlige Ord. Hun stødte ham fra sig, kastede sig for Etatsraadens Fødder, omfavnede hans Knæe, og sagde bønlig: „O kjære Fader! hav Medlidenhed med mig! Tænk paa min Lydighed i alle andre Ting, og tving mig ikke til denne Fætter, som jeg afskyer." Nu kom Berserkegangen paany over Etatsraaden. Han stødte med Foden til sin Datter, saa hun faldt om paa Gulvet. Jeg løb til, og løftede hende op. „Afskyer!" skreg han: „Afskyer din Brudgom, som jeg befaler dig at elske! Paa Timen elsk ham! paa Øieblikket! eller du skal see Løier! Komme maaskee de gamle Nykker igjen? Husk paa den Aften, da Mariane blev jaget paa Døren! Hid med Haanden! jeg vil give Fætter Otto den, om jeg saa skulde brække den i tusinde Stykker." Med disse Ord greb han den ulykkelige Piges Haand, og vilde trække hende hen til den forhadte Beiler. Den gode Fritz slyngede sine Arme om Søsteren, for at beskytte hende. Med en skrækkelig Ed løftede Faderen Haanden, for at slaae ham. Jeg sprang imellem, og optog det vældige Slag med min Arm; men ligesom smittet af den krigerske Hede i den mig omgivende Luft, gjengjældte jeg det med et Ørefigen, som

gav et mægtigt Klask paa Etatsraadens fede Kind. Dette var vist den rette Suur for Berserkegang, thi Manden blev med Eet ganske tam. Han slap sin Datter, og stirrede paa mig med aaben Mund. „Lene!“ sagde han endelig: „Er du splittergal?“ Jeg var selv forbløffet over min Hidsighed, men da jeg mærkede, at Fordelen var paa min Side, besluttede jeg at benytte min Seir. Jeg hviskede til Therese: „Løb bort, Frøken!“ Hun smuttede ud af Døren. Fritz fulgte hende. Nu gjorde jeg mig reent desperat, lod som jeg græd, raabte, jeg var ikke vant til en saadan Behandling, jeg vilde strax forlade Huset. Etatsraaden blev ganske forskrækket, og gav gode Ord. Ogsaa Kammerjunkeren vilde formilde mig. Den Ene stødte den Anden bort, naar han vilde nærme sig til mig. Jeg vendte dem Begge Ryggen og gjorde Mine til at ville gaae. Næsten paa Knæe bad Etatsraaden mig om Tilgivelse, medens Kammerjunkeren bag hans Ryg kyssede paa Fingeren ad mig den ene Gang efter den anden, og tog sin kostbare Brystnaal af, og rakte den iveiret, med Tegn til, at den skulde være min. Endelig lod jeg mig formilde, men begjærede som Vilkaar, at de skulde lade min Frøken i Ro, og taalmodig vente, indtil hun selv gav efter. Etatsraaden sagde: „Min rare Pige! jeg vilde gjerne føie dig, men der er en Omstændighed med Processen.“ — „O hvad!“ raabte jeg: „Hvad kommer den Sag Processen ved?“ — „Ja, ja!“ svarede Etatsraaden: „Jeg har jo rigtignok lovet min salig Søster, at Ingen uden hendes Søn skulde blive Thereses Mand, og da jeg nu lever i en Modgangens Stund, saa tør jeg ikke bryde et saadant Løfte til en Afdød, eller begaae nogen Uretfærdighed, førend den Tid er overstaaet.“ — „Ja saa Farvel!“ raabte jeg. De holdt mig Begge tilbage. Etatsraaden sagde: „Guds Wunder! du er dog vel aldrig jalour paa Kammerjunkeren, og kan ikke taale, at han gifter sig?“ Den unge Herre nikkede til mig. Onkelen begyndte igjen at rase. Jeg sagde paany Farvel, og lod, som

jeg vilde gaae. De holdt mig igjen tilbage, og endelig sagde Etatsraaden: „Nu vel! i to Dage vil jeg lade det beroe for din Skyld. Men saa maa du give mig et Kys til Godnat.“ Det var et haardt Vilkaar, men jeg ansaae det for raadeligst at opfylde det. Fætter Otto lod sig falde om paa en Stol: „Ak!“ sukkede han: „Jeg er saa syg! Det er jo umuligt at udholde saadanne Scener og Spektakler, som her i disse Aftener.“ — „Ei was!“ sagde Etatsraaden: „Drik et Glas Viin, saa kommer du dig nok.“ — „Nei,“ svarede den Anden: „Jeg har ikke været istand til at nyde den mindste Næring den hele Dag. Jeg er virkelig meget syg. Sorg for Deres Proces og al denne huuslige Fortræd virker paa mit sensible Nervesystem.“ Etatsraaden hviskede til mig: „Ach Gott! Lene! hvad skal vi gjøre?“ Paa samme Maade svarede jeg: „Bryd Dem om ingen Ting, men gaa rolig tilsengs.“ — „Ja saa Godnat, Fætter!“ sagde Etatsraaden: „Saa vil jeg ringe paa Tjeneren, at han kan komme og opvarte dig.“ — „Det behøves ikke,“ svarede Kammerjunkeren med mat Stemme: „Lene kan blive lidt hos mig.“ — „Nei, saa min Sjæl skal Lene ikke,“ raabte Etatsraaden vred: „See mig til det syge Menneske, der tænker endnu paa de smukke Piger! — Gaa du strax til din Frøken,“ sagde han til mig. Jeg lod mig det ikke sige to Gange. Jeg ilede til hendes Dør, bankede paa, og hørte hendes kjære Stemme sige: „Er det dig, Lene?“ hvorpaa hun lukkede mig ind. Hun var ganske forgrædt. Jeg stræbte at berolige hende med den Efterretning, at hendes Fader havde lovet i to Dage at forholde sig rolig, og imidlertid kunde der vel findes Raad. Jeg forlod hende som sædvanlig, men en Blanding af Nysgjerrighed og Medlidenhed bragte mig til at titte ind til Kammerjunkeren, for at see, om Tjeneren var hos ham. For ubemærket at kunne gjøre Dette, listede jeg mig til Dagligstuen ad en anden Dør, end den sædvanlige, og aabnede den sagte paaklem, saa jeg kom bag ved det

Sted, hvor den foregivne Syge sad. Med særdeles Fornøielse saae jeg nu den gode Fætter Otto sidde ved Bordet, der endnu stod dækket, og med den ønskeligste Appetit holde sig skadesløs for den forsømte Aftensmad. Tjeneren stod bag hans Stol, og converserede ham: Kammerjunkeren sagde: „Skaf mig en Flaske Viin, Hans. Jeg synes, jeg befinder mig bedre. Jeg troer, min Sygdom kom meget af Mathed." Jeg ilede ubemærkt op paa mit Kammer, og gik tilsengs i et temmelig lystigt Lune, hvori de sidste Optrin havde sat mig.

Allerede tidlig næste Formiddag kom to Damer i Besøg til min Frøken, og bleve hos hende til henimod Middag. Jeg sad ene paa mit Kammer, og som en virkelig Pige syede jeg ivrig, medens jeg endnu ivrigere beskjæftigede mine Tanker med min Elskede. Haab og Frygt stride i min Sjæl. At jeg var Therese kjær, at min Person behagede hende, derpaa tænkte jeg med Glæde, men med Skræk overveiede jeg, at hendes Venskab for mig beroede paa en Vildfarelse, at hun maaskee med Afsky vilde vende mig Ryggen, naar hun erfarede, hvem den formeentlige Kammerpige egenlig var. At hun havde Noget at betroe mig, var klart. Hvilken for mig frygtelig Hemmelighed skulde jeg maaskee endnu idag erfare? Jeg sagde til mig selv: Om hun nu siger mig, at hun elsker en Anden? — Det fortnede for mine Øine ved denne Tanke. Nei! sagde en indre Stemme: Nei! det er umuligt! hendes englelige Hjerte tilhører ikke nogen Dødelig. Men min Maske maa snart falde. Jeg maa bekjende Alting, skjøndt jeg synes, det er mig umuligt at faae Sandheden over mine Læber. Vilde en god Aand dog forbarme sig over mig, og give mig Leilighed til at gjøre hende en stor Tjeneste, til at vise hende, hvor høi og inderlig min Kjærlighed er, saa jeg dog i det Mindste turde haabe, at hun ikke for stedse vilde forvise mig fra sit hulde Aasyn!

I disse mine stille Betragtninger blev jeg forstyrret af Etats-

raaben, der aandeløs styrtede ind til mig: „Jeg saae Fætter Otto staae og lure nede paa Trappen, visstnok for at liste sig op til dig; derfor skyndte jeg mig iforveien, og lod, som jeg gik op paa Høloftet. Nu vil jeg skjule mig, og høre hvad I tale sammen. Hurtig giv mig Nøglen til din Skabsdør! .... Naa Gud skee Lov! den sidder i Døren!" — Han gik ind i Skabet med usædvanlig Bevægelighed, stak Hovedet ud igjen, og sagde: „Jeg skal nok forstaae, om du giver ham mindste Vink, og da kan du troe, at jeg skal vise dig, at jeg kan blive vred!" Han trak Døren i efter sig, og ganske rigtig kom ogsaa Kammerjunkeren strax efter, listende sig ind ad min Dør. Han sagde: „Tillad, at jeg sætter mig, thi jeg maa endelig tale med dig, min søde Lene! Desværre maa jeg fatte mig kort, og med Besindighed benytte disse kostbare Øieblikke, thi min Onkel lurer bestemt paa ethvert af vore Skridt. Fanden skal tage mig, troer jeg ikke, at den gamle Tykfak giver sig af med at gjøre dig sin Cour!" Efter en hjertelig Latter og en heel Deel tvetydige Artigheder til mig og plumpe Anmærkninger om Onkelens Kjærlighed, sagde han: „Jeg er henrykt over din Opførsel iaftes. Jeg indseer jo nok, at det er af Jalousie du sætter dig imod mit Ægteskab med din Frøken, og at du troer, at jeg elsker hende. Men jeg vil være forbandet, om jeg har ringeste Faible for hende. Hvor kan du troe at jeg skulde have saa slet en Smag, at jeg kunde finde Behag i hendes fade Skjønhed ved Siden af din? Alting hos dig, lige indtil den dybe Talestemme, henrykker mig. Jeg forsikkrer dig, at jeg fortæres af Kjærlighed til dig. Vær derfor ikke længere grusom! Foretræk mig for den unge L.! Hør, gjør det! Du skal ikke fortryde det." Jeg loe. „Foretrække Dem for den unge L.? Ja det er en egen Sag. Dersom De vidste hvad De der siger!" — „Ja," raabte han: „det være nu som det vil, jeg vil lukke mine Øine for det Forbigangne, og vil ikke bryde mig om det Forhold, der sagtens har

været mellem dig og ham, naar du blot ikke hemmelig vil møde ham oftere." — „Jeg har aldrig mødt ham," svarede jeg, „det sværger jeg Dem til, og jeg vilde ikke møde ham for nogen Priis." — „Ja, ja!" sagde han, „saameget desbedre. Men sæt dig nu ikke mod mit Giftermaal! Søg hellere at fremme det! Det er til dit eget Bedste. Thi seer du, jeg vil etablere dig brillant, du skal have din egen Huusholdning, og blot tillade, at jeg sætter en Person ved din Side, som passer paa dig; thi jeg troer dig rigtignok ikke saa ganske. Men seer du! for at kunne gjøre for dig hvad jeg ønsker, maa jeg ægte min Cousine .... for Pengenes Skyld, skal jeg sige dig, thi paa mine Reiser er jeg kommen i dyb Gjæld, og desuden" .... Videre kom han ikke i sin Tale, thi i det Samme foer Etatsraaden ud af Skabet, fraadende af Raseri, og holdende i Haanden min ulykkelige Kasket, som han formodenlig havde revet ned, ved at støde til den smalle Hylde, hvorpaa den laae. „Gud hjelpe mig arme Mand!" raabte han: „Dette seer ilde ud. See, hvilken Djævel der faldt ned i Hovedet paa mig!" — Han kastede Kasketten ned i Gulvet. Kammerjunkeren tog den op, og læste mit Navn, som var skrevet i den. „Ha, ha!" raabte han: „Adolph L.! Naa, Mamsel Lene! Nu behøve vi ikke videre Vidnesbyrd om Deres Dyd og Sanddruhed." Han vilde vise sin Onkel Navnet i Kasketten, men Onkelen rev ham den af Haanden, kastede den paany paa Gulvet, og skreg til Kammerjunkeren: „Gaa Satan i Vold, din liderlige Fugl! Jeg har hørt hvert Ord, du har talt til Lene!" Fætter Otto lod sig ikke forbløffe, men sagde med et sarkastisk Smiil: „Hvorledes er min gode Onkel selv kommen ind i dette Skab?" — „Jeg er Huusfader," svarede Etatsraaden: „Det er min Pligt at passe paa. Jeg har søgt alle Lofter og hemmelige Steder igjennem, af Frygt for at Nogen kunde skjule contrabande Vare i mit Huus. Jeg er en Mand af strenge Grundsætninger." Kammerjunkeren slog en høi Latter

op, Etatsraaden blev rasende, og jog ham ud af Kammeret. Da jeg nu blev ene med min corpulente Elsker, udbrød han i de frygteligste Bebreidelser. Han skjælvede af Arrighed, og endte med at befale mig, strax at forlade Huset. Dette var ikke min Leilighed. Da Paroxysmen, som sædvanlig, havde opløst sig i Graad, nærmede jeg mig og sagde ganske roligt: „Dersom det nu er muligt at faae et Ord indført, saa skal jeg overbevise Dem om Deres Uretfærdighed og min Uskyldighed; men jeg maa begynde med at betroe Dem en Hemmelighed. De veed, at den unge L. er min Ungdomsven. Jeg er hans Fortrolige. Han elsker Frøken Therese, og for hendes Skyld opholder han sig hemmelig her i Byen. Men det veed intet Menneske, uden jeg, da hans egen Fader fuldt og fast troer, at han er i Jylland. Men mig har han lovet den største Belønning, hvis jeg kunde fremme hans Kjærlighed hos min Frøken." Etatsraadens Ansigt opklaredes paa det Forunderligste. Han reiste sig, og sagde: „Gud velsigne dig, Lene! Kan du sværge paa, at Det, du der siger, er sandt?" Jeg lagde Haanden paa Brystet, og sagde: „Ja ved Alt hvad helligt er! Ikke et Ord heraf er usandt." — „Gott im Himmel!" udbrød Etatsraaden: „Men saa sig mig dog endnu, hvor kommer Kasketten fra?" — „O", svarede jeg: „det er en ringe Ting. For nogen Tid siden kom L. her en Aften, og vilde endelig tale med Herren, og frie til Frøkenen. For at see lidt net ud, havde han paa Veien kjøbt en ny Hat, og bar denne Kasket i Lommen. Han lagde den fra sig herinde i Kammeret. Det er første og sidste Gang han har været her i Huset. Men da jeg troede, at Frøkenen var forlovet med sin Fætter, saa bad jeg ham indstændig at slaae de Tanker af Hovedet, og jeg nægtede at melde ham hos Herren. Derover blev han meget bedrøvet, og i sin Forvirring glemte han Kasketten, som jeg siden gjemte i mit Skab." — „Gottes Wunder! min bedste Lene! Det, du der siger, bærer jo største Præg af Sand-

hed. Saa har jeg jo gjort dig Uret! Men lad dog for Guds Skyld ikke den unge Mand fortvivle! Med den Fætter vil jeg bryde overtvers. Det Umenneske, som vil forføre dig, som har Gjæld" .... Inden han fik udtalt, stak Kammerjunkeren Hovedet ind ad Døren, og sagde med et ondskabsfuldt Udtryk: „Tak Onkel! Tak, Lene, din falske Kat! det skal du faae betalt! Jeg kan ogsaa lure. Jeg har hørt Alting!" Ganske ude af sig selv, foer Etatsraaden imod ham. Fætteren skyndte sig ned ad Trappen, og Onkelen kom tilbage til mig. Med Taarer, med Alt hvad der kan tænkes muligt hos en gammel forlibt Gjæk, bad han mig om Tilgivelse, som jeg strax tilsagde ham, for at forkorte denne Scene. Derpaa bad han mig paa det Indstændigste at formaae den unge L. til at komme tilbage i hans Huus. „Ja," svarede jeg, „han kan saamænd være her, førend De tænker." — „Seer du, min allerbedste Lene!" sagde han: „Det var vist godt, om den kjære, unge Mand endnu i denne Uge kunde blive forlovet med min Datter." — „Ja Gud give, det var muligt!" sukkede jeg. Etatsraaden vedblev: „Ja, thi seer du, hans Fader, som skal plaidere min Sag, det er jo en meget retskaffen Mand. Men jeg tænker som saa, at Blodet er dog aldrig saa tyndt .... hvordan er nu det Ordsprog: at Blodet er dog aldrig saa tyndt at" .... „At Vandet dog ikke bærer Vand imod det," tilføiede jeg leende. „Ak du Englebarn!" raabte Etatsraaden: „du er altfor nydelig." Denne Samtale, saavelsom alle de forrige, jeg havde havt med denne Mand, styrkede mig i den Formening, jeg længe havde næret: at han, med al sin Hidsighed og Herskesyge, var i Grunden en meget svag Characteer, som man med hensigtsmæssige Midler let kunde styre.

Strax efter Middagsbordet ringede min Frøken paa mig, og da jeg traadte ind til hende, blev jeg ligesom forstenet over det besynderlige Udtryk, hvormed hun betragtede mig, og det usædvanligt Fremmede i hendes Tone mod mig. Efter et Par

intetsigende Repliker paa begge Sider, under hvilke vi toge Plads ved Arbeidsbordet, og jeg udpakkede vore Tegne-Apparater, fulgte først en temmelig lang Pause, under hvilken jeg med Hjertebanken bemærkede, at Therese betragtede mig med alvorlige Sideblikke. Endelig tog hun min Haand, og sagde: „Nei! det er umuligt! Dette Ansigt kan ikke være en Maske, bag hvilken Falskhed og Utroskab skjule sig. O Lene, trøst mig! sig, at du elsker mig, at du er uskyldig! Lov at tale fortroligt med mig, Intet at skjule for mig! Jeg skal ikke misbruge din Fortrolighed, men gjengjælde den ved at aabne hele mit Hjerte for dig." — „O Gud! min kjæreste Frøken!" raabte jeg rørt: „Hvad siger De? Om jeg elsker Dem? Om jeg er Dem tro? Kan De tvivle? Tal! jeg skal svare Dem, ja jeg skal sige Dem Sandhed. Men vær barmhjertig! Døm mig ikke med Strenghed. Betænk! .... Ak ved Gud! min Skjæbne er i Deres Hænder." — „Om saa er," svarede hun mildt, „saa er du lykkelig. Min Fætter .... O jeg troer, at al Sorg og Bekymring skal komme til mig fra den Kant! .... Min Fætter har fortalt mig Alt. Hans utilladelige Nysgjerrighed har bevæget ham til at lure ved din Dør. Han har hørt dig sige til min Fader, at du, som en Commissionair for den unge L., var traadt i min Tjeneste, at denne Herre havde lovet dig en Belønning for at fremme hans Kjærlighed til mig Ulykkelige; at desuden en ham tilhørende Kasket var funden i dit Skab af min Fader selv .... O min Gud! jeg bliver altfor skamfuld ved blot at tænke paa de afskyelige Beskyldninger, han gjør imod dig. Det er umuligt, jeg veed det; men jeg beder dig: Retfærdiggjør dig for mig! Lad ingen Skygge af Mistanke blive tilbage mod min bedste, ja min eneste Veninde! Siig mig Alting!" — Jeg greb hendes Haand, og holdt den i begge mine. „Kjære Frøken! elskede Veninde! lad mig i dette Dieblik turde kalde Dem saaledes! Læs i mine Dine, om jeg ikke elsker Dem, om jeg ikke hellere vilde døe, end bedrøve

Dem. Men retfærdiggjøre mig? Hvor skal jeg begynde? hvor skal jeg ende? Deres Fader! .... Ak behøver jeg at sige Noget i denne Henseende?" — „Nei, nei!" raabte hun: „Tal ikke derom!" — „L.'s Kasket," vedblev jeg, „har han fundet hos mig .... Tillad, at jeg heller ikke berører denne Omstændighed. Ikke i dette Øieblik. Dette og Mere skal engang blive Dem klart. Men det er Adolph L.'s Hemmelighed; han er min Barndomsven. Dem undtagen, er han vel sagtens det Menneske, hvis Lykke ligger mig nærmest paa Hjerte. At jeg imidlertid er traadt i Deres Tjeneste, for at intriguere for hans Kjerlighed, er en skammelig Usandhed, uagtet jeg bekjender, at denne Kjærlighed dog er Grunden til, at jeg er her, thi uden Ophør hørte jeg ham tale om Dem, og Begjærlighed efter at nærme mig til Dem opfyldte min hele Sjæl, men ingen Belønning er mig lovet, uden den at see Dem, at tjene Dem, og maaskee ved min grændseløse Hengivenhed at vinde en lille Gjengjæld i Deres Hjerte. Hvad Kammerjunkeren fortalte hiin Aften, er sandt. Adolph L. tilbeder Dem. Deres Billede opvakte den første Kjærlighed i hans Hjerte. Som en Skygge omsvævede han disse Steder, hvor hans Elskede levede. Han vandrede i mangen stille Aftentime udenfor Haven, og saae Dem under dens Grene. Et Glimt af Dem var Nok til at opfylde ham med Henrykkelse. De smaa Digte, slette, magtesløse Udtryk for hans brændende Lidenskab, Blomsterkurven, Orangetræet, som der staaer, er Altsammen ringe Offere, som hans elskende Haand har bragt." — „Hvad hører jeg!" raabte Therese: „Og det har du vidst? Og fortiet mig det?" — „O min Frøken!" udbrød jeg: „Det er vel desværre endnu ubesindigt af mig at aabenbare det. Maaskee forraader jeg derved den stakkels Adolph L. Ak, elskværdige Therese! De veed ikke, hvor høit han elsker Dem. Intet Hjerte elsker som hans. De kjender ikke min Ven Adolph. Han vilde forbande en Lyksalighed, der kunde koste Dem et eneste Suk. Han

vilde ridderlig give sit Hjerteblod for Deres Rolighed. Og jeg! .... jeg elsker Dem endnu høiere end ham. Jeg troer, jeg kunde opoffre ham for Deres Skyld. Haabet om at redde Dem fra Deres forhadte Forlovede har fremfor alt Andet ført mig i Deres Nærhed. O elskede Frøken! De, hvis eget Væsen er Sandhed, føler De ikke Sandheden af mine Ord, af mine Følelser for Dem? Vær saa ædelmodig at troe mig, uden at spørge mig videre, førend De har sagt mig, at De tilgiver og ynder mig." Under denne Replik havde jeg kastet mig for hendes Fødder. „Kjære Lene!" sagde Therese, og rakte mig begge Hænder: „Jeg troer dig; jeg føler, som du siger, Sandheden af dine Ord, af dit Venskab for mig, og skal ikke friste dig med at spørge videre om hvad du skjuler for mig, skjøndt jeg tilstaaer, at jeg vist nok endnu havde nogle Spørgsmaal at gjøre dig. Eet maa du dog besvare: Hvorledes skal jeg forstaae, at du med saaban Varme taler L.'s Sag hos mig, hvem du siger, han elsker? Og du selv, elsker du ham ikke? Det sagde du jo forleden Aften? Hvorfra kom ellers den store Sindsbevægelse, hvori jeg saae dig?" — Alvorlig svarede jeg: „Ved den Alvidende sværger jeg, at L. elsker Dem, og Ingen i Verden uden Dem. Hvad mig angaaer, saa er det ikke Kjærlighed i denne Forstand, som jeg bærer for ham." — „Og dine Taarer iforgaars?" spurgte Therese, rystende paa Hovedet: „din Heftighed?" — „Ak, elskede Frøken!" raabte jeg: „Der er visselig En, jeg elsker, En der opfylder alle mine Tanker, men ham er det ikke. Og dog .... ak det synes, som jeg gjorde mig skyldig i de største Modsigelser! Der var en Tid, da jeg ikke elskede Nogen, troer jeg, saa høit, som ham; idetmindste var der Ingen, der, saaledes som han, forledede mig til Daarligheder. Men dengang kjendte jeg ikke Den, som jeg elsker, uden at turde sige det. Ak Frøken! De kan ikke gjætte Sammenhængen. De maae troe, jeg er vanvittig. O! om De vidste! .... Om De dog kunde

læse i mit Hjerte, som i dette Øieblik synes mig nærved at sprænges af sine Følelser! Om De vidste, til hvilken formastelig Daarlighed denne Kjærlighed har forledet mig! hvor ulykkelig jeg er ved Tanken om, at Den, jeg elsker saa høit, saa varmt, maaskee er vred paa mig!" Therese slog sin Arm om mig: „O min Lene!" udbrød hun: „Nu troer jeg dig, nu er du mig kjærere end nogensinde. Naar der er et Menneske, du elsker, En, for hvis Skyld du er ulykkelig, saa forstaae vi hinanden, saa ere vi forenede ved samme Skjæbne, ligesom vi længe have været det ved aandeligt Slægtskab. Nu vil jeg sige dig Alt. Vær ikke vred paa mig, fordi jeg tilstaaer, at jeg aldrig kan tilhøre din Ven Adolph L.; — ikke fordi jeg tvivler paa den ædle Character, som du tillægger ham, men fordi" .... Hun rødmede og slog Øinene ned .... „Fordi," sagde hun „jeg elsker en Anden. I flere Aar — ak! jeg kan sige, fra jeg var et Barn — har jeg elsket Capitain R., og givet ham min Tro, og jeg vil hellere døe, end bryde den. Du kjender ham ikke, du har aldrig seet ham. O saae du ham kun en eneste Gang, hørte du ham tale, du vilde give mig Ret, naar jeg siger, at det er min Stolthed at være elsket af ham, at hvordan min Skjæbne end skal blive, saa maa den Lykke og Ære, at have eiet hans Hjerte, være Nok til den Deel af Lyksalighed, som kan falde i en Dødeligs Lod i dette korte Liv! Men uagtet han baade ved sine Kundskaber og sin Opførsel har udmærket sig, ere dog en Officeers Udsigter kun maadelige. Jeg har — troer jeg — Formue nok til os Begge, naar min Fader vilde give os sit Samtykke; men min Gud! i denne Henseende er han ubøielig. For over et Aar siden, da han opdagede vor Kjærlighed, forbød han reent ud Capitainen sit Huus, og behandlede mig med største Haardhed. Jeg fik ham aldrig at see uden paa Comedie, hvor han stedse var tilstede paa min Comedie-Aften, og hvor vi da med stjaalne Øiekast nød den Glæde at see hinanden. Een eneste Gang vo-

vede jeg, ved min Marianes Hjelp, at tale med ham nede i Haven; men den afskyelige Fætter Otto, som altid gaaer og lurer, opdagede det for min Fader, hvis Vrede ved denne Leilighed jeg ikke kan beskrive. Min gode Mariane blev strax jaget bort, og min Angst, at miste dig paa en lignende Maade, har siden den Tid forbudet mig nogensinde at fornye et saadant Vovestykke. Med Samvittighedsnag og Skjælven har jeg modtaget det kjærlige Tilbud, som min Broder Fritz gjorde mig: undertiden at bringe et Brev imellem os. Kun sparsomt har jeg benyttet hans Godhed. Hvor ofte har jeg villet udøse mit Hjerte for dig, min Lene! Jeg veed ikke selv, hvad der har holdt mig tilbage." —

Man fortæller om en vidunderlig Sygdom, der, fremkaldet af en pludselig Skræk, ligesom forstener den menneskelige Organisation, og kun lader Øiet aabent og Bevidstheden tilbage. Noget Lignende fornam jeg ved Thereses Bekjendelse. Hvert Ord slugte jeg begjærlig, men mit Liv syntes mig tilintetgjort. En dødelig Kulde løb gjennem mine Aarer. Ved de sidste Ord af hendes Beretning slog hun Øinene op, rakte mig Haanden, og saae paa mig. Ganske forfærdet raabte hun: „Lene! for Guds Skyld! hvad fattes dig?" — Jeg vilde tale, jeg kunde ikke. Jeg troer, jeg var nærved at falde i Afmagt. Therese ringede heftig paa Klokken, fløi ind i næste Værelse, og kom tilbage med et Glas Vand, som hun bragte til mine Læber. Hun holdt mig i sine Arme, og gav mig de kjærligste Navne. Fritz kom løbende til, ogsaa den gamle Stuepige. Man førte mig op paa mit Kammer, og lagde mig paa Sengen. Jeg takkede Therese og dem Alle med afbrudte Ord, og bad blot om at maatte være lidt allene, hvilket ikke uden Indvendinger blev mig tilstaaet.

Jeg vil ikke prøve paa at beskrive den Fortvivlelse, hvortil jeg nu hengav mig. Enhver, som har været ung og forelsket, vil selv kunne forestille sig min Tilstand. Det er en Velgjer-

ning i vor jordiske Tilværelse, at efter et hæftig rasende Uveir saavel i Naturen, som i den menneskelige Sjæl, følger et Slags Bedøvelse, et Havblik, hvori Fornuften, det eneste Fyrtaarn, som kan lede os i Natten, sender os en lille, venlig Straale. Efter nogle Timers Rasen blev ogsaa denne Velgjerning mig til Deel, og efter mange Planer, den ene urimeligere end den anden, talede endelig en bedre Stemme i min Sjæl, og sagde: „Hvad var egenlig min Hensigt, da jeg fattede denne vovelige, ja daarlige Plan, som har bragt mig i dette Huus? Ja dersom jeg ikke ender mit Eventyr paa en ædel, paa en fornuftig Maade, da er min Handling tilvisse daarlig, ja endog lapset, og dette Sidste vil jeg dog for ingen Priis, at den maa være, mindst i Thereses Øine. Nei, at være hendes Ven, hendes Skytsaand, det lovede jeg mig selv. Det bliver mig svært at holde Ord; men jeg vil det. Jeg vil endnu holde mig skjult for hende, til jeg har .... ak Gud! jeg kan neppe taale at tænke derpaa .... til jeg har forenet hende med hendes Elskede. Hvorledes jeg skal kunne det, veed jeg endnu ikke .... Jeg troer, jeg vil vove at betroe mig til min Fader. Han vil dadle mig, men han er god og overbærende; han vil hjelpe mig at oprette min Daarlighed."

Jeg fik ikke Tid til at gaae dybere i mine Betragtninger. Det bankede sagte paa min Dør, den aabnede sig endnu sagtere, og den elskværdige Therese stod for mig. Hun tog kjærlig mine Hænder, spurgte til mit Befindende, saae mig ind i Øinene, og sagde: „Min Lene! Du er mig en Gaade. Men saameget seer jeg desværre, at jeg har bedrøvet dig inderligt. Om du vidste, hvor det smerter mig!" — „Tilgiv mig, kjære Frøken!" svarede jeg, „og fortryd ikke Deres Fortrolighed til mig. Jeg er Dem tro i Liv og Død. Der er Intet, jeg jo vil gjøre for Deres Lykke. Men jeg tilstaaer, at Adolph L's Skjæbne gaaer mig til Hjerte meer end den burde. Naar han er ulykkelig, er jeg det ogsaa, det kan jeg ikke nægte. Men, som jeg før sagde: De er

mig endnu kjærere end han." Therese svarede rørt: „Du er en trofast Veninde! Tilgiv mig, at jeg ikke kan elske din Ven. Jeg vilde ønske, at jeg kunde det for din Skyld. Men sig ham, at jeg takker ham for hans Kjærlighed, som jeg ikke har fortjent; at jeg vilde give Meget til, at jeg kunde gjøre Noget for at behage ham. Ja, min Lene, jeg haaber at jeg engang i Verden skal lære at kjende ham, og da skal han være mig en Ven, en ældre Broder." — „Hold Ord, elskværdige Pige!" raabte jeg, og greb hendes Haand, og Tilstaaelsen om min Hemmelighed svævede paa mine Læber.

I det Samme traadte Tjeneren ind, og meldte, at Etatsraaden var kommen hjem, og ventede Frøkenen og Lene ved Theebordet. Therese vilde denne Aften skaane mig for at skjænke Thee, men jeg fulgte hende, trods hendes venlige Indvendinger. Kort efter kom Kammerjunkeren. Han pustede og sukkede, sank paa en Stol, forlangte et Glas Vand, og sagde med mat Stemme, at han havde oplevet en Scene, der vel kunde ryste en Stærkere end ham. Paa Etatsraadens Opfordring svarede han: „En meget sørgelig Tilbragelse er gaaet for sig idag, hvortil jeg mod min Villie har været saa godt som Vidne. Jeg var nær ved at maatte være Secundant ved en Duel, hvori den ene af Parterne blev paa Stedet, og dette Menneskes Død har jeg været saa ulykkelig at maatte personlig melde hans Fader, hvis eneste Søn han var." — „Gott bewahre!" raabte Etatsraaden: „Hvem er det?" — „Ja," svarede Kammerjunkeren, „det vil gjøre Dem ondt, og maaskee Flere her i Stuen end Dem. Det var den unge L." — „Min Advocats Søn!" raabte Onkelen, og slog Hænderne sammen: „Hvilken Ulykke! Hvordan vil den Mand være oplagt til at plaidere min Sag?" Therese reiste sig, og løb hen til mig. „Min bedste Lene!" hviskede hun til mig: „O Gud! din Ven!" ..... Jeg fik ikke Tid til at svare, da Fætter Otto vedblev: „Og Morderen, som har havt den Frækhed ikke strax at reise

bort, og som man søger allevegne, veed De, hvem det er? ... Ingen Anden end Hr. Capitain R.!" — Therese sank afmægtig i mine Arme. Jeg bar hende ind i hendes Cabinet, og lagde den dødblege Pige i Sofaen. Hun kom strax til sig selv. Baade hendes Fader, Kammerjunkeren og Fritz vare fulgte med. Therese sad ganske taus, med Øinene fæstede paa Jorden. Dette rørende Syn syntes ikke at gjøre noget synderligt Indtryk paa de Tilstedeværende, Fritz undtagen, der med Taarer slyngede sine Arme om den elskede Søster. Kammerjunkeren vedblev at tale, og udmalte Omstændighederne ved denne ulykkelige Tildragelse. Etatsraaden derimod skjændte paa sin Datter for den Deel, hun tog i Capitainens Skjæbne. Han kaldte ham en Lykkeridder, en Morder, som han blot ønskede at kunne træffe paa, for strax at overgive ham til den fortjente Straf. Den stakkels Therese viste ved sine Bevægelser, ved sit korte Aandedræt, hvor smerteligt alt Dette virkede paa hende. Hun vendte sig til mig, og skjulte sit Ansigt ved mit Bryst. Fritz hviskede til sin Søster: „Jeg løber for at skaffe dig nærmere Underretning." Derpaa bad han sin Fader tillade ham at gaae et Øieblik hen i Skolen, hvor han havde glemt en nødvendig Bog. Etatsraaden skjældte ham ud for hans Glemsomhed, men lod ham gaae. Jeg tog Kammerjunkeren tilside, og spurgte ham: om han virkelig personlig havde bragt Advocat L. Efterretning om hans Søns Død? „Ja," svarede han, „det var en Opmærksomhed, jeg vilde vise den værdige Mand. Men det har forfærdelig rystet mig at være Vidne til hans Skræk og Smerte. Man maa sandelig dyrt betale at have et ømt Hjerte." Jeg havde allerede flere Gange bedet de to Herrer at gaae bort og lade min Frøken faae Ro; jeg gjentog nu min Begjæring, og maatte næsten med Magt trække dem ud af Værelset, hvorpaa jeg slog Døren ilaas og ilede til min Frøken, som jeg trøstede med, at denne Efterretning formodenlig var en af Kammerjunkerens sædvanlige Historier, da jeg bestemt

vidste, at idetmindste den ene Halvpart, nemlig L.'s Død, var fuldkommen usand. „L. lever, og har aldrig duelleret, det forsikkrer jeg Dem paa min Ære," sagde jeg. „Gud give det!" raabte Therese: „Men kjære Lene! .... Ak jeg tilstaaer det! det gaadefulde Slør, som omgiver dig, begynder ret at ængste mig." „Det skal snart falde," svarede jeg: „Jeg føler selv Nødvendigheden deraf. Men tilstaa mig en Bøn: Advocat L. er maaskee i dette Øieblik i Angst for sin Søn. Tillad mig blot et Øieblik at gaae til ham og berolige ham!" Therese saae forundret paa mig. „Kan du det?" spurgte hun. „Ja jeg haaber det," svarede jeg, „og beder Dem, at jeg idetmindste maa forsøge derpaa." — „Ja gaa!" udbrød hun: „Det var Synd at holde dig tilbage fra et saadant Ærinde." Jeg vilde kalde paa den gamle Stuepige, for at Therese ikke skulde være ene, men hun forbød det, og tilføiede, at hun ønskede i Eensomhed at samle sine Tanker. Inden jeg forlod hende, tog jeg hendes Haand, kyssede den, og sagde: „Mistænk mig ikke, min dyrebare Frøken! Vær vis paa, at De snart skal erkjende, at De ikke har taget feil af mig, hvad min Troskab og Hengivenhed angaaer." Hun svarede mildt: „Ja jeg vil troe dig. Ak Gud! Det var altfor tungt, ogsaa at miste dig."

Med bevingede Skridt ilede jeg til min Faders Huus, og mødte i Porten en Vogn, der nylig havde bragt ham hjem. Jeg foer op i hans Værelse. Han stod ved Bordet, ganske ene. Jeg styrtede hen til ham, og kastede mig for hans Fødder. Jeg vil ikke udmale hans Forundring ved at see mig i denne Forklædning, eller hans Glæde ved at slutte mig i sine Arme. Han var iøvrigt allerede temmelig beroliget i Henseende til mit Liv og min Helbred, da han strax efter den første Skræk, som Kammerjunkerens utidige Artighed havde indjaget ham, var kjørt ud til Frederiks Hospital, hvor jeg efter Forlydende skulde være henbragt; og der havde han strax erfaret, at ikke jeg, men en ung

Officeer, hvis Navn lignede mit, var samme Morgen, ikke død, men farlig saaret, henbragt, ikke til Frederiks, men til et militairt Hospital. Den Skræk min Fader havde udstaaet for min Skyld, den Glæde han følte ved saa uventet at see mig, stemte ham naturligviis blødere og lettere til at tilgive mit ubesindige Eventyr, som jeg nu var nødt til fortelig at skrifte for ham. Dog dadlede han mig, og bedrøvede mig dybt ved at foreholde mig, hvor let jeg kunde skade min Elskede og sætte en Plet paa hendes Rygte. Han lod mig ugjerne vende tilbage til hende, men gav dog efter for mine Forestillinger om Umuligheden af at kunne forlade hende i et saa ulykkeligt Dieblik. Jeg maatte imidlertid love ham, saasnart muligt at aabenbare mig for Therese, og strax forlade hendes Faders Huus. Han paalagde mig at komme ubemærket til mit Hjem, som om jeg kom fra min jydske Reise; og paa det jeg kunde komme i al Stilhed til enhver Time paa Natten, medgav han mig en Portnøgle og en Nøgle til mit Værelse.

Da jeg havde forladt ham, og kom ud paa Trappen, fandt jeg min Faders gamle Tjener, som stod der og ventede paa mig. Han nærmede sig og sagde sagte: „Lille Jomfru! En velklædt, lille Fyr var her før, medens De var inde hos Herren; han spurgte, om her ikke var en lille Pige, som hed Lene, og bad mig, naar De gik, at levere Dem denne Seddel. Hedder De Lene?“ Jeg bejaede det, og tog Seddelen. Det var temmelig mørkt paa Trappen. Men ude paa Gaden var det næsten ganske lyst, thi det var ved Solhvervstiden og desuden Fuldmaane. Ved dennes Skin læste jeg Seddelen, som var fra Therese, og indeholdt følgende Ord:

„Min bedste Lene! Jeg iler med at bekræfte dig Sandheden af din Paastand, at din Ven L. er aldeles udenfor den ulykkelige Sag, som bringer mig til Fortvivlelse. Min Ulykke er vis.

Skynd dig hjem til mig, og lad mig takke dit trofaste Venskab for den Trøst at kunne tage Afsked med Capitain R."

Jeg ilede hjem, men hvad jeg egenlig tænkte eller følte, veed jeg ikke selv. Mit Hoved var ganske forvirret. Da jeg kom ind til Therese, modtog hun mig kjærligt og med de Ord: „See, min Lene, hvad jeg haaber af din Kjærlighed til mig. Læs denne Billet, som min gode Fritz har bragt mig." Den var fra Capitain R. Han bad sin Elskede tilgive den Sorg, han voldte hende, og sagde, at han blot for at sige hende Farvel, havde begaaet den Uforsigtighed at opsætte sin Flugt til næste Morgen. Han bad derfor om et Øieblikś Samtale i Haven ved Midnat.

Klokken var nær ved tolv, Alting i Huset var stille. Therese og jeg listede os ned i Haven, hvor vi sagte aabnede en Laage paa Plankeværket. Capitainen ventede allerede udenfor. Han smuttede sagte ind. Jeg lukkede forsigtig Laagen efter ham, og saae min Elskede kaste sig med Henrykkelse i min Medbeilers Arme. Tusinde Dolkestik foer igjennem mit Hjerte. Jeg havde, meente jeg, allerede tømt Skinsygens Bæger, men dette Syn havde dog ikke malet sig for min Phantasie. De Elskende gik Arm i Arm hen til det Lysthuus, bag hvilket jeg, beruset af Kjærlighed, havde drømt den sødeste Drøm, hvoraf jeg nu saa smertelig var opvaagnet. Og nu stod jeg Skildvagt for dem! Alle mine gode Forsætter, de hellige Løfter, jeg havde givet mig selv, smeltede bort i Skinsygens Skærsild. Jeg skar Tænder af Forbittrelse, og knyttede Hænderne krampeagtigt. Jeg havde besluttet at vende Øinene bort fra det lykkelige Par. Men bestandig dreiede jeg mig uvilkaarlig til dem, idet jeg forbandede min Svaghed og Maanens klare Skin, som viste mig dette dræbende Syn. Jeg var, Gud skee Lov, for langt borte til at kunne høre deres Ord. Jeg saae, at Capitainen reiste sig, som for at sige Farvel, men Therese holdt ham tilbage. Han satte sig igjen,

og hende paa Skjødet, og bortkyssede hendes Taarer. Nu var det mig ikke muligt, længere at udholde det. Jeg kastede mig ned i Græsset paa den Plet, hvor jeg stod, og mit beklemte Hjerte udgjød sig i en Strøm af Taarer. De Elskende ilede hen til mig, og vilde løfte mig op. „Min Gud! Lene!“ raabte Therese: „Hvad er der hændet?“ — „Hvad fattes dén stakkels Pige?“ spurgte Capitainen, idet han slog sine Arme om mig, for at reise mig op. Hurtig sprang jeg iveiret, og stødte ham hæftig bort. Bestyrtede vege baade han og Therese tilbage. Jeg var ikke mig selv mægtig, jeg udbrød: „Nei det er ikke længere Tid til Forstillelse! Lad nu Alting briste! Mit Hjerte er allerede brustet. Jeg er ingen Pige, ikke Lene, men Adolph L., den ulykkelige Adolph L., som henreven af Lidenskab, af Sværmeri, af Ungdoms Ubesindighed, har udgivet sig for en Pige, for at være hos Therese, see hende, høre hende, elske hende og redde hende, om muligt.“ — De Elskende stode begge som Støtter, og saae paa mig. Endelig udbrød Capitainen: „Hvorledes! En ung Mand har været hos Therese, som hendes Kammerpige! Afskyeligt! Det skulde jeg taale?“ — „Nei,“ raabte jeg, „taal det ikke! Kast Handsken til mig! Send mig samme Vei, som ham der imorges har modtaget det dødelige Saar af Deres Haand! Ved Gud! jeg misunder hans Skjæbne, og tog med Glæde hans Smerter i Bytte for mine.“ — „Ak Gud!“ sagde Capitainen med formildet Stemme: „Hvorom erindrer De mig! .... Therese!“ tilføiede han: „Du havde ingen Anelse om denne Forklædning?“ — „Nei! Nei!“ raabte jeg: „For Himlens Skyld! lad ingen Skygge falde paa Therese. Som Veninde, ikke som Kammerpige har hun tilladt mig at nærme mig hende. Ingen Knappenaal har jeg været saa lykkelig at fæste, intet Baand har jeg turdet løse. See her“ .... tilføiede jeg, erindrende mig Thereses Billet, som jeg endnu bar hos mig: „Læs denne Seddel, som jeg for en Time siden har modtaget, og see

deraf Sandheden af mit fuldkomne Incognito, ifald De troer de døde Bogstaver bedre end Thereses Helgenskin og Udbrudet af min Smerte." — Capitainen aabnede Seddelen, og holdt den for Maanens Lys for at gjennemløbe den. Imidlertid vendte Therese sit Ansigt til mig, og sagde: „O Lene! er det muligt, at du dog bedrog mig? Jeg troede dig, og havde dig saa kjær." Jeg kastede mig for hendes Fødder, og bad ydmygt om Tilgivelse. Capitainen rakte mig den ene Haand, og greb med den anden Thereses, som han kyssede. „Jeg troer eder Begge," sagde han rørt: „Tilgiv, min Therese! Og De, min unge Ven, ved Gud! det smerter mig inderligt at have forvoldet Dem en saadan Sorg."

I dette Øieblik hørte vi fra Thereses Sovekammervindue en Stemme, som raabte: „Lene, Lene!" Jeg kjendte, at det var Fritz, og vi ilede Alle hen til ham „For Alting," raabte han, „find paa et Raad! her er Allarm i Leiren. Fætter Otto har kaldt paa Fader; Tjeneren og de andre Karle ere paa Benene. De have sat Poster udenfor Haven, baade i Gaarden og paa Gaden, og Fader og Otto gjennemsøge Huset. Jeg mærkede strax Uraad og har listet mig herned i Thereses Kammer." Den stakkels Pige var nærved at besvime af Skræk. Jeg fattede mig øieblikkelig, og fandt strax paa et Redningsmiddel. Det var ofte, naar jeg sad ved mit Kammervindue, faldet mig ind, at det store Træ, som stod ved næste Fag, kunde ypperlig tjene til en Stige fra Haven til mit Kammer. Jeg raabte til Fritz: „Gaa hurtig ud paa Trappen, og lad, som om De, vækket af Urolígheden i Huset, var gaaet ud fra Deres Kammer. Jeg skal nok redde os Alle." — „Red blot R.," sagde den skjælvende Therese: „og jeg skal velsigne Dem, saalænge jeg lever." Hurtig bad jeg Capitainen klattre et Stykke op ad Stammen paa Kastanietræet. Jeg løftede Therese op til ham, og med forenede Kræfter bragte vi hende lykkelig ind ad det aabne Vindue i hendes Sovekammer.

Jeg bad hende sætte sig rolig ned og vente de urolige Speidere, der langtfra at gaae frem med en Jægers listende Trin, lode sig med hæftig Tale høre udenfor hendes Dør. „Capitainen og jeg fortsatte vor Klattren op ad Træet, men tittede dog ned fra dets Grene gjennem Thereses Vindue, og saae Etatsraaden og Kammerjunkeren komme ind i Værelset, og belave sig paa at gjennemsøge det. Hurtig fortsatte vi vor Flugt til mine Kammervinduer. Det var varmt i Veiret, Vinduerne vare lykkeligviis alle aabne, og med stor Lethed ankom vi til mit rolige Tilflugtssted. I største Hast trak jeg mine Fruentimmerklæder af mig, og hjalp Capitainen at iføre sig dem, hvorpaa jeg fremtog mine egne Klæder, som var gjemte i Skabet, og omskabte mig igjen til en Mand. Imidlertid stjal jeg mig til at holde Øie med hvad der foregik i Haven. Jeg saae Etatsraaden og Kammerjunkeren gjennemsøge denne, og hørte Fætteren sige: „Jeg har med egne Øine seet ham blive lukket ind ad denne Laage. Jeg saae ham saa tydelig, som jeg seer Dem. Han var klædt i en mørk Frakke, med Kasket paa Hovedet." — Da de forgjæves havde streifet Haven rundt, hørte jeg Etatsraaden sige: „Er du ogsaa vis paa, at det var Capitainen?" — „Ja vist er jeg," svarede den Anden: „Hvem skulde det ellers være?" — „Gott, du barmherziger?" raabte Etatsraaden: „Det skulde dog vel aldrig være en Galan til Lene!" — I Øieblikket vare de oppe ved min Dør, dundrede paa den, og raabte paa mit Navn. Vi vare ikke ganske færdige med vor Omklædning. De maatte vente noget. Etatsraaden hentede en Hovednøgle, og prøvede den i Døren, men jeg havde forsigtigen slaaet et Skud indenfor. Nu talede han om at sende Bud efter en Smed, men paa denne Tid af Natten var Dette ikke saa let at iværksætte. Jeg bandt Capitainens egne Klæder i en Bylt og gav ham den under Armen, hvorhos jeg paalagde ham, da han var lidt høiere end jeg, at gaae lidt bøiet, samt at holde et Tørklæde tæt for Ansigtet.

Nu tog jeg ham under den ene Arm, stødte driftig Døren op, og traadte ud til de Beleirende. De bleve Begge saa forskrækkede, at Kammerjunkeren var nærved at tabe Lyset, som han bar i Haanden. Jeg tog Kasketten af, og hilsede Dem; derpaa sagde jeg rolig: „Mine Herrer! Deres Opførsel er meget fornærmelig for denne Piges Rygte .... Gaa, Lene!" vedblev jeg, henvendende mig til Capitainen: „gaa strax, og tag Afsked med din Frøken, og lad mig tale et Par Ord med disse Herrer. Du skal ikke længere blive her i Huset. Naar jeg banker paa Frøkenens Dør, saa kom ud." Elskeren lod sig ikke Dette sige to Gange. Han styrtede ned ad Trappen og ind ad Thereses Dør. De Andre stode og gabede paa mig. „Hr. Etatsraad!" sagde jeg, „jeg er Adolph L. Den stakkels Pige, hvis Rygte De saa lidet har skaanet, er en nær Paarørende af mig, hvilket den store Lighed, som Alle finde i vort Udseende, vel allerede maa have sagt Dem. En Hemmelighed er forbunden med hendes Fødsel, men hun er under min Faders Beskyttelse. I et Ærinde fra ham har jeg i Aften været hos hende, og til hans Huus vil jeg nu bringe hende. De seer, Hr. Kammerjunker," blev jeg ved, „at jeg hverken er død eller saaret, og at den Skræk, De idag har indjaget min Fader, er uden al Grund." — Jeg vilde nu gaae ned ad Trappen, men Etatsraaden holdt mig tilbage og sagde: „For Guds Villie, allerdyreste, unge Mand! forlad mig ikke saaledes. Jeg vilde hellere afhugge min høire Haand, end fornærme Deres Herr Fader eller Dem. Og Lene! Ach Gott! Den Pige har jeg elsket som en Datter. Tag hende ikke fra os. Lad hende blive hos Therese!" — „Det tør jeg ikke for min Fader," svarede jeg, ilede hurtig til min kjære Frøkens Dør, og bankede, som saa ofte tilforn, paa den. Den formeente Lene kom ud, og forlod i al Hast Huset med mig.

Det dagedes stærkt, inden vi naaede min Faders Port. Jeg aabnede den i al Stilhed, og førte Capitainen op paa mit Kam-

mer. Dette var et Værelse i Qvisten; ved Siden af samme var et andet, der tilforn havde været mine Søstres, og som endnu stod meubleret, ligesom de havde forladt det, men var næsten altid tillukket; dog kunde det aabnes med min Kammernøgle. Her indlogerede jeg Capitainen, der overøste mig med Taksigelser og Venskabsforsikkringer. Ingen af os havde Lyst til at sove. Vi tilbragte derfor endnu et Par Timer i fortrolig Samtale. Min nye Ven var overmaade elskværdig. En dyb Sørgmodighed udtrykte sig i hans Ord og Miner. Den Officeer, med hvem han havde duelleret, havde høilig fornærmet ham, og tvunget ham til dette Skridt. Men denne unge Mand havde tilforn været hans Ven, og R. kunde ikke uden Gysen tænke paa hans rimeligviis uundgaaelige Død. Under disse Omstændigheder var det ham nødvendigt at reise bort, eller idetmindste holde sig skjult. Han foretrak af flere Grunde det Sidste, da jeg tilbød ham et sikkert Tilflugtsted hos mig, hvor vor Forsigtighed og min Faders Anseelse vel skulde fjerne enhver Eftersøgelse.

Næste Morgen fremstillede jeg mig i min sædvanlige Skikkelse for min Fader, som blev meget glad over at see mig, og med særdeles godt Lune hørte paa Beretningen om mit natlige Eventyr. Da jeg kom til det Sted, hvor jeg havde omtalt mit Slægtskab med den phantastiske Lene, raabte han: „Naa! det gaaer ud over mit gode Navn og Rygte; men det kan da bedre taale et Stød af denne Art, end den stakkels Frøken Thereses." Med Glæde lovede han Capitainen sin Beskyttelse, og indvilgede endogsaa i min Plan til hans og hans Elskedes Bedste. Jeg støttede mit Haab om et lykkeligt Udfald paa min Overbeviisning om Etatsraadens svage Characteer, en Mening, som min Fader deelte med mig.

Et Øieblik efter kom Etatsraad D. ganske aandeløs ind til min Fader. Vi kunde neppe bare os for at lee ved at høre de ubehændige Undskyldninger, hvormed denne Mand søgte at be-

smykke sin Adfærd mod Lene, og de heel curiøse Udtryk, hvori han omtalte denne Pige, idet han tiggede om at faae hende tilbage i sit Huus, og endte med at sige: at han var villig til enhver Æresopreisning for dette fortræffelige Fruentimmer. Min Fader bad ham, ikke mere at omtale denne Pige, for hvis Fremtid der var sørget, men som Ingen i Etatsraadens Huus mere vilde faae at see. Derfra gik min Fader over til at tale om den meget omtalte Proces, trøstede sin Client med et lykkeligt Udfald af samme, og tilføiede: „Dersom Etatsraaden imidlertid vil styrke mit Mod og mit gode Lune, ved at føie mig i et Ønske, jeg nærer" .... Han fik ikke udtalt, da Etatsraaden med de helligste Eder forsikkrede at intet Offer skulde være for stort, for at vise min Fader hans Erkjendtlighed. Capitainens Stilling tillod ikke, at min Fader endnu sagde Mere. Han bad ham derfor blot indtil videre at erindre sit Løfte, og imidlertid tillade, at jeg maatte gjøre Frøken Therese min Opvartning, og bede hende tilgive, at vi havde berøvet hende den kjære Kammerpige. Etatsraaden indvilgede med Glæde, og førte mig selv til sin Datter, der rødmede ved at see mig.

Da jeg blev ene med den elskværdige Therese, kastede jeg mig for hendes Fødder, og modtog hendes Tilgivelse. Jeg beroligede hende med Tidenden om hendes Elskers Sikkerhed og Ophold i min Faders Huus. Daglig besøgte jeg hende, og bragte Breve mellem hende og min lykkelige Medbeiler, — en Green af mine Kammerpige-Functioner, som jeg rigtignok ikke havde belavet mig paa, da jeg gik i min Condition.

Efter et Par Dages Forløb bragte jeg den lykkelige Efterretning, at Capitainens Modstander var uden Fare, og hans Saar meget lettere end man i Begyndelsen havde meent. Den hele Sag blev bilagt, og Capitainen forligt med sin gamle Ven. Dagen før den vigtige Proces skulde optages til Dom, erindrede Etatsraaden selv min Fader om det Løfte, han havde givet ham,

og bad ham nævne sit Ønske. „Nu vel," svarede min Fader: „Der er et ungt Menneske, for hvem jeg interesserer mig; han elsker Deres Datter, og paa hans Vegne vover jeg at anholde om hendes Haand." Etatsraaden, som ikke tvivlede paa, at det unge Menneske maatte være mig, svoer ved Alt hvad helligt var, at han intet Bedre ønskede, end at modtage en Svigersøn af Advocat L.'s Haand. „Men," sagde min Fader, „den unge Mand eier for Øieblikket Intet uden sine Kundskaber og sin Duelighed, hvilke vistnok ikke ville mangle at bringe ham med Tiden baade Ære og Fordeel. Hans personlige Fortjenester anseer jeg for den solideste Rigdom, og agter Dem høit nok til at troe, at De er af samme Mening." — „Ja det veed den kjære Gud!" raabte Etatsraaden. Min Fader vedblev: „Jeg beder Dem derfor at bringe os Lykke til imorgen, ved endnu idag at forlove de unge Mennesker, og bestemme deres Bryllupsdag. De kan jo ikke ønske Bedre, end at beholde Deres Datter i Huset til Deres Trøst og Pleie, og at forøge Deres Kreds med en god Søn, hvilket jeg indestaaer for at Den skal være, for hvem jeg her plaiderer. Naar vor Sag imorgen er endt til vor Tilfredshed, saa beder [illegible] desuden om Tilladelse til at maatte bestemme det anseelige Honorar, som De har tilbudet mig, til en Brudegave til det unge Par." Etatsraaden var ude af sig selv af Glæde og Taknemmelighed, og bad blot min Fader nævne Brudgommen. „Det er," sagde min Fader, „den brave Capitain R., som opholder sig i mit Huus." Etatsraaden blev lang i Ansigtet, men tog imidlertid sit Parti med temmelig god Anstand. Jeg fik Tilladelse til at maatte overbringe Therese denne Tidende. Hendes ubeskrivelige Glæde, hendes Taarer, hendes varme Tak erstattede mig i dette Øieblik ethvert Savn. Samme Aften førte min Fader den lykkelige Brudgom til Fader og Datter.

Dagen efter, da Processen var vunden, vare min Fader og jeg indbudne til Etatsraadens. Intet menneskeligt Sprog kan

udtrykke de Følelser, som beherskede mig, da jeg befandt mig i denne mig saa bekjendte Omgivelse, i saa forskjelligt Forhold fra det tilvante, da jeg om Aftenen sad ved det Bord, hvorved jeg saa ofte havde oppvartet, og saae Therese staae paa min Plads ved Theebordet, og skjænke Thee i mit Sted. „Herre Gott!“ sagde Etatsraaden, som jeg sad nærmest: „Hvor De dog ligner Lene! Ak! jeg glemmer aldrig den deilige Pige!“ — „Hm!“ svarede Kammerjunkeren: „Den Lighed vilde ikke tilfredsstille en Kjender af Physionomier. Hr. L.'s Øine for Exempel ligne visselig ikke Lenes.“ — „Nei!“ sagde Fritz, min anden Nabo, „deri har Fætter Otto Ret. De ligne dem ikke, thi“ — hviskede han til mig — „det ere de samme. Tro ikke Andet, end at jeg forleden Nat strax kjendte saavel Capitain R., som min gode Veninde Lene, der hjalp mig med Fransk, og vist ogsaa kunde have hjulpet mig med Latin. Therese maatte allerede næste Dag skriste for mig.“ Jeg lagde Fingeren paa Munden. „Vær rolig!“ vedblev den vakkre Dreng. „Jeg har god Øvelse i at tie.“

Med alle mine gode Forsætter, med alt mit Venskab for Capitain R., med al min Glæde over at have udført mit Forsæt at bidrage til Thereses Lykke, med al den kjærlige Opmærksomhed, det søsterlige Venskab, hun viste mig, var det mig dog en yderst pinlig Følelse at befinde mig i Etatsraad D.'s Huus, og at være Vidne til de Elskendes vel beskedne, men dog iøinefaldende Kjærlighed. Jeg kom sjelden og ugjerne, men derimod vandrede jeg ofte i stille Nætter mine gamle Veie omkring Haven, saae længselfuldt til mine forrige Vinduer, og hengav mig til et sværmerisk Tungsind, der ikke undgik min Faders Opmærksomhed. Thereses Bryllup var bestemt til at helligholdes om ti til tolv Dage, da min Fader en Morgen, ligesom paa min Fødselsdag, kom op paa mit Kammer. Han sagde, at han troede at bemærke, at jeg af alle Ting meest trængte til Adspredelse og Forandring: „Og,“ tilføiede han, „i din qvindelige Rolle har

du givet saa gode Beviser paa Conduite og Aandsnærværelse, at man ikke bør frygte for at sende dig paa egen Haand ud i Verden. Jeg har altsaa forandret mine Beslutninger dig angaaende, og tilbyder dig herved strax at tiltræde din forønskede Udenlandsreise." Jeg greb hans Tilbud med Taknemmelighed, og følte mig allerede lettet blot ved Tanken om at forlade mine Sorgers Skueplads. Tilberedelserne til min Reise vare snart gjorte, og paa den Dag, der forenede min Therese med min lykkelige Medbeiler, befandt jeg mig allerede udenfor mit Fædreland.

Min Fraværelse forlængede sig til over fire Aar. Mange Begivenheder og nye Indtryk udslettede efterhaanden de ældre, og forvandlede min Lidenskab for Therese til broderligt Venskab. Med Glæde erfarede jeg fra Hjemmet, at hun var en lykkelig Hustru og Moder.

Mangen Forandring var foregaaet hjemme i dette Tidsrum. Etatsraad D. var gaaet til sine Fædre; begge mine Søstre vare gifte, den ældste med min omtalte Ven i Jylland, der var flyttet til Kjøbenhavn, en Omstændighed, der meget forøgede den Tilfredshed, hvormed jeg nærmede mig den kjære Fødestad. Jeg var saa lykkelig at finde min elskede Fader uforandret, og den gamle Bedstemoder endnu mild og munter.

Dagen efter min Hjemkomst var min hele Familie forsamlet hos min Fader, og ligesom man ved Bordet reiste sig med Glasset i Haanden, for at tømme mit Velkomstbæger, aabnedes Døren, og Capitain R. traadte ind, med en lille Pige ved Haanden. Han bad høflig om Undskyldning for sin Paatrængenhed, men tilføiede, at da han havde erfaret min Ankomst, kunde han ikke modstaae sin Længsel efter at byde mig velkommen. Han førte sin treaarige Datter hen til mig, og sagde: „Denne lille Pige skal hilse Dem fra sin Moder. Hun hedder Magdalene, og er opkaldt efter en Veninde, som Therese aldrig kan glemme."

Inderlig bevæget løftede jeg min Pseudo=Navne op i mine Arme. Hendes lille Ansigt gjenkaldte mig de fordums elskede Træk. Jeg kyssede de smaa Rosenlæber, og en Følelse af min første Kjærlighed foer endnu engang oplivende gjennem mit hele Væsen.

Fregátskibet Svanen.

Personerne.

Svane, under Navn af Hansen, Koffardicapitain.
Francisca, hans Brud.
Frigaard, Styrmand paa Svanes Skib.
Lorenz Hansen, Styrmand paa et andet Skib.
Mariane.

Handlingen foregaaer i Kjøbenhavn.

Skuepladsen forestiller et Værelse. Paa den ene Side nogle Vinduer. Ved det forreste af disse er en Vinduesforhøining, hvorpaa staae et Par Stole..

Første Scene.

Svane og **Francisca** (sidde ved et Bord og spise til Middag).

Svane

(med et Champagneglas i Haanden).

Hvorledes, min Francisca? Du vil ikke klinke med mig? Og det paa vor Bryllupsdag! Det er vist neppe en Time siden vi kom ud af Kirken som Ægtefolk, og du er allerede vred paa mig! Kom, klink med mig paa vort Velgaaende!

Francisca.

Nei jeg vil ikke, thi det gaaer mig slet ikke vel idag, og jeg er i meget ondt Humeur. Vi ere, som du selv siger, neppe viede til hinanden, og dog begynder du allerede at bryde de Løfter som du har givet mig. Du havde lovet mig at vi skulde bede Selskab, og spise til Middag paa Skydebanen, og at du iaften vilde give et Bal ombord paa dit Skib. Alt Dette, veed du, vare formelige Betingelser, og nu siger du mig reent ud, at der bliver Intet af nogen af Delene. Hvad ligner det? Det er jo ret et jammerligt Bryllup! Skal vi sidde her og see paa hinanden hele Dagen?

Svane.

Nei, min nydelige lille Francisca! Jeg havde en Plan for denne Dag, og den skal du nu faae at høre: du veed, jeg maa bort, thi jeg har Forretninger som vil ophølde mig et Par Timers Tid; paa Veien havde jeg isinde at gaae ind til Hyrekudsken, og bestille en smuk Vogn, og naar jeg saa kommer tilbage, kunde vi jo kjøre ud og spise til Aften paa Frederiksdals Mølle, eller i Søllerød, eller paa et andet smukt og eensomt Sted.

Francisca.

Hvorfor skal det være et eensomt Sted? Hvorfor skal vi ikke have Selskab i Aften?

Svane.

Er det at fortænke en Brudgom i, at han gjerne vil være allene med sin deilige Brud? Kjeder du dig med mig?

Francisca.

Ja jeg gjør, jeg er oprigtig. Naar jeg skal være allene en heel Dag med dig eller noget andet Menneske i Verden, saa er jeg færdig at døe af Kjedsommelighed. Du store Gud! hvad skal man dog finde paa at tale om en heel udslagen Dag fra Morgen til Aften? — Og Ballet! det Bal som jeg nu har glædet mig til hele Uger igjennem!

Svane.

Dersom det var mig muligt at føie dig, troer du da ikke at jeg gjorde det? Men jeg har jo sagt dig saamange Grunde der forhindre dit Ønske. Folkene paa mit Skib ere saa beskjæftigede med at tage Ladning ind ....

Francisca.

Det er ikke sandt. Du sagde forleden at det vilde endnu vare en heel Maaned, inden du tog Ladning ombord.

Svane.

Men siden den Tid have Omstændighederne nødt mig til at forandre min Beslutning. Desuden have Nogle af mine Folk

faaet Lov til at gaae i Land, og kort sagt .... Jeg beder dig, tal ikke mere derom!

Francisca.

Ja, du kan let sige det, men jeg! .... Hvor du er forandret imod mig! I Begyndelsen af vort Bekjendtskab, da var det anderledes. Kan du erindre, hvor megen Umage du gjorde dig for at faae mig ombord paa Svanen med mine Frøkener, hos hvilke jeg var Selskabsjomfru? Den glade Aften, vi der tilbragte, var netop Skyld i at jeg saasnart forlovede mig med dig. Men dengang laae du ved Helsingør, og kjedede dig; da vare vi gode nok, naar du kom iland til os, og blev buden i Selskab paa Birkelund paa mit Herskabs Gaard. Men nu ere vi i Kjøbenhavn, det er en anden Sag. Herre Gud! hvad vil dog mine Frøkener sige? De komme til Byen i Dag, i Haab om at komme til at dandse til mit Bryllup ude paa Svanen ....

Svane.

O! for de Frøkener synes jeg ikke vi behøve at genere os. De vare jo saa uartige og hoffærdige imod dig, at du maa takke Gud for ikke at have mere med dem at gjøre.

Francisca.

Just derfor vilde jeg vise mig for Dem i min Herlighed, som Dronning ude paa det prægtige Skib, hvor Enhver af Folkene vilde flyve afsted paa mit Vink, hvor jeg skulde aabne Ballet med dig, og være pyntet med Coraller og Perler og andre indianske Herligheder. At du dog ikke kan unde mig denne lille Triumf!

Svane.

Min bedste Veninde, jeg vil gjøre Alt for at glæde dig, men i Dag er det mig virkelig umuligt at føie dit Ønske. Jeg har mine Grunde for at bede dig om at leve ganske stille og ingetogent med mig endnu i nogen Tid, og hellere søge at undvige Opmærksomheden, end at drage den hen paa os. Frist mig

ikke! Hav Taalmodighed en kort Tid. Jeg vil opbyde Alt for at gjøre dig dit Hjem saa behageligt som det staaer i min Magt. Lad os nu i Dag kjøre ud, og glæde os over den skjønne Natur.

Francisca.

Nei Tak! jeg bryder mig ikke det ringeste om Naturen. Den har jeg faaet nok af i de Aar, da jeg Sommer og Vinter har været ude paa Birkelund. Der staae de grønne Træer, der flyder det blaa Hav, der ligger en Bakke, der strækker sig en Dal! Det er Altsammen meget godt, men det staaer der, det Ene med det Andet, Aar ud og Aar ind. Det er jeg saa kjed af, at jeg synes tusinde Gange bedre om en snever, smudsig Gade i Kjøbenhavn, hvor Folk gaae frem og tilbage, notabene bestandig nye Folk, Nogle med glade, Andre med fortrædelige Ansigter; Nogle ere fulde, og slaaes, Andre gaae ziirligt og bryste sig. Der spilles paa Lire, man hører gruelige Violiner og endnu værre Sang. Der komme Børn ind i Gaardene, og synge; de smaa Piger staae og krybe sammen med Hænderne under Forklædet, og qvæde som om de vare pidskede dertil:

„Kunstner! min Pige du maler;
O hvor misunder jeg dig!“

og de fattige Drenge brøle:

„Napoleon! Din Stjerne monne dale,“

medens de fordreie Ansigtet, og see op til alle Vinduer, om der ikke skulde falde en Skilling ud, og naar dette lykkelige Tilfælde indtræffer, saa gjøre de en Pause, medens de tage Skillingen op, hvorpaa de uforstyrret begynde hvor de slap. Alt saadant Noget morer mig, thi der er Liv i. Livet er mit Element. Jeg kan tidsnok være død, og de grønne Træer og det grønne Græs groe over min Grav. — Og af alt Dette vil jeg nu tage Anledning til at sætte mig her ved Vinduet, og see ud paa Folk som gaae paa Gaden. (Hun reiser sig for at gaae til Vinduet.)

Svane.

Sæt dig ikke ved Vinduet. I din Brudebragt vil du kun vække Opmærksomhed. Folk vil staae og gabe op paa dig.

Francisca.

Det maae de gjerne, dersom det kan fornøie dem.

Svane.

O kjære Francisca! kom herhid til Bordet, og sæt dig hos mig. Kom og drik et Glas Champagne med mig.

Francisca.

Nei Tak! jeg vil ikke have mere. Jeg vil more mig med at see ud paa Gaden.

Svane.

Det er ogsaa en net Gade at see paa.

Francisca.

Den er altid bedre end en Mark eller en Skov. Kirken er jo lige for Vinduet. Om Søndagen kan man vel see Folk gaae ud og ind der. — Ja see engang! Kirken staaer endnu aaben, siden vi kom ud fra den. See hvor mange Mennesker, der staae og see derind! — Hvad er dog det? — Vil du see, Klokkeren følger en Dame ud, og hun støtter sig paa ham. Hun er vist syg .... Hun sætter sig ned paa Trappen .... hun vil ikke tillade at man tager Sløret fra hendes Ansigt. — Jeg seer Frigaard staae dernede. (Hun aabner Vinduet.) Frigaard! Frigaard! gaa hen til den syge Dame, og følg hende op til mig, medens der bliver hentet en Vogn til hende.

Svane.

Ak, kjære Francisca! hvad skal vi med det fremmede Fruentimmer?

Francisca.

Hvad vi skal? Det er et meget christeligt Spørgsmaal. Vi skal pleie hende og hjelpe hende med hvad vi formaae. Skulde vi maaskee lade hende sidde og døe paa Gaden?

Svane.

Gjør som du vil! Farvel, jeg løber ned ad Bagtrappen. Jeg er mere bange for Damer, som faae Krampe og besvime, end for den værste Storm og Søgang. (Gaaer.)

Anden Scene.

Francisca (allene, seer ud af Vinduet).

Francisca.

Der kommer Frigaard med hende. Det er et net Fruentimmer. Det glæder mig at kunne vise hende en Tjeneste. Hvor hun er afmægtig! Jeg vil gaae hende imøde paa Trappen, og see at hjelpe hende herop.

(Hun gaaer, og kommer strax tilbage med Frigaard og Mariane.)

Tredie Scene.

Francisca. Frigaard. Mariane (med Slør for Ansigtet, ledet af begge de Andre).

Frigaard.

Vær ikke bange, lille Jomfru! Hun er i christent Land og hos honnette Folk. Her er en Stol, sæt sig ned; jeg skal imidlertid skaffe Hende en Vogn. (Til Francisca.) Herre Gud, Jomfru! .... Madam, vilde jeg sige: hvad skal vi gjøre ved dette stakkels Pigebårn? Hun er saamænd reent fra det. Lad os tage det Seil eller Slør, hvad det hedder, bort fra hendes Ansigt, for at hun kan faae frisk Luft.

Francisca
(efterat have taget Marianes Slør tilside).

Hun er besvimet.

Frigaard
(seer Marianes Ansigt, og slaaer forfærdet Hænderne sammen).

Herre Gud i Himmerig! Det er jo hende selv!

Francisca.

Hende selv? Hvad vil det sige? Hvem er det da?

Frigaard.

Det er en Capitains Kone .... en Styrmands, vilde jeg sige. O Gud hjelpe os Allesammen!

Francisca.

Hvad mener De? Kjender De hende?

Frigaard (søger at fatte sig).

Ja det er en stakkels Kone fra Flensborg, som er i meget ulykkelige Omstændigheder.

Francisca.

Maaskee hun har mistet sin Mand?

Frigaard.

Ja Gu' har hun mistet sin Mand! Det kan man sige uden at lyve.

Francisca.

Stakkels Kone!

Mariane (slaaer Øinene op).

Hvor er jeg? Var det en Drøm? .... En afskyelig Drøm! Jeg var i Kirken, synes mig, og saae .... (Hun faaer Øie paa Francisca, farer tilbage, og giver et høit Skrig.)

Francisca.

Min Gud! hvad er dog Dette?

Frigaard.

De mærker jo nok, at det stakkels Fruentimmer er i Vildelse. Hør, min velsignede Madam, hent hende et Glas Vand, eller nogle Draaber .... eller, De veed nok selv bedst hvad der er hende tjenligt.

Francisca.

Strax! (Gaaer.)

Fjerde Scene.

Frigaard. Mariane.

Mariane (reiser sig).

Det er jo Frigaard?

Frigaard.

Ja min allerbedste, sødeste Madam! Det er mig, den stakkels Styrmand Frigaard, som vilde lade Liv og Blod for Dem.

Mariane.

Kjære Frigaard, Gud skee Lov at det er Dem! Siig mig, hvorban er det fat? Er jeg afsindig?

Frigaard.

Nei, velsignede Kone, det er ikke saa vel; De er desværre kun altfor fornuftig.

Mariane.

Jeg var i Kirke. Var jeg ikke? Saae jeg ikke min Mand staae som Brudgom for Alteret, og blive viet til en ung smuk Pige? Hvor er hun? Hun stod jo her? .... Gud! mit Hoved! .... Er det sandt? er det muligt? Kunde Svane være istand til Sligt?

Frigaard.

Søde, dellige Kone! Alting er muligt, Alting er man istand til, naar den lede Satan endelig vil forføre et syndigt Menneske.

Mariane.

Saa er det sandt! Den Utaknemmelige! den Forræder! og jeg skulde taale det? Nei, jeg skal hævne mig! jeg skal opdage hans nedrige Handling for hele Verden, for denne uværdige Forførerske, som kalder sig med et Navn, der ene tilkommer mig.

Frigaard.

Gud evig velsigne Dem, dyrebareste Kone! Fat Dem! Gjør ingen Støi og Ophævelse! Det ulykkelige Pigebarn er ganske

uskyldigt og uvidende om Alting. Og Capitain Svane? De har jo elsket ham? Han har handlet slet, ja Gud bevares, det kan man ikke nægte; men betænk hvad det her gjælder om! Vil De give ham an, og bringe ham i Rettens Hænder? Kan De taale at see ham gaae med Lænken om Benet, og med to Couleurer Graat i Trøien? — Ja det gjælder det om, og intet Mindre. De seer paa mig, men det er vist og sandt i alle Maader.

Mariane

(holder Hænderne for Øinene).

Jeg maa døe! Min Plads er optagen hér paa Jorden. (Hun synker ned paa Stolen.)

Femte Scene.

De Forrige. Francisca (med en Presenteer-Bakke i Haanden).

Francisca.

Nu Gud skee Lov, jeg troer, De befinder Dem bedre. Forsøg at lugte til denne Flacon, og at drikke et Glas Vand. (Hun byder Presenteer-Bakken til Mariane, Denne skyder hendes Haand tilbage.) Jeg beder Dem, drik en Draabe! Deres Tilstand gaaer mig ret til Hjertet. — Frigaard, vil De hente en Vogn til denne Dame. (Mariane gjør en Bevægelse for at holde Frigaard tilbage.) Nei det er bedst, at Frigaard bliver her, jeg vil sende Pigen.

Mariane.

Nei, Frue, jeg takker Dem! Jeg kan godt gaae, jeg vil helst gaae strax. Vil De følge mig, Frigaard?

Frigaard.

Med Fornøielse! (Mariane reiser sig mat, og tager Frigaards Arm. Ved denne Bevægelse glider Shawlet af hendes Skulder, og bliver liggende paa Stolen. Francisca tager Shawlet og løber efter hende.)

Francisca.

Frue, De taber Deres prægtige Shawl. Tillad.... (Hun vil kaste Shawlet om Mariane.)

Mariane

(farer forfærdet tilbage, saa at Shawlet falder paa Gulvet; hun lader det ligge, og gaaer med Frigaard hurtig mod Udgangen; derpaa vender hun om igjen og siger med Anstrengelse).

Jeg er Dem forbunden for Deres Godhed .... Jeg er saa syg ... Jeg skal komme til Dem inden Aften, og tale med Dem.

Frigaard.

Kom, kom for Guds Skyld! (De gaae.)

Sjette Scene.

Francisca (allene).

Det var et besynderligt Optrin. Jeg veed ikke hvorfor, men jeg er ganske underlig tilmode. Jeg troer næsten at Bedrøvelse er smitsom. Den Dame var nydelig at see paa, men hun havde Noget ved sig — jeg veed ikke hvad, men ligesom hun kunde være et Gjenfærd. — Der ligger hendes Shawl paa Gulvet. Det kastede hun fra sig, da jeg vilde slaae det om hende; man skulde troe, hun havde brændt sig paa min Haand. (Hun tager Shawlet op.) Et deiligt Shawl! det er ægte ostindisk. Det er da altfor desperat at kaste et saa prægtigt Stykke fra sig! Saadant et maa min Mand bringe hjem til mig. Det vilde vist klæde mig godt. (Hun tager det paa, og seer sig i Speilet.) O hvor det tager sig deiligt ud til min hvide Kjole! Jeg seer strax ud som et andet Menneske, som en fornem Dame. Saadan skulde bare mine Frøkener see mig; saa vilde de rigtignok ærgre sig! Det var ret et Shawl at bruge til saadan en Dands som Frøken Sabine opførte, naar der vare Fremmede paa Gaarden, og hun ret vilde vise sig. Jeg maa lee, naar jeg tænker paa, hvordan hun slog Benene ud, og sank ned som en Meelsæk! Da kunde jeg dandse den Dands meget bedre, uden at rose mig selv. (Hun nynner, gjør nogle Dandsetrin for Speilet, og draperer sig med Shawlet.)

Syvende Scene.

Francisca. Lorenz Hansen (kommer, ubemærket af Francisca, staaer lidt stille og seer paa hende, og begynder derpaa selv at dandse og fare omkring med vilde Spring).

Lorenz.

Det var Ret! Lad os svinge os omkring som i en Dødninge-Dands, eller som om vi vare stukne af en Tarantel. Jeg er saa gal som jeg kan blive. (Han synger.)

Paa Bølgen dandser den Havfrue fiin,
Spring ud, du Sømand, med Sorgen din!

Francisca
(som af Frygt var løbet hen i en Krog, venter til han staaer stille, hvorpaa hun betragter ham, og derpaa løber hurtig hen til ham).

Lorenz! hvad seer jeg! kjære Lorenz! Tusinde Gange velkommen! Hvilken Glæde!

Lorenz.

Hvad vil du? Hvad skal det sige at du taler saa venligt til mig? Du troløse, ugudelige Qvinde! din Basilisk!

Francisca.

Hvad er der? hvad har jeg gjort?

Lorenz.

Det spørger du om? Er du ikke gift?

Francisca.

Jo i denne Formiddag er jeg viet derovre i Kirken ....

Lorenz.

Og det siger du mir nichts dir nichts, med saa freidigt Mod?

Francisca.

Ja hvad andet? Er Ægteskab mod Guds og Kongens Forordninger?

Lorenz.

Ja det er det! I det Mindste er det mod Guds Forordninger at du gaaer hen og gifter dig med en Anden, naar du er forlovet med mig.

Francisca.

Har jeg været forlovet med dig? Har jeg nogensinde sagt, at jeg vilde gifte mig med dig?

Lorenz.

Ligesom du behøvede at sige det med rene Ord? Var det ikke stiltiende afgjort imellem os, fra du var en lille Tøs, og gik i Skole fra din arrige Mosters Huus, og jeg mødte dig og fulgte dig, og kjøbte Baand og brændte Mandler til dig for mine sidste Penge? Har du glemt, hvormeget du da holdt af mig? Og da du siden — o Gud! det er jo kun tre til fire Aar siden — da du skulde ud til Birkelund, for at tjene hos de storsnudede Folk derude, kan du huske, hvorledes jeg da fulgte dig derud, og hvorledes vi græd med hinanden, og blandede vore Taarer sammen?

Francisca.

Ja, min gode Lorenz, jeg kan godt huske at du har været min eneste Ven, ret en kjær og trofast Ven, men Forlovede det have vi dog aldrig været.

Lorenz.

Ikke det? Da har jeg altid anseet dig for min Kjæreste, og du maa ikke nægte det, du selv har anseet dig derfor — i dit stille Sind, forstaaer sig. Pigerne tænke jo saa Meget som de ikke sige.

Francisca.

Du veed, jeg kan ikke lyve. Jeg vil ikke nægte at jeg jo har anseet dig for min Forlovede. Men du var saalænge borte paa din sidste Reise. Alle sagde, at du var død.

Lorenz.

Hvorfor troede du det? Naar man holder af en Person, saa har man gode Tanker om ham, og troer ikke strax Alt hvad der fortælles. Hvorfor saae du ikke at faae bedre Underretning? Der var jo intet Andet iveien, end at vi vare strandede, Skib og Ladning Fanden i Vold, og det halve Mandskab paa Havsens Bund.

Francisca.

Ja alt det stod i Aviserne, og da der nu ingen Efterretning kom fra dig, saa troede Alle, at du var mellem de Døde.

Lorenz.

Ja men det var Feilen, thi saadant Noget skulde du ikke troe uden i den yderste Nød. Men du saae nok hellere, at jeg var død end levende? see det var Knuden!

Francisca.

Det er ret en Skam af dig at tale saadan. Jeg har grædt oprigtig for dig. Men hvorledes skulde jeg faae nøiagtig Efterretning? Jeg var jo desuden ikke i Kjøbenhavn. Imidlertid tænkte jeg dog paa, at komme herind for at faae Noget opspurgt om dig, men inden jeg fik denne Plan iværksat, saa kom Capitain Hansen og friede til mig. Jeg havde det ondt hos Frøkenerne paa Birkelund; Capitainen bad os ud paa sit Skib, vi mødede os, og dandsede derude; han dandser godt, det er en smuk, artig Mand, og jeg veed ikke, hvorledes det gik til, men saa —

Lorenz.

Saa forlibede du dig i hans glatte Ansigt, kan jeg troe.

Francisca.

Ja jeg troer nok, at jeg dengang forlibede mig i ham.

Lorenz.

Dengang? Er det kanskee sen allerede gaaet over?

Francisca.

Jeg veed ikke ret, men jeg troer det næsten.

Lorenz.

Hvad Satan har da bevæget dig til at holde Bryllup i Dag?

Francisca.

Ih hvad! jeg kan godt lide ham, og desuden naar man først har forlovet sig .... hvad vilde Folk sige?

Lorenz.

Men hvad skal nu Lorenz Hansen sige? Hør, det er gyselig hvad du har bedrøvet mig, hvad du har ruineret min hele timelige Lyksalighed. Jeg har døiet Ondt som en Hund, siden jeg saae dig sidst. Da vi led Skibbrud, og havde Døden for Øine i tre Dage og tre Nætter, da var jeg ikke bange, jeg brød mig Satan om det for min egen Skyld. Men saa tænkte jeg paa dig, og at du vilde sørge over mig, og saa græd jeg som et Barn. Det saae Capitainen, og saa sagde han til mig: „Hvad! den onde Syge! Styrmand Hansen! jeg troer ordenlig, „han flæber? Er han bange for at døe?" — „Nei, Herr Ca„pitain," sagde jeg, „men jeg tænker paa en lille Pige, jeg har „der hjemme." — O Gud give at jeg den Nat var skyllet overbord med de brave Mænd, som gik tilbunds i samme Time!

(Han græder.)

Francisca.

Kjære Lorenz, græd ikke! du veed ikke, hvormeget du bedrøver mig. Du kan troe, jeg er langt fra at have glemt dig. Jeg kommer aldrig til at holde saa meget af Nogen, som jeg har holdt af dig. — Hør, veed du hvad? Endnu i Dag da jeg blev viet til min Mand, og Præsten nævnede hans Navn, saa blev jeg ret forundret over at høre, at han hed Lorenz. Altsaa „Lorenz Hansen." Det var dit fulde Navn. Det forekom mig, som jeg blev viet til dig, og jeg kunde ikke tilbageholde et dybt Suk.

Lorenz.

Ja Tak skal du have! det er en deilig Fornøielse at min Kjæreste sukker for mig, medens hun staaer for Brudeskamlen og siger Ja til en Anden. Hvad er det forresten, du siger, han hedder? Lorenz Hansen? Hvad er det for en Fisk? Det har saamænd ikke været min salig Moders Mening at kalde mig op efter saadan en Karl, som tager min Kjæreste fra mig. Hvad hedder hans Skib?

Francisca.

Svanen.

Lorenz.

Det maa hedde Satan og ikke Svanen! Hvad skulde det være for en Svane? Fregatskibet Svanen, som farer paa de lange Reiser og paa Middelhavet?

Francisca.

Ja netop.

Lorenz.

Prosit! Saa er du vel faren. Saa er du gift med en Gavtyv. Svanen, hende kjender jeg som min egen Lomme: hun laae en lang Tid ved Madera tilligemed os. En Capitain Hansen har aldrig i sine Dage været værdig til at føre det deiligste Skib, som kan flyde paa Vandet. Han maatte lægge sine Hænder sammen til Albuen, og bede til Vor Herre, saa det knagede i hans Hals, for at faae saa stolt et Skib at føre. Nei Capitainen paa Svanen ham kjender jeg meget godt. Han hedder selv Svane; det er en prægtig Mand, som har Mod i Brystet, og er en Fader for alle sine Folk. Hvor kan du troe, at den Hallunk, den Hansen, kunde være Capitain paa Svanen? det er dog altfor urimeligt.

Francisca.

Er der noget Urimeligt i det? Det er jo meget urimeligere

at han skulde have samme Navn som Skibet. Saa maatte han jo være kaldet op efter det.

Lorenz.

Saa? mener du det? Ja men jeg skal sige dig, han er ikke kaldt op efter Skibet, men Skibet efter ham. Kan du nu forstaae det? Han eier det selv, han har selv bygget det efter sit eget Hoved, for sin Onkels Penge; han har en rig Onkel, som boer i Flensborg.

Francisca.

O jeg er gal at jeg vil staae og høre paa alt det! Har jeg ikke selv været ombord med ham paa Svanen? Maaskee der er flere Skibe af det Navn?

Lorenz.

Et Fregatskib med en hvid Svane til Gallion?

Francisca.

Ja vist, med en forgyldt Ring om Halsen?

Lorenz.

Og en deilig Kahyt, hvor der hænger et Skilderi, der forestiller Byen Flensborg?

Francisca.

Ganske rigtig; og i Vinduerne er der røde Silkegardiner?

Lorenz.

Det slaaer accurat ind. Ja saa er det saa Gu' galt fat. Saa kan jeg ogsaa være Capitain paa Svanen, for jeg er lige saa nær til det, som han.

Francisca.

Nu vil jeg ikke høre Meer af den Snak. Capitain Hansen er nu min Mand, han er en retskaffen Mand, og jeg taaler ikke et Ord til hans Fornærmelse.

Lorenz.

O Gud, Francisca! det er ikke mere for min Skyld, jeg sørger, nei, det er kun for din. Jeg er saa gruelig bange for

at du er falden i slette Hænder. Jeg maa have Lys i denne Sag inden Sol gaaer ned, om det saa skulde koste mit Liv.

Ottende Scene.

De Forrige. Frigaard.

Frigaard (til Francisca).

Er Capitainen ikke her? Jeg løber og leder efter ham, jeg skulde endelig tale med ham. (Bliver Lorenz vaer; afsides.) Hvad mon det er for en Strandmaage, der staaer?

Lorenz.

Ih see der? det er jo Styrmand Frigaard fra Svanen. Naa, han kunde aldrig komme beleiligere. Vi staae just her og stride om Capitainen paa Svanen. Jeg siger at han hedder Svane, men Madamen paastaaer at han hedder Hansen. Vær nu saa god at skille vor Trætte; Han maa selv bedst vide sin Capitains Navn.

Frigaard (afsides).

Saa, Satan i Vold! her er gode Raad dyre. Jeg vil stille mig an som jeg havde en lille Ruus, saa har jeg frit Sprog, og det kan ikke komme mig til Forkleinelse paa gode Navn og Rygte.

Lorenz.

Nu da? vil Han ikke svare os? Veed Han ikke det jeg spørger om? Hvad hedder Capitainen paa Svanen?

Frigaard

(bærer sig ad som han havde en Ruus).

Hvad han hedder? hvorfor spørger I mig om det, min Bedste? Troer I maaskee, at jeg ikke kan være min Capitains Navn bekjendt? Troer I, at vi fare under falskt Flag? Vil I see vore Papirer? Hvad er det for Finter! I kan gjerne faae Lov at læse Skibsjournalen.

Francisca (afsides).

Herre Gud! Frigaard er fuld, det har jeg da aldrig seet før. (Til Frigaard.) Kjære Frigaard, vi have ikke isinde at fornærme Dem, men gjør mig den Tjeneste at nævne Capitainens Navn for denne Mand.

Frigaard.

Nei, min søde Jomfru, saa skulde Fanden tage mig, om jeg gjorde det! dertil er jeg altfor vel oplært i min Christendom. Det kommer ikke an paa hvad et Menneske hedder, men det kommer an paa hvorledes han teer sig, og opfylder sine Pligter. Den, som seer paa Navnet, han seer ikke paa Gavnet. See det er min Regilion! Men vil De dandse en Dands med mig, min rareste Jomfru, saa er jeg til Tjeneste strax. (Han vil tage Francisca ved Haanden, hun støder ham fra sig og løber bort.)

Niende Scene.

Lorenz. Frigaard.

Lorenz.

Hør Frigaard, vi To kjender jo nok hinanden. Siig mig nu under fire Øine: hvad hedder Capitainen paa Svanen? Hedder han ikke Svane?

Frigaard.

Hør Kammerat, vil du fornærme min Capitain, og slaaes med mig, saa træffes vi nok en anden Gang, naar jeg har bedre Stunder end nu; men vil du drikke et Glas med mig, saa gaa ned i Viinkjelderen her paa Hjørnet og vent paa mig et Øieblik; jeg skal betale Alting meget honnet.

Lorenz (afsides).

Det kan ikke hjelpe at jeg vil tale mere til den Drukkenbolt. (Til Frigaard.) Farvel, Landsmand! (Gaaer.)

Tiende Scene.

Frigaard (allene).

Ha! ha! ha! Det kom jeg godt fra. Jeg havde ikke tænkt at skulle lee i Dag; Hjertet sidder mig i Halsen. Hvor skal jeg dog faae fat paa Capitainen? Jeg vil gaae igjen, og see jeg kan møde ham. Jeg har hverken Rist eller Ro.

(Han vil gaae, men møder Svane i Døren.)

Ellevte Scene.

Frigaard. Svane.

Frigaard.

Naa, Gud skee Lov, De kommer, Herr Capitain! Her er Ugler i Mosen. Deres Flensborger-Kone er her.

Svane.

Hvad mener du?

Frigaard.

Ih! Madam Svane fra Flensborg.

Svane.

Hvorledes! Min Mariane er her! Hvor er hun?

Frigaard.

O Gud hjelpe os! Den syge Dame som jeg fulgte herop, det var hende. Jeg kunde jo ikke kjende hende, hun havde et Tørklæde for Ansigtet.

Svane.

Vær rolig. Fortæl mig Alt! Veed hun det?

Frigaard.

Ja Gud bedre det! Hun veed det fra første Haand. Hun var gaaet ind i Kirken, og har der med egne Øine seet Dem blive viet. Hun gik forbi Kirken, den gudfrygtige Sjæl, og saa fik hun det ulykkelige Indfald at gaae ind og takke Gud for De-

res lykkelige Ankomst med Skibet. Hun havde faaet det at vide hos sit Søskendebarn, hos hvem hun logerer.

Svane.

Hvorfor er hun reist til Kjøbenhavn? Mon hun har havt nogen Mistanke?

Frigaard.

Nei, den Guds Engel! det er langt fra. Hun er kommen her i den bedste Mening. Hendes Onkel er død; ja det veed De da nok. Men hvad hverken De eller Nogen kunde vide, det er at han har efterladt sig et Testament, hvorved Deres Kone er bleven eneste Arving til al hans Rigdom. Nu havde De jo skrevet hende til, at den sidste Reise har været uheldig, som sandt er, og nu tænkte den rare Kone at hun vilde møde Dem her i Kjøbenhavn, og fornøie Dem med den gode Tidende om Deres Velstand. Hun havde ogsaa Lyst at see sin Fødeby igjen. Ja hun fik den rigtignok tidsnok at see, og meer end hun skjøttede om!

Svane.

Har hun fortalt dig alt Dette?

Frigaard.

Javist, jeg fulgte hende hjem, og da hun saa kom lidt til sig selv, saa spurgte jeg hende ud, og saa fik jeg det at vide.

Svane.

Da hun kom til sig selv, siger du?

Frigaard.

Ja det er da rimeligt, Herr Capitain! De kan nok selv tænke, hvorledes hun var tilmode. Der paa den Stol sad hun, og var reent fra det. Hun havde nær forraadt Alting til den lille Kone her; men da jeg talte hende til, gik hun i sig selv, den fromme Sjæl, og lod mig taalmodig føre hende hjem.

Svane.

Min stakkels Mariane! Hun var meget bedrøvet, siger du?

Det smerter mig ret. Det er saa længe siden jeg saae hende; hvordan seer hun ud?

Frigaard.

Hun seer sød og velsignet ud, som hun altid har gjort.

Svane.

Du er selv skudt i hende, som du altid har været.

Frigaard.

O Herr Capitain! det har ikke noget paa sig. Jeg har altid betænkt at jeg var meget for ringe for hende. Og paa Deres Bryllupsdag saa veed Gud at jeg drak Deres Skaal af et ærligt Hjerte. Jeg tænkte ikke at det skulde gaae, som det er gaaet.

Svane.

Vor Bryllupsdag! Jeg kan endnu see hende i den hvide Kjole, med hendes lange Fletninger, og de store nedslagne Øienlaage. Hos sin Cousine er hun altsaa? — Farvel! jeg maa strax hen til hende.

Frigaard (holder ham tilbage).

For Alting, Herr Capitain, betænk dog hvad De gjør! Hvordan troer De, at hun vil tage imod Dem?

Svane.

Er hun saa vred paa mig? — Ja, jeg har vel sagtens Uret imod hende. Og dog .... jeg har intet Øieblik ophørt at elske hende over Alting i Verden.

Frigaard.

Men alligevel har De gaaet hen og giftet Dem med en Anden.

Svane.

Francisca er saa nydelig, saa indtagende ved sine smaa Luner; hun er saa ganske det Modsatte af den stille, sagtmodige Mariane, og dog saa elskværdig paa sin Maade.

Frigaard.

Ja med Forlov, saa bør man da have ligesaa mange Koner, som der gives Maader, hvorpaa et Fruentimmer kan være elskværdigt.

Svane.

O Snak! Du veed jo selv hvorledes det gik til. Hændelsesviis, ved et ganske uskyldigt Spøg, blev jeg indført paa Birkelund, under Navn af Hansen.

Frigaard.

Ja allerede det er galt nok. Rigtignok veed intet Menneske, uden jeg, af dette Logis, eller tænker paa at træffe Dem her. Men hvor let kan det dog ikke hænde sig, at En af Folkene opdager Dem, og kommer herhen, og kalder Dem Svane.

Svane.

Det er ligemeget! Jeg siger, det er en Forvexling, et Navn som man har givet mig efter Skibet. Det er min mindste Sorg.

Frigaard.

Men der staaer skrevet, at ingen Mand maa have mere end een Hustru.

Svane.

Hvor staaer det skrevet? En Bisskop maa ikke, det staaer der skrevet; men en Søcapitain! .... Jeg er ikke den Eneste i den Synd. Der gives mange Søcapitainer som have tre eller fire. Og har du glemt vor retskafne Muley Iphraim, som vi traf ifjor i Middelhavet? Han havde sex Hustruer.

Frigaard.

Han var jo intet christent Menneske. — De er altfor letsindig, Herr Capitain! Siig selv, hvad Ende skal alt Dette faae?

Svane.

Jeg har kun saa løselig tænkt derover førend i Morges; da anstillede jeg dog nogle Betragtninger over min Stilling, og tænkte paa, at Mariane altid længes efter sin Søster, som er

gift i Amsterdam, og efter sin Moder, som er hos Søsteren. Da nu Onkelen i Flensborg er død, saa tænkte jeg at faae hende bosat i Amsterdam; og her i Kjøbenhavn vilde jeg bosætte Francisca. Saa kunde jeg have mit Hjem snart paa det ene, snart paa det andet Sted, og ingen af mine Koner behøvede at erfare noget om den anden. Hvad kunde det saa hindre dem? Jeg elsker den lille Francisca .... og Mariane! jeg vilde hellere døe end miste hende.

Frigaard.

Men om det opdagedes, Herr Capitain? Hvad saa? Veed De hvad Straf der er for at have to Koner?

Svane.

Det kan ikke være mere end at miste Livet, ifald det er det du mener. Troer du jeg er bange for Døden? Har jeg ikke før gaaet den under Øine?

Frigaard.

Ja helle min Leg! I sit lovlige Kald og med en god Samvittighed, ja det er en anden Sag; men bedækket med Skam og Skjændsel .... og desuden jeg troer at Slaveriet er Straffen. Guds hellige Kors, hvad det er for lede Ord, jeg her maa staae og tale!

Svane.

Det er rigtignok lede Ord, det er vist. Men for at være betænkt paa det Værste: Det er dog umuligt at nogen Magt kunde saaledes forvare et Menneske, at han ikke skulde være istand til at gjøre Ende paa sit Liv, naar han alvorlig vilde det. Naar man virkelig slet ikke bryder sig om at døe, saa er man ikke let at tvinge.

Frigaard.

Men disse to stakkels Fruentimmer! Tænker De da slet ikke paa dem? Deres Flensborger-Kone veed nu Alting, og er

fortvivlet; hun sagde til den kjøbenhavnske, at hun vilde komme igjen. Naar nu ogsaa denne faaer det at vide?

Svane.

Vil Mariane komme herhen til Francisca? Hvad vil hun hende? vil hun forraade mig?

Frigaard.

Jeg veed det ikke; maaskee troer hun at hun bør advare dette stakkels uerfarne Barn.

Svane.

Hvad kan Advarsel nytte, nu da vi ere gifte?

Frigaard.

Ja, jeg veed ikke hvad hun har isinde, men saa meget er vist, at vi sidde net i det. Hvorfor holdt De ogsaa den hele Historie hemmelig for mig, for Deres tro Frigaard? Hvem kunde drømme om at det gik saavidt?

Svane.

Ja du har Ret, jeg begynder selv at indsee, at det er gaaet for vidt. Jeg tilstaaer det, jeg stod heller mellem to ladte Kanoner end mellem disse to Fruentimmer. Naar jeg tænker paa at see dem græde, høre deres Bebreidelser, see Mariane ind i hendes klare, ærlige Øine ....

Frigaard.

Det kommer De strax til at udstaae, thi der er hun allerede.

Svane.

For Satan! Jeg var aldrig i mit Liv saadan tilmode som i dette Øieblik. (Trækker sig tilbage i Baggrunden.)

Tolvte Scene.

De Forrige. Mariane.

Mariane

(uden at bemærke Svane).

Er De her, gode Frigaard? De seer, jeg har fattet mig.

Jeg ønsker at tale med den unge Kone her i Huset. Er hun tilstede?

Frigaard.

Jeg veed ikke .... Men .... der staaer Capitainen.

Mariane (bliver ham vaer).

Svane!

Svane

(strækker Armene imod hende, uden at turde nærme sig).

Min Mariane! (De tie Begge. Endelig nærmer Svane sig og kaster sig for hendes Fødder.) Kan du tilgive? O min Elskede! du troer ikke hvad jeg føler ved at see dig igjen.

Mariane

(som er nær ved at falde i Afmagt, holder sig ved en Stol, og siger efter et kort Ophold).

Staa op! Bed til Gud om Tilgivelse! min har du. Gjør mig ikke blødhjertet! Hør med Fatning hvad jeg har at sige. Jeg gjør dig ingen Bebreidelser, men vi maae skilles ad. Lader os gjøre dette Skridt med den Værdighed, som aldrig bør tilsidesættes, selv under de lidenskabeligste Forhold. De Omstændigheder, hvori jeg finder dig, gjøre det uundgaaeligt for din Sikkerhed, at vi paa begge Sider stræbe at undvige Opsigt. Fornuft og Fatning ere os nødvendige.

Svane.

Hvorledes! Er det muligt! Du vil forlade mig! du vil sønderrive mit Hjerte!

Mariane.

Fat dig! vær ikke svagere end et Fruentimmer! du selv har sønderrevet vort Baand.

Svane.

Jeg har ladet mig henrive af et varmt Blod, af et uimodstaaeligt Trylleri, men jeg har aldrig ophørt at elske dig; ja

jeg har aldrig elsket uden dig; det føler jeg i dette Øieblik, da jeg efter saa lang Fraværelse seer dig igjen.

Mariane.

Hvad du der siger, falder som en qvægende Balsam paa mit saarede Hjerte, men det forandrer ikke min Beslutning. Jeg har elsket dig med en Kjærlighed, som Ingen kan udsige. Jeg elsker dig endnu, men jeg kan ikke dele dig med en Anden, ikke vanære Kjærlighedens og Ægteskabets hellige Baand. Det er ikke Fordom, det er dybt grundet i Menneskets ædlere Natur. I saa inderlige Forhold kan intet Fremmed finde Sted; de maae være rene; ellers ere de i sig selv opløste.

Svane.

Jeg vil ogsaa bryde dette nye Baand. Det er et Intet, som forener mig med Francisca: Vort Ægteskab er ugyldigt; jeg har ladet mig vie under et falsk Navn, og Himlen være lovet! jeg har ingen Frugt høstet af min Brøde.

Mariane.

Nei Svane! ikke saaledes! din Letsindighed forfærder mig. Denne Uskyldige vil du forlade? Hun elsker dig, hun har sat alt sit Haab til dig, hun er næsten et Barn endnu. Fattig, fader- og moderløs — det har Frigaard sagt mig. Vil du, til Løn for hendes Kjærlighed, hendes Tillid, forskyde og forlade hende? Nei, aldrig kunde jeg bære Dette over mit Hjerte. Jeg staaer ikke ene i Verden; jeg har en Moder, en elsket Søster; jeg iler til dem; i deres Kjærlighed vil jeg finde Trøst, eller i Graven, hvor alle Saar læges.

Svane.

O Gud, hvor jeg er ulykkelig! Tænker du da slet ikke paa min Smerte?

Mariane.

Jeg føler, jeg deler den. Men — jeg vil ikke bedrage dig — det Bedste er borte. Min faste Tillid til dig, den hvorpaa

min Kjærlighed og Lykke hvilte, den er borte. Onde Lidenskaber, Skinsyge, Forbittrelse, Hævngjerrighed have i Dag for første Gang besmittet min Sjæl. Nei, lad mig redde den! lad mig drage bort! Giv Frigaard Lov til at følge mig til Amsterdam! Und mig denne trofaste Vens Selskab paa min Reise.

Svane.

Jeg seer nok hvad Dette vil sige. . Frigaard har i flere Aar elsket dig, du er rørt af hans Kjærlighed, du ....

Mariane.

Svane, du fornærmer mig .... Dog .... du er i dette Øieblik ikke Herre over dig selv.

Frigaard

(som under Svanes sidste Replik har nærmet sig).

Herr Capitain, jeg vil sige Dem Noget: jeg har en Kjæreste i Flensborg, en ligefrem, simpel Glut, men en god lille Pige, som har givet mig sin Tro, og stoler paa mig. Hvad seer De mig an for, Herr Capitain? Troer De, at jeg er en Kjeltring? (Svane gjør en hæftig Bevægelse.) Herre Gud! hvor jeg snakker! det foer mig saadan ud af Munden. Bliv ikke vred, Herr Capitain, det var langt fra mine Tanker at give Dem nogen Skose.

Svane (afsides).

Det er kommet vidt med mig! Sligt maa jeg taale!

Mariane.

Capitain Svane, tag dette Brev med til Flensborg, og leveer det til vor Ven, Advocaten. Han vil, efter min Begjæring, skifte min Arv mellem os. Min halve Formue er Deres.

Svane.

Nei, nei! Jeg behøver hverken den eller Noget her Verden.

Trettende Scene.

De Forrige. Francisca.

Mariane (gaaer hende imøde).

Jeg kommer for at takke Dem for den Godhed De viste mig i Eftermiddags, og for at bede Dem undskylde at jeg saa lidt formaaede at vise min Erkjendtlighed. Jeg var syg, og ikke mig selv mægtig.

Frigaard (afsides).

Nu gjælder det at holde Ørene stive.

Francisca.

Det glæder mig hjertelig at see Dem igjen, meer end De troer, thi i Sandhed, lige siden jeg saae Dem, har jeg tænkt paa Dem. Deres Tilstand gjorde mig ret bekymret.

Mariane.

De er alt for god.

Francisca.

Befinder De Dem nu bedre? Er De mindre bedrøvet, mere rolig? thi jeg mærkede nok at De var mere bedrøvet end syg.

Mariane.

Ogsaa Sorg er en Sygdom, som ikke altid saa snart helbredes. Men hvilket er det Menneske, som ikke har sin Deel deraf?

Francisca.

Bliv ikke vred for mine Spørgsmaal! Jeg vil ikke være ubeskeden eller paatrængende. Men skjøndt vort Bekjendtskab endnu er meget ungt, saa forsikkrer jeg Dem, at .... jeg veed ikke at forklare det .... men De har indgivet mig en Deeltagelse, en Hengivenhed kunde jeg gjerne sige, som jeg aldrig tilforn har følt. De maa vide, jeg er en stakkels Pige der er opvoret mellem Fremmede, og aldrig har fundet noget Fruentimmer blidt

og venligt imod mig, som De, Ingen til hvem jeg kunde have Fortrolighed, kort sagt, Ingen som lignede Dem.

Mariane.

Stakkels Barn! Nu, Deres tilkommende Dage ville vist blive lykkelige. Gud veed, det er mit inderligste Ønske.

Frigaard (afsides).

Det er en Engel.

Francisca.

Vil De gjøre mig en stor Fornøielse?

Mariane.

Hvis det staaer i min Magt.

Francisca.

Det gjør det upaatvivlelig. Bliv hos os i Aften; det er just min og Capitain Hansens Bryllupsdag. Deres Selskab vil forhøie vor Glæde, og være det bedste Forvarsel for vor tilkommende Lykke. — De tier? Har jeg sagt Noget der er Dem ubehageligt?

Svane (afsides).

O Gud, jeg holder det ikke ud!

Mariane (til Francisca).

Nei De har ikke. De er god og elskværdig, og jeg takker Dem. Men mit Selskab vil sandelig ikke bringe Dem Lykke. Jeg er sørgmodig og forstemt, og kun den Glade staaer i Forbund med Lykken.

Francisca.

Jeg giver ikke efter for saadanne Grunde. Den Gode bringer altid Lykken med sig, og dersom vi ere saa heldige at kunne opmuntre Dem, saa begynde vi vort huuslige Liv paa den bedste Maade.

Mariane.

Tilgiv mig, men det kan ikke opmuntre mig at see Deres

Lykke. Jeg er ikke god nok til at glemme min egen Lykke, og leve blot i Andres.

Francisca.

Det vil dog adsprede Dem. Det forekommer mig saa tungt, at vi skal være allene paa vor Bryllupsdag. Jeg holder saameget af Selskab. Og Capitain Hansen er i slet Humeur, men i Deres Selskab vil han vist oplives. Vil De ikke blive for min Skyld, saa gjør det for hans.

Mariane (afsides).

Gud, giv mig Kraft!

Francisca.

Men Hansen, hvorfor er du saa taus? Hvorfor hjelper du mig ikke at overtale Fruen? Jeg kjender ikke i Dag din sædvanlige Artighed. Du har jo selv bedst af mit Forslag: du skal sidde tilbords ved Siden af denne elskværdige Dame, og klinke med hende paa vort Velgaaende. Jeg har endnu en Flaske Champagne, den kan aldrig anvendes bedre. — Min Gud! hvad fattes dig? du seer jo ud som Døden.

Svane.

Jeg ... jeg troer, jeg er syg; det fortner for mine Øine...

Mariane (til Francisca).

Lad mig takke Dem, og sige Dem Farvel! Jeg skal endnu i denne Aften reise bort. Frigaard, som er en gammel Ven af mig, er saa god at følge mig. Han veed, at det er sandt hvad jeg siger, og at det er umuligt for mig at blive.

Frigaard.

Ja, det er saa sandt som Noget kan være.

Fjortende Scene.

De Forrige. **Lorenz Hansen** (kommer hurtig ind, med et Papiir i Haanden. Mariane og Frigaard trække sig tilbage i Baggrunden).

Lorenz.

Naa Francisca! nu skal du ved den levende Gud see Sort paa Hvidt for .... (Han bemærker Svane, og hilser ham.) Men Guds Død! der staaer jo Capitain Svane! .... Deres Tjener, Herr Capitain! Tør jeg være saa dristig at ....

Francisca.

Det er min Mand, Capitain Hansen.

Lorenz.

Er det det? Naa saa Gud hjelpe dig! saa sidder du net i det. Den Mand, der staaer, er Herr Svane, Capitain paa Fregatskibet Svanen; saa havde jeg dog Ret: han har skjændigen bedraget dig, han har labet sig vie til dig under et falsk Navn, og ovenikjøbet maa du vide, at i Flensborg er han allerede ...

Mariane

(som under de foregaaende Repliker har nærmet sig, træder pludselig mellem Lorenz og Francisca).

Ti!

Lorenz

(farer sammen, og tager Hatten af).

Hvem er det? Hun kommer jo som en Dødsseiler.

Mariane.

Capitain Svane, som der staaer, er min Broder. Han hedder ogsaa Hansen. Dette Navn har han nylig optaget efter vor afdøde Onkel; og formodenlig af Agtelse for denne vor Velgjører, kan jeg tænke, har han kun benyttet hans Navn ved sin Vielse.

Svane (afsides).

Hun vil redde mig! O hvilket Hjerte!

Lorenz.

Men Capitain Svane har hverken Broder eller Søster. Det har jeg hørt ham selv sige. Og hvad mere er: han er gift i Flensborg for fire Aar siden. Det veed jeg saa vist, som jeg staaer her.

Mariane.

Han har været gift; han er det ikke mere: hans Kone har selv forladt ham.

Lorenz (til Francisca).

Ja saa! slap det saadan ud? Troer du Freden, Francisca?

Francisca.

Jeg veed ikke. Jeg maa rigtignok tilstaae . . . (Til Mariane.) Tilgiv mig, men denne Sag er saa vigtig. Min Skjæbne, og maaskee Fleres, er afhængig af den. Dersom Capitainen er Deres Broder, hvorfor sagde De det da ikke strax? Hvorfor nægte mig den Glæde at omfavne Dem som en Søster? Og Deres hæftige Sindsbevægelse i Middags! og nu igjen? — Og Capitainens Tilstand! jeg beder Dem, kast blot et Øie paa ham.

Lorenz (sagte til Francisca).

Det er Fanden ingen Søster, snarere en gammel Kjæreste, maaskee saagar — Gud forlade mig min Synd — hans Kone fra Flensborg.

Francisca (til Lorenz).

Det er umuligt. Skulde hun da være saa god at undskylde og hjelpe ham?

Lorenz.

Nei, det er da ogsaa sandt.

Mariane.

Jeg bliver nødt til at sige Dem Sandheden.

Frigaard (afsides).

Død og al Ulykke! nu springe vi i Luften.

Mariane.

Min Broders og min egen Forvirring kommer deraf at vi i flere Aar have været bittre Uvenner, ja han har ikke engang villet kjendes ved mig.

Lorenz.

Hvad har De da gjort, lille Jomfru, eller Madam, hvad De er?

Mariane.

Jeg har giftet mig mod min Broders Villie. Idag har han tilgivet mig, men paa det Vilkaar, at jeg strax skal reise bort med min Mand: Styrmand Frigaard, som staaer der.

Lorenz (til Frigaard).

Er den Dame Deres Kone?

Frigaard.

Det er rigtignok større Ære end jeg ringe Mand er værd.

Mariane (til Frigaard).

Kom, lad os tage Afsked.

Frigaard.

Her er jeg, min søde, velsignede Kone!

Svane (sagte til Frigaard).

Du understaaer dig?

Frigaard (sagte til Svane).

Tving Dem, Herr Capitain! Viis Dem som en Mand, det pleier De jo ellers altid at gjøre.

Mariane (nærmer sig Francisca).

Kjære Søster, lad mig sige Dem Farvel!

Francisca

(tager Marianes Shawl som hænger over Stolen).

Her er Deres Shawl, som De i Dag lod falde.

Mariane.

Behold det, og bær det til Erindring om mig. Farvel! Gjør min Broder lykkelig, og jeg skal elske Dem, og bede for

Dem. (Hun omfavner Francisca. Derpaa nærmer hun sig Svane, og siger efter et kort Ophold, hæftig bevæget.) Min Broder! lad mig ogsaa sige dig Farvel! Lad det Forbigangne være glemt! Vi skilles i Kjærlighed, ikke sandt? Paa denne Jord mødes vi maaskee aldrig mere, men lad os holde fast ved den Trøst, at der er Noget, som overlever Døden, og at vi hisset .... (Hun afbrydes af sine Taarer, og rækker Svane Haanden; de fæste Øinene paa hinanden, og kaste sig i hinandens Arme.)

Lorenz (sagte til Francisca).

Herre Gud, Francisca! jeg veed ikke om vi ere kjøbte eller solgte. Du græder?

Francisca.

Ja det rører mig ubeskriveligt, skjøndt jeg heller ikke veed hvad jeg skal tænke.

Svane

(til Mariane, som river sig løs og vil gaae bort).

Nei, Mariane! hellere døe tusinde Gange, end taale Dette eet Øieblik længer! — Kjære Francisca, tilgiv mig! jeg er en stor Synder imod dig. (Knæler for hende.) Jeg er ikke værdig at kysse Støvet under dine Fødder; thi skjændigen har jeg bedraget dig. Denne Engel er ikke min Søster, det er min Hustru, min ædle, ja min høit elskede Hustru, uden hvem jeg hverken kan eller vil leve. (Idet han reiser sig.) Jeg straffer mig selv; jeg forlader Eder Begge og Alt hvad der er mig kjært. — Ærlige Frigaard, sælg mit Skib til Capitain Orton, han ønsker at kjøbe det; Pengene tilhøre Francisca. — Mariane, til din Kjærlighed overgiver jeg denne stakkels forurettede Pige. Jeg reiser strax til America. Jeg veed, at jeg kan faae Tjeneste der som Styrmand. Lev vel, elskede Mariane! Lev vel, kjære lille Francisca! Tilgiver mig Begge. I see mig aldrig mere. (Mariane og Francisca gribe ham hver under sin Arm, og holde ham tilbage.)

Mariane.

Nei, Svane, jeg slipper dig ikke.

Francisca.

Nei Herr Capitain, bliv! Jeg skal vide at tage min Beslutning. De er gift med saa fortræffelig en Kone, De elske hinanden, og jeg skulde være Skyld i at De forlod hende? Troer De, jeg kunde være tilfreds paa den Maade, og finde mig i min Skjæbne? Nei, da tager De feil af mig. Det er rigtignok skrækkeligt at jeg er formelig viet til Dem; men at leve med Dem, efter hvad jeg nu har faaet at vide, det var dog tusinde Gange værre. Deres Navn er jo ikke nævnet i denne Sag, og intet Menneske skal af mig erfare det Allermindste derom. Jeg er ung og sund, jeg har et let Sind, jeg er vant til at tjene for mit Brød; det er jeg ikke bange for at begynde paa igjen.

Mariane.

Nei aldrig!

Lorenz.

Nei, min Pige, det skal du ikke have nødig, saalænge Lorenz Hansen lever.

Mariane.

Lorenz Hansen? hvem er denne Mand?

Francisca.

En brav Sømand, en trofast Ven. Seer De, kjære Frue, heller ikke jeg er ganske uskyldig; thi denne Mand har elsket mig, og stolet paa mig, og i hans Fraværelse har jeg glemt ham og giftet mig med Capitainen, uagtet jeg virkelig endnu elsker denne min Ungdoms-Ven. Jeg tilstaaer, at jeg ikke sørger over at det er gaaet, som det er gaaet, thi — (til Svane) siden jeg har seet min gamle Kjæreste igjen, saa har jeg gyselig fortrudt at jeg har giftet mig med Dem. Tilgiv mig, Herr Capitain; det er mig let at tilgive Dem.

Svane.

Tak for din Oprigtighed, yndige Barn! Den skjænker mig en stor Trøst. Du elsker mig ikke; du skal da ikke begræde mit Tab, der er endnu Glæde for dig i Livet, ved din trofaste Elskers Side. (Til Mariane.) Ogsaa for dig, min Mariane, er der endnu Glæde, det haaber jeg. Jeg har ikke Hjerte til at bede dig glemme mig, og dog vilde jeg have den Trøst med mig i min Landflygtighed, at vide dig rolig og glad.

Mariane.

Vil du det, min Ven, saa lad mig følge dig. Nu er Alting glemt; Ulykken har forenet os igjen; nu følger din Mariane dig, og takker Himlen for sin Kjærlighed, for sin Rigdom, fordi hun med begge disse kan forsøde din Skjæbne.

Svane.

Er det muligt? Min gode Engel! din strafværdige Ven vil du følge til den nye Verden med din gamle Kjærlighed? Tro mig, jeg føler din Troskab og min egen Uværdighed. Men et nyt Liv skal begynde for mig.

Francisca.

Men jeg forstaaer mig ikke paa Dem. Hvorfor behøver De at forlade deres Fædreland? Hedder De virkelig Hansen?

Svane.

Nei, mit Navn er Lorenz Svane.

Francisca.

Men saa er vi jo slet ikke Ægtefolk. Jeg er jo viet til Lorenz Hansen, og det er ham, der staaer.

Svane (forbauset).

De har Ret!

Frigaard og Lorenz (svingende med Hattene).

Hurra!

Mariane.

Det træffer sig besynderligt.

Lorenz.

Men med Forlov! Her er dog Fanden i Papirerne; (til Francisca.) thi du er vel sagtens viet til Capitain Hansen, ikke til den fattige Styrmand Hansen?

Svane.

Er der ikke Andet iveien, kjære Hansen, saa forærer jeg Dem herved mit Skib. Endnu i Aften skal vi opsætte en Contract. Saa er det Lorenz Hansen, som er Capitain paa Svanen.

Lorenz
(ude af sig selv af Glæde).

Det deilige Fregatskib! Det var ikke sunget for min Vugge.

Francisca.

Naa, paa den Maade kan jeg endnu komme paa Bal paa Skibet.

Lorenz.

Gud, min Pige! Vi skal dandse, saa Fuglene i Luften og Fiskene i Havet skal springe med af Glæde.

Mariane.

Og jeg forærer Francisca mit Huus i Flensborg med Alt hvad der er i det. Ingen af os bør blive her.

Frigaard.

Ja, det er klogt og vel betænkt. Men til Verdens Ende behøver jo forresten Ingen at fare. Der er jo ikke saa stor Ulykke paa Færde.

Svane.

Jo, kjære Frigaard! Den Brøde, som imorges forekom mig saa let, hviler iaften tungt paa min Samvittighed. Her vilde jeg stedse føle mig urolig, angst for at opdages, forbittret paa mig selv. Nei, til min Straf maa jeg forlade mit kjære Land, hvis grønne Kyster saa venligen tilvinkede mig, naar jeg skimtede dem paa mine Hjemreiser. — En Bøn, Lorenz Hansen! Giv mig blot det Billed af Flensborg, som hænger i Kahytten.

Og endnu Eet: Vær god mod Folkene! — For Frigaard vil jeg selv sørge som for en Broder; det har han været mig.

(Rækker Frigaard Haanden.)

Frigaard (rørt).

Capitain! De har Taarer i Øinene!

Mariane (tager Svanes Haand).

Svane! Du er bedrøvet?

Svane.

Bedrøvet ved en saadan Hustrues Haand? Nei min Elskede! jeg er lykkeligere, end jeg fortjener.

Lorenz.

Jeg kan ikke komme til mig selv igjen, jeg kan ikke finde Ord. Nei det er alt for Meget!

Francisca.

Vi ere alt for lykkelige.

(Lorenz nærmer sig Svane, og Francisca Mariane, for at takke dem. Men ibet Francisca kaster Øinene paa Svane, standser hun betænkelig.)

Svane (til Lorenz).

O min Ven! tak mig ikke. Du beskæmmer mig.

Mariane.

Francisca! hvad fattes Dem?

Francisca.

Ak kjære Veninde! Alt Dette er alligevel ikke paa det Rene. Jeg hørte Præsten sige, at han viede mig til Den, som stod ved min Side; det var Capitain Svane; til Lorenz er jeg jo ikke viet.

Lorenz.

Naa! saa er Fanden dog i Papirerne!

Svane.

Ak! hvo løser den skrækkelige Knude, som min Brøde har slynget!

Mariane.

Kjære Venner! her er skeet noget Ondt, noget Ulykkeligt.

Men Skeet er skeet, og det bliver ikke bedre ved at drages for Lyset, ved at styrte Svane i Elendighed, og mig i Fortvivlelse.

Lorenz og Francisca.

Nei, Gud bevares!

Mariane.

Kun Taushed og Troskab formaae at lindre vor Skjæbne.

Lorenz.

Troskab og Taushed! Ja, dertil forpligte vi os. — Hør, min søde Francisca! Den gode Gud i Himlen er ikke saa slem som Justizen. For Vorherre vil vi leve og døe som gode og trofaste Ægtefolk, og for Verden ligesaa. Hvad er det saa Mere? Hvad siger du dertil?

Francisca

(kastende sig med Taarer i hans Arme).

Min Ven!

Frigaard.

Naa Gud skee Lov! Saa kan vi da engang komme til Ro. (Til Svane.) Naa, Herr Capitain! saa sæt da nu et fornøiet Ansigt op!

Svane.

Ak kjære Venner! Jeg staaer her som den Skyldige, som det onde Exempel. Men for disse elskværdige Fruentimmers Skyld haaber jeg Tilgivelse og Overbærelse.

Skrifter

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie,"

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Tiende Bind.

Kjøbenhavn.
Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.
1851.

Indhold af tiende Bind.

Korsveien.

En mørk og kold Dag i Sommerens gode Maaneder forekommer mig at ligne en Krænkelse, der paaføres os af en Ven: vi ere ikke belavede paa en Ubehagelighed, hvor vi med al Grund ventede os det Modsatte, vi ere uden Vaaben imod den, og have vi andre, denne Sag uvedkommende Sorger, forekomme de os vigtigere, og dobbelt trykkende i den Forstemthed, hvoraf vi føle os grebne.

Denne Betragtning paatrængte sig mig, da jeg engang midt i August henimod Aften befandt mig ene med min for faa Maaneder siden gifte Søster, i hendes Dagligstue. Det var koldt og stormfuldt som en Novemberdag, Regnen slog mod Vinduesruderne, og skjøndt det var tidligt paa Aftenen, var det ellers lyse Værelse saa mørkt, at jeg neppe kunde tydelig see min Søster, som sad ved Vinduet og stirrede ud i den vrede Natur, ganske taus og stille, som fordybet i Tanker. Jeg sad paa samme Maade i den modsatte Krog ved den kolde Kakkelovn, og glemte snart, at jeg ikke var ene. Med en Veemodighed, som dog ikke var uden Sødhed, gjenkaldte jeg mig levende de Timer af min tidlige Ungdom, da jeg, saasnart Dagen heldede, afkastede dens Byrde, og ligesom en Fange, der faaer Lov at gaae en lille Stund i Slutterens Have, ilede til et Sted, hvor jeg var sikker paa at finde Det, jeg meest savnede: Frihed og Sympathie. Et længe tillukket Saar syntes at aabne sig paany, og med en sand Læng-

sel henvendte mit hele Sind sig til en kjær Afdød, en huld Veninde og Trøsterinde, min tidlig tabte Moders Søster, der i min glædeløse Ungdom havde været min gode Engel.

Jeg vaagnede som af en Drøm ved min Søsters Stemme, der, dæmpet, som om hun troede, jeg sov, sagde: „Anton! Hvor du er taus! Hvad er det for Tanker der saadan betage dig? Er det en Hemmelighed?"

„Aldeles ikke, kjære Frederikke! Jeg sad og tænkte paa vor Tante Cecilie."

„Ja, det var en god Kone, især mod dig; mig ændsede hun kun lidt."

„Deri tager du feil. Erindrer du ikke endnu den Dag, da hun som en ganske Fremmed første Gang besøgte os efter sin Hjemkomst fra Norge, hvor hun i mange Aar havde levet med sin afdøde Mand? Husker du ikke, hvorledes hun dybt bevæget omfavnede os Begge?"

„Ja, det kom sig af, at hun, ved at see os, erindrede sig sin afdøde Søster, vor Moder. Jeg siger jo heller ikke Andet, end at hun mangengang viste mig Godhed, men den var kun ringe mod den, hun viste dig. Og hvad var den første Grund til denne Kjærlighed? Jeg maa lee, naar jeg tænker paa, at det var Medynk med den store Ulykke, der ramte dig, da du ikke kom paa Comedie engang, da vi Andre vare der."

„Nu, Frederikke! Det, du der siger, beviser bedst, med hvor meget større Sandhed Tante opfattede den lille Begivenhed, som først forskaffede mig hendes Beskyttelse og Godhed; hvorledes hun netop ved denne Anledning opdagede, at jeg var den Fortrykte i vor Faders Huus, og at min Skjæbne var langt uheldigere end din."

„Ja vistnok havde du det ikke godt; men den Historie med Comedien, synes mig dog .... Ja, jeg husker den ikke længere saa ganske."

„Da er den mig saa levende, som om den var hændt igaar. Du kan vist erindre den Forestilling paa Theatret, som i det Dieblik var et af Dagens interessanteste Anliggender, og om hvis Herlighed jeg endogsaa af et Par Skolekammerater havde hørt saameget fortælle, at ingen Forelsket mere kan brænde efter at møde den elskede Gjenstand, end jeg efter den Lyksalighed at faae dette Skuespil at see. Kun et Par Gange i de femten Aar, jeg havde levet, havde jeg været paa Comedie, Noget der forekom mig som Qvintessensen af al menneskelig Nydelse. Hvor slog derfor mit Hjerte, da Fader kom hjem og sagde til dig: „„Imorgen skal vi paa Comedie. Jeg har taget en lille Loge, for at indbyde Tante Cecilie til at følge med, tilligemed nogle Andre, som vi skylde Høflighed."" Jeg havde nærmet mig, og stod med glødende Kinder, haabende paa et gunstigt Ord, da Fader med sit sædvanlige haarde Udtryk sagde: „„Hvad gloer du paa? Du skal ikke med! Det er ikke Noget for en Dreng. Sid du og læs paa dine Lectier til Skolen, det har du bedre af."" — Jeg forsikkrer dig, jeg kan endnu føle den Smerte, som greb mig ved denne Leilighed, den Fortvivlelse, hvormed jeg kastede mig paa Gulvet i mit Kammer og græd, og den Bitterhed, der greb mig, da jeg den følgende Aften kom fra Skolen og som sædvanlig tog Veien forbi Theatret, hvor jeg ligeudenfor Indgangen mødte alle Mine, som gik ind i dette for mig tillukkede Paradiis. Tante, som gik ved Faders Arm, vendte sig for at tale til mig, men Fader drog hende bort med et Slags Hæftighed. Jeg gik da hjem, men formaaede visselig ikke at læse paa mine Lectier; derimod græd jeg mig isøvn."

„Men," sagde Frederikke leende, „den næste Aften, da Tante havde sendt Bud efter dig, da fik du ogsaa Betaling for dine Lidelser."

„Ja det er sandt! et ukjendt Himmerig aabnede sig for mig. En saa kjærlig Modtagelse var mig noget ganske Uvant,

et saadant Hensyn paa hvad der kunde gjøre mig lykkelig, forekom mig som et venligt Mirakel. Alle mine Ønsker laae som udbredte for mig paa det lille Bord, hun havde dækket til mig, med Kager og Frugter, med den velsignede lille Æske, hvori der laae Penge i smaa Pakker til en ny Hat, hvortil jeg høilig trængte, og — kan Nogen tænke sig min Glæde — til to Parterrebilletter, saa jeg næste Dag kunde gaae og see den forønskede Forestilling, og endogsaa indbyde en Skolekammerat til at følge mig. For første Gang udgjød mit sammenkrympede Hjerte sig i Henrykkelse, i Tak og Fortrolighed til et menneskeligt Væsen; for første Gang erfarede jeg, hvad en moderlig Kjærlighed vil sige. Og siden den Tid, hvor megen Trøst og Hjelp, hvor mange gode Tanker og Følelser har jeg ikke hentet i den lille Stue, hvor jeg hver Aften i saa mange Aar fandt mit egenlige Hjem! Da jeg nys sad saa taus, saa lukkede jeg mine Øine for ret at kunne drømme mig tilbage i dette Hjem og see alle dets Details: det chinesiske Chatol med dets forgyldte Landskaber og Blomster, det gammeldags Gulvteppe med de hvide Svaner i de grønne Siv, og fremfor Alt den venlige Skikkelse, hvis store mørkeblaae Øine saa kjærligt fæstede sig paa mine, den endnu smukke Mund, som altid smilende bød mig velkommen. Ak! jeg fatter ikke selv, nu da jeg taler derom, hvordan jeg mangengang i Aar og Dage har kunnet mene, at denne Veninde's Tab var Noget, jeg havde forvundet."

Jeg standsede nu min Talestrøm, men stille i mit Inderste udbrød jeg: „O Tante Cecilie! Aldrig vil jeg finde et Hjerte som dit, men heller aldrig har mit Hjerte hængt ganske ved Nogen, uden ved dig."

Frederikke taug og sukkede. Hun reiste sig og satte Ansigtet tæt til Vindueśruden, som om hun saae efter Nogen; derpaa sagde hun: „Jeg veed ikke, hvorfor vi sidde her i Mørke og forfalde til melancholske Betragtninger."

Hun ringede, forlangte Lys, og trak Vinduesgardinerne sammen med en Bevægelse, som syntes at sige, at hun vilde forhindre sig selv fra at stirre ud paa Gaden. Jeg reiste mig og vilde gaae, men hun holdt mig tilbage og sagde: „Gaa ikke endnu, Anton. Jeg har virkelig Meget paa Hjerte, hvorom jeg vilde tale med dig, og jeg seer dig kun saa lidt."

„Hvorledes det? Jeg kommer her saa omtrent hver Dag."

„Men du bliver kun saa kort hos mig, du har altid travlt."

„Ja Herregud! Naar man skal leve af Manuductioner og Informationer, og dog tillige vil selv studere lidt og ikke reent være aandelig død, saa har man ikke megen Tid til sin Fornøielse."

„Det er netop denne Maade, du lever paa, hvorom jeg gjerne vilde, du skulde tale oprigtigt med mig .... Sæt dig nu rolig hos mig og hør taalmodig paa hvad jeg siger. Fader har idag spiist til Middag her, og da kom vi Tre, han, William og jeg, i en ivrig Samtale om dig. Fader sagde" ....

„Det veed jeg Altsammen, hvad han sagde: at jeg var et Exemplar af en forloren Søn; at han havde kostet Mere paa min Opdragelse, end hans Kaar tillode, men at han ingen Glæde havde af sine Opoffrelser; at han kun med Møie havde endelig faaet mig til at vælge mellem et af de tre Faculteter; at jeg, efter for flere Aar siden at have taget min Embedsexamen, dog ikke søger Præstekald; at jeg har sat de to tusinde Daler, som Tante testamenterede mig, overstyr paa en Udenlandsreise, og paa at anskaffe mig Bøger og andre unyttige Ting; at jeg spilder min Tid med taabelige Grublerier og Studeringer; at jeg har afslaaet en Huuslærerpost, som blev mig tilbuden paa en adelig Herregaard; og mere Saadant, som jeg Altsammen ikke fortryder; thi hvad de utallige Gange omtalte Penge angaaer, saa stod der udtrykkelig i Tantes Testament, at hun efterlod mig denne sin lille Formue, paa det den skulde forskaffe mig nogle af de Ung-

doms-Glæder, opfylde nogle af de uopfyldte Ønsker, som i min hele forbigangne Levetid vare blevne mig nægtede; og kan Nogen fortænke mig i, at jeg ogsaa engang vilde prøve, hvad det er at leve, vilde see mig om i Verden, fri for al den Tvang og Ulyksalighed, som i al min Tid havde trykket mig?"

„Ja ja! det kan jo være rimeligt nok," svarede Frederikke: „men deri har dog Fader Ret, at det er ikke nogen Stilling for dig, der er bekjendt for en dygtig Candidat, at gaae i dit otte og tyvende Aar og leve knapt og usikkert af at give Timer i Skoler, og hjemme at dressere dovne Studenter til Examen."

„Det er vist nok," svarede jeg sagtmodig: „det er ikke nogen misundelsesværdig Stilling i Verden, især naar man ikke har bedre Udsigter i Fremtiden, men jeg føler mig dog fri derved. Faders urimelige Strenghed har fra min første Barndom af indgivet mig en Alt overveiende Tragten efter Frihed og Uafhængighed, saavidt de kunne opnaaes i denne Verden, og jeg vilde hellere blive Brændehugger eller Sjouer end være Huuslærer i en høiadelig Familie, hvor det naadige Herskab i den gratiøse Nedladenhed, som jeg kjender saa godt, undte mig en ydmyg Plads ved sit Bord, paa det Vilkaar at jeg maatte opføre mig som et Slags Domestik, ikke ansee mig som et Lem af Selskabet. Det var ogsaa Noget for mig!"

„Nei saadan vilde da heller ikke alle fornemme Herskaber være."

„Jo allesammen! De ere alle støbte i samme Form, ligesom Tinsoldater."

„Ja ja! jeg veed af Erfarenhed, at i denne Post nytter det ikke at modsige dig. Det er en af dine fixe Ideer. Men saa ufornuftig er den imidlertid, at du ikke selv i dit Hjertes Grund troer paa den, men kun hænger ved den af Trods. Et Nag, som du fra dine Drengeaar bevarer mod de fornemme

uartige Børn, som Fader nødte dig til at omgaaes, er den barnagtige Grund til dit democratiske Sindelag."

Efter nogle Øieblikkes Betænkning sagde jeg: „Nogen Sandhed ligger vistnok i hvad du der sagde. Men seer du! Det gaaer hermed som i mange andre Henseender: den forkeerte Maade hvorpaa Forældre ville vænne deres Børn til Ydmyghed og Eftergivenhed, giver dem netop en vis Stolthed og Trodsighed. Det er sagtens Tilfældet med mig, og saaledes kunde jeg gjøre Rede for Meget i mit Væsen. Erindrer du for Ex., hvorledes Fader engang nødte mig til at gaae og gratulere Nytaar hos hans fornemme Velynder, der, inden han kom saa høit paa Straa, havde staaet Fadder til mig? — Da jeg kom i denne Herres yderste Værelse, blev jeg strax forbløffet; thi der var fuldt af Gratulanter af det Slags, iblandt hvilke jeg ikke gjerne vilde regnes. En Tjener stod og uddeelte Penge til dem. Jeg nævnede mit Navn, og bad om at faae Geheimeraaden itale. Man lod mig vente. Jeg stod i en Krog, inderlig slet tilmode. Endelig kom den mægtige Mand, færdig til at kjøre ud. Tjeneren gjorde ham opmærksom paa min Nærværelse, og heel fortrædelig over at blive opholdt, kom han hurtig hen til mig og sagde: „„Hvad er til Tjeneste, lille Verdal?"" — Med stor Undseelse fremstammede jeg en Hilsen fra min Fader, hans og mit Ønske om et glædeligt Nytaar. Et særeget Smiil spillede om Geheimeraadens Læber. „„Jeg takker,"" sagde han: „„hils din Fader!"" — Han betænkte sig lidt og tilføiede, idet han tog sin Pung frem og udtog en Ducat: „Jeg maa da ligeledes ønske dig et glædeligt Nytaar." Jeg blev yderst skamfuld, jeg vægrede mig ved at modtage Ducaten, men han kastede den i min Hat og idet han sagde: „„vær ingen Nar!"" forlod han mig hurtig, og Tjeneren, som havde hørt vor korte Samtale, loe, og da han havde aabnet og lukket Døren efter sin Herre, kastede han sig i en Stol, og nikkede ad mig, mens jeg med Taarer i Øinene skyndte mig forbi

ham. Da jeg kom hjem, leverede jeg Fader Ducaten; for ingen Priis vilde jeg have beholdt den. Men næste Nytaarsdag! ja den glemmer jeg aldrig! og du sikkert ikke heller; thi da nægtede jeg haardnakket at gaae samme forhadte Gang. Fader trak mig to Gange ind i sit Værelse, og pryglede mig ubarmhjertigt, men jeg gik dog ikke, og det tænker jeg endnu paa med Fornøielse, og med Taknemmelighed seer jeg endnu i Erindringen, hvorledes du græd og skjælvede, hvor bleg du var, og hvorledes du bad for mig. Jeg var kun tretten Aar, men jeg veed vist, at denne i sig selv ubetydelige Begivenhed har en meget stor Deel i min Sky for fornemme Folk, i min Modbydelighed for at supplicere og for i det Hele at komme i Berøring med de høiere Stænder, hvilket netop er en af de Synder, som Fader bebreidede mig."

„Ak, kjære Anton!" sagde min Søster med bløds Stemme: „Du hænger dog altfor stærkt ved Erindringer fra Barndommen og din første Ungdom. Noget Saadant maa dog ikke have en saa stor Betydning for en Mand."

„Min gode Frederikke! En Barnesjæl er Vox: den er blød i en mild Omgivelses Varme, men bliver haard i den kolde Strenghed, og de Indtryk, som da afpræge sig i den, staae fast som hugne i Stenen."

„Men da du sætter saa høi Priis paa Uafhængighed, er det da ikke en reen Inconseqvens, at du ikke vil søge at komme i den rolige og frie Stilling som et Landsby-Præstekald kan skjænke dig? Fader siger" ....

„Ja, Fader er nu i den Illusion, at jeg blot behøver at søge Præstekald, og dertil et godt Kald, for strax at faae det; item at Den, som faaer et Embede, der ernærer ham, er lykkelig, uanseet om hans Stilling tilfredsstiller hans indre høiere Fornødenheder, eller ikke. Jeg vil ikke engang tale om de ydre Ubehageligheder, der give mig et Slags Modbydelighed for en Landsbypræsts Stilling, og som forekomme mig uforenelige med den

Værdighed, der bør omgive ham. Slid i Mark og Eng, deraf opkommende Stridigheder med Tjenestefolk, Dagleiere, ja mangen Gang med Bønderne selv; denne afskyelige Maade, hvorpaa Høitidsofferet i smudsige Mark og Skilling bliver lagt for ham paa det Sted, der bør være ham og Menigheden helligst. Jeg vil ikke tale herom, siger jeg, thi maaskee lader al Sligt sig arrangere. Meget, der i sig selv er hæsligt, kan jo adles ved Dens Personlighed, som forstaaer at tilsløre det Uværdige med sin egen Værdighed. Men det Vigtigste er min egen Følelse af, at jeg ikke er moden til at lære Andre, at jeg selv befinder mig i en Gjæring, som hele vor Tidsalder. I alle Videnskaber er indtraadt en Gjæring: skulde den da ikke være tilstede i den høieste af dem alle? At følge disse Bevægelser, at hengive mig til disse Studier, som Fader kalder unyttige Grublerier, interesserer mig altfor meget, til at jeg kunde finde mig i at fjerne mig fra en nærmere Adgang til deres Kilder, og i en Afkrog paa Landet at skulle lære Andre, hvad der ikke var klart for mig selv."

„Men troer du da, at en saadan Klarhed vil nogensinde blive dig tildeel?"

„Jeg haaber det, jeg stræber derefter. Men maaskee er jeg kommen paa en Vei i Livet, der ikke passer for mig; men hvad passer for mig? Jeg veed det ikke."

„Jeg vilde dog ønske, at du idag havde hørt, hvad Fader sagde. Du vilde da have erfaret, at Kjærlighed til dig ikke er uddød i hans Hjerte. Al sin Stolthed, sagde han, og alt sit Haab havde han sat til sin eneste Søn. Han havde ofte tænkt sig det som det lyseste Øieblik i hans Liv, naar han engang kunde sidde i Kirken, stille i en Krog, og høre dig tale med den Veltalenhed, som Gud har givet dig, kunde see Menigheden fælde Henrykkelses=Taarer ved dine skjønne Ord, og siden høre din Roes fra alles Munde. Disse Ønsker ere jo ret faderlige, og jeg synes ogsaa i min Enfoldighed, at en jævn christelig Moral,

som Enhver uden Studium kan forstaae og tilegne sig, maa være Nok til at tilfredsstille baade Taler og Tilhører."

„Nei, det benægter jeg. Det er ikke Nok i Livets alvorligste Øieblikke, ikke i Angerens, ikke i Dødens Time. Det, som skal finde Indgang hos Andre, maa have begeistret mig selv. Troen maa have slaaet Rod i min Sjæl; og hvorledes skal Den bringe den Tvivlende Trøst, der selv er et Offer for Tvivl?"

Jeg havde ventelig ved denne sidste Replik hævet min Stemme mere end nødvendigt, thi min Svoger, som i samme Øieblik aabnede Døren, tilraabte mig leende et Bravo! Han nærmede sig, rakte mig Haanden og sagde: „Det har du Ret i; i Dette som i Mere. Og da det er reent umuligt for et fornuftigt Menneske, ikke at tvivle paa Det, som intet fornuftigt Menneske kan forstaae, saa er det nobelt af dig, at du hellere vil lade det gaae dig, som det kan, end du vil høre til det sorte Broderskab, der hver Dag vil nøde os til at troe de Ting, hvoraf de selv ikke troe den mindste Tøddel."

„Nu har du Uret," udbrød jeg: „Og det vil du selv sande, du selv vil føle Noget, du nu ikke aner, dersom du blot en eneste Gang vil gaae og høre" ....

„Jeg veed, hvem du mener; spar dine Ord, som jeg vil spare min Gang. Seer du! Det blotte Navn af Theolog formaaer allerede at bibringe dig en Mangel paa Oprigtighed, som du i dette Øieblik viser ved at korse dig over min Tale .... Gjør dig ikke Uleilighed med at modsige mig! Der er ingen Dadel i mine Ord, Verden twinger os Alle til Hykleri. Jeg selv øver den Kunst mangengang."

Uden at oppebie videre Svar, henvendte han sig nu til min Søster og sagde: „Jeg kom blot et Øieblik hjem for at hente Noget; jeg kan ikke blive hjemme iaften, jeg har gjort en Visit hos Majorens og har lovet at komme tilbage og spille et Partie Whist."

„Du er aldrig mere hjemme hos mig nogen Aften," sagde hans Kone sørgmodig.

„Aldrig?" gjentog han leende.

„Nei, i en heel Uge har du ikke været hjemme en eneste Aften."

„Du skyer med en lang Traad. Jeg var hjemme i Søndags. Det er endnu ikke otte Dage siden."

„Ja da var her Fremmede."

„Det er her jo ogsaa iaften! En rask Fyr, en interessant ung Mand, din Broder, som der staaer. Du bliver jo her og drikker Thee hos din Søster, ikke sandt?"

„Jeg skulde rigtignok hjem, men det er det Samme. Jeg bliver med stor Fornøielse, dersom Frederikke vil beholde mig."

„Tak!" raabte min Svoger: „Det er, som jeg siger, du er en brav Karl, og alle din Faders Klager over dig ere det pure Væv. Det, jeg især priser hos dig, det er den fornuftige Brug, du gjorde af din lille Capital. Kun var det Skade, at du blot i et halvt Aar kunde opholde dig i Paris. Ordsproget siger: „„See Neapel, og dø!"" Jeg siger: See Paris, og dø din øvrige Tid af Længsel efter at komme der paany. Men naar man først er bleven Embedsmand og Ægtemand, saa er man en Fange."

Frederikke løftede sine Øine op til ham med et halvt fortørnet, halv veemodigt Blik. Han syntes truffen af det, han slog sin Arm om hende og sagde: „Vær ikke vred! Jeg er vel tilfreds med mit Fangenskab i Hymens Lænke, og tro mig! jo mindre du strammer den, jo fastere binder den mig."

Med disse Ord kyssede han sin Kones Kind, gjorde en hilsende Bevægelse med Haanden til mig og ilede bort.

„Det var atter en Hymne til Friheden," sagde jeg: „den lyder gjennem Alt og allevegne, og denne var heller ikke uden en indre Sandhed."

Frederikke svarede ikke. Jeg mærkede, hun var forstemt, og jeg søgte efter bedste Evne at opmuntre hende, hvilket ogsaa omsider lykkedes. Jeg var desuden saa føielig at give efter for et Ønske, som hun i Samtalens Løb med megen Varme yttrede, det nemlig: at jeg i det mindste een Gang om Ugen skulde besøge vor Fader. Vel indvendte jeg, at han for to Aar siden, strax efter min Hjemkomst fra Udlandet, selv havde befalet mig at forlade hans Huus, og — som han udtrykte sig — seile min egen Sø. Men Frederikke svarede: „Du kan troe, at de Ord har han tidt fortrudt, naar han, som nu, sidder den hele Aften allene uden anden Adspredelse end hans gamle Huusjomfrues Snak, ledsaget af hendes snurrende Rok."

Hun sagde Dette med en saa veemodig Klang i sin Stemme, at denne Stemme og dette Billede af min Faders huuslige Tilværelse aflokkede mig det Forsæt og det Løfte, hun krævede, uagtet jeg vidste, at vore Samtaler intet Vederqvægende vilde bringe for Nogen af os.

Og denne Overbeviisning styrkedes desværre næste Dag, da jeg om Aftenen indfandt mig hos ham. Ved min Indtrædelse maatte jeg strax tænke paa min Søsters Ord. Ved et eneste Tællelys sad Fader ved et Bord og lagde Kort op, et Spil, der medrette bærer Navn af „grande patience." Huusholdersken sad i en dunkel Krog og spandt paa sin høirøstede Rok. Fader saae op og ned ad mig med en forundret Mine, sagde: „Godaften! Er du der?" og gav sig strax igjen ifærd med sine Kort. Jeg taug og saae med tilsyneladende Interesse paa hans Spil, til det endelig var ude, hvorpaa jeg, ifølge de gode Forsætter, hvormed jeg var kommen, begyndte efter bedste Evne at lede Samtalen hen paa forskjellige Materier, der pleiede at more ham; men ligesom alle Veie gaae til Rom, saa gik ogsaa vor Conversation til det gamle, uudtømmelige Emne: Registret over mine Daarligheder. Jeg hørte taalmodig derpaa, uden at prøve paa

at modsige ham. Jeg havde et Par Gange i de senere Aar forgjæves stræbt at forklare ham mine Tanker, og kun derved fremkaldt en ubehagelig Scene, hvorover jeg saa meget mere ærgrede mig, som jeg havde tvunget mig selv til at begynde Samtalen; thi jeg havde lige siden min Barndom havt den Overbeviisning, at ingen Explication var tænkelig mellem min Fader og mig, og jeg troer, at denne Overbeviisning er den stærkeste Skillevæg mellem to Mennesker, Det, som allermeest fjerner dem fra hinanden. Som sagt, jeg modtog uden Modsigelse hans Skjænd og Bebreidelser. En Følelse af Medlidenhed med hans triste Eensomhed forenede sig med den Kjedsommelighed, som de evig samme Formaninger forvoldte mig. Men nu kom Huusholdersken, der nogle Øieblikke havde forladt Værelset, dækkede Bordet foran ham, satte en halv Flaske Viin og et Glas for ham tilligemed et lille Fad, af hvilket hun med en selvtilfreds Mine løftede Laaget, idet hun sagde: „Hvad siger De om Det?“ Fader bøiede sig over den dampende Ret og udbrød fornøiet: „Ei, ei! Det maa jeg lide.“ Derpaa vendte han sig til mig og sagde: „Saa grumme rart har jeg det nu i mit Huus; saa gode Dage, som nu, har jeg aldrig havt. Jeg kunde leve paa min gamle Alder som en Prinds, naar jeg bare ikke havde den Sorg og Ærgrelse, som du forvolder mig ved at gaae og drive og blive til Ingenting, istedenfor at gjøre mig Ære og Glæde.“ Den første Deel af denne Tale trøstede mig aldeles hvad den sidste angik, og for ikke at forstyrre ham hans Aftens Nydelse med min Nærværelse, anbefalede jeg mig som snarest. Huusholdersken aabnede Gadedøren for mig og lukkede den efter mig, og den velbekjendte Lyd af denne Dør, som i lang Tid ikke havde aabnet sig for mig, vækkede i en saa forunderlig Grad de gamle Erindringer, at jeg flere Minuter blev staaende paa Gaden og betragtede Huset op og ned, dette mit gamle Hjem, der forekom mig som det Buur, den frigivne Fugl ugjerne betræder, om den

ogsaa kan see, at Døren staaer aaben. I hiint Hjørne var mit lille Kammer; hvor levende randt de mig i Minde, de mange Nætter, hvori jeg var gaaet græbende tilsengs, de tidlige Morgener, da jeg med Taarer havde vædet mit Leie, inden jeg forlod det, min Hjertebanken naar jeg hørte denne Gadedør aabnes, og vidste, at det var Fader der kom hjem, og mit lettede Sind, naar jeg hørte den lukkes efter ham! Tiltrods for Frederikkes fornuftige Bemærkninger om min altfor store Hængen ved Barndoms-Indtryk, kunde jeg dog ikke aflade at begræde, at denne uskyldige Tid af Livet, da Glæden er at faae for saa godt Kjøb, var bleven tabt og forbærvet for mig. Jeg ønskede, at det stod i min Magt ret at glæde de Børn, som jeg underviste i Skolen, jeg ønskede at kunne erstatte den hele Børneverden de Savn, hvorunder jeg havde sukket.

Jeg skyndte mig nu hjem og betraadte med en glad Følelse mit simple, fattige Logis i den snevre Gade, tændte min Arbeidslampe og min Tobakspibe og følte mig lykkelig ved Følelsen af den Fred og Frihed, som Ingen her havde Ret til at forstyrre. Min gode Stemning blev end mere forhøiet, da min Vertinde bragte mig et Brev, som var kommet til mig. Det var fra en gammel Ven og Reisekammerat, der nu var bosat som Læge i en af Sjællands skjønnest beliggende Kjøbstæder. Brevet var lystigt og venligt. Han fortalte mig om sin behagelige huuslige Stilling, og indbød mig til at besøge ham, inden Sommeren ganske forlod os. En stor Lyst overkom mig til at følge den hjertelige Indbydelse. Veiret var igjen blevet godt, der var endnu en Ugestid tilbage af Skole- og Universitets-Ferien, og tillige saa Meget af min tarvelige Kassebeholdning, at jeg med Oeconomie kunde udrede min lille Reises Omkostninger. Med et særdeles let Sind gav jeg mig strax ifærd med at pakke min Randsel, for næste Morgen at kunne tiltræde min Vandring.

Inden jeg endnu havde naaet Byens Port, var jeg saa

heldig at træffe en Vogn, i hvilken jeg tilbagelagde de første og kjedsommeligste Mile, og tidlig paa Eftermiddagen naaede jeg et Vertshuus, hvor min Kudsk hørte hjemme. Den øvrige Deel af Veien havde jeg besluttet at gaae tilfods. Jeg lod mig give et tarveligt Middagsmaaltid, og havde netop endt dette, da jeg udenfor Vinduet, som var nær ved Jorden, blev opmærksom paa, at en Herre, som jeg nys havde seet ankomme til Hest, satte sit Ansigt lige til Ruden og saae ind i Stuen. Han nikkede smilende til mig, og inden jeg kunde besinde mig paa at gjenkjende ham, kom han allerede ind ad Døren. Han gik med hurtige Skridt hen til mig, rakte mig Haanden og raabte: „Hvad Pokker! Anton Verdal! kjender du ikke din gamle Ven og Legekammerat, Ferdinand Rochlin?"

„Er det Dem, Grev Rochlin?" udbrød jeg med en vis Forlegenhed.

„Aa Greve hist og Greve her!" sagde han godmodig: „Jeg troer, Gud forlade mig, at du ikke vil kjendes ved mig. Hvad Fanden skal det betyde, at du siger De til din gamle Dusbroder? Maaskee du endnu bærer Nag til mig fra vore Drengeaar, fordi jeg var uartig og løgnagtig og skaffede dig Fortræd? Men du kan troe, at mine Nykker ere for længe siden forgaaet mig. Vi adelige Mamasønner opvore i Uvidenhed og Uvornhed, vi blive overladte til en Hovmester, der ikke faaer Lov til at ave os; men naar Hovmesteren er afskediget og Mama bliver Hovmesterinde, saa forgaaer det vilde Mod os, saa lære vi at lystre, og naar vi dernæst komme lidt ud iblandt Andre, og de rynke paa Næsen ad os for vor Uvidenheds Skyld, saa gaae vi i os selv som den forlorne Søn. Derfor lad det være godt, og — jeg sværger dig til! jeg blev uhyre glad over at see dig. Jeg kjendte dig strax igjen, skjøndt det er ti Aar idetmindste, siden jeg saae dig sidst."

Hans venlige Aabenhjertighed overvandt ganske min kolde

Stivhed, og det varede ikke længe, førend vi sad i en fornøielig Passiar ved en Flaske Rhinskviin, som han hentede af et Slags Tornister, som han havde bag i Sadelen paa sin Hest. „Denne Flaske Viin," sagde han, „har min Mama givet mig med paa Veien, med udtrykkeligt Forbud mod at drikke den urimelig dyre Viin i de Vertshuse, jeg kom til paa min Vei. Jeg kan forresten ikke lide, at hun giver sig af med at styre min Handel og Vandel, nu da jeg har fyldt mine shv og tyve Aar; og derfor har jeg ogsaa paa Udreisen drukket Viin paa Vertshusene, men nu paa Hjemveien vil jeg dele denne Flaske med en god Ven, thi Vinen er god, det veed jeg."

Han fortalte mig nu, at han reiste til Fredensborg, hvor hans Moder boede, og at han kom fra et Besøg paa en Herregaard, der laae i Nærheden af den Kjøbstad, som var Maalet for min Reise. Da jeg lykønskede ham med at have sit Hjem paa et saa deiligt Sted som Fredensborg, svarede han: „Ja, da veed Vorherre bedst, med hvor lidt fornøiet Sind jeg reiser derhen iaften. Jeg kommer, Gud bedre det, saa slukøret som en vaad Hund, og jeg vil ogsaa faae en Modtagelse som en Hund i et Spil Kegler. Til en gammel Ven, som dig, kan jeg gjerne fortælle det Hele. Seer du! Denne Herregaard, Lønsborg, hvorfra jeg kommer, tilhører Baron Valkrone, hvis Frue er min Moders Søster; og fra jeg var en lille Dreng, er det altid blevet mig sagt, at jeg var den nærmeste Arving til Lønsborg, der er et meget godt, stort Gods med mange Herligheder. Min Onkels havde ingen Børn, og heller ingen Paarørende, der vare nærmere end jeg. Min Moder og min Tante vare saa forenede, som Søstre kunne være, ja det lod næsten, som om min Moder havde et Slags Herredømme over Søsteren. Jeg kom tidt til Lønsborg og hørte mangengang Moder tale til Tante, som om der ingen Tvivl var om, at jeg i Tiden skulde være Herre paa Godset. Jeg er ogsaa bleven opdragen i denne Forudsætning.

I flere Aar har jeg opholdt mig hos Forpagter Thoring paa det store Gods Vilholdt. Thoring er en dygtig Mand, der har oplært mig i alle Dele, saa Landbruget forstaaer jeg; det er, Gud bedre det, det Eneste, jeg forstaaer og duer til, og dernæst kan jeg prægtig omgaaes Bønderne og er godt liidt iblandt det Slags Folk; saa det er jo intet Under, at jeg har hængt mit Hjerte ved det Haab, at Lønsborg skulde blive mit, og saameget mere magtpaaliggende var og er den Sag for mig, som min Moders og mine Kaar jo ere temmelig knappe; og hvad ikke hendes ere, saa ere da mine; thi hun er meget paaholdende imod mig, og jeg har hjertelig længtes efter at blive min egen Herre."

„Naa! ere disse gode Udsigter da tilintetgjorte?"

„Ja nu skal du bare høre, hvordan Menneskene ere. Det kan nu være omtrent en sex Aar siden, saa reiste min Onkel og Tante til Jylland, og da de kom igjen, havde de et tolvaars Pigebarn med. De sagde, det var et fattigt Barn, som de hændelsesviis havde truffet paa, men det var mageløst hvad de gjorde af hende, især min Onkel. Tilforn bleve de paa Godset baade Sommer og Vinter, men siden de fik hende, have de hvert Aar boet den halve Tid i Kjøbenhavn, paa det hun ret kunde blive dreven i alle mulige Kunster og Videnskaber, og i alle Maader holdt de hende som en Prindsesse. Ja det er gaaet saa vidt, at han har adopteret hende som sit eget Barn og ladet hende antage sit Navn, og for to Aar siden, saasnart hun var confirmeret, lod han hende præsentere ved Hoffet, hvor man fortalte, at hun havde gjort megen Lykke, og derover var Onkel da ikke lidt stolt."

„Men," indvendte jeg smilende: „Skulde det da ikke være tænkeligt, at hun virkelig var hans eget Barn?"

„Jo gu er hun saa! og hvad Mere er, hun er ogsaa Tantes Datter. Moder har betroet mig hele Historien. Da Baron Valkrone i yngre Dage friede til sin nuværende Kone, vilde hen-

des Fader, min salig Bedstefader, paa ingen Maade give sit Samtykke til deres Forening, fordi han og Baronens Forældre var dødelige Uvenner. De to Kjærestefolk kom derfor hemmelig sammen ved Nattetider i et Lysthuus i Haven, og som det gaaer i denne syndige Verden .... Frøkenen fik ved en Gouvernantes Hjelp Lov til at gjøre en Reise med denne Mamsel til Jylland, og det Hele blev skjult, og ikke engang min Moder, som er ældre og som dengang var gift, har nogensinde turdet lade Søsteren mærke, at hun var vidende om denne Hemmelighed. Først flere Aar efter, da Baronens Fader var død, gav min Bedstefader sit Samtykke, men først da han døde for en fer Aar siden, vovede Onkel og Tante at hente deres hemmelige Datter."

„Men at de tog deres Barn til sig, deri handlede de jo meget rigtigt og naturligt."

„Aa ja! Det har jeg ogsaa tidt nok sagt Mama, men jeg tænkte nu altid: Det er jo billigt og rimeligt, at der bliver fastsat en Sum, en Medgift, eller hvad de kalde en Apanage, som skal udbetales min Cousine, men det hele Gods! .... det kunde jeg dog aldrig formode! Hvad skal et Fruentimmer gjøre med et Gods? Hvad forstaaer hun at bestyre det?"

„Naa! skal hun da have det?"

„Ja min Salighed skal hun have det! Tænk engang! I forrige Uge hører min Moder en Fugl synge om, at min Onkel allerede for længe siden skulde have gjort Testament, og saa skriver hun da til sin Søster og sender mig selv til Lønsborg med Brevet. Jeg syntes nok, at den onde Samvittighed stod malet paa Tantes Ansigt, medens hun læste Brevet, og to Dage efter kaldte hun mig ind i Eenrum og sagde til mig, idet hun klappede mig paa Kinden: „„Min gode Ferdinand! jeg har altid elsket dig som en Søn, og veed at du har det bedste Hjerte, og derfor vil jeg helst sende mundtligt Svar med dig paa din Moders Brev. Det er sandt nok, at min Mand og jeg have opsat vort

Testament og faaet det kongelig confirmeret. Jeg havde saa gjerne villet betænke dig ved denne Leilighed, men jeg har ikke kunnet modsætte mig min Mands bestemte Villie, at Alt, hvad vi eie, efter vor Død skal tilfalde vor Julie. Formuen, som egenlig kun bestaaer i dette Gods, er jo medrette min Mands; jeg har jo slet Intet bragt ham, saa jeg turde ikke være ham imod. Men jeg vil sige dig, hvad jeg har udtænkt: See at vinde vor Julie. Du er jo et smukt ungt Menneske, hun er en ung, uskyldig Pige. Det vil sikkert lykkes dig at behage hende, og hvad jeg kan gjøre til dette Ønskes Opfyldelse det skal vist ikke mangle.""

„Men," afbrød jeg ham: „den Plan behager dig vel ikke?"

„Aa jo saamænd! jeg kan forsaavidt ikke have Noget imod den. Pigen er meget smuk, der er ikke Noget at udsætte paa hende, men Gud skal vide, hvorban jeg skulde komme ud af at frie til hende. Hun er saa fiin og fornem, hun generer mig over al Maade, og hun tager mig ikke med sin gode Villie, det kan jeg nok mærke."

„Nu, saa Gud bevare dig fra at faae hendes Ja!"

„Det er sandt nok, men det er ogsaa tungt, ingen Udsigt at have for sin Fremtid."

„Hør, veed du hvad! Derfor kan man leve ganske fornøiet. See dig i Speil paa mig! Jeg veed ikke eller kan begribe, hvad Andet der kan blive af mig end en stakkels Timelærer, men jeg lader hver Dag have sin egen Plage."

„Ja, I lærde Folk I komme altid seent eller tidligt paa nogenledes grøn Ovist."

„Nei omvendt, kjære Ven! I Adelsmænd med jeres Connexioner I komme altid frem paa en eller anden Maade."

„Jo vist! Nei, de Tider er forbi, og en Landmand uden Penge er som en Plov uden Jern."

„Jeg har dog den Anelse, at naar vi sees igjen, er du paa grønnere Qvist end jeg.“

„Naa ja, Tak skal du have! Det var gode Ord. Men nu er det bedst, at jeg skynder mig hjem til min Mama. Hun faaer da en polsk Besvimelse, naar hun hører mine Nyheder.“

Vi toge nu en venlig Afsked med hinanden. Han gik i Stalden efter sin Hest, jeg tog min Randsel paa Ryggen og fulgte med ham ud gjennem Gaarden. Han vendte sig endnu engang og sagde: „Dersom du møder en guul Reisekarreet med lysebruunt Livrée paa Kudsk og Tjener, saa er det min nys omtalte Familie fra Lønsborg, som sidder i Vognen. De reise iaften til en Herregaard her i Nærheden, og derfra imorgen til Kjøbenhavn for at besee en Bolig, som min Onkel vil leie til Vinteren.“ —

Dette Møde havde sat mig i en behagelig Stemning. Det har altid noget Velgjørende at finde en venlig Modtagelse der, hvor man ikke havde ventet den, — og ikke engang havt Ret til at vente den, sagde en indre Stemme, thi jeg maatte med Skamfuldhed tilstaae for mig selv, at jeg havde næret en Bitterhed i min Sjæl mod denne mine Drengeaars Omgangsven, formedelst de barnagtige Forurettelser, som han havde tilføiet mig. Hvo kunde vel ogsaa have forestillet sig, sagde jeg ved mig selv, at det simple, godmodige Menneske, som nys stod for mig, var den forkjælede, hovmodige, adelige Dreng, af hvem jeg maatte taale saa Meget, og hvis Stilling syntes mig saa misundelsesværdig fremfor min? Nu vilde jeg i mine ringe Kaar ikke bytte med ham. Afhængig af en herskesyg og nærig Moder, skibbruden i sine Planer for Livet, truet med et Ægteskab, der rimeligviis vil gjøre ham ulykkelig, er han langt mindre lykkelig end jeg. Jeg vandrer her i Guds frie Natur, selv fri og uden Frygt for en ubehagelig Aften, naar jeg naaer min Reises Maal, hvor

en kjær Ven og hans elskværdige lille Familie vilde modtage mig med venlige Ansigter og pleie den trætte Vandrer.

Efterhaanden som jeg gik, blev Egnen skjønnere, og Veien blev lettere formedelst Aftenens Kjølighed. Det var en deilig Aften, en Stilhed og Klarhed, en paradisisk Fred var udbredt over hele Naturen. Solen gik ned og farvede Træerne i Skoven med et rødt, glimrende Skjær, der udbredte sig over alle Gjenstande; og de hvide Faar og Lam, som laae i Græsset, fik derved et saa skinnende Anstrøg, at de erindrede om de purpurfarvede, Phøbus helligede Hjorde, som de gamle Myther omtale. Chor af Fugle sang og qviddrede i travl Beskjæftigelse med at forsørge deres Rede, og over mit Hoved fløi en Skare af Storke, som lærte deres unge Afkom den skjønne Kunst at flyve. Enkelte Stjerner kom frem paa Himlen, endnu indhyllede i et tyndt Slør, og skottede til Jorden som hvidklædte Jomfruer, der titte ind i Dandsesalen, længselfulde efter at Dandsen skal begynde. Fra et eenligt beliggende Huus steg Røgen op i den klare Luft, og indenfor den aabne Dør saae man en lystig Ild brænde paa Skorstenen, om hvilken nogle Piger syslede, medens de af og til saae ud ad Døren og med høi Røst raabte et muntert Godaften til en Flok Karle, som med Leerne paa Nakken nærmede sig Huset. En net Malkepige, med sin blanke Spand paa Hovedet og sit Strikketøi mellem Hænderne, gik mig forbi og hilste mig med et venligt „Guds Fred!“ Og denne Fred syntes virkelig at omsvæve mig. Man maa, som jeg, have tilbragt sin Sommer mellem Byens Mure og boet i et snevert Logis i en smal Gade, for ret at skjønne paa en landlig Aftenvandring i en Egn som den, hvori jeg befandt mig. Det forekom mig, som om jeg aandede Liv og Helbred med hvert Aandedræt, og jeg tænkte, at Sygdom og Død i denne Aften ikke kunde overfalde noget Menneske.

Det begyndte at mørknes; jeg var imidlertid kommen ud

fra Skoven, og kom til en Korsvei, hvor jeg nogle Oieblikke stod stille, betænkende mig paa, hvilken af disse Veie jeg burde vælge for hurtigst at naae min Reises Maal. Jeg troede allerede at skimte Kirketaarnet i Byen, hvortil jeg stundede, da jeg pludselig saaé en qvindelig Skikkelse komme ilende ad en af de Veie, hvorved jeg stod. Hun løb med en saadan Fart, som om hun blev forfulgt af Røvere. I den Tanke, at hun maaskee trængte til Hjelp, gik jeg hende imøde, og bemærkede, tiltrods for vor gjensidige Ilen, at det var en ung, elegant klædt Dame, hvis hele Udseende bar Præget af en stor Forfærdelse. Hun var dødbleg, hun havde hverken Hat eller Slør, en kort Silkepels fløi opløst efter hende som et Seil, hendes smaa Fødder foer over den knudrede Vei uden at føle dens skarpe Forhøininger. Hun standsede et Par Skridt fra mig og sagde aandeløs: „Man siger, at der skal findes et Huus paa denne Vei."

Jeg saae mig om, og opdagede et Huus paa Marken, som jeg ikke før havde bemærket.

„Ønsker De," svarede jeg, „at jeg skal ledsage Dem derhen?"

„Ja jeg takker Dem. Jeg haaber, at Folkene der ikke ville nægte at modtage en syg Mand."

Vi vare allerede paa Veien til Huset i det stærkeste Løb, vi formaaede, og imidlertid sagde hun: „Det er min Fader, der pludselig er bleven syg. O Gud! han har faaet et Krampetilfælde. Vor Vogn holder der henne paa Landeveien, han kan umulig kjøre længere. Min stakkels Moder er ene hos ham."

„Men," indvendte jeg, „var det ikke bedre at kjøre til Byen, som neppe er en Fjerdingvei herfra, og hvor Lægen" ....

Hun afbrød mig: „Ja, vor Læge Doctor Lander! Der er alt Bud efter ham, Tjeneren har spændt den ene Hest fra Vognen og er redet efter Doctoren. Fader maa nødvendigt have et andet Leie end i Vognen; han kan ikke kjøre en Fjerdingvei." —

Jeg løb nu hurtigere end hun, naaede Huset, udrettede hen-

des Ærinde, og mødte den unge Pige ved Husets Dør med den Besked, hun ønskede. Hun gik ind i det meget fattige Huus for at træffe de nødvendigste Anstalter, medens jeg, efter et Par Ords Aftale imellem os, ilede til Vognen, som jeg, trods den tiltagende Skumring, saae holde lidt derfra paa Landeveien. Den havde været forspændt med fire Heste; Kudsken stod og holdt de to endnu forspændte med den ene Haand, og den tredie fraspændte med den anden, Altsammen med Møie, da de vælige Dyr, især den løse Hest, ikke vilde være rolige. Jeg nærmede mig Vogndøren og saae inde i Vognen en Mand liggende halv paa Sædet, halv i Bunden af Vognen, og en Dame knælende ved ham og anstrengende sig for at holde ham iveiret. Hun syntes næsten ligesaa bevidstløs som han, og svarede slet ikke paa min Tiltale. Jeg henvendte mig til Kudsken, som strax steg op paa sit Sæde, og medens jeg satte mig i Spidsen for det førgelige Tog og ledede den løse Hest ved Tøilen, naaede vi endelig det omtalte Bondehuus, hvor den unge Pige havde beredet et Leie, saa taaleligt som det var at faae i den usle Bolig. Med Kudskens Hjelp fik jeg den Syge baaren ind og lagt paa Sengen, medens hans Datter imidlertid var ilet ud til Vognen, og havde hentet Puder og Kapper, som hun omhyggelig ordnede omkring ham. Manden syntes at ligge i det sidste Aandedræt. Faa Minuter efter vor Ankomst kom Læge Lander, netop den Ven, til hvis Huus min Reise gik, og som med Forundring traf mig i denne Omgivelse. Han rystede bedrøvet paa Hovedet, da han saae den Syge, og anvendte med stor Iver adskillige Midler; men efter faa Øieblikkes Forløb vendte han sig om til os Andre, som stode om Sengen, og sagde med dæmpet Stemme: „Det er forbi." Den ældre Dame udstødte et Skrig og faldt afmægtig om i en Stol henne ved Bordet. Lander gik hen til hende for at yde hende sin Hjelp. Den unge Pige satte sig sagte ved Sengen og skjulte sit Ansigt i den Pude, hvorpaa Fa-

derens blege Hoved hvilede. Dog forblev hun kun et Øieblik i denne Stilling, men det syntes, at hun samlede al sin Kraft, for at rive sig løs fra den Døde og yde den Levende sin Bistand. Hun nærmede sig Moderen, der var kommen sig af sin Besvimelse og sad taus ved Landers Side. Datteren kyssede hendes Haand og talte sagte til hende; men hun skjød hende venlig fra sig og gjorde Tegn med Haanden, at hun skulde fjerne sig. Lægen reiste sig, og efter at have leveret den unge Dame en Medicinflaske og underrettet hende om den svage Moders nærmere Behandling, undskyldte han sig for at blive længere tilstede, da en anden Patient i Omegnen ventede ham. Han tog mig tilside, spurgte mig kortelig om Grunden til min Nærværelse her, og underrettede mig om, hvad jeg allerede havde gjættet: at den Familie, hvis Bekjendtskab jeg paa en saa uventet og sørgelig Maade havde gjort, var den samme som Ferdinand Kochlin havde omtalt, og hvis Møde han havde spaaet mig. Efter at Lander endnu engang havde nærmet sig Sengen og forvisset sig fuldkommen om, at ingen Livsgnist var tilbage hos Den, som hvilede der, bad han mig i de venligste Udtryk at følge med sig, og ikke svigte det Forsæt, hvormed jeg havde begivet mig paa Reisen. Da den unge Julie Valkrone hørte Dette, vendte hun sig hurtig til ham, og sagde ængstelig: „Ak Hr. Doctor! De pleier at være saa god. Kan De nænne at berøve os denne Herre, der har viist os saa megen Deeltagelse, og lade os stakkels Fruentimmer sidde her forladte?“ Lander undskyldte sig i de høfligste Udtryk, og jeg blev naturligviis, efter at have lovet min bortilende Ven, at jeg næste Dag skulde indtræffe hos ham.

Herregaarden Lønsborg, hvortil man nu vilde vende tilbage, laae en Miil fra det Sted, hvor vi befandt os. Julie, der forgjæves havde udbedet sig sin Moders Befalinger, sendte Tjeneren til en Godset underliggende Gaard, der var nærmere ved vort Opholdssted, for der at skaffe Midler til at transportere Liget

herfra. Denne Beforbring udeblev imidlertid et Par Timers Tid, og Ingen kan forestille sig det Uhyggelige og Sørgelige ved disse sig henslæbende Timer. I den mørke, fugtige Bondestue stod endnu en anden Seng tæt op til den, hvorpaa den Døde laae; og i denne anden Seng havde Husets Ægtepar taget Hvile tilligemed to Børn, af hvilke den Ene af og til skreg uden at forstyrre Forældrene i deres snorkende Søvn. Paa Bordet stod en osende Tællepraas, som jeg hvert Øieblik maatte pudse for at opholde dens udgaaende Liv. Omkring dette Lys og omkring os Alle sværmede Fluer i Tusindviis. Hele Atmosphæren var som forpestet, intet Vindue var til at aabne, og ingen Læbskedraabe at hente uden af en Portion muddret Vand, som i et Tinkruus stod paa Bordet. Ved dette sad endnu den ulykkelige Enke, ganske stille og taus, et Sorgens Billede. Ved hendes Besvimelse var hendes Hovedbedækning falden af, hendes opløste, dunkle, med Graat indsprængte Haar hængte uordenlig ned over hendes Hoved, som hun bestandig rokkende bevægede frem og tilbage, medens hendes Øine vare ufravendt fæstede paa Gulvet, og hendes Hænder sammenknugede hvilede i Skjødet. Julie havde paany taget Plads ved Sengen. Ogsaa hun sad fuldkommen taus og ubevægelig; heldende sig over den døde Fader, med den ene Haand hvilende paa hans Arm, saae hun ud som en kjærlig Engel, der venter sine Søstres Komme, for med dem at bære den befriede Sjæl til Himlen. Et Tørklæde, som hun havde kastet over Hovedet for at beskytte sig mod Fluerne, fuldendte Illusionen, der gjorde hende til en eventyrlig Figur for min Phantasie, der var nær ved en forvirret, drømmende Tilstand. Der var noget saa Rædsomt i denne lydløse Smerte uden Ord og uden Taarer, i denne Stilhed, hvor kun det melancholske Perpendikelslag af et Nürnberger-Uhr paa Væggen, de Sovendes ubehagelige Snorken og Fluernes endnu værre Summen var det Eneste, der naaede Øret. Jeg havde sat mig nær Sengen, jeg

søgte at samle mine Tanker og nærmere at betragte de Personer, hos hvilke jeg befandt mig, — Noget, hvortil jeg hidtil ikke havde havt Tid eller Samling. At Julie var deilig, havde jeg vel seet, uden dog videre at reflectere derover. Nu beskuede jeg med fuld Bevidsthed dette Ansigt, hvor endnu Barndommens bløde og friske Yndighed forenede sig med et Udtryk af Forstand og en vis Holdning, der syntes at være over hendes Aar, thi hun lod til at være saa ung, at hun først nylig var traadt over Barndommens Grændse. Jeg betragtede den aldeles sønderknuste Moder. Hendes Træk og hele Figur viste umiskjendelige Spor af en Skjønhed, som ikke Alder, men Sygelighed og muligviis Kummer eller et melancholsk Temperament havde bragt til at falme før Tiden. Jeg betragtede Liget, hvis Physionomie allerede havde antaget den milde Ro, som ofte smiler til os fra den Dødes Ansigt. Det var en midaldrende Mand, stærkt bygget, med ædle, regelmæssige Træk. Alt, hvad Rochlin havde fortalt mig, fik nu først Betydning for mig, og med Veemod forestilte jeg mig, hvad den skjønne, hidtil saa lykkelige Datter havde tabt i denne Fader.

Endelig kom Tjeneren tilbage med et Par Bønder og en Vogn til deri at transportere Liget. De skikkelige Landmænd fældte ærlige Taarer ved Synet af deres tabte Herremand. De redte ham et blødt Leie af friskt Hø i deres Vogn. Jeg hjalp dem ved denne Forretning, og selv Julie stod oppe i Vognen og bredte Kapper og Puder over det duftende Hø. Idet nu Mændene tilligemed Kudsken og Tjeneren vilde løfte det temmelig svære Lig op paa dette Leie, hændte det sig, at ved et uforsætligt Tryk paa den Dødes Vestelomme kom det deri liggende Uhr til at repetere og slog netop Tolv. Denne i sig selv intetsigende Omstændighed gjorde et besynderligt Indtryk paa os Alle. Selv Bønderne syntes ubevidst at føle det Betydningsfulde i dette Midnatslag, denne Tidens sidste Afsked til Den, som forlod den.

Julie, som stod paa et af Vognhjulene, tog Uhret sagte fra dets Plads, og idet hun steg ned paa Jorden, trykkede hun det til sin Mund, gjemte det paa sit Bryst, og nu brast hun i saa hæftig Graad, at hun ganske som opløst sank ned paa en Steen ved Huset, hvor hun blev siddende og lod sine Taarer frit Løb. Jeg følte mig lettet ved at see hende græde, og bange for at forstyrre den velgjørende Natur, stillede jeg mig op til Huset, hvor jeg stod skjult, medens Vognen sagte satte sig i Bevægelse, fulgt af Tjeneren og de to Bondemænd, til hvilke endnu flere tililende Landfolk havde sluttet sig. Da Julie omsider reiste sig og gik ind i Huset, fulgte jeg efter, og snart vare vi tilligemed Moderen i Reisevognen og paa Veien til Lønsborg. Da vi kjørte forbi den ovenomtalte Vogn, der kjørte Fod for Fod, saae Julie og jeg ud efter den og gjorde tause Tegn til hinanden, hvorpaa vi bøiede os fremad for at skjule dette Syn for Baronessen, der sad paa den modsatte Side af det sørgelige Tog. Denne lille Forstaaelse imellem den yndige Pige og mig satte mig i en saa behagelig Stemning, at jeg, saaledes som Omstændighederne her vare, næsten skammede mig over den. Vi rullede snart ind ad Porten paa den prægtige Bygning, i hvis Vestibule flere Tjenestefolk kom os imøde, forfærdede og bedrøvede over det Sørgebudskab, som allerede havde naaet dem. Vi gik op i en Sal, hvor Fruen, der lod til at have vundet lidt Fatning, vendte sig til mig, og i de første Ord, jeg hørte af hendes Mund, takkede mig for min Deeltagelse i hendes og hendes Datters Ulykke, bød mig velkommen i sit Huus, og spurgte om mit Navn og min Stand. Inden jeg kunde svare, faldt Julie hende ind i Talen og sagde: „Det er jo Hr. Verdal, en udmærket theologisk Videnskabsmand, det har vi jo hørt af Doctor Lander som er hans Ven. Har du glemt det, kjære Moder?“ — Saa smukt som Julie end udsmykkede min ringe academiske Titel, saa forekom det mig dog, som om Baronessen blev lidt betænkelig ved at

erfare, at den nye Huusven ikke var høiere paa Straa. Hun hilsede mig og forlod Værelset, idet hun bød Julie at følge hende. Denne kaldte dog først paa et Par Tjenestefolk, og befalede en Tjener at føre mig til det mig bestemte Værelse og at opvarte mig. Derpaa nærmede hun sig til mig, rakte mig den lille varme Haand, takkede mig i de forbindtligste Udtryk, og bad mig, ikke for tidlig paa Morgenen at opfylde mit Løfte til Lander, men først unde hende den Trøst at see mig, inden jeg tog bort. „Det er en Trøst," sagde hun, „at see Dem, som have deelt Ulykken med os, medens derimod ethvert nyt Ansigt ligesom forskrækker os i vor første Smerte," og ved disse Ord traadte Taarerne paany i hendes smukke forgrædte Øine. „De maa trænge til Ro," tilføiede hun, „efter al den Urolighed, De for vor Skyld har udstaaet. Gid De maa sove sødt!" Herpaa sagde hun mig Godnat, og en Tjener førte mig op i to pragtfulde Værelser og bragte mig Forfriskninger af en langt mere luxuriøs Beskaffenhed, end jeg var vant til.

Saa høiligen som jeg end trængte til Hvile, saa kunde jeg dog ikke sove. Den foregaaende Dags paa eengang dunkle og brogede Billeder fremstillede sig altfor levende for min Sjæl. Det var henimod Morgenen, at jeg hørte den ominøse Vogn ankomme. Jeg kunde, tiltrods for min Træthed, ikke overtale mig til at blive liggende, da jeg bemærkede, at man gik op og ned i Huset, og jeg gjennem denne Uro troede at høre Julies Stemme. Jeg aabnede sagte den yderste Dør, som gik ud til en Gang, hvorfra man over Trappegelænderet kunde see ned til Etagen neden under. Jeg saae Folkene bære Baronens Lig op, indhyllet i Kapper, og saae Julie i en Morgen-Negligee aabne dem Dørene og med sagte Stemme tale til de Omkringstaaende.

Da jeg om Formiddagen efter Aftale indfandt mig i Havesalen og lod mig melde hos hende, kom hun strax ind til mig i samme Dragt, hvori jeg havde seet hende ved Morgengry. Jeg

indsaae, at hun havde tilbragt hele Natten med de sørgeligste Tilberedelser, og medens hun forbindtligt beklagede, at mit Udseende tydede paa, at Natten ikke havde skjænket mig den fornødne Hvile, rørte det mig inderligt, at denne langt finere Skabning bar Præg af at have mere Grund til at beklage sig over den svundne Nat.

I saa dybe og saa forvirrede Tanker, at jeg ufølsom for Egnens Skjønhed eller Middagens Hede bestandig tog feil af Veien og maatte lade mig belære af hvert Menneske, jeg traf paa min ikke lange Vandring, ankom jeg endelig til Landers hyggelige Huus, og følte mig særdeles oplivet ved hans og hans unge Kones hjertelige Modtagelse.

Den Fred og Harmonie, som omsvævede dette unge Ægtepars huuslige Liv, den uskrømtede Glæde, med hvilken de udøvede deres Gjæstevenskab, var saameget mere forfriskende, som en saadan huuslig Tilværelse, saa skjønne menneskelige Forhold vare mig nye og uvante. Mine Ungdoms-Besøg hos Tante Cecilie vare det Eneste, der havde givet mig en Anelse om de sympathetiske Toner i de menneskelige Sjæle. Landers og hans Hustrues Kjærlighed til hinanden og til deres lille Søn gjorde et Indtryk som et skjønt idyllisk Digt, ved hvis Læsning man føler sit eget Hjerte mildt og sagte berørt af Amors Piil, og saaledes drog en sød og veemodig Længsel uopholdelig mine Tanker til den unge Julie; uophørlig gjentog jeg i min Erindring de Scener, jeg havde oplevet med hende, de Ord, hun havde talt, de Bevægelser og Miner, der havde ledsaget dem, uophørligt overveiende, om blot den fine Verdens slebne Væsen eller en virkelig Velvillie havde givet dem den Sødme, der havde beruset mig. Jeg spottede og dadlede mig selv for disse Følelser, jeg foresatte mig at skye hver Leilighed til at opfriske dem, men desuagtet kunde jeg ikke modstaae at gribe hver Anledning til at tale med Fru Lander om Familien paa Lønsborg, der var hende nøie be-

kjendt. Hun havde Julie kjær, hun ærede høilig den afdøde Baron, og beklagede inderlig hans Datters Skjæbne, der nu aldeles var afhængig af sin Moder, en god Kone, men af en saa svag Characteer, at hun var et Bytte for Enhver, der forstod at fange hende i sit Garn. Jeg tænkte med Ængstelse paa min Samtale med Ferdinand Rochlin og paa de Planer, som hans Moder og Tante havde lagt til hans Forbindelse med Julie; og den Uvillie mod denne min uskyldige Ven og det Had til hans Moder, som opstod i mit Indre, fik, hvad den Sidste angik, en ønskelig Næring ved Fru Landers Characteristik af denne herskesyge, egennyttige og adelstolte Dame.

Saa behageligt som mit Besøg hos mine Venner her end var mig, saa maatte jeg dog indskrænke mit Ophold i deres Huus til en eneste Uge, da mine Forretninger i Kjøbenhavn ikke tillode mig en længere Fritid. Dagen førend jeg skulde tiltræde min Hjemreise, foreslog Lander mig at kjøre med ham til Lønsborg, hvor han vilde aflægge et Læge-Besøg hos den syglige Baronesse; og da han derefter havde lignende Ærinder paa andre Steder, vilde han siden afhente mig paa Lønsborg, naar disse vare besørgede. Tiltrods for mine fornuftige Forsætter tog jeg med Glæde mod dette Tilbud, og strax efter Middagsmaaltidet sad vi i hans nette lille Vogn, der i mindre end en Time i flyvende Fart førte os til Herregaarden.

Strax ved vor Indtrædelse bemærkede jeg det særegne Præg, som udmærker et Sørgehuus, en vis Orden, Reenlighed, Pyntelighed, som har en ganske forskjellig Characteer fra det Samme i et Huus, hvor et Bryllup eller en anden glædelig Fest er tilberedt. Der er noget Dødt, noget Tomt i den Orden og Zirlighed, som finder Sted, hvor en Begravelse forestaaer. Man føler, at der er Noget borte, at der savnes Noget, at der er en Plads ledig. En Tjener i Sørgelivree og med et Ansigt, der ganske passede til hans Dragt, førte os ind i den almindelige

Samlingssal, hvor en høi og før Dame i dyb Sørgedragt modtog os med vigtig og høitidelig Mine. Jeg anede strax, at denne ranke Dame maatte være Grevinde Rochlin, og hun svarede aldeles til den Forestilling, jeg havde dannet mig om hendes Personlighed. Hun hilsede mig med en skjødesløs Bøining med Hovedet, og modtog Lægen med en vis naadig Nedladenhed. Hun førte ham ind til sin Søster, der, som hun udlod sig, i flere Dage havde ventet, at Hr. Doctoren skulde erindret sig hendes Tilværelse.

Da jeg var bleven allene, førtes jeg af en lykkelig Instinct til Vinduet, jeg tittede gjennem Aabningen af de lange, triste Sørgegardiner, og saae til min Glæde Julie, som med en Kurv paa Armen gik i Haven og afskar Blomster, hvilke hun strax ordnede i to store Alabast-Vaser, der vare opstillede paa en Havebænk. Jeg listede mig iilsomt ud af Værelset og ned i Haven til de Blomsterbede og Grupper af blomstrende Buske, hvorimellem hun syslede. Det var første Gang, at jeg saae hende i al hendes friske Skjønhed, som den sorte Dragt end mere fremhævede. Hun syntes at see mig med Fornøielse og takkede mig venligt smilende for mit Besøg. Hun rakte mig en Rose, som hun holdt i Haanden, men tog den hurtig igjen fra mig, idet hun sagde: „Nei! nei! De skal faae en anden." Hun afbrød en smuk Rose og gav mig den. „Det var ikke godt betænkt af mig at give Dem den Blomst, jeg gik med i Haanden, thi den var plukket med sørgelige Tanker, til en veemodig Bestemmelse." Hun afskar og samlede nu med omhyggeligt Valg nogle faa, men meget skjønne Blomster, som hun sammenbandt med et Græsstraa til en særdeles yndig Bouquet. Hun vendte sig derpaa til mig og sagde med en Stemme der tydelig kæmpede med Graad: „Imorgen skal min Fader begraves. Medens vi endnu eie den lille Trøst at have ham under Tag med os, har jeg hver Aften fyldt disse Vaser med Blomster og bundet en Bou-

quet af de Planter, han meest yndede, og bragt dem til hans Leie. Man lindrer sin Smerte med hvad man kan," tilføiede hun, smilende, medens Taarerne løb ned ad hendes Kinder: „Det er en Illusion, som er saa kjær, det er ligesom han ikke var ganske borte, som om han kunde see mig og mine Blomster."

„Maaskee er det ingen Illusion," udbrød jeg dybt bevæget: „Kjærligheden, der seer hvad der er skjult selv for de Visestes Øine, seer maaskee ogsaa derfra, hvorhen vi mindst kunne see. En fransk Bog siger jo om de Døde: De svare os ikke, men de høre os maaskee. On ne me répond pas, mais on m'entend peut-être."

Hun rakte mig Haanden: „I Sandhed! De trøster mig! Af det er de første gode Ord, jeg har hørt i disse tunge Dage."

Jeg vovede at trykke hendes Haand til mine Læber, men fortrød min Dristighed, thi hun trak den hurtig tilbage og vendte sig fra mig, sigende, at hun vilde kalde paa Nogen, der kunde hjelpe hende at bære Alabast-Vaserne. Jeg skyndte mig at bemægtige mig dem, og fik, skjøndt ikke uden en kort Parlementeren, Tilladelse til at bære dem efter hende til det dem bestemte Sted. Jeg fulgte hende op ad den brede Trappe gjennem en lang Gang til en stor Dør, som aabnede sig tungt og knagende for hendes spæde Haand, og jeg blev heel underlig tilmode ved at befinde mig i en Sal, der forekom mig, som om jeg pludselig var indtraadt i Dødens natlige Rige. Daglyset var aldeles udelukket, Vægge og Gulv beklædte med Sort. Paa en Forhøining midt i Værelset stod den sorte Kiste under et Slags Himmel, omgiven af Vorlys og dunkelt brændende Lamper. Jeg havde ikke tænkt mig denne fornemme Sørgepragt, og stod som halv forblindet af denne triste Belysning i Modsætning til den lyse Himmel, fra hvilken vi kom. Der var adskillige Mennesker i Værelset, Bønder med deres Koner og Børn og nogle Tjenestefolk. Julie spurgte med forundret Stemme: „Hvorfor er Ki-

sten lukket? Hvem har givet Befaling dertil?" — En Tjener svarede: "Grevinden har befalet det; Præsten, Doctoren og den unge Greve have været herinde og seet Liget, og derpaa befalede hendes Naade at skrue Laaget til." — "Ak saa skal jeg da aldrig mere see hans Ansigt!" udbrød Julie, som ikke længere var Herre over sin Følelse. Hun lagde Bouquetten paa Kisten, gav et Tegn med Haanden til Tjeneren om at sætte Vaserne paa et Sted, hvortil hun pegede, og forlod Værelset i kjendelig stærk Sindsbevægelse.

Jeg fulgte hende atter, og da jeg gjennem Vinduerne i Gangen saae det oplivende Syn af den nedgaaende Sol paa den ene Side og den opgaaende Maane paa den anden, sagde jeg: "See hvor den levende Natur smiler til os og contrasterer med den døde Pragt, hvormed Menneskenes Forfængelighed søger at forøge Dødens Rædsler."

Julie fæstede sine grædende Øine paa mig med et Udtryk af Forundring og sagde: "Menneskenes Forfængelighed, siger De! Er det ikke Pligt mod den Afdøde at vise ham den sidste Ære? Var det anstændigt at begrave Baron Valfrone som en simpel Borger eller Bonde?"

Julie sagde disse Ord med et Udtryk, som jeg hidtil ikke havde bemærket hos hende. Jeg havde virkelig glemt, i denne yndige unge Pige at see en fornem, adelig Dame. Jeg taug, ubehagelig stemt, tog mit Uhr op og sagde: "Jeg troer, jeg vil gaae Doctor Lander imøde, han lovede snart at afhente mig."

Med den sødeste Stemme svarede Julie: "Doctoren er jo nylig kjørt, forlad os dog ikke endnu. Vi ere allerede saa vante til i Dem at see en deeltagende Ven. Lad os gaae sammen ned i Haven. Jeg er saa bedrøvet iaften, og saa ene. Tante har Meget at bestille, og den stakkels Moder har lukket sig inde med den gamle Præst, som hver Aften har besøgt hende i denne Tid."

Det Indsmigrende og for mig Uimodstaaelige i denne Replik lod mig glemme hvad der havde stødt mig i den foregaaende. Da vi kom ned i Haven, førte Julie mig til et Lysthuus hvor hun satte sig ved min Side. Vi sad her som to Fugle i Toppen af et Træ, saa indesluttet af Træer og Buske, saa affondret var denne lille Løvhytte, skjøndt den var nær ved Husets Indgang og støttede sig til dets Muur. Maanen skinnede ind mellem Bladene, og en aromatisk Duft opfyldte Luften. Julie græd, og det saae ud, som om en sagte Skjælven bevægede hendes fine Lemmer. Efter at vi Begge havde siddet tause nogle Øieblikke, sagde hun: „Jeg har aldrig i mit Liv været tilmode som iaften. Jeg føler en Angst, en Rædsel for Døden, hvorom jeg aldrig før har gjort mig nogen Forestilling. O Gud! jeg troer, at dersom jeg var allene, saa maatte jeg døe. Jeg takker Dem ret hjertelig, fordi De blev hos mig."

En usigelig Medlidenhed med den unge Pige, en Attraa efter at kunne berolige hende gjennemtrængte mig. „Deres Følelse forstaaer jeg godt," sagde jeg: „Dette er vel første Gang, at Døden er traadt Dem saa nær, at den har berøvet Dem et dyrebart Menneske."

„Jo, i min Barndom, da døde der en Mand — en god Mand, som var mig meget kjær. Men jeg saae ham ikke døe, og den Dag han blev begravet, sendte de mig ud af Huset."

Julie sagde denne Replik hurtigt, og det syntes, som om disse Ord vare fløiet hende ud af Munden ved en Overraskelse. Med kjendelig Forlegenhed tilføiede hun: „Det var min Pleiefader i Jylland, hvor mine Forældre lode mig opdrage, til jeg var tolv Aar, saa hentede de mig."

Jeg erindrede mig nu Ferdinand Rochlins Beretning, og fattede, at hendes Forlegenhed hidrørte fra en falsk Undseelse over at være, hvad man kalder, et uægte Barn. Da saavel Stolthed som Skamfuldhed over Noget, hvori man af Alting i Verden

er allerusſkyldigſt, nemlig ſin Fødſel, var blandt de Følelſer, med hvilke jeg mindſt ſympathiſerede, forſtummede jeg aldeles, og vi ſad paany i en triſt Pauſeren.

Jeg blev dog ſnart udreven af denne Stemning ved Julies hjertegribende Klage. „Ak!“ udbrød hun: „hvor har dog den algode Gud kunnet nænne at lade denne forfærdelige Død træde ind mellem os arme levende Menneſker? Om Morgenen var min Fader ſaa glad, han ſad her paa dette ſamme Sted, gik her mellem disſe ſamme Blomſter, lagde Planer for næſte Vinter og Sommer, og om Aftenen bragte de ham bleg og død til hans Huus, lagde ham ſom en livløs Ting i en øde Sal, langt fra hans eget Sovekammer, langt fra Alt hvad der pleiede at omgive ham, og imorgen ſaa bære de ham ud fra hans kjære Hjem, hvor han aldrig mere vender tilbage, bort fra hans Nærmeſte, ſom han elſkede, fra alle hans ſmaa Glæder og Sædvaner, fra Livet og Lyſet. Dybt ned i Jorden lægge de ham, hvor ingen Lysſtraale naaer, ingen Lyd høres uden af Ormen, ſom pikker paa hans Kiſte. O Gud! Og ſaaledes ſkal det ende med os Alle! Disſe Foreſtillinger ere jo Nok til at formørke hele Livet.“

Ved dette levende Udbrud af det unge Livs Fortvivlelſe ved Synet af dets Fiende følte jeg mig ſaa dybt greben, at jeg ſelv kæmpede mod en indre Rædſel, idet jeg optog den unge Piges Smerte i mit eget Bryſt, og ledte efter Ord for at berolige hende. „Ja,“ ſagde jeg, „Døden er bitter, og Gravens Mørke er græsſeligt. Til vor Trøſt kunne vi blot ſige: Gud er allevegne, og hvor han er, der kan intet Mørke være.“

Julie ſvarede: „Vor gamle Præſt ſagde i Søndags i ſin Præken: Gud boer i et Lys, hvorhen Ingen kan komme.“

„Men dog boer han ogſaa i den menneſkelige Sjæl, og derfor er hans Lys i Sjælen, men heraf følger tillige, at Sjælen ikke kan boe i Graven, eller at Aanden kan være der, hvor der ikke er Liv.“

Julie flyttede sig nærmere til mig, og lagde sin Arm paa min, som et yndigt Barn, der ængstelig søger Beskyttelse. „Disse Forestillinger," sagde hun, „ere mig saa nye. O jeg beder Dem! tal til mig. Siig mig Alt hvad De tænker, Alt hvad De veed, der kan trøste os mod Dødens Rædsler. Ak desværre! der har aldrig Nogen talt til mig paa en forstaaelig og indtrængende Maade om disse Anliggender, der, som jeg nu føler, maae være de vigtigste af alle."

Det vil altid blive mig umuligt at forklare hvad som i dette Øieblik foregik i mit Indre. Forgjæves har jeg i saamangen Time søgt at fremkalde den Begeistring, fastholde den Stemning, der ligesom fra en høiere Sphære nedsteg over mig, opvarmede min Sjæl og løste min Tunge. Alt, hvad der i mine bedste Øieblikke, ligesom hurtigt forsvindende Stjerneskud, havde lyst for mine Tanker, Alt, hvad jeg af mine bedste Lærere, fra Plato til Apostlene, af Theologiens og Philosophiens Coryphæer havde tilegnet mig, samlede sig for mig i en aldrig seet Klarhed, og medens jeg bestræbte mig for at berolige en Anden, beroligede jeg mig selv. Mine Tvivl forsvandt, og Troens Salighed greb for første Gang mit hele Sind og Hjerte. Ak! hvorledes er det muligt at saadanne Momenter ikke ere afgjørende for hele Livet? at Tvivlens og Modløshedens Dæmoner atter kunne gribe os, efter at et eneste Glimt har viist os Himlen aaben? Og hvor er det muligt, at en Kjærlighed, som er kommen til Bevidsthed i et saadant Øieblik, kan have at stride mod Verden og dens Forkeerthed? I denne lyksalige Time følte jeg ikke blot, at jeg elskede Julie med alle min Sjæls Kræfter, men jeg var ogsaa vis paa, at hun elskede mig. I hendes Øine, som hun hæftede fast paa mine, paa hendes Læber, der halv aabnede syntes at ville inddrikke hvert af mine Ord, troede jeg at læse den søde Tilstaaelse, og alle Tvivl og Betænkeligheder vare fjernede fra min Tanke, som om jeg ikke længere var fængslet til Jorden.

Af dette livsalige, men korte Paradiis blev jeg udreven ved Landers Komme, og endnu mere sank jeg ned fra min Himmel ved den Samtale, som paa Hjemveien fandt Sted imellem os. Efter en lang Pause, hvorefter min Ven bemærkede min Adspredthed og spurgte om Grunden, fortalte jeg ham, hvorledes jeg, til min egen Forundring og uden selv at tænke derpaa, var kommen til at udøve en Sjælesørgers Pligt. „Det er godt," svarede han: „jeg har ofte tænkt, at din Fader havde Ret, at du vilde blive en udmærket Præst. Og veed du, hvad der falder mig ind? Præsten der paa Godset er meget gammel og svgelig. Det er et ypperligt Kald, og da du har gjort en god Begyndelse med at vise dine Gaver i den friherlige Valkronske Familie, der har et Slags Kaldsrettighed, saa kan sikkert du være ligesaa nær som en Anden ved indtrædende Vacance. Du skulde see at nærme dig til Baronessen; der er Noget at gjøre for en Præst, thi hun er fuld af de tusinde Skrupler af alle mulige Slags. Hun er ogsaa meget svag, stakkels Kone, hun lever sagtens ikke længe, især efter dette sidste Stød."

„Nu, du siger mig Dette, maa jeg ret anklage mig selv for en uforsigtig Yttring, hvormed jeg vistnok har fremkaldt en meget sørgelig Anelse hos den unge Frøken. Da vi toge Afsked og hun takkede mig i hjertelige Udtryk, troede jeg at svare med et godt Ønske, idet jeg sagde: „„Gud bevare Dem Deres Moder! thi en Moders Ømhed er dog det meest velgjørende Lægemiddel mod vore Smerter, ligesom det ogsaa er det, der bliver hos os, naar den øvrige Verden forlader os."" Ved disse mine Ord brast Julie i en saa hæftig Graad, at hun maatte forlade Værelset."

Lander svarede: „Man kan ikke regne, hvad der bevæger Folk i de første Tider efter at en stor Sorg har rammet dem. I saadanne Øieblikke er et Menneske slet ikke sig selv, eller rettere sagt: maaskee netop sig selv, saadan som man vilde være i

en anden Stilling og Omgivelse, og saadan er vistnok ogsaa Tilfældet her; thi den lille Julie har ellers aldrig hængt saa kjærlig ved Moderen som ved Faderen, og det havde ogsaa været langt bedre for hende, om hun havde beholdt Faderen og mistet Moderen, thi Baronessen vil nu blive reent domineret af sin Søster, der sikkert vil sætte Himmel og Jord i Bevægelse, for, om muligt, at faae Godset spillet i Hænderne paa sin Søn, og det vil nemmest skee ved at gifte ham med Julie."

„Det maa dog aldrig skee!", udbrød jeg.

„Ja hvem skal forbyde det?"

„Julie selv," raabte jeg: „hun har sikkert for megen Forstand" ....

„Ja, hvad Forstanden angaaer saa har hun vist ligesaa megen Forstand i sin lille Finger, som Grev Rochlin i sin hele Krop, men hun har imidlertid ogsaa en Forstand, som er meget usædvanlig i de ganske unge Aar, nemlig: Forstand paa hvad denne Verdens Gods og Glands er værd. Hellere end risquere at maatte afstaae Noget af hvad Faderens Testament har tildeelt hende, bliver hun Grevinde Rochlin, lever i Kjøbenhavn om Vinteren, gjør et elegant Huus og Toilette, og frequenterer Hoffet; thi hun er en lille Aristocrat. Dertil er hun ogsaa opdraget af den salig Baron, som desuagtet var en meget brav og dygtig Mand."

Denne Tale var da Noget af det meest Passende til at slaae Vand i mit nys saa varme Blod. Jeg syntes, mit Hjerte stod stille, og jeg formaaede neppe at fremstamme: „Du gjør hende sikkert Uret."

„Nei bevares!" sagde han leende: „Jeg mener ikke at sige noget Ondt om den nydelige Pige. Jeg glæder mig altid ved at bemærke den sande Fornemhed, hvormed hun udmærker sig i sin Kreds, thi mangen En af disse fornemme Herrer og Damer ere i Væsen, Tale og Tænkemaade længere fra den virkelige For-

nemhed, end en fornuftig Bonde eller Bondekone. Men Julie gjør sin Faders Opdragelse den største Ære. Han vilde danne hende til en fornem Dame, og det er hun. Læg engang Mærke til den forunderlige Gjennemsigtighed, der er udbredt over hele hendes Person, den Fiinhed af Hud og Farver, af Hænder og Fødder; Lord Byron selv skulde ikke have nogen høigrevelig engelsk Indvending mod, at hun kunde være Hertuginde. Nei! jeg bagtaler vissélig ikke den Pige. Hun er hvad hun i sin Stilling skal være, og hun tænker saaledes, som hun paa sin Plads i Livet har bedst af at tænke; og skulde hun endogsaa — hvad der skal gjøre mig inderlig ondt — blive dømt til at ægte den klodsede Landjunker af en Fætter, saa trøster det mig at tænke, at det dog ikke vil gjøre hende ulykkelig, og at hun nok vil vide i al Ærbarhed og Ustraffelighed at tage sit Parti."

Da vi under denne opbyggelige Samtale kom til Landers Huus, der for faa Timer siden var mig saa behageligt, forekom Alting mig forandret. Jeg var i saa ondt Humeur, at jeg maatte tage min Tilflugt til at foregive Upasselighed for ikke at opvække Forundring, og saasnart muligt gik jeg ind i mit Kammer, hvor jeg indpakkede mit Tøi, for næste Morgen at tiltræde min Hjemvandring. Jeg var i en latterlig Vrede og Fortvivlelse. Jeg rev og sled i mit Tøi og min Randsel, jeg lignede mig selv ved Lucifer, som fra Himlen faldt ned i det dybeste Helvede. Jeg forbandede al Adel og Aristocratie. „Det er disse mig forhadte fornemme Folk," sagde jeg, „som fra min Vugge til min Grav skal gjøre min Ulykke. Det mærker jeg nok. Hvad skulde jeg iblandt dem?"

Velsignet være den Balsam, som en naadig Himmel har lagt i den friske Morgenluft, der husvaler et feberhedt Bryst, i den grønne Skov og Eng, der kjøler de efter en søvnløs Nat brændende Øine! Efterat jeg i en graa, men mild og stille Morgenstund havde vandret over den Korsvei, hvor for faa Dage

siden en saa uventet og for mig betydningsfuld Begivenhed havde mødt mig, syntes mine Tanker, efterhaanden som jeg naaede til Skoven, at antage en roligere Characteer. Jeg satte mig til Hvile paa en Træstub, og lod med et Slags veemodigt Behag mine Erindringer fra den sidste Uge passere Revue for mig. Den første Trøstegrund, som fremstillede sig, var den simple Betragtning, at Landers, som al menneskelig Formening, ikke var ufeilbar, og den Beroligelse, jeg følte ved denne Tanke, gav mig Mod til at anstille fornuftige Betragtninger, hvorved jeg da kom til det Resultat: at hvorom Alting var, saa enten Lander havde Ret eller Uret, kunde dog ingen Daarskab være større end den, at forelske mig i en Pige, hvis Stand og Omgivelser ikke blot vare fjernede fra mig ved ydre Forhold, men ovenikjøbet derved, at de vare ganske modsatte alle mine Sympathier. Jeg reiste mig, og begyndte paany min Vandring med saa stærke Skridt, som om jeg ikke hurtig nok kunde fjerne mig fra disse farlige Egne, og alt som jeg gik, lovede jeg mig selv, mandigen at bekæmpe min opblussende Lidenskab. „Hvad er vel," sagde jeg til mig selv, „et saadant flygtigt Indtryk, som ingen kjær Vane, intet egenligt Kjendskab til den Elskedes indre Gehalt har dybt indpræget i alle vore Forestillinger? som ei har næret vort Haab og vor Frygt gjennem Tidernes Omvexlinger? Denne Kjærlighed er endnu i sin Barndom, den maa en Mand vel formaae at beseire. Ja jeg vil udrive disse sidste Dage af min Calender, og enhver af deres Erindringer af mit Hjerte. Og for strax at begynde" — tilføiede jeg, idet jeg fremtog min Portefeuille hvori jeg gjemte den Rose, Julie havde foræret mig — „saa vig du fra mig, du lille Slange med din berusende Duft!" Med disse Ord kastede jeg Rosen i en Aa, som netop randt ligefor mine Fødder. Vandet flød hurtig, bevæget af Vinden, Rosen vuggede paa de smaa Bølger, som om den vilde gjøre dem Modstand. Ved dette Syn blev jeg greben af en uvilkaarlig Smerte. Som

et Lyn kastede jeg mig ned for at gribe den kjære Blomst, men ligesom fortørnet over min Haardhed, gled den fra mig, idet jeg allerede berørte den, og fløb hen mellem nogle fiendtlige Buske, der skjulte den for mig. Som en Fortvivlet bøiede jeg mig over Vandet og rakte efter min Skat, da i det Samme en anden Skat af heel forskjellig Art, nemlig min Portefeuille, som jeg i mit Hastværk kun løselig havde stukket i min Brystlomme, gik samme Vei, som Rosen, og fløi ned i en dyb Grøft mellem Buske og Planter, hvorfra det var mig umuligt at faae den fat. Dette lille trivielle Uheld dæmpede mit Sværmeri, og paatvang mig adskillige prosaiske Betragtninger, thi alle mine faa Penge befandt sig i denne Portefeuille, og jeg var saaledes nødt til at gaae den hele Vei af flere Mile uden at nyde det Ringeste, og uden at kunne lette mig noget Skridt ved at modtage de Tilbud, som til min Ærgrelse bleve mig gjorte af mere end een Fragt- eller Retour-Vogn, som kjørte mig forbi paa Veien. Da jeg endelig silde paa Aftenen naaede mit Logis i Kjøbenhavn, følte jeg mig under disse Omstændigheder særdeles lykkelig ved min Vertindes, en god simpel Kones, venlige Opmærksomhed. Det var Søndag. Hun havde mod Sædvane havt et lille Selskab hos sig, og bragte mig med mild og fornøiet Mine et stort Glas varm Punsch og en Tallerken med Smørrebrød og Kage. Med stor Taknemmelighed nød jeg dette Maaltid, der syntes mig det bedste, jeg nogensinde havde nydt. Med Velbehag betragtede jeg min Stue, der i min Fraværelse var ziirligt reengjort og oppyntet. Et Glas med friske Blomster stod paa mit Skriverbord. Ved Synet af disse tænkte jeg paa min Rose, og maatte mod min Villie sukke. Imidlertid følte jeg mig dog vel tilmode i mine tilvante Omgivelser, og medens jeg spottende sagde til mig selv: „vi have vel reist, Herre!“ gik jeg tilsengs, hvor en sød og dyb Søvn snart vederqvægede mig, træt som jeg var paa Sjæl og Legeme.

I det Efteraar, som fulgte paa denne Sommer, og i den første Halvdeel af Vinteren havde jeg svært at kæmpe baade med Sorger for mit Udkomme og med adskillige andre tilstødende Fortrædeligheder. Jeg maatte imidlertid næsten regne denne uheldige Tilstand for en Lykke i min daværende Sindsforfatning, thi hvorvel det er vist, at disse trivielle Bekymringer, det meget kjedsommelige og lidet lønnende Arbeide, hvortil de som oftest nøde os, nedtrykke og sløve Sindet, saa virke de dog tillige som en narcotisk Medicin, og ere idetmindste et Palliativ mod en ulykkelig Lidenskabs Qvaler. Jo ydmygere min udvortes Stilling forekom mig, jo latterligere fandt jeg min Forelskelse i en rig, adelig Dame, og jo mere Magt erholdt min Selvfølelse til at bortvise mine forelskede Drømme. En hjertelig Interesse for Julies Skjæbne var imidlertid en Følelse, som jeg hverken kunde eller vilde fortrænge af mit Hjerte. Jeg havde stedse staaet i en stadig Brevverling med Lander, og vovede af og til i mine Breve at spørge til Familien paa Lønsborg, men enten fik jeg slet intet eller idethøieste et Par intetsigende Linier til Svar. Eengang skrev han imidlertid, at Livet paa Herregaarden var ganske modsat de tidligere Dages: Man levede der aldeles indesluttet, Baronessen var syg, Julie led meget af sin Moders hypochondre Luner, men viste en Taalmodighed og Udholdenhed, som ikke noksom kunde berømmes. Grevinde Rochlin og hendes Søn havde taget stadig Bolig paa Gaarden, og Godsets Administration var aldeles overdragen den unge Greve mod en rigelig aarlig Procent af sammes Indtægter. Strax efter Juul fik jeg Efterretning om Baronessens Død. Lander skrev, at efter det af begge Forældre i Forening oprettede Testament var deres adoptive Datter den eneste Arving, uden noget hende paalagt Vilkaar, men at Baronessen havde efterladt sig en af Vidner attesteret Skrivelse, hvori hun, som sin sidste Bøn og som Betingelse for sin Velsignelse, paalagde Julie at ægte sin Fætter, eller hvis hun mod sin Moders

Ønske ikke kunde overtale sig til dette Skridt, da at overlade ham Godset mod en Udstyrs-Capital og en aarlig, saakaldet Apanage. Byfogden fra den nærmeste Kjøbstad, som havde været tilkaldt ved dette Documents Opsættelse, havde fortalt Lander Dette og tilføiet, at han havde foranlediget, at den ovennævnte Erstatning for Godsets Afhændelse var bleven ansat saa høit som muligt, men at det Hele forresten kun havde Lidt at betyde, dersom Julie ikke frivillig gav efter for Moderens Ønske, thi dersom Sagen gik til Proces, maatte hun ufeilbarlig vinde den. Jeg nægter ikke, at disse Efterretninger jo bevirkede et svært Tilbagefald i min forelskede Afsindighed, og i mere end eet Øieblik var jeg, tiltrods for Vinterens positive og min Kasses negative Character, nær ved at ile til Lønsborg for med Raad og Daad at styrke den unge, og, som mig syntes, forladte Pige til en kraftig Modstand mod de omgivende Intriguer; men de Betænkeligheder, som fornuftigviis maatte møde mig i Tanken om et Foretagende, hvortil jeg, som en Fremmed, maaskee af Julie selv maatte ansees for uberettiget, gjorde mig tvivlraadig, og et senere Brev fra Lander bragte mit Sind igjen i taalelig Ligevægt. Et kort Brev, hvormed jeg i min Iver uopholdelig havde besvaret hans, havde maaskee lidt for meget røbet mit Hjertes Tilstand. Han spøgte i sit Svar derover, og tilføiede, at hans Kone, greben af min elegiske Tone, havde sympathiseret med min Angst for Julies Skjæbne, og som en nøie Bekjendt af denne smukke Pige var hun ilet til Lønsborg, for at staae hende bi med Raad og Daad. Hun havde fundet den unge Baronesse meget rolig og fattet, rørt, ikke dybt bedrøvet over Moderens Død, langt fra ikke som ved den blotte Erindring om Faderens Tab. Hvad de senere Dispositioner over Godset angik, da syntes de ikke at forurolige hende. „Det var Noget" — sagde hun — „som man maatte erholde af hendes gode Villie, og hvortil man ikke kunde tvinge hende; hun vilde betænke sig paa saa vigtig en Sag." Lander

erindrede mig her paa en ironisk, mig piinlig Maade om sine før omtalte Ytringer i denne Anledning, og tilføiede, at efter hans Kones Beretning opbød Grevinden Alt for at gjøre sig behagelig for sin Niece, og den unge Greve gjorde ogsaa sin Cour efter fattig Evne, og var imidlertid virkelig en dygtig Godsbestyrer og meget vel anskreven hos Bønderne og alle Undergivne. Det Billede af Julie, som dette Brev malede for min Phantasie, var ligesaa forskjelligt fra det, jeg efter hiin maaneklare Aften bar i mit Hjerte, som hiin varme Sommeraften fra den kolde og mørke Winterdag, hvori jeg læste ovenanførte Linier. Jeg opgav hver Tanke om nogensomhelst Indgriben i disse Anliggender, og overlod dem resigneret i en høiere Styrelses Haand.

Da den mørkeste Deel af denne Winter var vel overstaaet, kom med de længere og lysere Dage ogsaa en lysere Tid for mig. Det hændte sig, at et ungt Menneske, med meget gode Evner og — hvad som sjelden forenes hermed — ogsaa gode udvortes Vilkaar ønskede at manuduceres af mig. Han bragte endnu en Deeltager, og som Lykken sjelden kommer allene, havde jeg inden en Maaneds Forløb flere Partier af Manuducender, hvorved jeg daglig havde saa mange Timer besatte og godt betalte, at jeg kunde opgive de fleste af mine andre kjedsommelige Informationer. Mine Manuducender vare dertil næsten Alle opvakte, for vore fælleds Studier besjælede Mennesker, hvis Samqvem virkede saa oplivende paa mig selv, at jeg med fornyet Iver fordybede mig i mine Widenskaber, læste, gik paa Forelæsninger, skrev endogsaa og deeltog i et og andet litterært Foretagende.

Paa samme Tid hændte det ligeledes til mit Bedste, at min Svoger og Søster, som skulde flytte, fik Anslag paa en meget smuk Bopæl i et nyt indrettet Huus, som behagede dem særdeles; men da denne Leilighed var dem for stor og ogsaa temmelig kostbar, foresloge de mig at leie to Wærelser deraf og sætte mig

i Kost hos dem. Deres Vilkaar vare saa billige, Værelserne saa hyggelige og deres Huus i det Hele saa behageligt, at jeg med stor Fornøielse modtog dette Tilbud, og da Foraars-Flyttedagen kom, inddrog jeg tilligemed dem i den nye og muntre Bolig, og, som jeg følte, med et nyt og muntrere Sind. Da min Svoger var en stor Ven af al Elegance, saa havde den nye og bedre indrettede Bolig, tilligemed en og anden dermed følgende Forandring i den daglige Orden, den gode Virkning, at han oftere tilbragte sine Aftener hjemme, hvoraf tillige fulgte, at Husets Venner jævnligere besøgte det. Den lille selskabelige Kreds, der saaledes uformærkt dannede sig, bestod tildeels af Mænd, med hvilke min Svoger paa en eller anden Maade stod i Forbindelse, deels af nogle unge Paarørende af begge Kjøn. De vare alle livlige og muntre Mennesker, og da Vert og Vertinde ogsaa vare et ungt og nygift Par, saa herskede i disse smaa Selskaber en fri og utvungen Tone, som dog aldrig overskred Grændsen af dette comme il faut, som for min Svoger var den dyrebareste Rettesnor for Livet.

I denne livsglade Kreds viste sig næsten altid to Figurer, der ved første Øiekast syntes som Skygger fra en forsvunden Tidsalder, men ved nærmere Bekjendtskab vilde Ingen undvære disse To, til hvilke jeg ikke veed nogen passeligere Benævnelse end at kalde dem elskværdige Spidsborgere. Den Ene var min og min Søsters Morbroder, en Klædekræmmer, der paa sine gamle Dage havde trukket sig ud af Handelen med netop saamegen Formue, som der behøvedes til at føre et nøisomt Ungkarlsliv; og den Anden var en gammel Musiklærer ved Navn Morits, der havde informeret min Søster. De vare Begge Pebersvende, indbyrdes gamle Venner, og beboede samme Huus. Den unge Kreds, i hvilken de nu tilbragte nogle Aftener ugenlig, var dem et Paradiis. Al den Kjærlighed til den yngre Verden, som ligger i den Ældres Natur, havde de ladet tilflyde

min Søster og hendes Mand; Alt, hvad der stod i Berøring med dem, omfattede de med deres Velvillie, og da jeg nu var et Medlem af Huset, tilfaldt mig en stor Deel af denne. I en, maaskee halv ubevidst, Følelse af, at de savnede de selskabelige Fortrin, som gjøre Menneskers Omgang søgt og lærerig, var der i deres Væsen et rørende Udtryk af ydmyg Glæde over ikke at blive tilsidesatte i denne yngre Kreds, og med en aandelig Bevægelighed, som man maatte ønske vor Tids Ungdom, deeltoge de i hver af Selskabets Tidsfordriv. Dandsede de Unge, satte Musikeren sig strax til Pianofortet og spillede ufortrødent de nyeste Valse og Cotillons, saalænge det skulde være, medens Onkel Lindby stjal sig bort og kom tilbage med Iiskager eller deslige fra den i Nærheden boende Conditor, for dermed at forfriske de Dandsende. Paatog min Svoger, jeg eller en Anden sig at more Selskabet ved en Oplæsning af et eller andet litterært Product, vare disse Gamle lutter Øre, og var Det, der foredroges, et Skuespil eller en Fortælling, toge de en saa barnlig Deel i de deri forekommende Personers Vel og Vee, at de klare Taarer trillede dem ned ad Kinderne. Blev Nogen i Familien syg, vare de idel Bekymring og Opmærksomhed, glemte deres Aar, glemte Veir og Vind og vandrede hele Mile for at opdrive en Frugt eller en anden Sjeldenhed af Aarstiden, som kunde være ønskelig for den Syge. Fik Huset nogen ny Tilvært af et smukt Meubel eller anden lille Luxusartikel, betragtede de den med Øine som dem, hvormed et Barn betragter sit Juletræ. Kort sagt: Ethvert Huus, der ikke har Venner af denne Caliber, veed ikke, hvilket Gode det savner. Min Fader var to Dage om Ugen en stadig Middagsgjæst hos sin Datter, men tog aldrig Deel i Aftenens Fornøielser. Han kaldte disse smaa Selskaber Daarskab, og naar min Svoger ikke hørte det, bebreidede han min Søster en saadan utilladelig Pengespilde.

Mod Enden af denne Sommer fik jeg et Besøg af Grev

Ferdinand Rechlin. Med sin sædvanlige Godmodighed sagde han: „Jeg kom her til Byen iaftes, og det Første, jeg gjorde imorges, var at faae fat paa Veiviseren for at lede efter din Bopæl. Det kan snart være Aar og Dag siden at vi taltes ved. Herregud! Der er da skeet megen Forandring i den Tid. Husker du den Dag, vi mødtes i Kroen der paa Landeveien? Hvem skulde tænkt, at den selvsamme Aften .... Ja Gud bevares! Man veed da rigtig ikke, hvor snart det er forbi med os Mennesker. Husker du, jeg sagde, at du vilde møde Dem fra Lønsborg? Ja du mødte dem s'gu rigtig nok! Og husker du, at du spaaede mig, at naar vi saaes igjen, vilde jeg være paa grøn Qvist? Jeg har saa tidt tænkt paa de Ord. Du maa vist kunne spaae, for sandt er det, at det fra samme Dag af er gaaet mig bedre end før. Jeg bestyrer Godset derude, og har mit gode Udkomme derved, saa jeg ikke behøver at gjøre mig til Hund for at faae et Been tigget af min Moder; men det Værste er jo, at dette Gode er ikke videre sikkert, thi i det Øieblik min Cousine skulde finde paa at gifte sig med en Anden, og han saa selv vil bestyre Godset, hvad enten han nu forstaaer det eller ei, saa kan jeg drive af som en vaad Hund."

„Men," spurgte jeg, „er der ikke gjort nogle Dispositioner? Skal du ikke gifte dig med din Cousine?"

Jeg følte med stor Forlegenhed, at mit Hjertes Banken neppe tillod mig at fremføre disse Ord.

Ferdinand rystede paa Hovedet: „Har du hørt om de Sager? Ja det er i Grunden Noget, jeg ingen Deel har i. Jeg vil jo gjerne have Godset, det kan jeg ikke nægte, men Gud veed, jeg har dog sagt min Moder det, at jeg ikke kan lide de Ord, der staae i den Skrivelse, som salig Tante, sagtens med min Mamas Hjelp, har opsat i sine sidste Dage, thi saadan burde hun da ikke baade tigge og true Datteren til at føie hendes Ønske. Nu veed Julie jo godt, at hun ikke er saa ganske nødt

til at afstaae mig Godset eller ægte mig. Det sagde Byfogden, og siden ogsaa Amtmanden i hendes Nærværelse. Godset er intet Fidei-Commis, og gaaer det til Proces, sige de, saa vinder hun. Min Moder tænker rigtignok, at fordi Tante aldrig har villet tilstaae, at Pigebarnet var hendes egen kjødelige Datter.... men det er nu ligemeget; det skal ikke komme til Proces med min Villie. Naa, jeg vil da heller ikke sige Andet, end at jeg jo gjerne vil have den lille Julie til Kone, naar hun selv vil og ikke vil slaae Vrag paa mig; og min Moder forsikkrer, at hun har saa godt som lovet hende det .... Du seer saa underlig ud ved Det, jeg her siger, saa betænkelig! Ja veed du hvad! jeg har s'gu ogsaa mine Betænkeligheder, jeg er tidt i mit stille Sind saa forstyrret, saa det er grueligt. Jeg har ret Lyst til at fortælle dig Et og Andet, om du gider hørt paa mig. Vi ere jo gamle Venner, og Nogen maa et Menneske dog have at betroe sig til."

Da jeg med god Samvittighed kunde forsikkre ham om min Interesse for disse Anliggender, vedblev han: „Seer du! Julie er virkelig en net Pige, men der er Noget ved hende .... hvad skal jeg kalde det? ikke Falsk .... nei langt fra! men Skjult, Dunkelt, saa man ikke kan blive klog paa, hvordan hun egenlig har det. Det er nu en Ting, som Enhver veed, at hun har holdt ti Gange mere af Faderen end af Moderen; men da nu Faderen var død, græd hun stille, gik tidt om Aftenen til hans Grav, satte sig ene ind i hans Værelse og mere Saadant; men naar hun var hos Moderen eller hos os Andre, var hun mild og i jævnt godt Humeur. Da nu Moderen døde, var hun nok noget bedrøvet, men fattede sig snart, og var meget net og ordenlig, og det lod slet ikke til, at den Sag med Tantes sidste Villie gik hende synderlig til Hjerte. Hun sagde: „„Det er mig ikke Nyt, Moder har tilforn talt med mig derom, og jeg har svaret hende, at jeg lovede Intet, jeg vilde betænke mig."" Men

vel en to Maaneders Tid efter Tantes Død blev hun med Eet umaneerlig alvorlig og faldt bestandig i Tanker. Moder søgte at fritte hende ud, hun paastod, at Julie havde faaet et Brev, som hun havde gjort Hemmelighed af, og at hun var bleven alvorlig fra den Dag af, da det kom, men der kom ikke Noget ud af den Examen. Nogen Tid efter siger Moder til mig: „„Giv dig et Ærinde ind til Degnens, og see, hvad Julie vil der. Hun er gaaet derhen for en Times Tid siden. Hun sagde igaar, at hun vilde gaae ud i Skoven og hente nogle Blade, som hun vilde male efter; men jeg havde Mistanke til hende, som jeg længe har havt: jeg lod min Kammerjomfru gaae efter hende og passe paa, uden at Nogen kunde mærke det, og det har hun allerede gjort i nogle Dage. Saaledes veed jeg, at vor lille Frøken var iaftes hos Degnens, og du veed, at hun ikke kom hjem førend Kl. 9, og var saa forgrædt, at hun ikke kunde see ud af sine Øine, og nu er hun der igjen. Hun er begge Gange gaaet ind igjennem Havelaagen, ikke gjennem Huusdøren. Hvad vil hun der? Hvorfor holder hun det hemmeligt?““ — Nu veed Vorherre, at jeg i mit Hjerte hader al Spioneren og alle krumme Veie, men jeg maa dog bekjende, at jeg selv var begjærlig efter at faae Lys i den Sag. Jeg gik da hen til Degneboligen, men inden jeg kom ind i Huset, saae jeg Julie komme ud. Jeg vendte om og fulgte hende hjem, og da skulde du bare seet og hørt, hvor forstyrret hun var. Naar jeg talte i Øster, saa svarede hun i Vester, og hun var færdig at løbe ud i Gadekjæret, istedenfor at følge Stien over Marken. Dagen efter gav jeg mig et Ærinde til Degnens, — Gud forlade mig! jeg vilde dog gjerne vide lidt Besked om, hvad alt Dette skulde betyde. Jeg belagde mine Ord saa fiint jeg kunde. Men der blev jeg lige klog. Degnekonen sagde, at den unge Baronesse var just gaaet der forbi forleden Eftermiddag, og da hun saae nogle Blomster i Haven, som hun godt kunde lide, var hun

gaaet derind, og da hun tilfældigviis der havde truffet et Fruentimmer af Degnens Bekjendte, som var der i Besøg, var hun med hende gaaet ind i Pilevænget og havde moret sig med at see paa Smaakreaturene, som gaae der; og da hun havde hørt, at Degnens Datter snart skulde giftes, var hun kommen til dem Dagen efter, og havde været saa god at bringe en Foræring til Hjelp til Udstyret. Saadan fortalte nu Degnekonen, og viste mig Frøkenens Gaver. Alt Det var der nu ikke noget Ondt i; men det var da heller ikke Noget at græde for eller at være forstyrret over. Nei, der stikker Noget under."

„Kjære Ferdinand!" sagde jeg: „da du selv gjør vort gamle Forhold gjældende paa en forædlet og smuk Maade, saa veed jeg ikke bedre at gjengjælde din Fortrolighed end ved fuldkommen Oprigtighed."

„Det skal du have Tak for," sagde han godmodig, og rakte mig Haanden.

Jeg vedblev derfor: „Var det ikke allersimplest at antage, at din unge Cousine ikke elskede dig? Bliv ikke vred! Kjærlighed er jo en Følelse, som ikke staaer under Fornuftens eller Pligtens Herredømme. Dersom hun nu ikke ønsker at ægte dig, og dog troer sig forbunden dertil, saa er der jo Aarsag nok til hendes Sørgmodighed, og burde du da ikke staae hende bi som en Broder, istedenfor at benytte dig af Omstændighederne og gjøre baade hende og dig selv ulykkelige?"

„Hvad du der siger, har jeg undertiden sagt mig selv, vel ikke med saa smukke Ord, men dog saa omtrent det Samme. Men paa den anden Side kan jeg derimod ikke lade være at tænke: Ulykkelig skulde hun vist ikke blive med mig; hun skulde lede efter den Mand, der var saa god mod sin Kone, som jeg vilde være mod hende. Men vil hun ikke være min Kone, og vil hun ansee mig for en Broder, som du siger, saa skal hun vist have en trofast Broder i mig, men saa burde hun — som

hendes Moders Skrivelse siger — dele med mig som en Søster. Gud bevares! Hun kan jo leve som Blommen i et Æg af Det, som jeg isaafald skal svare hende af Godset i en aarlig Indtægt, som lader sig høre, og ovenikjøbet en Capital til Udstyr. Det er, ved Gud, Alt hvad Godset med Rimelighed kan bære. Og det er vist og sandt, at hun selv er bedst tjent dermed. Hvad forstaaer hun sig paa at styre et Gods? Hun er et ungt og eenligt Fruentimmer, som hverken har Støtte eller Slægtning, der kan være hende til Hjelp. Hun vil blive snydt og bedragen paa alle Kanter, uden at tale om, at saamange Menneskers Velfærd er i en Godseiers Haand. Du kan svare, at jeg jo kan bestyre det Hele som hendes Forvalter; men Herregud! saadan paa det Uvisse kan jeg dog heller ikke slide mig op. Slaaer Dette mig feil, er jeg nødt til at see mig om efter en anden Vei i Verden, skjøndt Gud veed, hvorhen den skal gaae."

„Men Alting er dog bedre," sagde jeg, „end et Giftermaal, som det projecterede, eller at stride en uretfærdig Strid med en Datter om en Arv efter hendes Forældre."

„Men den Arv var mig dog engang bestemt af begge Forældrene, det troer jeg sikkert. Men imidlertid, ifald jeg vidste det for sikkert, at hun var sørgmodig derover .... ja naar jeg blot kunde tale reent ud af Posen med hende! Det har jeg prøvet paa, men hun indlader sig ikke ærligt med mig; og dernæst er hun da heller ikke altid sørgmodig, nei hillemænd! hun kan min Tro være saa munter og venlig, saa det er en Lyst, naar der er Fremmede; og dem har vi ingen Mangel havt paa i Sommer. Især er hun nu altid saa artig og behagelig mod denne forbandede Franskmand, som gjæster os saa jævnlig."

„En Franskmand!" udbrød jeg uvilkaarlig.

„Ja denne Monsieur Léon de Malence, som er ansat ved den franske Legation, og som har havt sin Gang i Huset alt fra min salig Onkels Tid. Han gjør nu saadan Cour til

Julie, saa man kan forarges ved at see, hvor han kan gjøre sig lækker, og saa parlere de Begge, ja Gud veed hvad de sige, for jeg kan da ikke samle det, hvorover min Mama hver Dag skjælder mig ud, hvorvel hun selv heller ikke er nogen Heremester i Fransøsken. De unge Damer, baade Julie og de Andre, de synes nu saa deiligt om den lille Herre, fordi han saa rart taler det pure Fransk; ligesom det var nogen Kunst for ham, der er født og opdragen i Paris, at han kan lade Munden løbe i sit Modersmaal; og saa er han dertil saa fornem og fiin, og seer saa spodsk til mig og andre ordenlige Folk; men lad saadan en Karl engang komme ud i Mark og Skov og Ager, og sige os, hvilke Træer der bør fældes, hvordan det skadelige Vand skal afledes, hvad Bonden kan staae ved at yde i Skat og Landgilde og Fæste, saa vil vi see, hvad han duer til."

Denne for mig kun lidet opbyggelige Samtale blev afbrudt af min Søster, der kom ind for at kalde mig til Middagsbordet. Ferdinands og mit Bekjendtskab og Legekammeratskab skrev sig fra, at vore Familier engang havde boet i samme Huus, skjøndt i forskjellige Localer. Han hørte saaledes ogsaa til min Søsters Barndoms-Erindringer, og med megen Velvillie mødtes nu disse gamle Bekjendte. Hun indbød ham strax til at tage Deel i vort Maaltid, hvilket han med Fornøielse modtog, og da min Svoger, uagtet han regnede sig til det liberale Parti, med største Velbehag saae en Greve ved sit Bord, saa var den ærlige Ferdinand snart som hjemme iblandt os. En ganske fortrolig Samtale udspandt sig mellem ham og Frederikke, der med Veemod erindrede fra Barndomsdagene hans for kort siden afdøde Søster, om hvis tvungne Giftermaal og tidlige Død han fortalte med stor Aabenhjertighed. „Hun efterlader sig," sagde han, „en Søn paa otte Aar, og eftersom hans Fader er reist bort, saa er den stakkels Dreng kommen i Huset til os tilligemed hans Hovmester, en Karl som en Agurk." Han nævnede siden, at et af hans Erin-

der i Kjøbenhavn var at søge en Huusleilighed til Vinteren. „Det er da ikke for min Fornøielses Skyld,“ sagde han, „thi om jeg maatte raade, saa bleve vi paa Landet saavel Vinter som Sommer; men min Cousine længes efter Hovedstaden og Hoffet. Hun er nu et ungt Blod, som man maa holde saadanne Ønsker tilgode; men min Moder, som nu i flere Aar har boet i Fredensborg, længes ikke mindre efter at komme igjen til Hove. Gud veed hvad hun vil der? Men Saameget er vist, at mig skal de aldrig i denne Verden faae med dem i den Herlighed. Jeg husker nok sidst, da jeg absolut skulde paa Hofbal og skulde dandse. Gud naade mig! Jeg saae, hvor de griinte ad mig, og hørte en Dame ligne mig ved en Dragkiste i Jordskjælv; og en anden spurgte, om jeg havde seet Menageriet paa Vesterbro; der var en deilig Bjørn, som vist vilde interessere mig. Jeg forstod godt deres Gloser.“

Da han hørte, at første Sal i det Huus, vi beboede, blev ledig til Flyttedagen, greb han med Glæde denne Udsigt til saa let at faae sin vanskelige Commission udrettet; han besaae strax Leiligheden, der var meget smuk og elegant, og aftalte det Fornødne med Verten, kun med det Forbehold, at hans Damer først maatte give deres Samtykke til den endelige Afgjørelse.

Jeg veed ikke selv, om jeg blev glad eller misfornøiet ved Tanken om at boe under Tag med Julie. Hele denne Begivenhed, Ferdinands Komme og næsten hvert af hans Ord førte mig paany ind i den magiske Kreds, som jeg troede at være undsluppen, og langt stærkere virkede Trolddommen, da jeg faa Dage efter, ligesom jeg traadte ind i min Søsters Værelse, saae Julie sidde der, tilligemed Tanten og Ferdinand. De vare komne til Byen for at besee den omtalte Etage, og da den ikke strax kunde tages i Øiesyn, havde Ferdinand udbedet sig min Søsters Tilladelse til at maatte indføre Damerne hos hende, paa det de der kunde oppebie den beleilige Tid. Ferdinand presenterede mig for

sin Moder, som sin gamle Ven. Hun blev siddende og hilsede med et ikke synderlig naadigt Nik; Julie derimod nærmede sig, og sagde med det elskværdigste Udtryk: „Hr. Verdal og jeg ere ogsaa gamle Venner.“ Det forekom mig, som om hun rødmede. Hun rakte mig Haanden, og uvilkaarligt trykkede jeg den til mine Læber. Denne Gang lod hun min Dristighed gaae ustraffet hen, maaskee fordi Haanden var bedækket af Handsken, hvis Fiinhed dog tillod mig at fornemme den lille bløde Haands velgjørende Varme. Tanten kastede et ubeskriveligt Blik paa os Begge, og undseelig satte Julie sig tilbage paa sin Plads. Da der endnu henrandt et Qvarteers Tid, inden de gik, havde jeg Tid til at betragte Julie. I et heelt Aar havde jeg ikke seet hende. Det forekom mig, som om hun i dette Tidsrum var bleven mere end et Aar ældre. Det barnlig runde Ansigt var blevet mere ovalt, Kindernes Roser blegere, et melancholsk Træk havde leiret sig ved Øienbrynenes Buer, og et veemodigt Udtryk lyste kjendeligt ud af Øinene. Alt, hvad Ferdinand havde sagt, drog forbi min ganske betagne Sjæl; jeg saae hende i Tanken som den unge Greves Brud, og sukkede; jeg tænkte paa den unge Franskmand, og fortvivlede. Det lille Selskab havde allerede for længe siden taget Afsked, da jeg bestandig stod lænet mod Vinduesskarmen, saa aldeles hensunken i mine Betragtninger, at jeg ikke bemærkede min Svogers Komme, før han med et Slag paa Skulderen tilkjendegav mig sin Nærværelse, idet han leende udraabte: „Underjordiske, som sover, du maa ikke undres over, at min Haand dig vækker op, men det bliver vistnok ikke til at gjøre Glædeshop, thi du seer ud som Fruedag i Faste. Naa, du skal ikke tvinge dig til at smile saa lysteligt; jeg har længe vidst, hvor Skoen trykker dig. Jeg piquerer mig, som du nok veed, af at være en Menneskekjender. Det er dog, naar Alt kommer til Alt, den dybeste og nyttigste af al Viisdom at gjennemskue den menneskelige Sjæls Dybder, og saaledes har jeg

i lang Tid vidst, at der var foregaaet en Forandring med dig. Der er i dit Ansigt og i din Stemme noget Vist, et — je ne sais quoi, Noget af „„ein junger Werther.““ Med eet Ord: du er forelsket!“

Min Søster, som var tilstede, fæstede sine Øine paa mig med en spørgende Mine, og ikke uden Forlegenhed svarede jeg: „Aa Snak! I hvem skulde jeg vel være forelsket?“

„Ja, det veed jeg ikke sikkert endnu, men jeg skal nok faae det at vide; jeg er, som du vel har bemærket, utrættelig i at gaae paa Opdagelser efter hvad mine Bekjendte skjule i deres Indre. Det er nu min Kunst.“

„Du skulde hellere,“ sagde jeg leende, „begynde med at grandske dit eget Indre; thi din Menneskekundskab, som de fleste Menneskers, strander paa dit eget Væsen. Du er — og det lider jeg godt — en godmodig, jovial Fyr, og gaaer ikke synderlig irette enten med dig selv eller med Andre“ ....

„Deri tager du feil,“ udraabte han, „jeg er Fanden ikke godmodig, og ingen Fyr, men en Mand, der kjender Verden, og til Beviis lover jeg, inden fjorten Dage at sige dig, hvem der er Gjenstand for din sværmeriske Kjærlighed, men du, som Enhver, hvis Hemmelighed jeg opdager, kan stole paa min Discretion, og du kan det saameget desto sikkrere, som din Elskede uden Tvivl er en gift Kone.“

Jeg tilstaaer, at jeg greb dette Vink, og da det var mig magtpaaliggende at skjule min Hemmelighed, saa henvendte jeg min Opmærksomhed mere end sædvanlig til en ung Kone, som jævnlig kom i min Svogers-Huus, og de fjorten Dage vare heller ikke forbi, førend han betroede mig min formeente Elskedes Navn, og spaaede mig, at min Kjærlighed vilde blive uden Gjengjæld, hvortil jeg svarede, at derom var jeg overbeviist.

Det var en af min Svogers Bekymringer, at min Søster, der var opdragen i et stille, borgerligt Huus, hvor Sparsomhed

fra Morgen til Aften blev anpriist som den første Cardinaldyd, ikke i sit Toilette eller sine Manerer forstod at vise den Elegance, hvorpaa han satte saa høi Priis. En og anden lille ægteskabelig Scene opstod af og til over slige Bagateller, hvilke forekom mig lette at forandre, skjøndt jeg ikke forstod at anvise min Søster Midlerne dertil. En Dag traf jeg dem netop midt i en saadan Ordstrid. „I kjære gifte Koner," sagde min Svoger, „I ere mangengang ikke langt fra at ansee det for rosværdigt, at I bortkaste Alt hvad der klæder jer, Alt hvad der netop ikke staaer anført i Lærebogen som en Christendyd. I fordre, at jeres Ægtemænd skulle elske jer, men I ansee det for unødvendigt at bestræbe jer for at behage dem."

Noget stødt svarede min Søster: „Jeg troede ikke, at det var ved Klædedragten, at jeg skulde behage dig, forudsat at du ikke kan bebreide mig Mangel paa Reenlighed og Orden i min Paaklædning."

„Nei bevares! Det er vist ikke min Hensigt at nedsætte dine Dyder, som jeg fuldkommen paaskjønner, men det er da heller ikke nogen Mangel af Kjærlighed fra min Side, at jeg ønsker at see dig nydelig klædt og i alle Maader comme il faut. Man vil have Ære af sin Kone, man vil ikke, at hun ved Siden af Andre skal falde igjennem. Det er ikke i Pragtfuldhed at Elegancen ligger, nei, det er en vis Ziirlighed" ....

I dette Øieblik gik Døren op, og en Dame af Husets nærmeste Bekjendte traadte ind. Min Svoger lod sig ikke standse i sin Tale, men vedblev, idet han gik den Indtrædende imøde: „See, der kommer ret beleiligt en Commentar til min Text, et illustrerende Billede til min Afhandling, en Figur, der maa glæde ethvert Øie."

Damen standsede forundret, og sagde smilende: „De er altfor god! og hvad De der siger, er særdeles smigrende for mig, da jeg deraf tør uddrage den Mening, at De gjerne seer mit

Komme, thi hvad det forresten angaaer at glæde Nogens Øine, da har jeg visselig ikke kunnet det i mange Aar, om jeg ellers nogensinde har formaaet det."

Med megen Artighed svarede min Svoger: „Dersom det er Deres Alvor, min Frue, saa bedrager Deres Beskedenhed Dem. Jeg troer at have et skarpt Blik for Deres Kjøns saavel Fortrin som Feil, og jeg finder, at mange unge Damer maatte skatte sig lykkelige ved at besidde en vis Yndighed, som omsvæver Deres Person, en vis Smag i Deres Toilette, som forener en stor Simpelhed med en stor Elegance. For Ex: Denne lille Kappe, disse Kniplinger, denne Krave, er det ikke Altsammen saa sneehvidt, saa besynderlig nydeligt, ligesom det kunde være paa et smukt Maleri?"

„Hvad de Ting angaaer," svarede Damen, „saa er Fortjenesten ikke min, men en net Kones, der vasker og arrangerer alt Saadant for mig."

„Om saa er, bedste Frue! saa, Gud velsigne Dem, send den fortræffelige Vaskerkunstnerinde til min Kone; thi hendes Tøi seer ud ved Siden af Deres, som Regn og Slud ved Siden af Solskin."

Baade min Søster og Damen saae forlegne ud ved denne Vending af Samtalen; men da min Svoger strax efter forlod Værelset, knyttedes den igjen paa en Maade, som vakte min Opmærksomhed. Min Søster anmodede Damen om at sende hende den omtalte Vaskerkone, hvorpaa Fruen svarede: „Det gjør jeg med Fornøielse, thi denne Kone interesserer mig. Hun har havt en sørgelig Skjebne, og hun har baaret den som en Mand og følt den som et Fruentimmer. Det er aldeles ikke en udannet eller hvad man kalder simpel Person, heller ikke er hun vant til grovt Arbeide, eller giver sig af med Andet end at vaske og reparere fine Sager, Kniplinger og deslige, og hun er en Mester

i sit Fag. Det er et gammelt Bekiendtskab af mig, som jeg for ikke længe siden har fornyet."

Da min Søster gjerne vilde høre Mere om den omtalte Kone, fortalte Damen, at for endeel Aar siden var et Fruentimmer fra en af Provindserne kommet til hendes Mand, for i en juridisk Sag at raadføre sig med ham. „Da hun første Gang kom," sagde Fortællerinden, „var min Mand ikke hjemme, jeg kom hændelsesviis igjennem Forværelset, hvor hun ventede, og blev frapperet af hendes interessante Physionomie, som tillige udtrykte en dyb Smerte og Uro. Jeg bad hende træde ind i mit Værelse, og da min Mand kort efter kom hjem, havde hun allerede fattet en saa god Tro til mig, at hun syntes at finde en Lettelse ved at lade mig være Vidne til Beretningen om hendes Anliggende, der vistnok var af den sørgeligste Natur. Hendes Mand var nemlig anklaget for et betydeligt Bedrageri. Han havde i mange Aar været Fuldmægtig paa en Kjøbmands Contor, og da hans Principal var ham en Ven og Velgjører, hængte han ved ham og hans Velfærd med sin hele Sjæl. Efter en lang Række lykkelige Aar kom uheldige Conjuncturer. Kjøbmanden saae sig nødt til at gjøre Fallit, og da han sad med en stor Familie og frygtede Fattigdom, fattede han den ulykkelige Beslutning at redde en Deel af sin Formue ved at betroe nogle Papirer af Værdi i sin trofaste Fuldmægtigs Varetægt. Crediterne opdagede Dette, gjorde Undersøgelse, fandt Papirerne, og da den forfærdede Principal var feig nok til at fragaae sin Deelagtighed i dette Bedrageri, saa faldt en dobbelt Skyld paa den ulykkelige Fuldmægtig, der ikke kunde eller ikke vilde bevise sin Uskyldighed i at have fravendt sin Principal denne Formue. Kort sagt: Omstændighederne vare saadanne, at al Strafskyld maatte falde paa ham i juridisk Henseende, skjøndt Ingen i hans Omgivelse tvivlede paa Sagens sande Sammenhæng. Der var for den stakkels Kone intet andet Middel end at indslye til den kongelige

Naade. Vor gode gamle Konge, hvis Følelse for Familie-Ulykker altid har viist sig ligesaa varm, som hans Ærbødighed for Lov og Ret, gjorde for de Ulykkelige, hvad han efter denne sin Tænkemaade kunde. Da den Anklagede var meget syg, blev det ham tilladt at have Huusarrest indtil Videre, og hans tro Hustru ilede hjem for at pleie ham, men kom netop tidsnok for efter faa Dages Forløb at see Døden frigjøre ham fra al hans Nød. Denne Kone, der under sit korte Ophold næsten daglig kom i vort Huus, var mig mærkværdig ved den urokkelige Overbeviisning, hun nærede om sin Mands gode Ret i denne Sag. Ikke mindste Skygge af Uret faldt paa hans Opførsel, efter hendes Mening. Tvertimod, han var i hendes Øine en Martyr for Troskab og Taknemmelighed. Hun havde et Barn med sig, en ganske lille Pige, som jeg aldrig glemmer. Hos dette Barn var en saa stærk Æresfølelse allerede vaagnet, at hun, uden at være sig det egenlig bevidst, var ordenlig nedtrykt af Faderens Skjæbne. Hun sagde til min Datter, som dengang var paa samme Alder: „„Jeg vil ikke gaae med dig i Kongens Have; Folk see efter mig for Faders Skyld. De slemme Mænd, som kom ind til os og gjorde saadan Støi, de kaldte ham en Bedrager og en Tyv.““ Dette eneste Barn har den stakkels Moder ogsaa mistet ved Døden, og da hun nu var ganske ene, har hun siden levet hos en Broder i Fyen, og da ogsaa han for et Aars Tid siden er død, er hun nu kommen her til Byen, hvor hun ernærer sig ved sit Arbeide, hvoraf hun allerede har Mere, end hun kan overkomme.“

Man hører mellem Aar og Dag utallige Historier, der ofte kunne være ret interessante, men de fleste gaae os forbi uden at efterlade mindste Spor i vore Tanker. Hvoraf kommer det sig da, at en Begivenhed, der i Grunden ikke er mærkeligere end mangen anden, forener sig i aandelig Forstand med vort Blod og nærer vore Betragtninger i flere Dage? Dybt følte jeg mig

rørt ved Tanken om den qvindelige Troskab, der modstaaer hver Skjæbne, og ikke blot som den mandlige viser sig i Ord og Handlinger, men som, tiltrods for alle menneskelige Love, kun dømmer i Kjærlighed, og i en ædlere Forstand bærer Amors Bind for Øinene. Jeg var desuden i de Dage bleven sat i en usædvanlig blød Stemning ved en i sig selv ubetydelig Omstændighed. Jeg var nemlig kommen i Besiddelse af et Par Breve fra min Moder, af hvem jeg kun havde en dunkel Erindring. Min før omtalte Morbroder Lindby havde hændelsesviis fundet dem i det mig kjære chinesiske Chatol, som han havde arvet efter Tante Cecilie, til hvem de vare skrevne. O hvilken Rigdom af Kjærlighed og Veemod indsluttes dog i Breve fra en kjær Afdød! Paa dette Papiir har den hvilet, den varme Haand, som nu er kold; i disse Træk har den bortdragne Sjæl udgydet sit elskelige Hjerte. Og hvor greb det mit allerinderste Væsen at see mit eget Navn skrevet af denne mig saa dyrebare og dog saa ubekjendte Haand, at erfare den ømme Bekymring, som hun for min Skyld nærede! Til sin Søster, sin eneste Fortrolige, klagede hun over min Faders Strenghed imod mig. „En Moder," skrev hun, „kan jo vist nok ved sin Omgang bringe sine Børn megen Trøst og Hjelp, men jeg har en Anelse om, at mine Dage ere talte, og naar jeg er borte, hvorledes vil det da gaae mine stakkels Børn, især min elskede Søn?" Hvad jeg følte ved denne Læsning, vil jeg ikke prøve paa at beskrive. Jeg begræd min Moder, som om jeg i de samme Dage havde mistet hende; med Tanken om hende forenede sig Erindringen om Tante Cecilie, hvis Kjærlighed til mig forekom mig som en uskatteerlig Modrene-Arv. „Ak!" sukkede jeg: „var jeg dog saa lykkelig, at et moderligt Hjerte endnu slog for mig, da turde jeg søge Trøst og Raad ved at betroe mig til det i al min daarlige Kjærlighed, min umandige Smerte, thi en Moder spørger ikke, om det Saar,

der bløder, er kommet i hæderlig Kamp; nei, hun forbinder det kun, og væder det med sine Taarer."

Hensunken i saadanne Tanker traadte jeg en Dag ind i min Søsters Værelse, og i det første Øieblik troede jeg, at en pludselig Afsindighed havde grebet mig; thi jeg indbildte mig at see Tante Cecilie staae derinde. Henne ved Vinduet, hvor min Søster sad, stod nemlig et Fruentimmer, der i Figur og Klædedragt havde en paafaldende Lighed med den Afdøde. Det var en lille, spædlemmet Skabning, der syntes lidt forvoret, hvilket ogsaa var Tilfældet med Tante. Hun bar en simpel sort Dragt, og en Straahat, bunden med et hvidt Baand, Altsammen i Lighed med det Billede, der stod i min Phantasie. Illusionen varede kun et Øieblik; thi da hun vendte Ansigtet til den Side, hvorfra jeg kom, var Ligheden forsvunden; men dog var der i dette høist interessante Ansigt Noget, der syntes mig bekjendt. Hun var ikke ung, heller ikke gammel, hun saae ud til at være henimod de fyrretyve Aar. Jeg gjettede strax, at det var den Kone, hvis Historie for faa Dage siden var bleven os fortalt, Noget, der ogsaa bekræftede sig, da min Søster reiste sig, og efter at have budet den Fremmede en Stol, gik for at hente det Arbeide, der skulde overlades hende. Medens jeg var ene med denne Kone, søgte jeg at indlede en ligegyldig Conversation med hende. Hun svarede beskedent, men med særdeles faa Ord. Der var i hendes Stemme noget Behageligt og Dannet, men tillige Spor af en Dialect, svensk, jydsk eller slesvigsk, jeg kunde ikke komme ud af, hvortil jeg skulde henregne den provindsiale Klang i hendes Tale. Saasnart min Søster kom tilbage med en Pakke Tøi i Haanden, forlod jeg Værelset. Jeg syntes, at jeg var undseelig over at være Vidne til, at denne Kone skulde vaske for Betaling. Dog sagde jeg til mig selv: „Det ere tossede Tanker, som ikke passe til mine Grundsætninger. Har min Interesse for en fornem Dame allerede indgivet mig fornemme Nykker?

Er det ikke hæderligt at ernære sig ved sit Arbeide? Skal jeg skamme mig paa denne brave Kones Vegne, ved at see hende i hendes lovlige Kald? Men hun seer saa fiin ud, hun satte sig saa træt, som om hun var udmattet af at arbeide over sine Kræfter. Nu saameget rosværdigere er hendes Anstrengelse, saameget sødere Hvilen. Hvor gaadefuldt er dog vort eget Væsen! Er det dunkle Erindringer fra en forudgangen Tilværelse, der saaledes drage mig til denne Kone, som jeg ikke kjender uden fra en Andens Beretning, og som derimod frastøde mig i lignende Grad hos Grevinde Rochlin, som jeg heller ikke kjender uden efter Andres Meddelelser? Har den Ene i et foregaaende Liv været mig en god, den Anden en ond Genius, eller er det en Anelse, en Sympathie? Man siger jo, at der gives Planter, som ikke kunne taale at staae ved hinandens Side, medens vi derimod see andre slynge sig om hinanden."

Efteraaret kom, Svalerne bortdroge fra vort Tag, og Familien fra Lønsborg drog ind under det. Jeg kunde ikke sove de første Nætter ved at tænke paa, at jeg befandt mig under Tag med Julie. Imidlertid kaldte jeg til min Hjelp al den Smule Fornuft, jeg havde tilbage, og foresatte mig til det Yderste at undvige hendes farlige Nærhed; og da Ferdinand, som strax efter Ankomsten reiste tilbage til Godset, kom og bad mig om at have et Øie med Familien under hans jævnlige Fraværelse, afslog jeg aldeles denne hans Bøn. Mit gode Forsæt blev forresten kun spottet af Skjæbnen, thi efter kort Tids Forløb vare Julie og min Søster i en saa venskabelig Forbindelse, at jeg meget ofte og tilsidst næsten daglig traf den unge Baronesse i vort Local. Selv Grevinden som førte Huusholdningen, havde saamange smaa Billigheder og Raad at udbede sig af sine Huusfæller, at hun af og til nedlod sig til at betræde den borgerlige Families Bolig. To Gange om Ugen var der Soiree hos Grevinden, hvortil min Søster og Svoger saavelsom jeg eengang

før alle bleve indbudne. Min Svoger havde et Par Gange fulgt denne Indbydelse. Min Søster havde endnu ikke fulgt med, men dog foresat sig med det Første at deeltage i denne glimrende Cirkel, og de søgte at overtale mig til at gjøre det Samme; men, alle deres Forestillinger uagtet, havde jeg hidtil holdt mig derfra. Jeg traadte taus tilside, naar jeg hændelsesviis mødte Grevinden, ja saa svært det faldt mig, saa gik jeg næsten altid bort, naar jeg traf Julie hos min Søster, og afslog haardnakket alle Indbydelser. Min Søster forsikkrede, at disse Invitationer egenlig udgik fra Julie, eftersom Tanten vel tilsyneladende havde en Huusmoders Raadighed, medens Niecen dog forstod i mange Henseender at gjøre sin Villie gjældende.

En Dag, da jeg kom hjem, traf jeg lige udenfor min Dør en lille Dreng, som sad paa Trappen og græd bitterlig. Det var et deiligt Barn, han erindrede om den smukke Afbildning af den grædende Amor, som Bien har stukket. Med barnlig Tillid fulgte han mig ind paa mit Værelse, og da han paa min venlige Tiltale havde fattet sig og standset sin Graad saameget, at han kunde tale, erfarede jeg, at han var den af Ferdinand omtalte Dattersøn af Grevinde Rochlin, og at Grunden til hans Sorg var Skræk for hans Hovmesters strenge Tugtelse, der ventede ham, som sædvanligt, i den tilstundende Læretime. Han havde sin Bog i Haanden, den var ganske vaad af hans Taarer. At denne lille Begivenhed netop var Noget, der maatte vække min Deeltagelse, vil Enhver, ifølge mine foregaaende Bekjendelser, let begribe. Jeg underrettede mig nu nærmere om disse taarepersende Discipliner, og indsaae snart, at Hovmesteren var en uvidende Pedant. Da der endnu var en god Stund inden den befrygtede Læretime, anvendte jeg denne Tid til at indstudere det Foresatte med Barnet, som jeg fandt yderst lærenemt og agtpaagivende. Allerede inden Middagstimen slog, bankede det sagte paa min Dør, og da jeg aabnede den, stod min guldlokkede Dreng og

bukkede for mig med straalende Øine. De yndige Smilehuller og skinnende hvide Tænder loe mig imøde. Han vilde takke mig, sagde han, og da jeg tog hans Haand og trak ham til mig, vilde han kysse den. Jeg løftede ham iveiret, han kastede sig om min Hals og fortalte som den største Sjeldenhed, at idag havde Hovmesteren ikke været vred. Han bad om, at han næste Dag maatte komme igjen med sin Bog, hvilket jeg med Fornøielse tilstod ham, og siden den Dag kom han hver Formiddag, sagte bankende paa min Dør, bukkende og smilende paa Dørtrinet, og agtpaagivende og lærvillig, naar han var inde hos mig. I nogen Tid gik Dette godt, men efterhaanden begyndte Hovmesteren at spore nogen Afvigelse fra sin Methode, og dette fremmede Kjætteri opbragte ham i høi Grad. Drengen maatte gaae til Bekjendelse, blev straffet, forklaget for Bedstemoderen og forbudet at sætte sine Been paa mit Værelse. Desuagtet listede han sig op til mig en tidlig Morgenstund, sagde mig Farvel og omfavnede mig i barnlig Fortvivlelse, svømmende i Graad, hvori jeg ikke var langt fra at gjøre ham Selskab. Ved Middagsbordet fortalte min Søster ikke uden nogen Forlegenhed, at Grevinde Rochlin havde gjort hende en Visite, egenlig for at underrette hende om hvad der var forefaldet med hendes Dattersøn, samt, for at tale med hende om denne Sag. Grevinden sagde, at hun maatte i Fortrolighed sige hende, at da hendes fraværende Svigersøn, der i sin Stilling behøvede alle de Pengeressourcer, som stode til hans Raadighed, kun havde fastsat en temmelig knap Sum til sin Søns Opdragelse, saa havde Julie paataget sig at udrede det Manglende, og følgelig havde denne unge Pige et Slags Ret til at sige sin Mening i Henseende til Barnet. „Desuden," havde Grevinden tilføiet, „seer jeg i min Niece min tilkommende Svigerdatter og vil gjerne, saavidt muligt, føie mig efter hende. Nu har igaar min lille Leopold fortalt hende saa Meget om sin Hovmester, at hun paastaaer, at denne Person

skal afskediges." Kort sagt: Det endelige Resultat af denne Parlementeren var, gjennem min Søster at aabne en Underhandling med mig om at træde i den afgaaende Hovmesters Sted, paa samme Vilkaar, hvormed han havde været tilfreds. Min Søster havde kun givet lidet Haab om at formaae mig til at indlade mig i denne Plan, og jeg bad hende hilse Vedkommende med et kort og godt Nei, som jeg ikke engang udtalte paa den høfligste Maade. Men neppe vare vi staaet op fra Bordet, før Julie lod sig melde og traadte ind, undskyldende sit ubetimelige Komme med sit Ønske at træffe mig, da hun nødvendig maatte tale med mig. Hun nærmede sig med en beskeden, jeg kunde gjerne sige bedende Mine, og bad mig undskylde den Misforstaaelse, som hun befrygtede, hendes Tante, vissselig mod sin Villie, havde foraarsaget. Grevinden, sagde hun, kjendte jo hverken mig eller min Stilling, der naturligviis var langt fordeelagtigere og betydeligere end en Hovmesterplads i et privat Huus; men den lille Leopolds Beretning om min Godhed imod ham havde lært dem, hvilken Velgjerning en Underviisning som min vilde være for et Barn, „og derfor," tilføiede hun, „er det den Bøn vi vove at gjøre til Dem, om De af Kjærlighed til den stakkels Dreng vilde antage Dem hans Opdragelse og give os Deres Raad og Veiledning i den Henseende, paa hvad Maade og under hvilke Betingelser De selv behager. Den arme Dreng er moderløs og saa godt som faderløs. Det er et godt Barn og han hænger allerede ved Dem med hele sit lille Hjerte."

Disse Ord, der vare som udtalte i den Tonart, der bedst kunde røre mig, bleve fremførte med ubeskrivelig Yndighed. Julie var den Dag saa smuk, hun var klædt i en simpel huuslig Dragt, og der var i hendes hele Personlighed Intet, der erindrede om den Muur, som Rang og Rigdom havde opreist imellem os. Jeg troer, at jeg i det Øieblik ikke kunde have afslaaet hende nogensomhelst Bøn. Jeg foreslog nu, at jeg vilde paatage mig

Leopolds Underviisning og bringe ham saavidt, at han kunde komme i en af de lavere Classer i en lærd Skole, hvori jeg selv gav Timer, og desuden vilde jeg efter den Tid daglig gjennemgaae hans Studier med ham, saalænge det gjordes nødigt. Jeg lod mig naturligviis forstaae med, at jeg paatog mig dette Hverv som Ven og med en Vens Frihed, ikke for anden Løn end den Glæde, som dette Barns Udvikling vilde forskaffe mig.

Julie takkede mig i de venligste Udtryk, men dulgte ikke, at det vilde blive vanskeligt at faae Grevindens Samtykke til at lade hendes Dattersøn gaae i en offentlig Skole; hun vilde imidlertid stræbe at forberede Muligheden af at fatte en saa stor Beslutning, og bad mig at komme næste Dag, for selv at tale med Tanten. Da jeg syntes at betænke mig, sagde hun smilende: „See, det er ikke ædelmodigt, at De vil gjøre os en stor Vennetjeneste, og dog ikke som en Ven vil komme til os, men skye vort Huus, som De hidtil har gjort."

Jeg lovede at komme, og indfandt mig ogsaa til den bestemte Time.

Julies Mening maa denne Gang have været af liden Vægt; thi jeg fandt Hendes Naade særdeles unaadig. Hendes Dattersøn, sagde hun, skulde ikke være en Bogorm eller en Skolebreng; han vilde nok finde sin Plads i Verden uden Lærdom; det vilde jo næsten være latterligt at sende et Barn, der hørte til den høieste Noblesse, i Skole mellem Børn af alleslags, med hvilke han siden i ældre Aar Intet vilde have at skaffe. En saadan Omgang vilde maaskee desuden berøve ham den Lethed i Væsen, som burde characterisere Sønnen af en Fader, der var anseet for en fuldkommen Cavaleer. I mine Svar paa disse Indvendinger formaaede jeg ikke at tilbageholde en Grad af Bitterhed, der meget opirrede Grevinden, og, som jeg mærkede, ogsaa mishagede Julie, der efterhaanden blev aldeles stum og trak sig tilbage fra Kamppladsen. Jeg var netop ifærd med at frasige mig

al videre Deeltagelse i denne Sag, da en meget uventet Allieret kom mig til Hjelp. Den føromtalte Hr. Léon de Malence blev meldt, og traadte hurtigt ind, hilsende Damerne med den ærbødige Gratie, og mig med den kolde Fornemhed, hvormed en Verdensmand hilser de Damer, han kjender, og de Mænd, han ikke kjender. Grevinden tænkte formodenlig, at den Sindsbevægelse, hvori vor Samtale havde sat hende, var synlig paa hendes blussende Ansigt; hun begyndte derfor strax med at fortælle om den Ordstrid, der nylig havde fundet Sted angaaende hendes Dattersøns Opdragelse. Hendes Søns Yttring, at hun „ikke var nogen Hexemester i Fransøsken," randt mig i Hu og forundrede mig i hans Mund, thi hun talede virkelig det Franske med en vis Lethed, men med saa besynderlig simple, forældede Udtryk og Vendinger, at det forekom mig klart, at dette Sprog var hende blot mundtlig indgivet i Barndommen af en saakaldet Française, uden at hun enten da eller siden havde havt en fransk Bog i sin Haand. Den unge Franskmand hørte paa hende med megen Alvor og Opmærksomhed, indtil hun var aldeles færdig med sin Tale. Derpaa sagde han med et let Buk: „Tilgiv, Frue! De har Uret! Jeg, som er Franskmand, kan ikke gaae ind paa Deres Anskuelser. I mit Land gjælder den personlige Dygtighed fremfor noget andet Sted i Verden. Vi have lært, at det er nødvendigt at opdrage vore Sønner til Mænd, og at de, for at blive det, ikke kan holdes fra at tumle sig med andre Drenge af deres Alder. Vor Konge har selv indseet Dette, og alle hans Sønner have gaaet i Skole og siddet paa Skolebænken ved Siden af Borgersønner. Derfor ere vore Prindser ogsaa Mænd, der tage Deel i Besværligheder og Farer, og erhverve dem Ret til deres Plads i Staten."

Dette Argument gjorde et lignende Indtryk paa Grevinden, som Lignelsen om den Fugl Phønix paa Julestuens Jeronimus. Dog udlod hun sig i nogle temmelig spagfærdige og afbrudte

Ytringer om gamle og nye Dynastier, om Frankrigs Rigdom paa Parvenus. Dette Ord greb Malence, og udbrød med ironisk Mine: „Ei, Frue! hvilket Ord siger De der! og til mig, som selv maa kaldes Parvenu, om jeg ellers er saa lykkelig at trænge igjennem!“ (Han brugte det Ord de parvenir.)

„Hvorledes!“ raabte Grevinden: „De, hvis Fader er Pair de France!“

„Min Stedfader,“ svarede Malence, „ikke min egen Fader. Min Fader var Capitain i Armeen og en brav Militair, der indenfor Æreslegionens Kors bar endnu ærefuldere Mærker af sin krigerske Løbebane. Jeg gjør mig en Ære af at kalde mig hans Søn, og deri gjør jeg langt Mindre end vore Generaler og Fyrster, der paa Ærens Tinde have med Glæde omtalt deres ofte meget simple Herkomst. Jeg troer ikke, at Frankrig kan opvise Exempel paa et eneste Menneske, der af Forfængelighed har fornægtet sine Forældre.“

Medens Malence talte, havde Julie hæftet sine Øine paa ham med kjendeligt Bifald, men ved hans sidste Ytringer syntes Udtrykket i hendes Ansigt at forandres; hun slog Øinene ned og vendte sig bort. Han bemærkede Dette, og sagde i en spøgende Tone: „Ak! jeg seer det nok! Jeg har skadet min Sag ved at aabenbare Dem, at jeg ikke er Søn af en Pair de France. Det er et stort Offer, jeg har bragt Sandheden.“

Julie udbrød rødmende: „Hvor kan De tænke“ ....

Han afbrød hende: „Jo jo! jeg veed det vel, De er en lille Aristocrat. De skal ikke undskylde Dem. Det klæder Dem godt, De er skabt til at være Fyrstinde. Med saadanne fine Hænder kan man ikke være Andet end en fornem Dame.“

Han rakte Haanden frem med en indsmigrende Mine og vedblev, idet han bøiede sig for hende: „Tillad mig, siden vi befinde os i Deres skjønne Fædreneland, hvis Sæder og Skikke jeg

i dette Øieblik velsigner, at turde kysse denne lille hvide Haand. I Frankrig turde jeg ikke udbede mig saa stor en Gunst."

Han sagde Dette, og førte Haanden til sine Læber med en Lethed og Gratie, en Blanding af noget Ærbødigt, Forelsket og Ironisk, som klædte ham godt, og som jeg inderlig misundede ham.

Lidt efter faldt Samtalen paa en mig ubekjendt Herre, som Damerne med megen Deeltagelse beklagede, fordi han laae syg af Sorg over sin Elskedes Tab. Valence loe høit. „Ja vist! han er syg af Kjærlighed og en grasserende Feber, med farlige Symptomer af Affectation. See det er en af de Ting, hvormed man opvækker Damernes Interesse. „„De ville,"" siger Voltaire, „„at man af Kjærlighed skal dræbe dem, skal dræbe sig selv for deres Skyld."" I vore Tider døer man ikke let af Kjærlighed. Det er imidlertid af disse Illusioner, som egenlig ikke bør undværes i Verden, ligesom Troen paa evig Troskab, Liv efter Døden o. s. v."

„Hvorledes!" udbrød Julie: „Liv efter Døden! Troer De ikke derpaa?"

Han bukkede for hende og sagde: „De troer derpaa, og det er, som det bør at være. Et Fruentimmer maa ikke være fritænkersk. Det er mod Skjønhedens Regler. Jeg elsker de Fruentimmer, som ere det Modsatte af mig selv, og derfor ligger jeg for Deres Fødder, og vilde bøie mig endnu dybere, dersom De var en blødere, svagere Characteer end De er."

„Anseer De en svag Characteer for et Fortrin?"

„Ja jeg regner den mellem de qvindelige Yndigheder. De verdensberømte Heltinder ere ikke min Sag. Jeanne d'Arc selv, skjøndt hun reddede Frankrig, er ikke min Helgeninde, medens jeg derimod sikkert vilde have tilbedet den lille Valière, som gik i Kloster for at gjøre Bod for sit Forhold til Kongen, og hver Dag ønskede, at han dog vilde besøge hendes Nonne-Celle, hvil-

fet han aldrig gjorde, den Barbar! og af alle hans mange Elskerinder var Valière dog den elskværdigste. Hun var inconseqvent, from som en Due, svag som et Siv, og disse Fortrin ere de skjønneste hos et Fruentimmer, de som allermeest fængsle en Mand, thi han er som Stormen: jo mere det svage Siv bøier sig for ham, jo mindre nænner han at sønderbryde det."

„Det nænnede dog Ludvig den Fjortende," sagde Julie smilende.

„Ja," raabte Malence: „af alle hans Synder er ogsaa denne, efter min Mening, den største."

Under disse Samtaler havde jeg vist over ti Gange sagt mig selv, at det nok var det meest passende, om jeg anbefalede mig, og oppebiede, at Vedkommende nu henvendte sig til mig, hvad Leopold angik. Men jeg blev dog siddende som fastvoret til Stolen, uden at tage Deel i Samtalen, og med en Følelse af, at jeg spillede en daarlig Rolle. Hvad der fastholdt mig, kan jeg endnu ikke selv forklare. Jeg led af en ubeskrivelig Ærgrelse. Denne Franskmands behagelige Væsen, hvorfor jeg ikke kunde lukke mine Øine, den Frihed, hvormed han bevægede sig i sin Courtiseren, det brændende Blik, hvormed han syntes at fortære Julies Yndigheder, det Velbehag, hvormed hun mødte alt Dette, var mig et utaaleligt Skuespil, hvorfra jeg dog ikke kunde løsrive mig. Jeg troer, jeg frygtede for at overlade Malence Pladsen. Et Uhr, som slog, erindrede mig med tre dybe Alvorstoner om den bestemte Middagstime hos min Søster, og med en Følelse af Undseelse over mit lange Besøg og saavel over min Tale som over min Taushed under dette, tog jeg en hurtig Afsked, og kom tilbords i et Humeur, der ikke lovede mit Bordselskab nogen behagelig Gjæst; og heller ikke blev jeg elskværdigere ved min Søsters Spørgen til mit Befindende og min Svogers Drillerier og Hentydninger til mine formeente Sorger.

De spurgte om Udfaldet af min Samtale med Grevinden,

og da jeg i største Korthed berettede min Ordstrid med hende og min Hensigt at trække mig tilbage fra ethvert Forhold til denne Familie, dadlede de mig Begge. Min Søster sagde: „Det er saadanne artige Folk; den unge Baronesse talte saa venligt og bønligt til dig."

Min Svoger sagde: „Det er ikke for en Mand comme il faut at sige en Dame Sottiser, om end Det, hun siger, er aldrig saa urimeligt eller ubehageligt. Det er just heller ikke passende at lade saadanne Damer invitere sig til deres Soireer og aldrig komme. Jeg kommer der overmaade gjerne; der er yderst behageligt; langt fra ikke fordi der er en Samling af meget fornemme Folk; det veed Enhver, som kjender mig, at det er Noget, som jeg ikke agter for mine gamle Skoe; men der er imidlertid noget saa Gentilt, saa Fiint og Festligt i disse Cirkler, som jeg ret vilde ønske at kunne opnaae i vore Selskaber herhjemme og allevegne. Ogsaa finder jeg der en rig Næring for mit psychologiske Studium. Der er nu blandt Andre denne ganske fortræffelige Diplomat, denne Léon de Malence, et Mønster paa en Cavaleer; og høist interessant er det at betragte det lille Elskovs-Eventyr, som udspinder sig mellem ham og den smukke Julie."

Min Søster modsagde sin Mand i denne sidste Post. Hun yttrede, at hun vist troede at kjende Julies Tanker. „Den fortræffelige Pige," sagde hun, „anseer sig for Grev Rochlins Brud. At hun elsker ham, er sikkert ikke Tilfældet, men hun troer sig i sin Samvittighed forpligtet til at opfylde sin Moders sidste Ønske."

„Det var Pokker til Samvittighed," svarede min Svoger: „Det vilde dog være en dødelig Synd, om hun skulde klappes sammen med den Landjunker, som hun ikke elsker, og give Affald paa den elskværdige Mand, som hun i sit Hjerte har valgt; thi

Den maa være blind, som ikke kan see, at der er en hemmelig Forstaaelse mellem hende og Hr. de Malence."

Denne Samtale forøgede mit skinsyge Raseri. Jeg syntes, jeg kunde have qvalt Malence med mine Hænder. Hvor utaalelig den Forestilling end havde været mig, at see Julie som Ferdinands Hustru, forekom Dette mig dog langt taaleligere end at vide, at en Anden var i Besiddelse af hendes Hjerte, Noget, hvormed den stakkels Greve ingenlunde smigrede sig. Jeg slog mig derfor til min Søsters Parti, roste Ferdinand og fandt en forunderlig Fornøielse i at dadle den Pige, som jeg i mit Sind tilbad, men nu vel for tyvende Gang tilsvoer mig selv at udrive af mit Hjerte, og i Disputens Hede gav jeg al min Bitterhed Luft og svoer paa, aldrig i Verden at sætte min Fod inden den fornemme Familiés Døre.

Da jeg i det Samme reiste mig for at gaae bort, raabte min Søster efter mig: „Du maa dog endelig imorgen gaae med os i deres Soiree. Julie sagde iaftes" ....

„Ja, det er mig høist ligegyldigt, hvad Julie har sagt. Dersom jeg gaaer derned, saa kald mig en Rathue."

Med disse behagelige Ord foer jeg ud af Døren og ind paa mit eget Værelse, hvor jeg, efter at have løbet op og ned ad Gulvet i urolig Bevægelighed, endelig kastede mig udmattet i en Stol, og begyndte at ville læse, men uden at kunne fastholde en eneste Sætning. Imidlertid bankede det sagte paa min Dør. Jeg formodede, at det var Leopold, men i mit onde Lune lod jeg ham staae og banke. Endelig aabnede han Døren, men istedenfor at blive lidt staaende paa Dørtrinet og bukke for mig, som han pleiede, fløi han hen til mig og rakte Armene, som for at kaste sig om min Hals.

„Hvad er paafærde?" spurgte jeg fortrædelig.

„O! Cousine Julie har sagt, at De vil være min Lærer,

at De vil hjelpe mig til at komme i Skole, som andre Drenge, at min Hovmester ikke længere" ....

Jeg afbrød ham: „Det veed jeg Altsammen Intet af. Jeg vil ikke være din Lærer, det er vist."

Drengen stod som forstenet; jeg turde neppe see paa ham. Efter et Ophold sagde han med sagte Stemme: „Er De vred paa mig?"

„Nei slet ikke! men jeg har ikke Tid til at tale med dig. Gaa din Vei, og lad mig i Ro."

Det stakkels Barn nærmede sig Døren, jeg kunde høre, at han græd. Jeg kaldte ham tilbage, klappede ham paa Kinden og forærede ham et Billede, som netop laae paa mit Skriverbord. Han takkede, men uden at vise nogen Glæde, og gik taus bort.

„Det er dog afskyeligt," sagde jeg til mig selv: „Raahed, Haardhjertethed! disse Laster, som jeg allermeest hader, i dem gjør jeg mig selv skyldig, og mod hvem? mod et uskyldigt Barn! jeg, hvis egen Barndom .... Min Gud! hvilken dæmonisk Magt har faaet mig i sin Vold!" — Med Skamfuldhed gik jeg irette med mig selv. „Hvorfor er jeg saa vred?" tænkte jeg: „Hvad har Julie gjort mig, hvorover jeg raser? Er det en Synd, om hun elsker en Mand, som jeg selv finder behagelig? Eller om hun, som min Søster paastaaer, offrer sig selv, af en fanatisk, men dog elskværdig barnlig Kjærlighed? Og ialfald, er Julie mig Troskab skyldig? Hvad kan hun gjøre for, at jeg elsker hende? Min kunde hun jo aldrig blive, selv om hun vilde stige ned til den fattige Candidat, gjøre ham til en rig Herremand, maaskee skaffe ham ind i syvende eller ottende Classe af Rangforordningen for lidt at hæve ham. Vilde jeg det? Vilde jeg staae i et Forhold til min Kone, som de smaa Prindser, der blive udvalgte til den Ære at ægte regjerende Dronninger? Nei for ingen Priis! Hellere vil jeg misunde den simple Timelærer, der bringer sin

nøisomme Hustru sit redelige Erhverv, som hun med Tak modtager. Ak! man siger medrette, at Naturen er grusom, men hvor grusomme ere ikke disse borgerlige Forhold, som ere Menneskets eget Værk! Udøve de ikke, ligesom den blinde Natur, en ødelæggende Magt over det Skjønne i Livet? Ak, hvorfor er ikke denne Pige en simpel Mands Datter, bekjendt med Savn, tilfreds med nøisomme Kaar! Da turde jeg elske hende, da vilde jeg med alle mine Kræfter tilkæmpe mig en Stilling i Verden, som jeg kunde bede hende om at dele. Men nu! Det, der adskiller os, synes vel forfængelig Fordom, men er desværre dog en virkelig Magt."

Disse Betragtninger, forenede med Bevidstheden om min Uret mod den lille Leopold, havde sat mig i en særdeles blød Stemning, da jeg om Aftenen, lidt tidligere end jeg pleiede, traadte ind i min Søsters Dagligstue, og ganske uventet saae Julie sidde der. De to unge Fruentimmer sad ene sammen i Sofaen; de holdt hinanden i Haanden og saae hinanden venlig ind i Øinene. Jeg kom stille ind og overraskede dem. De trak Hænderne til dem og loe med et Udtryk af Forlegenhed.

Julie sagde: „Det saae vist rørende ud, som vi To her sad sammen; men Det, vi talede om, var ogsaa rørende. Vi betroede hinanden, at Ingen af os nogensinde havde havt en jævnaarig, eller blot nogenlunde jævnaarig Veninde, og at det er meget behageligt at finde en saadan."

Med disse Ord rakte hun paany Haanden til min Søster. Jeg erfarede nu, at Grevinden var i Selskab, at Julie vilde tilbringe denne Aften i vor Kreds, og at Leopold ogsaa havde faaet Lov at komme, — „en Times Tid inden hans Sengetid," sagde Julie, „thi jeg vilde nødig, at han skulde gaae grædende tilsengs, og jeg haabede til Deres Godhed, at De vilde trøste ham. Han indbilder sig, at De har nægtet at ville tage Dem af ham. Det er vist en Misforstaaelse. Min Tante er gaaet aldeles ind

paa Deres Plan, og sender Dem ved mig sin Tak, og De og jeg ere jo enige om at tage os af den stakkels Dreng, ikke sandt?"

Julie var sikkert langt fra at tænke sig det Indtryk, som disse Ord gjorde paa mig. Et Baand var saaledes imellem os, og dette Baand var et Barn, der godt kunde repræsentere Kjærlighedsguden. Jeg betænkte mig ikke paa at svare, at Leopold havde misforstaaet mig, og da han idetsamme traadte ind, gik jeg ham imøde, førte ham ind i det næste Værelse, hvor vi vare ene, beroligede ham og omfavnede ham med en Bevægelse, som jeg forgjæves bestræbte mig for at skjule.

Vor føromtalte lille Selskabs-Cirkel samledes netop denne Aften. Julie blev af min Søster presenteret for vore Omgangsvenner. Fruentimmerne betragtede den unge Baronesse med en vis fremmed, nysgjerrig, og dog velvillig Mine, medens Mændene med kjendeligt Velbehag lode deres Øine hvile paa den unge smukke Pige. Hun selv havde i Begyndelsen en fornem Tilbageholdenhed, men efterhaanden syntes hun at bevæge sig med mere Frihed, og lidt efter lidt indtog hun alle Hjerter ved en Elskværdighed i sin Opførsel, der var saa fiin, saa beskeden, og dog saa fri, at jeg ikke kunde nægte for mig selv, at kun Omgang med den store Verden formaaede at give denne Sikkerhed. Da Ungdommen efter Sædvane begyndte at dandse, afslog hun at deeltage i Dandsen, men satte sig derimod ved Pianofortet, hos vor gamle Musicus, og da der netop mellem de Musicalier, som vare forhaanden, fandtes Dandsemusik til fire Hænder, tog hun efter hans Anmodning det ene Partie, og udførte det med en Lethed og Færdighed, som henrykte hendes gamle Medspillende, og efter kort Tids Forløb ophørte Dandsen, og de Dandsende samlede sig om Pianofortet, lokkede did af de livfulde Toner, hvoraf de ingen vilde tabe. Vor gamle Musicus, lyksalig over en saadan Partner, omtalte nu større firehændige Compositioner, som Julie kjendte og eiede i sit Nodebibliothek. Man sendte Bud

ned efter dem, og til Selskabets største Fornøielse bleve et Par meget smukke Compositioner foredragne med Livlighed og Virtuositet. Jeg kunde ikke lade være at misunde min gamle Ven, naar jeg saae, hvorledes Julies Arm lagde sig over hans, eller hans over hendes, hvergang Passagerne udkrævede denne Indgriben i hinandens Enemærker, naar jeg saae hendes smukke, hvide Fingre blande sig mellem hans store, bruunlige Hænder. Ved vanskelige, vel overstandne Passager saae de smilende paa hinanden; hendes fine, blomstrende Ansigt var saa nær ved hans blege, rynkede Træk, der iøvrigt syntes foryngede ved den Fornøielse, han i de Øieblikke nød.

Ved Aftenbordet — thi skjøndt vi ikke pleiede at holde noget stort og overflødigt Maaltid, havde vi dog den gode Skik at gaae tilbords — ved Aftenbordet altsaa havde jeg den Lykke at faae min Plads ved Siden af Julie; jeg veed ikke selv, hvorledes det gik til, at jeg kom til en saadan Ære, især da hendes anden Nabo var en ældre Herre, en fornem Embedsmand, en Velynder af min Svoger og en af hans Foresatte. Julie forstod ganske ugeneert, uden at forsømme Nogen af os, at conversere os Begge, og, uden at bemægtige sig Samtalen, at sammenbinde den mellem os og flere af Dem, som sad os nærmest, saa at en almindelig Munterhed og en behagelig Stemning udbredtes over hele Bordet. Kort sagt, denne Aften var en af de Lysstraaler, som af og til i hele denne Periode gjennembrøde min skyfulde Himmel og lode mig glemme alle smertelige Betragtninger i Øieblikkets fortryllende Glands. Inden vi gik Hver til Sit, fandt Julie et ubemærket Øieblik til at sige mig, at min Søster havde lovet at indfinde sig næste Aften ved Grevindens Soiree, og med det forunderlig Forføreriske, der ligger i et lille Ord, udtalt saadan halv hemmeligt og sagte, bad hun mig, at jeg dog ikke stedse, som hi til, vilde afslaae deres hyppige Indbydelser. Jeg kunde

ikke modstaae, jeg lovede det og havde lovet meget Mere, dersom hun havde bedet derom.

Jeg indfandt mig næste Aften i det bedste Toilette, som det var mig muligt at bringe tilveie. Min Svoger, som stod lige for Døren, da jeg traadte ind, gjorde et ubeskriveligt Ansigt, og min Søster saae paa mig med store Øine. Jeg befandt mig i hele denne Herlighed som en Fisk paa Landjorden, eller et firbenet Dyr i Søen. For mine Øine saae det ud, som om hver Enkelt i denne store Masse var kommen der for at dyrke den Kunst at vise sig med Anstand; ligerviis som Eleverne ved de Øvelser, som gammeldags Dandsemestere anstillede, naar de maatte spadsere frem og tilbage, hilse, som om de passerede forbi Kongen, forbi deres Overmand, deres Ligemand o. s. v., Altsammen med tilbørlig Gratie efter Omstændighederne. Værelserne vare saa fulde af Folk, at der var en Trængsel, som gjorde det vanskeligt at nærme sig sine Bekjendte, saafremt man havde nogen; jeg, som ingen havde, gik omkring, som Ordsproget siger, for Lud og koldt Vand, og stod fordetmeste i en Krog, fra hvilken jeg speidede efter Julie, der som oftest var skjult for mine Øine af en Skare Herrer, som leirede sig om hende, medens en lignende Kreds af Damer dannede sig om Hr. de Malence, der imidlertid til min Ærgrelse af og til drog sig bort fra denne Garde, for at nærme sig til Julie, der med synlig Fornøielse lyttede til de galante Yttringer, som han med en for mig forargelig Fortrolighed næsten hviskede hende i Øret. Ikke et Blik, mindre et Ord fra hende naaede til min Ringhed. Hun var aldeles en Anden end Aftenen iforveien. Meget pyntet, med hvide Handsker og Vifte i Haanden, syntes saavel hun som Grevinden at høre med til Selskabet som Gjæster, langt fra ikke som Værtinder. Langt ud paa Aftenen, da jeg hændelsesviis befandt mig ved min Søsters Side, kom Julie hen til os, presenterede Hr. de Malence for min Søster, og da hun tillige takkede hende

fos sidst, kom hun til at omtale den forrige Aften, og ved denne Leilighed gjorde hun sig lystig over vor gamle Musicus, over hans store Hænder, hans Klædedragt, en vis Rokken med Hovedet efter Tacten, som var ham egen, naar han sad ved Pianofortet. Net ubarmhjertig spottede hun den stakkels godmodige Mand, som hendes Elskværdighed den forrige Aften havde gjort saa lykkelig, og dette piquante Fransk, hvoraf hun med skydende Tunge betjente sig, og den Fornøielse, hvormed Malence applauderede hendes Vittighed, forøgede endmere det Ubehagelige for mig i denne Scene. Malence henvendte sig med megen Artighed til min Søster. Da hun aldrig havde havt Vane eller Leilighed til at tale Fransk, blev jeg ved hendes Side, for, om det behøvedes, at tjene til Tolk, men til min Forundring udtrykte hun sig, vel med en vis Frygtsomhed og lidt langsomt, men meget rigtigt og forstaaeligt. Min Svoger, som i nogen Frastand var Vidne til denne Samtale, arbeidede sig hen til os. Angsten, for at hans Kone skulde vise sig fra en ikke gentil Side, stod malet i hans Ansigt, men da han hørte, det gik saa godt, faldt en tung Steen fra hans Hjerte. Hans Ansigt blev lutter Solskin, og det var tydeligt for mig, at hans Kone steg mange Grader paa hans Hjertes Thermometer. Der blev serveret med Punsch, Viin, Iis og Kager, hvilket flere Tjenere ombare og Selskabet nød, begge Dele med stor Fare for at afstedkomme Skade og Ulykke paa Glas, Tallerkener eller de Nærstaaendes Klæder. Endelig, en Times Tid efter Midnat, brød Selskabet op, og da jeg gik, tilligemed min Søster og hendes Mand, raabte min Svoger til mig: „Godnat, Du! Glem ikke din Nathue!" En Herre af hans Bekjendtskab, som tilligemed os befandt sig paa Trappen spurgte: „Lider Hr. Verdal allerede af Gigt i Hovedet?" — „Ja," svarede min Svoger: „hans Hoved er undertiden ikke i den bedste Tilstand." — „Det kommer sagtens af Østenvinden," vedblev Herren. — „Nei det kommer nok af Blodet," var Svaret, og

skamfuld og ærgerlig ved at erindres om mine ubesindige Ord og inconseqvente Handlinger, gik jeg tilsengs, vred paa mig selv og paa hele Verden.

Den følgende Dag befandt min Svoger sig ilde, han sad i en Lænestol og krympede sig ynkeligt. „Jeg har," sagde han, „nydt Formeget af det Søde. Vor Middagsmad igaar bestod af sød Suppe og stegte Rødspætter og nichts weiter, og iaftes nød jeg formegen Jis og Kage og drak Punsch dertil. Det var mange Timer efter Middag, jeg var sulten og trængte til at spise, saa tog jeg hvad der var, og der var jo intet Andet. Jeg siger ikke Dette for at laste Anretningen, nei tvertimod! saaledes burde alle Aftenselskaber være. Gud give, jeg kunde indføre det Slags Soireer i hele Landet, og til en Begyndelse i mit eget Huus, hvor vi en af disse Aftener maae have Familien hernede og hvem vi ellers kan finde paa."

Jeg kunde ikke bare mig for at lee ved at see den ynkværdige Mine og høre den bedrøvelige Stemme, hvormed han prisede Aarsagen til hans ubehagelige Tilstand. Da jeg yttrede Dette, svarede han: „Det er det Samme! Fordelene ved dette Slags Selskaber ere altfor indlysende. Man kommer sammen for Selskabelighedens Skyld, ikke for Madens; man kan komme og gaae, uden at vente paa Aftensmad og Opdækning; man kan freqventere flere Selskaber paa een Aften; Familier, som ikke have Raad til at gjøre hvad man kalder et Huus, kunne i et indskrænket Local have stort Selskab hos sig, og Anretningen behøver ikke at koste dem betydeligt; saa det er klart, at Selskabeligheden vilde blive meget større her i Byen, om denne Indretning var almindelig. Du ryster paa Hovedet! Du er sagtens ikke af min Mening?"

„Nei! jeg kan ikke holde med dig heri. Jeg finder, at Familier, som ikke have Raad til at gjøre et Huus, have allerbedst af at indskrænke deres Omgang til en lille udvalgt Venne-

kreds. Det vilde jeg nu gjøre, om jeg end var nok saa rig, thi kun i en saadan Kreds boer den sande Selskabelighed, den frie Meddelelse, den Udverling af Tanker og Følelser, den Opmuntring og Befrielse fra de daglige Bekymringer, kort sagt, den Sympathie, som jo er Det, man søger i Samfund med andre Mennesker, og som godt kan finde Sted mellem Dannede, endogsaa med afvigende Anskuelser. Ja jeg hylder den gamle Regel: Ikke færre end Gratierne og ikke flere end Muserne. Kun i en lignende Cirkel tør man haabe, at de ville præsidere, disse Huldgudinder, som bør være blandt de ypperste Penater i ethvert Huus."

„Saadanne smaa Selskaber," indvendte min Svoger, „bør finde Sted om Middagen, ikke om Aftenen."

„Jo, jeg holder paa Aftenen. Dagen er Tiden for Arbeid og Bevægelse, Aftenen for Hvile og Nydelse, Dagen for Livets Prosa, Aftenen for dets Poesie. „„Om Aftenen,"" siger Voltaire, „„oplive les bons mots et le bon vin den lille Vennekreds,"" og vor gamle Mestersanger Rahbek holder med mig i sine Viser."

„Man skulde troe, du var en gammel Mand," sagde min Svoger: „thi du taler mod Tidens Retning. Disse smaa Aftenselskaber ere blandt de forældede Ting."

„Snarere vilde jeg sige, at Tidsaanden maa være forældet, naar den ikke kan finde Smag i Noget, der er saa naturligt, som at Mennesker efter Dagens Byrde mødes i Aftenens Ro. Men ogsaa her viser sig den isolerende Tendens, som griber ind i alt vort Væsen, ligetil den uskyldige, i Aarhundreder hævdede Skik at sidde samlede om et Bord. Enhver vil hellere staae op og ned, isoleret for sig selv."

„Men i alle store Stæder, i Paris for Ex., leve alle De, som høre til det gode Selskab, alle Folk comme il faut, paa den Maade."

„Nei, det er netop Tingen, de leve ikke paa den Maade. I Paris spiser man silde, mange Retter Mad til Middag, har desuden ofte taget en dygtig Frokost, en déjeuner à la fourchette, som godt kan gaae op mod vore Middagsmaaltider. Naar man nu derpaa Kl. 5 eller 6 har spiist flere solide Retter med tilhørende Dessert, saa kan sagtens en Iis, et Glas Punsch eller deslige være Alt, hvad man kan ønske eller nyde, og en lille Visite i et Par Soireer være det Høieste, man kan faae Tid til efter Skuespillet eller en Spadseretour eller deslige. Men hos os er det ganske anderledes. Vore Middagsmaaltider, endogsaa i elegante Huse, ere i Reglen meget tarvelige, gjøre ikke Fyldest for det eneste solide Maaltid i Døgnet. Jeg siger ikke Dette for at laste Anretningen. Tvertimod! med nogen Modification og Omhu kan det maaskee baade i diætetisk og økonomisk Henseende være bedst, som det er, og som vor nationale Levemaade har indført det; men derimod vil jeg dadle Anretninger som den iaftes, fordi de ere stridende mod vore nationale Sædvaner, som tildeels ere betingede af vort Clima og af vor eiendommelige Characteer, der ikke er let nok til at kunne flyve fra den ene Cirkel til den anden, opholde sig et Qvarters Tid hvert Sted og dog baade give og modtage en behagelig Erindring om en flygtig, livlig Samtale. Vor Mangel paa det Slags Bevægelighed viser sig bedst paa vore Maskerader, en Forlystelse, som vi ogsaa ville have med, uden at vide hvad det er. Alt Dette er virkelig et Emne, hvorom der kunde siges Meget. Det er iøvrigt priisværdigt, og deri udmærke vi os f. Ex. fremfor Tydskland, at vi optage Sæder og Skikke fra Frankrig og England; men derimod vise vi os ofte fra en latterlig Side derved, at vi optage dem uden Fornuft og Smag, uden at lempe dem efter vort Clima og øvrige Levemaade, uden at vælge dem, som medføre en virkelig Behagelighed eller Nytte. Saaledes er det f. Ex. almindeligt udenlands, især i England og Frankrig, at man lægger Id

i Kakkelovne eller Kaminer ved raat og fugtigt Veir, uanseet om man er i Sommermaanederne eller ikke, istedenfor at vi hertillands, hvor Sommeren fordetmeeste er hvad man kalder en grøn Winter, hellere foretrække at fryse og blive syge end at lægge i Kakkelovnen, naar den engang er poleret og Sommergardiner ophængte til Maidag."

Denne Disputе, som saamangen anden, der i Grunden kan være de Stridende ligegyldig, forlængede sig endnu noget, uden at forandre nogen af Parternes Mening. Min Søster, som stiltiende havde hørt paa os, gik den Vei, som et Fruentimmer altid burde gaae, nemlig Middelveiens jævnende, forsonende Sti. Hun sagde: „Hvad den Anretning fra iaftes angaaer, saa er det ikke værdt at forivre sig over den; thi den er slet ikke almindelig, saavidt jeg veed; og forresten synes mig, at jeg tildeels maa holde med jer Begge. Det er vist en stor Forbedring i vore Sædvaner, at vi slippe for de gammeldags Soupeer af flere varme og massive Retter."

„Ja, det er nu ganske afskyeligt," udbrød min Svoger.

„Derimod," vedblev hun, „finder jeg, at de nu brugelige store Aftenselskaber, hvor man spiser en let Aftensmad ved flere smaa Borde, forene baade det store og det lille Selskabs Behageligheder."

„Ja ja!" svarede jeg: „naar Lykken er god og fører Dem til samme Bord, som gjerne ville være sammen, og man ikke først maa kjøbe denne Lykke med adskillige Timer, paa hvilke man i aandelig Forstand kan anvende, at man har ni lieu, ni feu."

Min Søster bragte den hele Strid til et Resultat og sagde: „Jeg har af eders Samtale lært, hvorledes jeg vil indrette det Selskab, vi nu om nogle Dage skal have."

„Jeg beder dig for Guds Skyld, Frederikke!" afbrød min Svoger.

„Vær rolig! Du skal blive fornøiet; og du med," sagde hun til mig. „Med ringe Tilsætninger og Forandringer skal jeg vide at bevare det Nationale, uden at komme i Krig med Udlandet."

Og hun holdt virkelig Ord. I det temmelig store Selskab, som nogle Dage efter fandt Sted, havde hun saa godt vidst at indrette Alting, at Folk af forskjellige Sædvaner fandt sig vel der. Jeg forundrede mig over den Lethed, hvormed hun havde vidst at tilegne sig det Behageligste og Bedste af de Selskaber, hun kjendte. Julie var den Aften saa smuk, saa qvindelig beskeden og forbindtlig, saa ganske en Anden end hiin Aften i hendes Hjem, at Dobbeltheden i hendes Væsen ret for Alvor begyndte at blive mig klar, idet jeg tillige maatte sige mig selv, at jeg ikke formaaede at holde mig i tilbørlig Ligevægt, men lod mig drage frem og tilbage af disse Oscillationer.

Der var ellers ogsaa en Bemærkning, som jeg baade den Aften og i Fremtiden endnu mere fik Anledning til at gjøre, nemlig at hele den Cirkel, som vi ved den Lønsborgske Familie kom i Berøring med, var langt elskværdigere oppe i vor Etage end nede i Grevindens. Det syntes ordenlig, som om de forvandledes ved at gaae op og ned ad Trappen.

En for min Rolighed og Selvbeherskelse høist farlig Sag var den Omstændighed, at der i Julies Opførsel imod mig bestandig laae Noget, der tydede paa, at hendes Tanker meget beskjæftigede sig med mig. Hun syntes stedse at føle, naar hun havde stødt mig fra sig, og viste da en særdeles Iver for igjen at trække mig til sig. Hun forstod paa saamange forskjellige, men fiint anlagte, ikke paafaldende Maader at nøde mig til at indfinde mig paa deres Soireer; at den Tanke nødvendig maatte paatrænge sig mig, at det var hende magtpaaliggende at see mig i sin Omgangskirkel; men naar jeg saa kom — og jeg tilstaaer det, jeg kunde snart ikke overtale mig til at blive derfra — saa var det os Begge til liden Baade; thi som sagt, i denne Kreds

var hun den fornemme Dame, den forgudede Skjønhed, der, omgiven af høie Herrer og stolte Damer, syntes at skamme sig ved den borgerlige Ven. Men sjelden hengik den næste Dag, uden at hun med en eller anden Sirenesang lokkede mit bortvendte skrøbelige Skib hen i de gamle Skjær. Den lille Leopold, som hver Morgen og hver Aften indfandt sig i mit Værelse, gav den bedste Leilighed hertil. Undertiden sendte hun mig med ham en lille Seddel i Anledning af Bøger, som skulde anskaffes til ham, eller andet Saadant. Disse Sedler vare saa nydelige, skrevne med en saa behagelig og sjelden Fruentimmerhaand, og af et saa yndigt Indhold, at en Visere end jeg var bleven bedaaret deraf. Hun benyttede sig af det Udtryk „vort Barn" ved at omtale Leopold, og hvorvel hun ved dette „vort" vistnok meente Drengens Bedstemoder og sig selv, saa havde dette lille Ord dog en forførerisk Magt over mig. Undertiden havde Leopold kun en Hilsen fra hende; men hvergang der var Spørgsmaal om nogen Uklarhed mellem hans Cousine og mig, bragte han altid Noget. Engang sendte hun mig en Rose. Denne Rose, udsprungen i Vinterens Hjerte, lignede den, som jeg forrige Sommer havde bortkastet og søgt med fortvivlet Møie. Den forekom mig at være den samme, og med en lyksalig Anelse og en forunderlig Veemodighed modtog jeg den, og holdt Livet i den, saalænge muligt, med en Omsorg, som om min Skjæbne var bunden til den. Derpaa gjemte jeg dens affaldende Blade, og gjemmer dem endnu.

Ved en af disse meget omtalte Soireer, da Ferdinand netop var i Byen, hændte det sig, at jeg strax ved min Indtrædelse traf ham og Hr. de Malence i en meget hæftig Ordstrid, der truede med at tage en alvorlig Vending. En heel Kreds havde samlet sig om dem og søgte, som det syntes, at faae nogle Ord indført, men Alle talede i Munden paa hinanden, det løb som en surrende Bisværm. Da Ferdinand fik Øie paa mig, traf han

mig hen til sig og begyndte at forklare mig Sagen, rimeligviis i en dunkel Følelse af, at en Misforstaaelse her fandt Sted. Han udtrykte sig i et næsten uforstaaeligt Sprog af forkeert Fransk, blandet med tydske og danske Ord. Malence blandede ogsaa tydske, ved den franske Udtale underligt klingende Tirader i sine Yttringer. Det blev mig snart indlysende, at Ferdinand i sin Ukyndighed havde benyttet sig af Udtryk, hvis Tvetydighed han ikke forstod, og som naturligviis i høi Grad maatte fornærme den franske Diplomat. Jeg behøvede blot at sige Ferdinand Dette for at bevirke, at han erkjendte og paa det Høfligste afbad sin Forseelse, hvilket hans Antipathie mod Malence ikke forhindrede ham fra at gjøre paa den godmodigste Maade.

Saa aldeles underordnet som min Fortjeneste ved denne Leilighed end var, saa gav den mig dog en vis Betydning mellem de Omkringstaaende, meest unge Herrer, som tilforn aldrig havde værdiget mig mindste Ord; især henvendte Malence sig strax til mig med en indsmigrende Velvillighed, som han aldeles havde i sin Magt, og fra samme Øieblik af syntes det, som om han havde fattet en Godhed for mig. Naar vi efter den Tid traf sammen, og det gjorde vi jævnlig, kom vi næsten altid i en dyb Passiar, og med al den Skinsyge, han indgav mig, maatte jeg i ham erkjende et Menneske af stor Forstand, af en vel noget eensidig, men dog udmærket Dannelse, og naar jeg ikke traf ham ved Julies Side, var han En af Dem, jeg allerhelst saae.

Det syntes saaledes, som om en selvraadig og tillige ironisk Skjæbne med Magt havde ført os ind i en Omgangskreds, hvortil vi egenlig ikke hørte. Juletiden var endnu ikke kommen, da der allerede sjelden hengik nogen Dag, uden at vi saaes. Grevindens Soireer vare ikke mere til at undvige; til et og andet ganske lille Selskab nøde vi ogsaa den Ære at blive indbudne. Julie kom idetmindste eengang om Dagen til min Søster. Grevinden kom ogsaa af og til, deels for at fordrive de Øieblikke,

hvor hun intet Bedre havde ved Haanden, deels lokket af min Søsters fordringsløse Tjenstvillighed, som hun ypperlig forstod at benytte. Malenee og Flere af den fornemme Cirkel vare ligeledes efterhaanden blevne indførte hos os. Hvorledes det var gaaet til, veed jeg ikke at forklare. En meget stor Forandring var herved foregaaet i min Svogers Huus. Den var deels ond, deels god. Det Gode bestod i et aldeles forvandlet Forhold mellem Ægtefolkene. Det var gaaet med min Søster, som med mange andre Fruentimmer: Hun manglede blot Anviisning til at blive hvad de Franske kalde aimable, hvilket efter min Mening ikke aldeles er det Samme, som vi Danske forstaae ved „elskværdig," eller endnu mere ved „elskelig." Vi Nordboer forbinde med disse Udtryk Begrebet om et mildt, ædelt Indre, der gjennemskinner den ydre Form; „aimable" derimod betyder mere, hvad vi kalde indtagende, behagelig, verdensdannet, hvilket vistnok ere skjønne Ingredienser i al Elskværdighed, men som dog kunne besiddes uden denne, nemlig uden Characterens Elskværdighed. Jeg hørte Malenee kalde Madame de Montespan et høist aimabelt Fruentimmer, skjøndt han tillige bekjendte at være af den Mening, at hun ved Gift havde skaffet et Par Medbeilerinder afveien. En Dame, som var istand til saadanne Gjerninger, ja blot En, som var hvad man kalder en Rasmus i det huuslige Liv, vilde vi ikke kalde elskværdig og endmindre elskelig, men i det selskabelige Liv kunde hun nok være aimable. Jeg troer ogsaa, at det engelske Sprog har den Fortjeneste at gjøre denne Distinction mellem amiable og lovely. Min Søster turde man vist altid have kaldt en elskværdig Kone, men paa Amabiliteten skortede det. Hun var forlegen med ethvert fremmed Menneske, ikke fri for et Anstrøg af borneret Simpelhed i sit Væsen og aldeles uindviet i alle Toilettets Mysterier. Disse Mangler, som min Svoger anslog høiere end nødvendigt, tildrog hende en vis Ligegyldighed, for ikke at sige Ringeagt i hans Opførsel imod

hende, hvilket igjen virkede skadeligt paa hendes mod ham, og forvoldte, at hun undertiden var suurmulende og fortrædelig. Ved Julies oplysende Exempel, ved hendes og hendes Kammerpiges Bistand, blev min Søsters Udseende omdannet fra Top til Taa. Hendes Tænder, hendes Haar, hendes Figur erholdt den Skjønhed, Naturen havde tiltænkt dem, og den saa naturlige qvindelige Glæde over at see sig forskjønnet havde strax en god Virkning paa hendes frygtsomme Væsen. Den daglige fortrolige Omgang med en verdensdannet Pige som Julie, den nye Verden, hvori hun var indført, det uventede Held at behage i denne, alt Dette gav hende snart en Frihed til at bevæge sig i denne Kreds, som Ingen for et halvt Aar siden skulde have tiltroet hende. Fruentimmer have næsten altid en utrolig Nemhed til at tilegne sig de Lærdomme, som gives dem i de ovennævnte Fag. Som Ægtemand blev min Svoger ikke mindre forvandlet ved disse Forvandlinger: hans Kone blev ham ny og langt kjærere, ja det gik endog saavidt med ham, at en skinsyg Urolighed kæmpede i hans Sind med forfængelig Glæde ved at see den Udmærkelse, som Malence viste hende.. Engang sagde han til mig under fire Dine: „Jeg veed snart ikke længere, hvad jeg skal tænke om Malences Forbindelse med Julie. Det vilde gjøre mig ondt for den unge Pige, dersom min Kone skulde have stukket hende ud. Det er vist nok, at vor elskværdige Franskmand er dødelig skudt i din Søster. Det morer mig usigelig," tilføiede han med en Mine og en Latter, der ikke tydede paa synderlig Morskab. Jeg kunde gjerne have trøstet ham. Min Søsters Behag i Malences Cour var saa uskyldigt, at man gjerne kunde kalde det barnligt. Det var den trøstelige Følelse, som en længe Tilsidesat fornemmer ved ogsaa engang at blive hævet og paaskjønnet. Dette var nu den gode Side ved vor nye Omgangskreds, den onde derimod bestod i en stiv og høitidelig Tone, som berøvede vort selskabelige Liv al dets gamle Gemytlighed. Ved Alt hvad man foretog sig,

ved Alt hvad man sagde, laae bestandig den Tanke i Baggrunden: Kan det passe sig i denne Omgivelse? er det comme il faut? — Vor forduns Vennekreds følte sig trykket heraf, hvilket ikke havde været Tilfældet, dersom dette Comme il faut havde havt en høiere Betydning, end det her havde; thi i Almindelighed ere Mennesker af nogenlunde Dannelse meget villige til at underkaste sig den sande gode Tones Fordringer; men her kom det an paa at bevæge sig i en vis Tomheds-Sphære; høre paa Grevindens og hendes Selskabs forstenede Domme over Kunst, Litteratur og Moral, uden med Frihed at modsige alt Dette; lytte til Beretninger om reent ubekjendte Personer og uinterressante Forhold, uden synligen at kjede sig. Ingen lystig dandsende Ungdom mere, ingen Oplæsning, ingen livlig Ordstrid, eller Discuteren af nogensomhelst Gjenstand. Julie, i hvis Magt det stod at gribe det Gode i disse forskjellige Sphærer, syntes selv ufri og geneert, naar det fornemme Selskab fra første Sal netop traf sammen med det, som pleiede at samles paa anden. Hertil kom, at den Person, som ustridig var den interessanteste i Grevindens Cirkel, nemlig Hr. de Malence, ikke forstod et Ord Dansk, medens de Fleste af vore gamle Venner deels ikke forstode Fransk, deels ikke havde Dristighed til at indlade sig i dette Sprog med en Fremmed, hvis fornemme diplomatiske Væsen desuden ikke var skikket til at indgive Tillid. Med de af Mændene, som ikke talte Fransk, indlod han sig naturligviis aldeles ikke; til unge Damer, som vare i samme Fordømmelse, henvendte han sig undertiden og bestræbte sig for at sammensætte nogle Sætninger af tydske og danske Ord, hvoraf han selv maatte lee, saa at den qvindelige Ungdom troede, han gjorde Nar af den. Følgen heraf blev, at han henvendte al sin Opmærksomhed til de Damer, med hvilke han kunde conversere, og hans Frihed og Courtoisie gav snart disse Samtaler en saa høi Grad af Livlighed, at de andre Herrer følte sig tilsidesatte og forargedes over hans Dristighed. De smaa

Selskaber, som den forrige Sommer havde været os saa behagelige, vare paa denne Maade fordærvede og egenlig ophævede. For Ingen var Dette imidlertid føleligere end for vore føromtalte to gamle Huusvenner: Onkel Lindby og hans Ven Musiklæreren. Naar disse nu kom og traf det fornemme Selskab, satte de sig ind i en Krog i et Værelse, hvor Faa eller Ingen stadigt opholdt sig; thi det var besynderligt nok, at næsten Alle af den gamle Stok syntes betagne af en saadan Tunghed, at de bleve siddende som fasttryllede i den Kreds, hvor de mindst morede sig. Jeg satte mig af og til ind hos de Eensomme, men jeg kunde ikke opmuntre dem i deres kjendelige Nedslagenhed; thi som oftest var jeg selv betagen som af en graa Taages Indflydelse, paa de salige Momenter nær, da Julie ved et stjaalet Blik eller nogle sagte Ord syntes at sige mig Mere, end hun egenlig vilde, eller jeg turde forstaae, og efter slige Øieblikke havde jeg ikke Kraft til at rive mig ud af hendes Nærhed.

Siden min Søsters Giftermaal havde vi i hendes Huus to Gange feiret Julefesten. Vore to nysomtalte Gamle og nogle faa Udvalgte af vor Slægt og vore Venner havde paa Juleaften samlet sig om et stort Juletræ, som man i Forening havde udsmykket med smaa Gaver, ledsagede af tilhørende deels forbindtlige, deels spøgefulde Deviser. Da Julen nu atter nærmede sig, syntes vi at føle, at Festens uskyldige Engel ikke denne Gang vilde gjæste os. De forrige Aar havde vi, under Spøg og med glad Forventning, begyndt vore smaa Tilberedelser længe iforveien og inden det egenlig behøvedes; denne Gang opsatte vi at tænke derpaa lige til de sidste Dage. Min Søster og Svoger fandt det vanskeligt at forene vore nye og gamle Venner ved denne Leilighed, og at gaae vore fornemme Huusfæller forbi med Taushed vilde vel, eftersom Sagerne stode, heller ikke gaae an. Det var saaledes en kjærkommen Udvei, da vi Dagen før Juleaften bleve indbudne til at tilbringe denne festlige Aften i en lille Kreds hos

Grevinden. Vi modtoge Indbydelsen, og det blev bestemt, at vi ikke skulde helligholde Juleaften paa den gamle Maade, men Slægt og Venner bleve derimod indbudne til et Middagsselskab første Juledag, og fra dette Selskab blev Hof og Adel udelukket, hvilket var saameget lettere, som den herhenhørende Familie den Dag skulde deeltage i et for den mere passende Gilde. Da Alt nu var saaledes fastsat, blev der sendt Bud til alle vore gamle Gjæster, og da der ingen Aftale var kommen istand, behøvedes intet egenligt Afbud; Indbydelsen til første Helligdag maatte gjælde for et saadant. Imidlertid kom dog dette Budskab noget vel silbigt under disse Omstændigheder, og ovenikjøbet magede en uheldig Stjerne det saaledes, at Budet ikke traf vor Onkel Lindby, og ved en Forsømmelse af hans Huusfolk fik han ikke i rette Tid en Seddel fra min Svoger, hvori han tillige bad ham at give sin Ven og Huusfælle den fornødne Underretning.

Saaledes hændte det da, at ligesom vi stode færdige til at gaae ned til Grevindens, traadte begge vore Gamle ind, med smilende polisse Ansigter, og Hver med en stor Bylt under Armen.

„Glædelig, lyksalig Juul, kjæreste Børn!" raabte Onkel Lindby.

„Iligemaade," sagde Musiklæreren, bukkende ærbødigt, som var hans Vane: „Vi komme nok lidt vel tidligt; jeg troer, at Julelysene endnu ikke glimre inde i Salen."

„Ja ja!" udbrød Onkel: „der skal ogsaa Tid til at arrangere vore smaa Herligheder. Meget herlige ere de just ikke, men den gode Villie maa jo gjøre Fyldest for hvad der mangler i Evnen. Lidt kan glæde i den glade Juul, saa blive vi jo Alle Børn igjen."

Taarerne stode min Søster i Øinene, hun taug forlegen, jeg ligeledes. De gamle Venner begyndte at løse deres Pakker uden at mærke vor Forvirring. Min Svoger fattede sig nu og

sagde: „Kjære Onkel! har De ikke faaet en Billet, som jeg sendte Dem iaftes?"

Onkel saae op fra sit Arbeide: „En Billet fra dig! Nei! hvad stod der i den Billet?"

„Bevares! Det er da en ubehagelig Misforstaaelse. Der stod, at vi ikke uden Uhøflighed havde kunnet afslaae en høist forbindtlig Indbydelse fra Grevinde Rochlin til iaften, men at vi udbad os den Ære at see Onkel og vor gode Ven Morits hos os imorgen Middag."

Den gamle Musiker bukkede og sagde: „Ja saa! Det var en anden Sag."

Han blev staaende og saae paa sine Smaating, som han havde begyndt at udbrede paa Bordet, uvis, om han skulde pakke sammen igjen, eller ikke. Onkel derimod blev blodrød, og med gnistrende Øine og noget vredladen Stemme mumlede han: „Den stolte Grevinde, den fremmede Kone, skal hun nu have Lov til ogsaa at forstyrre vor Juleglæde! Naa lad gaae! Imorgen altsaa? Have vi da vort Juletræ, som vi pleie?"

„Nei, vi have rigtignok dennegang ikke været betænkt paa at gjøre Aftale derom med vore Venner, og mene, at vi lade Julen paa den Maade gaae forbi for iaar, men imorgen kunne vi jo fornøie os sammen uden Det. Min Kone og jeg ere nu engang blevne inddragne i en Cirkel, hvor" ....

Min Søster afbrød ham, hun traadte hen mellem de Gamle, tog En ved hver Haand, og sagde: „Kjære Onkel! kjære Hr. Morits! bliv ikke vrede. Til Nytaarsaften skal vi holde vor Juul, som vi pleie."

„Nei min Pige!" svarede Onkel og kyssede hende: „For vor Skyld skal du ikke gjøre noget Slags Anstalter. Jeg er et gammelt Barn, det skal du ikke bryde dig om. I have selv forvænt os Gamle med jeres Godhed. Nei siden det nu er gaaet saadan med den hellige Juul denne Gang, saa lad det blive der-

ved for iaar. Men saa forsmaa dog ikke disse ringe Julegaver" — tilføiede han, idet han mellem sine Pakker fremtog tre nette Smaating og rakte een til os Hver, medens den gode Morits fulgte hans Exempel: „Det Øvrige er kun Narreri, kun Spøg, det vil vi tage tilbage."

Herpaa samlede de hurtig de resterende Pakker sammen, bandt deres Bylter igjen, toge dem under Armen og gik, ønskende os paany en glædelig Juul, og dertil en meget fornøielig Aften.

Jeg var usigelig forstemt ved denne Scene, jeg havde ikke været istand til at sige et Ord, og følte dog en Trang til at sige eller gjøre Noget. Jeg fulgte stille efter dem; jeg troer, de mærkede det ikke. Ude paa Trappen gik Onkels Pakke op. Han lagde den i en Vindueskarm for at binde den bedre sammen, og sagde imidlertid: „Saa! nu skal man da staae her ovenikjøbet og plages med det Kram! Det tænkte vi ikke, min Broder, da vi saa lystige gik herop ad Trappen, at vi saadan strax skulde gaae ned igjen. Hvormed skal nu vi to Stakler helligholde den gode Juleaften?"

„Aa hvad! Vi skal nok fornøie os," svarede Morits, og slog ham paa Skulderen: „Kom op til mig iaften! Jeg har en deilig Julesang, som jeg skal spille og synge for dig. Vi vil nu gaae ind paa Veien og kjøbe en Julekage til vor Thee."

„Ja!" svarede Onkel fornøiet: „og en Flaske Punsch-Extract vil vi ogsaa kjøbe paa Veien, og alt det Rageri, vi her bære paa, vil vi forære til Kjelderfolkenes Børn; de stakkels Unger har vist ingen Juleglæde. See, derved kommer der en Smule glad Ungdom med, thi det er dog saa grumme trist at være gammel og udelukket fra at forfriske sig ved at see de unge Ansigter."

„Bravo!" udbrød Morits: „Bravissimo! Seer du? Vi skal ikke være ene og forladte i Juleglæden, skjøndt vi kun ere To."

„Lad mig være den Tredie," raabte jeg, idet jeg ilede hen til dem: „Jeg kommer, saasnart det er mig muligt at liste mig fra mit fornemme Selskab, dersom I vil modtage mig hos jer."

„Med Glæde!" udbrød de Begge.

„Det skal jeg aldrig glemme dig af," sagde Onkel: „Du er en brav Dreng! I dig flyder et ærligt Borger-Blod."

Og kjendelig oplivede gik nu de gamle Venner Arm i Arm.

Selskabet hos Grevindens bestod, foruden Familien og os, kun af fem Personer: to aldrende Damer og en ældgammel Herre af Slægtskabet, samt to unge Piger af Julies Bekjendtskab. De vare Alle meget fornemme Personer; den ene af de unge og den ene af de ældre Damer vare Hofdamer. Jeg var den sidst Ankomne, og traf Selskabet siddende ved Theen og i en meget taalmodig Ordstrid om de nyeste Begivenheder ved et Hofbal og nogle dermed sammenhængende Omstændigheder og Personer, og tiltrods for den Interesse, hvormed man syntes at tage Deel i disse Tildragelser og Bemærkninger, truede Samtalen dog idelig med at gaae istaa. Den gamle Herre kunde ikke rigtig enten høre eller see, eller tale saaledes, at Nogen kunde forstaae ham. Alt, hvad der blev sagt, maatte gjentages for ham, og det syntes, som om han endda ikke forstod det. Jeg var næsten i en lignende Tilstand; thi jeg var ganske hensunken i at betragte Julie, der, tiltrods for den Forstillelse, hun anvendte, ikke kunde skjule, idetmindste ikke for mine Øine, at en tung Sky hvilede paa hendes Pande, og det var let at see, at hun havde grædt. Endelig bleve Dørene aabnede til den smukt oplyste Sal. Et stort Juletræ prangede paa et Bord, der, ligesom Træet, var fuldt af alleslags, tildeels pragtfulde Sager, der vare mærkede med Nummere. Alle gik hen til Bordet, og betragtede og bedømte denne Stads, som det kunde have været i en Boutik eller Bazar. Det Eneste, der mindede om, at det var Juul, var min

lille Ben Leopold, der med et af Glæde og Forventning blussende Ansigt stod og stottede til en stor Presenteerbakke med Legetøi og andre saadanne Gaver, som han med næsten hørligt bankende Hjerte stirrede hen til, gjættende, at det maatte være hans Deel; og da nu Julie tog hans Haand og fulgte ham hen til dette hans forjættede Land, stod han som forstenet af overvættes Lyksalighed.

En Contrast til ham var derimod Ferdinand. Han saae ganske fortrædelig ud, og hviskede til mig: „Skal Dette nu være morsomt? Her er jo saa dødt som i en Vaagestue. Ude paa Gaarden derimod, der synge og lee og lege de, og de unge Karle svinge deres Kjærester i en lystig Dands, og tracterede blive de med hvad de bedst lide, og de Fattige i Sognet komme og hente sig et godt Maaltid, ja endog Creaturene, ligetil Hunde og Katte, faae Noget extra. Saa gaaer det i Glæde og Gammen ligetil Morgenstunden, og saa gaae alle Mennesker i Kirke og takke Gud. See, det kalder jeg Juul! Gid jeg var der, istedenfor at gaae her og kjede mig til Ære for mine Fruentimmers Villie! Men lad mig bare først blive gift, og rigtig Herre i Huset, saa skal nok Piben faae en anden Lyd."

En Kammerjomfru bar imidlertid en lille Kurv omkring med Nummere, af hvilke hun leverede os Hver eet. Jeg troede nu, at vi skulde trække Lod om Julegaverne, men Ferdinand sagde: „Nei ikke engang saamegen Leg kommer der i vor tamme Morskab. Vi faae hver sin bestemte Deel. Gud veed, hvad vi skal med Nummere!"

Alle samlede sig nu om Bordet, og Enhver tog sit bestemte Lod i Besiddelse. Da jeg holdt mig noget tilbage, kom Leopold, efter et Vink fra Grevinden, og førte mig hen til Bordet, hvor jeg fandt et med mit Nummer mærket Frokost-Service af fiint Porcelain og tildeels massivt Sølv; en Foræring af Værdi, som jeg med en vis ubehagelig Forlegenhed ikke kunde

undlade at ansee som en Betaling for Leopolds Underviisning; og denne Følelse blev endmere forøget, da han i sin Uskyldighed med Glæde udraabte: „Det er fra mig! Er det ikke kjønt? De maa ikke forsmaae det!“ Ikke uden Overvindelse takkede jeg Grevinden, og kort derpaa bad jeg hende tilgive, at et ældre Løfte tvang mig til at tilbringe det Resterende af Aftenen hos min Onkel. Hun modtog min Undskyldning ligesom min Taksigelse med et fornemt Nik med Hovedet, uden at sige noget Ord.

Julie derimod listede sig ind i det ydre Værelse, som nu var tomt, og da jeg vilde gaae derigjennem, kom hun hen til mig og sagde: „De vil forlade os! Er det venskabeligt?“

„Den stakkels Onkel,“ svarede jeg, „og hans gamle Ven sidde ene hjemme. Ved en Misforstaaelse troede de at skulle tilbringe en fornøiet Aften hos min Svogers, og gik mismodige bort. Kan jeg da undlade at dele deres Eensomhed, da det glæder dem?“

Julie sukkede. „De har Ret! men lad mig dog først bede Dem modtage en ringe Julegave fra mig.“ Hun løsnede ved disse Ord af sin Krave to smaa ved en Kjæde forbundne Brystnaale, og sagde: „Betragt den Mosaik, som udgjør disse smaa Plader: Den ene viser en Stjerne paa blaa Grund, den anden en Kjærminde paa sort. Jeg tænker mig herved et mig kjært Minde fra den sørgeligste Dag i mit Liv, da i vor Nød en god Stjerne sendte os Dem imøde.“

Hun rakte mig Naalen, den var endnu varm af hendes skjønne Bryst. Jeg modtog den med en Bevægelse, der berøvede mig min Besindighed. „Elskelige Julie!“ udbrød jeg, . . . „tilgiv mig, min Frøken! Deres Gave, Deres Ord gjør mig altfor lykkelig.“

Jeg trykkede hendes Haand mange Gange til mine Læber; hun overlod mig den villig. Vi saae hinanden ind i Øinene. Det var et af disse Momenter i Livet, hvor Sjælene hilse hin-

anden som et Bekjendtskab fra en fordums Tilværelse eller i en Forudviden af en tilkommende. „De har græbt," sagde jeg, „De er bedrøvet! Er der Sorger, som formørke Deres skjønne unge Dage?"

„Erindrer De," svarede hun smilende, „vort nysomtalte Møde? Det var nær ved en Korsvei; ikke langt fra den holdt min Faders Vogn; og man siger, at en saadan Vei har noget Hemmeligt, Betydningsfuldt. Det havde den for mig, thi inden den Aften" ....

Mere fik hun ikke sagt; Grevinden nærmede sig, Julie trak sin Haand hurtig ud af min og fløi ind i et Sideværelse, medens jeg ilede ud af den Dør, som førte til Udgangen.

Denne lille Scene havde altformeget Characteer af et kjærligt Stævnemøde, til at den ikke ganske skulde have beruset mig. Da jeg kom ud paa Gaden, syntes mine Fødder mig saa lette, som om de vare bevingede; den klare, stille Vinterluft indaandede jeg med Behag i mit brændende Bryst. Maanen skinnede. Jeg holdt min kjære Naal op i dens Straaler, for ret at betragte den, og det forekom mig, som om Maanen saae paa den og smilede; jeg befæstede den paa mit Bryst; jeg syntes, at den maatte være mig et Skjold mod al Smerte. At Julie elskede mig, det troede jeg, og alle andre Tanker syntes mig at forsvinde for denne ene.

Da jeg kom til mine gamle Venner, fæstede Onkel sine Øine paa mig og udbrød, idet han trykkede min Haand: „Den Fornøielse, du gjør mig ved at komme her iaften, bliver dobbelt stor ved at see dit Ansigt, der lyser af Glæde; thi det beviser mig, at du ikke har ladet dit Hjerte blive tilbage i dit fornemme Selskab, men at du hellere vilde tilbringe denne hellige Aften hos dine Egne. Jeg tænker altid paa det Ord: Gud elsker en glad Giver."

Den gode Morits sad ved Claveret og bestræbte sig forgjæves for at formaae tre klodsede Børn til at dandse efter hans

Musik. De lod ikke til at høre den, men stode med deres Legetøi i Hænderne og gabede paa ham uden at mæle eller tale. Han opgav da sine Bestræbelser og skred til at beverte dem med Thee og Julekage, hvilket de nød med en saa ubehagelig Graadighed, at de overspildte baade dem selv og Bordet med Theen, og tilsmurte hele Ansigtet med Kagen. Imidlertid kom Moderen for at hente dem. Med vidtløftig Snaksomhed og skraldende Stemme fremførte hun sin Taksigelse for den Børnene udviste Godhed, og ikke blot Giverne, men ogsaa mig klappede hun paa Ryg og Arme med et Par intet mindre end rene Hænder.

Da de vare borte, sagde Onkel: „Det er underligt i denne Verden! De Fornemme ere saa fornemme og de Simple ere saa simple, og begge Dele sætter et skikkeligt Menneske i Forlegenhed."

„Det kommer deraf," svarede jeg, „at de Fornemme sjelden kjende den rette, den noble Fornemhed, og de Simple ikke den noble Simpelhed."

„Ja!" udbrød den gode Morits: „det er sandt! Det, De der siger om den noble Fornemhed, det forstaaer man bedst, naar man seer vor lille Frøken Julie. Hun er saa fiin og saa fornem og tillige saa ligefrem og simpel i Omgang; hun har det Bedste af begge Dele. Hvor jeg synes godt om det Barn! Gud skee Lov, at jeg er en gammel Karl! I mine unge Dage da kunde jeg sandelig let gaaet hen og bleven til en Nar for hendes Skyld."

„Da maatte du rigtig nok ogsaa bleven en stor Nar," sagde Onkel: „Hun er i Grunden ligesaa stolt som de Andre, og ikke den ene Dag som den anden. Ja var hun en borgerlig Pige, saa veed jeg vel, hvad jeg vilde ønske, men nu Nok om Det!"

Disse Yttringer havde for et Par Timer siden været mig hemmelige Dolkestik, men i dette Øieblik gjorde de ikke noget ubehageligt Indtryk paa mig. Jeg uddrog lutter smigrende Slutninger af de foranderlige Luner, som heller ikke jeg kunde fra-

kjende Julie. Jeg var den hele Aften saa oprømt, at jeg drog mine to gamle Venner ind i samme Stemning, og ved vor tarvelige Punsch og Julekage helligholdt vi en i Sandhed glædelig Fest, og skiltes først længe efter Midnat.

Ligesom Søvnen som oftest dulmer den Sorg, der om Natten fulgte os tilsengs, og lader os opvaagne om Morgenen med lettere Sind, saa dæmper den ogsaa det altfor dristige Mod, og lader Dagen erindre os om den Verden, hvis Fordringer ikke enes med vore Drømme. Da jeg Julemorgen betragtede min kjære Stjerne og Kjærminde, og gjentog paany Julies fortrylende Ord og Mine, blandede der sig mangen Tvivl og mangen veemodig Betragtning i min Glæde. Jeg var ganske adspredt, og grublede, uden selv ret at vide hvorover. Jeg gik i Kirke, men formaaede ikke at følge en Præken, der til en anden Tid vilde hoiligen glædet mig.

Da jeg kom hjem, traf jeg min Svoger, der sagde: „Det var meget smukt arrangeret iaftes nede hos Grevindens. Men Julie! hvad synes dig? Hun var jo ganske forgrædt, og saa lystig som hun lod til at være ved Bordet, saa var det let for mig at see, at det var lutter Forstillelse. Veed du, hvad der voldte den store Sorg? Gjætter du det ikke?“

„Nei!“

„Da veed jeg det. Herre Gud, hvor I Mennesker dog gaae Livet igjennem blinde og døve, I som ere blottede for al Menneskekundskab! Jeg vilde ikke være saadan, om Nogen vilde give mig“ ....

„Nu hvad var det da?“ afbrød jeg ham utaalmodig: „hvad feilede Julie?“

„Det Vigtigste, der kan feile et elskende Pigehjerte, den tilbedte Gjenstands Nærværelse: Malence manglede. At han ikke var indbuden, var, som jeg kunde forstaae, Grev Ferdinands Skyld, og Julie var heller ikke lidet knibsk imod ham den hele

Aften, til Tak for den Streg, han der havde spillet hende. Malence er en listig Ræv. Han gjør Cour til Andre, men vil dog sagtens vide at forsikkre sig et godt Parti. Hvad Enden skal blive paa alt Dette, det længes jeg efter at see."

Disse Bemærkninger vare nu den første Spand Vand i Blodet, som denne, paa slige Gaver splendide Dag bragte mig.

Ved Middagsbordet vilde den fordums gemytlige Stemning ikke indfinde sig. Vore forrige Julegjæster, der havde været belavede paa det tilvante Juletræ, bragte næsten Alle smaa Gaver til Vert og Vertinde, hvilke Gaver baade bleve givne og modtagne med en vis Forlegenhed. Min Søster, som havde forudseet noget Saadant, kom ved Desserten med en Kurv paa Armen, og idet hun gik rundt om Bordet, leverede hun Enhver af sine Gjæster en ubetydelig Foræring, til hvilken der var føiet en lille skreven Seddel af spøgefuldt Indhold. Dette virkede særdeles oplivende. Den gamle Morskab bragte den gamle Stemning tilbage. Vi bleve længe siddende ved Bordet, og reiste os endelig i det bedste Lune. Men nu vilde min Ulykke, at det prægtige føromtalte Frokost-Service stod i det næste Værelse. Jeg havde bedet min Søster tage det i sin Forvaring, og det var imidlertid blevet staaende. Min Fader blev saa henrykt ved at see det meget Sølv og den rige Forgyldning, at han kaldte hele Selskabet sammen for at vise dem sin Søns Lykke. Han bad mig paaskjønne, at jeg var bleven Huuslærer hos en høi og ædelmodig Familie, en Stilling han altid havde stridt for, at jeg skulde søge at opnaae. Forgjæves søgte jeg at forklare Sammenhængen, han lod sig ikke forstyrre, men vedblev i alle Menneskers Nærværelse at formane mig til at benytte mine fornemme Connexioner, for ved dem at arbeide paa min Fremtids Lykke, hvorhos han nævnede den Forsynets Styrelse, at den unge Baronesse Valkrone snart skulde giftes med min gamle Velynder Grev Rochlin,

der, som han hørte, ikke havde glemt vor Barndoms=Omgang, men viste mig en nedladende Bevaagenhed.

Denne Tale vilde bragt mig ganske ud af min gode Stemning, dersom jeg til min Trøst ikke havde seet, at de Fleste af de Omkringstaaende ikke kunne afholde dem fra at lee over min Faders forældede Udtryksmaade. Ja min gode Onkel Lindby gjorde mig endogsaa den Glæde at sige, idet han venlig klappede ham paa Skulderen: „Kjære Broder! Din Tale til din Søn har du vist læst i en Bog fra det forrige Seculum. Nuomstunder gaaer ikke en ferm Candidat hen og gjør sig til Hund for et Been."

En Strid opstod nu mellem min Fader og Onkel; jeg gik ind i et andet Værelse med de Fleste af Selskabet, og da jeg netop havde faaet en nys udkommen Bog, som vakte megen Opsigt, bleve vi enige om, at jeg skulde oplæse Noget af den, og med spændt Opmærksomhed satte vi os Alle omkring det runde Bord, fornøiede over engang igjen at skulle nyde en Time paa vor gamle Maade.

Der var imidlertid kommen endnu en Dissonans i vor lille Cirkels Harmonie derved, at to Personer, som ikke hørte til den, vare paa denne Dag blevne indbudne. Det var et midaldrende Ægtepar. Konen var en Nærpaarørende af min Fader, Manden en Embedsmand, der havde tjent sig op fra en ringe Stilling til en betydeligere, og i Rangforordningen efterhaanden var stegen til tredie Classe, hvori han nylig var indtraadt. Baade han og hans Kone vare af meget simpel Herkomst og Opdragelse. Fruen havde paa denne Festdag iført sig en latterlig Pynt og et endnu latterligere fornemt Væsen. Til Mandens Trøst havde min Svoger arrangeret et Spilleparti, medens hans Frue tog Plads mellem os Andre ved det omtalte runde Bord, idet hun sagde: „Jeg holder meget af Læsning. Vi faae jævnlig Bøger fra Leiebibliotheket, og min ældste Datter læser for os om Aftenen, naar

vi ikke have Andet at bestille. Min Stuepige, som sidder og syer inde hos os, glæder sig ogsaa derved og siger altid: „„Vil Frøkenen ikke læse iaften?““ Vers holder jeg rigtignok ikke af, men dem kan man jo springe over.“

„Det vilde blive vanskeligt i denne Bog,“ sagde jeg, „thi den er heelt igjennem skreven paa Vers.“

„Ja ja!“ svarede hun: „I Guds Navn da! Jeg har da heller ikke saa stor Foragt for Vers, som mange andre Folk af Stand.“

Min Fader vilde imidlertid gaae hjem efter sin Sædvane, og sagde os Farvel; min Svoger fulgte ham ud gjennem det forreste Værelse, men et Øieblik efter kom de Begge tilbage tilligemed Grevinden, som kom op for at sige min Søster, at Kammerjomfruen hos hende var bleven syg, og Stuepigen havde faaet Lov til at gaae ud, hvorfor hun bad, at min Søsters Pige maatte komme ned for at hjelpe Julie og hende med deres Paaklædning. Uagtet Frederikke kun holdt een Pige og for Øieblikket vel selv kunde behøve hendes Tjeneste, var hun dog godmodig nok til strax at føie sig efter dette Ønske. Min Svoger havde sat en Stol til Grevinden. Selskabet var hende vel bekjendt, men hun havde den Maneer, som jeg troer er gængs i visse fornemme Cirkler, at lade, som hun bestandig glemte de ubetydelige borgerlige Bekjendte, saa hun evig maatte spørge om deres Navne. Den ovenomtalte Frue, som vi pleiede at kalde Tante, var hende imidlertid ubekjendt. Min Svoger presenterede hende, og strax flyttede hun sig tæt hen til Grevinden, og forsikkrede om sin Glæde over at gjøre Bekjendtskab med en Dame, om hvem hun havde hørt saameget Godt.

Grevinden svarede koldt: „De er meget god.“

Den Anden vedblev: „Jeg har ogsaa gjerne ønsket at træffe Deres Naades Cousine, som er Hofdame hos vor Prindsesse.“

„Ja, min Cousine har den Ære at være hendes Kongelige Høiheds første Dame."

„Aa Gud! jeg skal sige Dem ... Maaskee De iaften kommer i Selskab med Deres Cousine?"

„Ja, da jeg haaber paa den Ære at komme i Selskab med Prindsessen selv, saa er det rimeligt, at den første Dame er i hendes Følge."

„Ak! da kunde Deres Naade vise mig en stor Tjeneste ved at bede Deres gode Cousine om at undskylde mig hos sit Herskab. Jeg skal sige Dem, min Mand nyder saa megen Artighed ved Hoffet" ....

„Saa?" sagde Grevinden med et spodsk Smiil.

„Ja, han har været inviteret til Concert og ogsaa til Middag."

„Ja han har vel været tilsagt til Taffels, det gaaer saa efter en vis Tour. Men De?"

„Ja Gud! jeg finder, at det var min Skyldighed at gjøre Prindsessen min Visite."

Grevinden maalte hende med Øinene fra øverst til nederst og svarede: „Dersom De ønsker Audiens hos Hendes Kongelige Høihed, saa kan De melde Dem hos den første Dame. Deres Undskyldninger ere vist her meget overflødige."

Hun vendte sig derpaa bort og gjorde Mine til at reise sig. Grevindens Overlegenhed over en Person af vor Familie ærgrede mig, sandt at sige. Men nu blev det Sidste værre end det Første, da min Fader med de ydmygste Buk og Skraben med Fødderne stillede sig lige for Grevinden, og begyndte en ulyksalig Tale, fuld af Taksigelser for den Gunst og Naade, hun havde viist hans Søn, med Ønske om, at jeg i alle Maader maatte vise mig værdig til en saadan Gave som den, jeg havde modtaget af hendes høigrevelige Haand.

Jeg vilde reise mig og gaae bort, men Frederikke, som sad

hos mig, lagde den ene Haand paa Bogen, som jeg endnu holdt i Haanden, og den anden paa min Arm. Den vakkre unge Kone, som min Svoger ansaae for min Inclination, og som sad paa min anden Side, gjorde ligesom min Søster, og de nødte mig saaledes paa en venlig Maade til at blive og pines med at høre paa den Samtale, som nu begyndte.

Grevinden svarede: „O bevares! Det er jo en simpel Historie. Hr. Verdal vil ikke tage imod Betaling for min Dattersøns Information, og saa er det ligefrem, at vi paa andre Maader maae vise vor Erkjendtlighed."

„Den," udbrød jeg, „viser Deres Naade mig bedst ved ikke at tænke, at De skylder mig Erkjendtlighed for hvad jeg gjør af Venskab for den lille Leopold."

Hendes Naade tilkastede mig et Blik, jeg godt kjendte og forstod. Med usigelig Ærgrelse hørte jeg min Fader tale sagte til hende, nævne Præstekald og Familiens Godser. Frederikke, som sad ham nærmere, sagde halv hviskende: „Hvorfor vil Fader nu sige noget Saadant? Min Broder vil jo ikke være Præst."

Grevinden sagde høit: „Det er ialfald Noget, hvormed jeg ikke har Andet at bestille, end at jeg ønsker os en Præst, som har den rette Tro og ikke er stolt af sin indbildte Klogskab. Iøvrigt er det en Sag, hvorom De kan henvende Dem til min Niece eller maaskee til min Søn. Det er Ting, hvorom jeg ikke veed Besked."

Blodet steg mig til Hovedet, saa det sang mig for Ørene. Endelig gik da baade Grevinden og min Fader, der med ydmyge Gebærder fulgte efter hende.

Det varede noget, inden jeg kunde fatte mig efter denne Scene. Endelig aabnede jeg atter Bogen, for efter gjentagen Opfordring at begynde vor Læsning. Men jeg havde neppe aabnet Munden, før vi paany bleve afbrudte ved Julies Komme. Hun kom, fuldkommen færdig med sit Toilette, som var udmær-

ket prægtigt og smagfuldt. Hun var ganske deilig, og dette Syn holdt ikke blot mig, men, som det syntes, endogsaa det øvrige Selskab skadesløst for den nye Afbrydelse i vor forventede litterære Nydelse. Med ubeskrivelig Ynde nærmede hun sig min Søster og bad hende tilgive Grevindens forlangte Laan af Pigen, hvilket var unødvendigt, tilføiede hun, da hun selv godt kunde udføre Kammerjomfruens Forretninger for iaften. De af de Tilstedeværende, som kjendte hende, samlede sig om hende; venlige og livlige Ord bleve verlede fra alle Sider. Jeg vovede ogsaa at nærme mig, men forgjæves søgte jeg den Julie, der iaftes verlede Blikke og Haandtryk med mig. Med kolde og fremmede Miner syntes hun ligesom at straffe mig for den forrige Aftens korte Lyksalighed. Hun gik snart, og mit utaalmodige Auditorium lod mig nu ingen længere Frist med at begynde den evindelig afbrudte Læsning. Med hvad Sind og Lyst jeg paany aabnede Bogen, kan Enhver forestille sig. I Førstningen gik det saa slet, at jeg skammede mig, men lidt efter lidt blev jeg henreven af det herlige Digterværk, hvis skjønne Rhythmer som en sød Musik fløde over mine Læber, medens dets høie Ideer fødte nye Tanker i min Sjæl. Mine Tilhørere, saa forskjellige i Dannelse som de end vare, deelte umiskjendeligt mine Følelser, paa den føromtalte Fru Tante nær, der ikke forstyrrede os, eftersom hun i en rolig Søvn sad og nikkede i sin Lænestol.

Det var imidlertid blevet meget silde. De af Selskabet, som sad ved Spillebordet, havde alt forladt det, og til almindelig Bedrøvelse maatte vi ophøre med vor Læsning. Jeg skyndte mig, saasnart muligt, til min Eensomhed, og gik ikke tilsengs, før jeg til sidste Draabe havde nydt det Trøstens Bæger, som den ædle Sanger havde rakt mig til Nattens Vederqvægelse efter Dagens Plage. Jeg havde glemt al denne Plage, alle mine Sorger. En Følelse af et Slags Inspiration, lig den, der greb mig hiin Aften i Haven ved Julies Side, opflammede mig, jeg veed ikke

hvorledes. Jeg har ofte tænkt paa den Ecstase, hvorom de gamle Kirkefædre tale. Gives der virkelig Øieblikke, der hensætte os i hiin høiere Tilværelse? Naaer virkelig en Stemme til os fra hine Regioner? Vi troe sikkert at føle, at den ikke kommer fra vort eget Indre. Kun øieblikkeligt kan Mennesket aande udenfor dette indskrænkede, af Lidenskabernes Magt sønderrevne Liv. Den næste Dag følte jeg mig tom og sørgmodig, fuld af min gamle Bitterhed mod den aristocratiske Verden og fuld af Foragt og Væmmelse for den plebeiiske, som hellere vil være til Spot i en fremmed Sphære end agtværdig i sin egen. I et Par Dage saae jeg slet ikke Julie, og da jeg endelig mødtes med hende, var det paa en Maade, der end mere fortættede det gaadefulde Slør, som omgav hende.

En Dag, da jeg gik ind til Frederikke, traf jeg nemlig i Forværelset den tilforn omtalte Kone, hvis Væsen og Lighed med min afdøde Tante havde gjort et saa mærkeligt Indtryk paa mig. Hendes Navn var, som jeg senere havde erfaret, Madame Bartholdt. Hun sad med en Kurv fiint Vaskeføi, og ventede paa min Søster. Efter faa Minuter kom jeg tilbage, og fra et indre Værelse, hvortil Døren stod aaben, saae jeg Julie komme ind i Forværelset, og idet hun fik Øie paa Madame Bartholdt, udstødte hun et dæmpet Skrig, og raabte: „Hvorledes! du er her i Byen, og jeg veed det ikke! Saa nær ved mig uden at ville see mig!“ Med disse Ord kastede hun sig grædende i Madame Bartholds Arme, der søgte at rive sig løs og sagde: „Tys! tys! vær rolig! gjør ingen Allarm! Jeg har heller ikke vidst, ikke drømt om, at jeg enten her i Byen eller her i Huset“ .... I dette Øieblik bleve de mig vaer og søgte Begge at skjule deres Forlegenhed. Madame Barthold fattede sig strax og sagde: „Den lille Frøken kjender mig fra Jylland af, og bliver saa rørt ved at see mig, forbi — kan jeg troe — hun derved kommer til at tænke paa sine Forældre, som hun har mistet.“ Julie vilde tale,

men formaaede ganske mod Sædvane ikke at blive Herre over sin Bevægelse. Madame Barthold saae paa hende med forunderlige, medlidende Øine, og tilføiede med en sagte Stemme: „Frøkenen har været i mit Huus i Jylland fra sin første Barndom, indtil salig Baron Valkrone kom og hentede hende.“ Julie slog atter sine Arme om hende og udbrød, idet hun pludselig fattede sig: „Ja denne Kone er saa god, saa kjær for mig, hun har været min anden Moder.“ Madame Barthold skjød hende fra sig og sagde: „Forsynd Dem ikke, Frøken! Man har kun eengang en Moder, og Deres har De mistet.“ Julie bad hende paa det Indstændigste at følge ned med hende til hendes egne Værelser; men med en Tone, man gjerne kunde kalde streng, nægtede hun det. Min Søster kom imidlertid ind, og Julie sneg sig bort. Da Frederikkes og Madame Bartholds Mellemværende var afgjort, bad denne Kone hende undskylde, at hun ikke længere saae sig istand til at paatage sig hendes Vask formedelst altfor meget Arbeide for ældre Kunder, som hun ikke kunde forlade. Min Søsters Indvendinger og Tilbud vare frugtesløse. Madame Barthold syntes iilfærdig for at komme bort. Hun gik, og jeg fulgte et Stykke af Gaden med hende, inderlig begjærlig efter at knytte en Samtale med hende. Men hun undveg mig, ja jeg troede endogsaa at mærke, at hun, for at blive mig qvit, gik ind i den første den bedste Boutik, hvor hun rimeligviis ikke havde noget Ærinde.

Til den omtalte lille Scene havde Ingen været Vidne uden jeg, der ikke havde omtalt den for noget Menneske. Jeg veed derfor ikke, hvilke andre Symptomer der havde indgivet min Svoger den Tanke, at der var noget Gaadefuldt ved Julie. Dog holdt han endnu fast ved den Mening, at hun var ulykkelig af Kjærlighed til Malence. „Men,“ sagde han, „ubegribeligt er det, hvorfor de to Mennesker ikke bryde Isen uden at bekymre sig om Tanter, Fættere og salig Mødres sidste Brøvl og Ønsker.

Malence er sagtens forlibt i min Kone, men hende kan han jo ikke faae. At Julie seer ham i Kortet og er desperat derover, det tvivler jeg ikke paa, det vise tusinde smaa Træk. Forleden en Aften, da hun var her nede hos os, kom jeg til i Spøg at tale om din ulykkelige Kjærlighed til den kjønne lille Kone, du veed nok, og da blev Julie rød og saae til din Søster med et Par Dine, som tydelig sagde: Det er et lignende Forhold som dit og Malences. I gifte Koner coquettere med de Mænd, som vi stakkels Piger ansee for vore Beilere."

Min Søster, som idetsamme var kommen til, og hørte den sidste Deel af denne Replik, loe høit og udbrød: „Julie skinsyg paa Malence for min Skyld! Du er vel underreftet!"

„Ja, saavidt er jeg nok vel underrettet, at jeg ikke kan regnes mellem de blinde Ægtemænd, men godt veed, at du coquetterer med Malence, uden at tale om andre Herrer."

Min Søster vedblev at lee. „Ja," sagde hun, „du har jo tidt nok formanet mig til at søge at behage, saa du kunde have Ære af din Kone."

„Ja, det synes jeg ogsaa godt om, jeg finder dig selv meget elskværdigere end tilforn."

Min Svoger sagde disse Ord med et Smiil og med et Suk. Min Søster gik mod Døren, men vendte tilbage, gik hen til sin Mand, tog hans Haand og sagde kjærligt: „Tro mig, min Ven! Du er den, jeg helst vil behage."

Og de to Ægtefolk omfavnede hinanden med større Ømhed, end jeg nogensinde havde bemærket hos dem. Jeg fjernede mig og sagde ved mig selv: „Forfængelighed er da god til Noget her i Verden."

Julies Bevægelse ved at høre tale om min Kjærlighed til en Anden kunde jeg vel vove at tilskrive en for mig mere smigrende Grund; dog blev jeg virkelig med hver Dag mere desorienteret i denne mig saa dyrebare Piges sande Følelser. Det var

tydeligt, at hun led af en hemmelig Sorg. Ofte, naar hun var allermeest oprømt, syntes det, som om en dyb Smerte med Eet foer iisnende gjennem hendes Indre, som om en for os Andre usynlig Skygge traadte mellem hende og Livets Glæde. Ved dette Syn følte jeg sympathetisk en lignende Smerte. I et fortroligt Øieblik talte jeg til Frederikke derom. Hun svarede: „Kan det undre Nogen, at en stakkels Pige, der seer sig hver Dag nærmere ved at skulle indgaae et tvunget Ægteskab, kan være ængstelig og bedrøvet?"

„Men hvad tvinger hende?"

„Den døende Moders Villie."

„Men denne Villie, dersom hun troer saa samvittighedsfuldt at burde ære den, tvinger hende dog kun til at opgive Godsets Besiddelse, ikke sin Frihed. Er den ikke mere værdt end det? Saameget mere som hun jo i dette Tilfælde ikke engang behøver at frygte for trange Kaar. Du er jo hendes Veninde, hvorfor taler du ikke med hende om denne Sag? Den stakkels Pige har intet Menneske at støtte sig til."

„Ja, jeg har ofte villet tale med hende herom, men jeg synes, at hun undviger at indlade sig i dette Capitel."

„Troer du, at hun elsker Malence?"

„Jeg veed ikke selv, hvad jeg skal troe. Der undslipper hende undertiden en eller anden uvilkaarlig Yttring, som om hun godt vidste, hvad det var at elske. For Exempel: Forleden, da hun sang den smukke Romance, var der i hendes Stemme noget Eget, som syntes at sige: Ogsaa jeg veed, hvorban dette Saar brænder."

„Men Malence! Er han hendes Elsker? Eller er det sandt, at du selv har fængslet ham?"

Hun loe. „Aa, Malence! han lader sig ikke saa let fængsle. Jeg troer, han er ligesaa letsindig som elskværdig. Idag mig, imorgen en Anden. Det vilde vel ikke forhindre ham fra at

beile til Julie, som han virkelig flatter høit, men forresten veed jeg ikke selv, hvad jeg tænker i denne Henseende."

Kort efter denne Samtale, hvoraf jeg da ikke blev meget klogere, kom min Svoger og sagde til mig: „Veed du vel, at nu bliver det reent galt. Skulde du troe det? Jeg har opsporet, at Julie ganske vist har hemmelige Sammenkomster med En — med Malence formodenlig; thi hvem skulde det ellers være? Og veed du, hvor? Hos denne Vaskermadame, hvad hun hedder, som en Tidlang arbeidede for min Kone."

„Men du gode Gud! hvor kan du troe? Hvoraf veed du?" ....

„Jo jeg veed det, saa jeg behøver ingenlunde at troe. Seer du! Det er alt en fjorten Dages Tid siden, da jeg en Aften kom hjem i Mørkningen. Det var just en Aften, da jeg vidste, at Grevinden var ude; saa seer jeg, inden jeg naaer vor Port, at et Fruentimmer, indhyllet i Slør og Kaabe, staaer udenfor og ringer paa Klokken med en beskeden Ringen. Nysgjerrig holder jeg mig lidt tilbage, til jeg seer, hun er kommen ind, men jeg søger dog at tage Mærke paa hende, og da Porten er aabnet, seer jeg ved Lampen, som brænder der, at hendes Kjole, som kan sees nedenfor Kaaben, er blaa med en Fryndse om. Jeg gjætter strax, at det er Julie. Hun iler, som om hun fløi, op ad Trappen, og da jeg er smuttet ind bag efter hende, saa hører jeg hende ogsaa tydelig gaae ind ad sin egen Dør. Men til yderligere Beviis kommer hun siden samme Aften op til os, og jeg gjenkjender da, med særdeles Satisfaction for min vellykkede Observationsgave, den blaa Kjole med samt dens Frynd-ser. Nu foresatte jeg mig at passe paa hende som en Dueña, og endelig iaftes, saa lykkedes det mig at erfare, at hun henimod Aften gik ene ud i samme formummede Costume. Jeg var ikke seen til at følge hende i en lille Afstand, og saaledes trak hun mig efter sig, heelt ud i Nyboder. Der bankede hun paa en

Dør, og blev lukket ind, og nu har jeg hørt ved Leilighed, hvad jeg her hjemme ved nærmere Efterspørgsel har faaet Visshed om, at den omtalte Kone boer der. Hvad Slags hun er af, er da ikke svært at gjætte. Jeg gik nogen Tid og patrouillerede udenfor Huset, for at see, om ikke en Herre skulde komme samme Vei; det vilde inderlig have moret mig at gribe Malence i Flugten. Men der var Intet at see eller høre. Indenfor, i en lav Stue, brændte et dunkelt Lys, men Gardinerne vare trukne for Vinduerne, og Alting stille. Det blæste koldt, og jeg blev kjed af at staae Skildvagt. Men hvordan alt Dette hænger sammen, det skal jeg faae opdaget, om jeg saa skulde bane mig Vei gjennem Jorden som en Muldvarp. Jeg har jo længe indseet, at her var en Gaade at løse. Men du, som ikke kan see Skoven for Træer, hvad synes dig dog om saadanne Historier?"

Jeg syntes, hvad jeg strax yttrede, at denne Historie kunde taale en ganske anden, langt bedre Forklaring, og nu fortalte jeg min Svoger hiin Scene, som jeg hidtil havde fortiet. „Denne Kone," sagde jeg, „som du bedømmer saa uretfærdigt, er Julies Pleiemoder. Gud veed, af hvad Grund hun holder sig tilbage, og ikke, trods alle Julies Anmodninger, vil komme til hende. Men skal man dadle den unge Pige, fordi hun, dreven af Godhed og Taknemmelighed, opsøger Den, som har været hende i Moders Sted?"

Min Svoger rystede paa Hovedet. „Men hvortil behøves da saamegen Hemmelighed? Hvorfor gaaer hun ikke ved Guds klare Dag saa lovlig en Vei?"

„Ja, det kan man ikke vide. Maaskee Tanten" ....

„Tanten! Passiar! Julie lader sig sandelig ikke genere af Tanten i det Slags Smaating. I Sligt er Grevinden føielig for at opnaae det Større, og indtil hun har sin Søn vel gift med den rige Baronesse, vil hun vissselig ikke støde hende for Hovedet. Nei, den Ting har en Hage, som man siger."

„Det er afskyeligt at mistænke en ung Pige, fra hvis aabne Pande Reenhed og Uskyldighed lyser os imøde. Og Madame Bartholdt! Hvilket ædelt Udtryk er der ikke i hendes Ansigt og Væsen! Var jeg Ridder, jeg traadte frit i Skranken for disse To."

„Ja vist! Ifald saa den gamle saakaldte Gudsdom var probat, saa kunde vi nok ligesaa gjerne anlægge Sorg for dig idag som imorgen. Jeg skal nok faae Sammenhængen at vide. Du skal nok faae Troen i Hænderne."

Af Troen! Burde den kunne skilles fra Kjærligheden? Og dog kan den det her i Verden, hvor de onde Magter tør drive deres Spil. Jeg forsvarede den Elskede, ikke blot med Læberne, men i min Tanke, men dog havde jeg indsuget en Giftdraabe mere i mit syge Hjerte.

Samme Aften var der Soirée hos Grevinden. Jeg var ikke bleven derfra for nogen Priis. Jeg maatte følge hver Bevægelse, hvert Blik af Malence og Julie. Allerede ved min Indtrædelse saae jeg dem sidde ved hinandens Side. I et lille Cabinet, hvor der blev spillet Kort, sad de ene, i en Sofa, der stod i en Niche, halv skjult af Gardinerne. De vare fordybede i en Samtale. En usædvanlig Alvorlighed var udbredt over Malences Ansigt; han talede ivrigt og med kjærlige Blikke. Julie svarede, som det lod, kun med enkelte korte Repliker. Det var tydeligt, at denne Samtale ikke gik ud paa et tomt Galanterie, men at det var noget Alvorligt, som her blev forhandlet. Jeg havde stillet mig ligefor dem, bag ved En af de Spillendes Stol, og gav mig — som jeg tænkte — Mine af at følge Spillets Gang; men at det ikke var mig, der saae Nogen i Kortene, men at det derimod var mig, der havde denne Skjæbne, var aabenbart; thi hvad der foregik i mit Physionomie, veed jeg ikke, men ved en Pause i Samtalen fæstede Malence sine Øine paa mig med et, som mig syntes, triumferende og ondskabsfuldt Blik, hvorhos han ovenikjøbet ikke kunde bare sig for at lee. Jeg

forlod strax min Post, og sneg mig stiltiende bort af Selskabet, for i Eensomhed at overlade mig til de Furier, som forfulgte mig og som indgave mig alleslags fortvivlede Planer om at forlade Alt og reise ud i Verden paa Lykke og Fromme, om at udfordre Malence og vise ham, at jeg havde lært at skyde; ja endogsaa om at skyde mig selv. Jeg har undertiden havt den Tanke, at Sjælen efter Døden, beklædt med en finere Skikkelse end dette materielle Legeme, maatte have endnu langt stærkere og langt varigere Følelser af Smerte, af Attraa og Længsel, end dem, hvortil vi her paa Jorden overlade os; thi vist er det, at vor nuværende legemlige Natur, der udmattes af Sjælens Bevægelser, er et kjølende Bæger, som række den opbrusende Flamme i Sjælen. Efter at jeg hele Natten havde døiet alle Skinsygens Slangebid, sank jeg i Morgenstunden uafklædt i min Lænestol, og blev siddende ganske sammensunken, da min Karl ud paa Formiddagen til sin Forundring fandt mig der i en dyb Søvn, af hvilken han kun med Møie fik mig udreven.

Opad Formiddagen fik jeg et uventet Besøg af Malence. Med sit sædvanlige, halv godmodige, halv ironiske Smiil hilste han mig, og sagde derpaa: „Jeg kommer for at bede Dem om at være min Secundant ved en Æressag, som jeg ventelig faaer at afgjøre med en ung Mand, som jeg altid har anseet for en Ven, men hvis kolde og fiendtlige Mine imod mig viser, at han meget urettelig troer i mig at see en Medbeiler."

Da jeg ikke rigtig vidste, hvorban jeg skulde forstaae denne Tale, saae han paa mig med et uimodstaaeligt Udtryk af ærlig Velvillie, og sagde, idet han rakte mig Haanden: „Touchez-là. Jeg forsikkrer Dem, som en Mand af Ære, jeg staaer ikke i Veien for Deres Ønsker. Rigtignok veed jeg ikke, hvad der skulde forhindre mig fra at gjøre min Cour til Frøken Julie, men forelsket i hende er jeg dog egenlig ikke, og endnu mindre tænker jeg paa at knytte noget Baand, som kunde gjøre Indgreb i min

Frihed og standse mig i min Carriere, hvori jeg haaber at gaae frem, og, om muligt, gjøre min Lykke. De blev vred paa mig iaftes. Det Ansigt, hvormed De betragtede mig og Gjenstanden for Deres Ønsker, var saa besynderligt, at jeg ikke kunde bare mig for at lee. De troede, jeg spottede Dem, men det var langt fra. Men hvad skal man sige? I denne Verdens Omtumling taber man ulykkeligviis de søde Illusioner, man leer ad den romantiske Kjærlighed, men man har Uret, Hævnen kan mangengang være nær."

At en fuldkommen og hjertelig Fred blev sluttet mellem os, behøver jeg neppe at tilføie. Jeg var ham inderlig taknemmelig for den tunge Steen, han havde lettet fra mit Hjerte, men i Løbet af vor Samtale væltedes der en ny, vistselig ikke mindre tung paa mit twivlende Sind. Han fortalte mig Indholdet af den Samtale, som forrige Aften havde voldet mig saa stor Urolighed. I lang Tid, sagde han, havde han havt den Plan at nøde Julie til et Slags Forklaring over hendes Forhold. Det stakkels Barn forekom ham saa ganske overladt til egennyttige Paarørendes Intriguer. Med Iver udtalte han sig mod hendes Giftermaal med Ferdinand, hvem han beærede med Titler som: bête, rustre, ignorant. Han havde derfor uden Videre talt til Julie om denne Sag, og undskyldt sin Paatrængenhed med sit Venskab for hende og sin Agtelse for den afdøde Baron, der aldrig, hvis han levede, vilde give sit Samtykke til en Forbindelse med Grev Rochlin og hans Moder, hvorhos han tilbød sin Bistand, hvis hun savnede en Vens Raad og Hjelp, og gjorde hende desuden opmærksom paa, at Skjæbnen i mig og min Familie havde tilført hende oprigtige og forstandige Hjelpetropper. „Men," sagde han, „det varede længe, inden Julie i mindste Maade gjengjældte min Fortrolighed; hun gav mig kun undvigende Svar, skjøndt jeg opbød al den Veltalenhed, ja endogsaa al den Sentimentalitet, som jeg kunde overkomme. Endelig be-

vægedes hendes lille Hjerte dog noget. Hun følte, sagde hun, at jeg talede til hende som en oprigtig Ven, og at hun burde svare aabenhjertigt. Forholdene, tilføiede hun, ikke Andres Villie, nødte hende til Forbindelsen med hendes Fætter, en Forbindelse, som hun imidlertid dog ikke prøvede paa at indbilde mig, at hun indgik af Tilbøielighed. Hun paastaaer, at det strider mod hendes Følelse at føre Proces, men dertil har jeg netop raadet hende; thi at affinde sig med den afdøde Moders Familie paa anden Maade, er sagtens ikke gjørligt; Godset er jo Det, de tragte efter, og at afstaae dem det, dertil kan hun ikke overtale sig, og heri er jeg af hendes Mening. Saa skjøn en Eiendom giver man ikke fra sig. Men mod Slutningen af vor Samtale undslap der hende en Yttring, der førte mig paa et Spor, som jeg tilforn troede at have fundet, og nu paany synes at blive vaer. „„Min afdøde Fader,““ sagde hun, „„har ved sin Godhed og Kjærlighed bragt mig i en Stilling, hvorpaa jeg muligviis har sat større Priis, end den var værd. Og maaskee har jeg bragt den et Offer, der er kostbarere end min Frihed. Nu maa jeg gaae den Vei, jeg har valgt, jeg kan ikke mere gaae tilbage.““ Forstaaer De Dette? Jeg troer at forstaae det; og da vi nu tale saa fortroligt sammen, troer jeg ogsaa at burde sige Dem, at der er Meget, som tyder paa, at den lille Julie har en hemmelig Kjærlighed, ja hvad mere er, at hun er indviklet i et Slags Forstaaelse med — Gud veed, hvem! Det er mig umuligt at gjætte. Men allerede ude paa Landet har jeg bemærket en Forandring i hendes Væsen og et vist melancholsk Lune, hvis Betydning jeg godt forstaaer, noget hemmeligt — jeg veed ei hvad; og ligeledes her i den senere Tid har jeg seet Breve, som modtages med stor Forlegenhed, og som man fjerner sig for at læse, og siden seer man ud, som om de havde kostet Taarer. Det er Noget, som en Elsker, — som De maa betænke; men hvad den bestemte Brudgom angaaer, saa behøver han ikke at erfare det.

Tvertimod! Dersom dette Ægteskab skal finde Sted, saa er det en sand Trøst, at han med den Medgift, han attraaer, faaer en til, som han ikke bryder sig om."

Malence var langt fra at formode, at han selv ved disse Ytringer kun bestyrkede Sandheden af, hvad den stakkels bestemte Brudgom for længe siden havde betroet mig. Den Smerte, som overfaldt mig, var saa stor, at jeg ikke formaaede at skjule den. Malence sagde: „Jeg seer det vel, og veed det ogsaa, at det er en bitter Medicin, som jeg har budet Dem, men den bittre Sandhed er i Tidernes Løb sund og helbredende. De kan troe en erfaren Mand: Jo hæftigere Feberen er, jo snarere forlader den os. Maaskee kan forresten dette Skuespil i sidste Act faae en anden Opløsning, end jeg kan fatte. Brug nu selv Deres Øine, og fortryd ikke paa, at jeg har laant Dem min Lorgnette."

Et Haab, om end et nok saa taabeligt, maa, mig ubevidst, have levet i min Sjæl, thi Visheden om, at Julie virkelig samtykkede i at ægte Ferdinand, blev mig nu næsten ligesaa tung at bære, som Mistanken om hendes hemmelige Kjærlighed. Jeg følte mig syg, og forlod ikke mit Værelse i to Dage. Den lille Leopold, som imidlertid paa sædvanlig Viis kom til mig, bragte mig Hilsener fra sin Cousine og smaa Gaver, som man pleier at bringe Syge, for Ex. Viindruer og deslige. Hans uskyldige kjærlige Deeltagelse var mig behagelig, og Julies Opmærksomheder vare mig paa eengang lindrende og bittre Midler. Altfor Meget var stødt sammen, til at jeg kunde tvivle paa, at her jo var en svær Gaade at løse, og i min fortvivlede Grublen herover kunde jeg ikke komme videre end til samme Beslutning, som jeg havde dadlet hos min Svoger, nemlig at gaae paa Luur, at drive en Speiders, for ikke at sige en Spions, lidet ærefulde Haandværk. „Saavidt," sagde jeg til mig selv, „er det kommet med mig!" Hver Morgen sagde jeg disse Ord med Skamfuldhed, med Bitterhed mod mig selv, men hver Aften fandt mig dog patrouil-

forgjeves hendes lille Hjerte dog noget. Hun følte, sagde hun, at jeg talede til hende som en oprigtig Ven, og at hun burde svare aabenhjertigt. Forholdene, tilføiede hun, ikke Andres Villie, nødte hende til Forbindelsen med hendes Fætter, en Forbindelse, som hun imidlertid dog ikke prøvede paa at indbilde mig, at hun indgik af Tilbøielighed. Hun paastaaer, at det strider mod hendes Følelse at føre Proces, men dertil har jeg netop raadet hende; thi at affinde sig med den afdøde Moders Familie paa anden Maade, er sagtens ikke gjørligt; Godset er jo Det, de tragte efter, og at afstaae dem det, dertil kan hun ikke overtale sig, og heri er jeg af hendes Mening. Saa skjøn en Eiendom giver man ikke fra sig. Men mod Slutningen af vor Samtale undslap der hende en Yttring, der førte mig paa et Spor, som jeg tilforn troede at have fundet, og nu paany synes at blive vaer. „„Min afdøde Fader,““ sagde hun, „„har ved sin Godhed og Kjærlighed bragt mig i en Stilling, hvorpaa jeg muligviis har sat større Priis, end den var værd. Og maaskee har jeg bragt den et Offer, der er kostbarere end min Frihed. Nu maa jeg gaae den Vei, jeg har valgt, jeg kan ikke mere gaae tilbage.““ Forstaaer De Dette? Jeg troer at forstaae det; og da vi nu tale saa fortroligt sammen, troer jeg ogsaa at burde sige Dem, at der er Meget, som tyder paa, at den lille Julie har en hemmelig Kjærlighed, ja hvad mere er, at hun er indviklet i et Slags Forstaaelse med — Gud veed, hvem! Det er mig umuligt at gjætte. Men allerede ude paa Landet har jeg bemærket en Forandring i hendes Væsen og et vist melancholsk Lune, hvis Betydning jeg godt forstaaer, noget hemmeligt — jeg veed ei hvad; og ligeledes her i den senere Tid har jeg seet Breve, som modtages med stor Forlegenhed, og som man fjerner sig for at læse, og siden seer man ud, som om de havde kostet Taarer. Det er Noget, som en Elsker, — som De maa betænke; men hvad den bestemte Brudgom angaaer, saa behøver han ikke at erfare det.

Tvertimod! Dersom dette Ægteskab skal finde Sted, saa er det en sand Trøst, at han med den Medgift, han attraaer, faaer en til, som han ikke bryder sig om."

Malence var langt fra at formode, at han selv ved disse Yttringer kun bestyrkede Sandheden af, hvad den stakkels bestemte Brudgom for længe siden havde betroet mig. Den Smerte, som overfaldt mig, var saa stor, at jeg ikke formaaede at skjule den. Malence sagde: „Jeg seer det vel, og veed det ogsaa, at det er en bitter Medicin, som jeg har budet Dem, men den bittre Sandhed er i Tidernes Løb sund og helbredende. De kan troe en erfaren Mand: Jo hæftigere Feberen er, jo snarere forlader den os. Maaskee kan forresten dette Skuespil i sidste Act faae en anden Opløsning, end jeg kan fatte. Brug nu selv Deres Øine, og fortryd ikke paa, at jeg har laant Dem min Lorgnette."

Et Haab, om end et nok saa taabeligt, maa, mig ubevidst, have levet i min Sjæl, thi Visheden om, at Julie virkelig samtykkede i at ægte Ferdinand, blev mig nu næsten ligesaa tung at bære, som Mistanken om hendes hemmelige Kjærlighed. Jeg følte mig syg, og forlod ikke mit Værelse i to Dage. Den lille Leopold, som imidlertid paa sædvanlig Viis kom til mig, bragte mig Hilsener fra sin Cousine og smaa Gaver, som man pleier at bringe Syge, for Ex. Viindruer og deslige. Hans uskyldige kjærlige Deeltagelse var mig behagelig, og Julies Opmærksomheder vare mig paa eengang lindrende og bittre Midler. Altfor Meget var stødt sammen, til at jeg kunde tvivle paa, at her jo var en svær Gaade at løse, og i min fortvivlede Grublen herover kunde jeg ikke komme videre end til samme Beslutning, som jeg havde dadlet hos min Svoger, nemlig at gaae paa Luur, at drive en Speiders, for ikke at sige en Spions, lidet ærefulde Haandværk. „Saavidt," sagde jeg til mig selv, „er det kommet med mig!" Hver Morgen sagde jeg disse Ord med Skamfuldhed, med Bitterhed mod mig selv, men hver Aften fandt mig dog patrouil-

lerende paa Gaderne mellem vor Bolig og hiint Huus i Nyboder. Paa denne Vei mødte jeg et Par Gange min Svoger, der ligefrem fortalte mig om Maalet for hans Vandring, medens jeg til min øvrige ærefulde Færd lagde en og anden gedigen Løgn. Jeg havde imidlertid intet Udbytte af alt Dette. Jeg mødte ingen Julie, og Madame Bartholds smaa Vinduer forbleve dunkle og tilhyllede, og Alting inden- og udenfor stille og ubevægeligt.

Der havde været adskillige Soireer hos Grevinden, som jeg ikke havde bivaanet, og jeg besluttede aldrig mere at lade mig see i hendes Selskaber; thi paa den før omtalte uheldige Aften havde jeg til mine øvrige Uheld havt den Ydmygelse at være Vidne til en Samtale mellem en fornem Dame og Grevinden. De troede sig ubemærkede af mig, og Damen sagde: „Det er jo Studenten, som fik den smukke Dejeuner til Julegave? Han er lykkelig at være saaledes optagen i Deres Selskaber." — „Ja," svarede Hendes Naade: „Jeg skal sige Dem, han er min Dattersøns Informator, og Broder til deu lille Kone, som boer i Huus med os, og som min Niece ikke kan afsee. Man vil nu ikke altid være Ungdommen imod. Tiderne ere saa besynderlige." — Jeg sagde nu paany til mig selv: „Hvad vil jeg der?" — Om jeg imidlertid i Tidens Længde havde formaaet at nægte mig selv at see Julie ved disse Soireer, det veed jeg ikke, men i denne Tid traf jeg hende næsten hver Aften hos Frederikke. Det var mig umuligt at finde den gamle Tone mod den unge Dame; noget Fremmed maa imod min Villie være kommet i min Opførsel, thi det føromtalte Spil begyndte stærkere end nogensinde: jo mere jeg trak mig tilbage, desmere kom hun mig imøde med et Udtryk af Hengivenhed og af Frygtsomhed ved at troe mig fortørnet, som var uimodstaaeligt, og mangengang bragte mig Taarer i Øinene.

En Aften, da flere af vore Huusvenner befandt sig hos os, kom hun tilligemed Tanten temmelig silde fra en Theecirkel

hos en fyrstelig Person. Hun lignede Natten i dens Skjønhed. Hun bar en sort Fløiels-Kjole og dertil straalede hun af rige Juveelsmykker. Men endnu en anden Lighed med Natten var udbredt over hende. Man siger nemlig ordsprogviis: Natten er intet Menneskes Ven. Og Julie var den Aften ikke venlig stemt mod noget Menneske, men en saadan Tordensky hvilede over hendes Ansigt og hele Opførsel, at alle Tilstedeværende følte sig beklemte derved. Hun klagede over Hovedpine, og yttrede flere Gange det Ønske at forlade Selskabet, men Grevinden, som derimod var i et glimrende Lune, fandt saa stor Behag i at meddele de hoflige Tilhørere de fornøielige Erindringer, som hun medbragte fra den Sphære, hun nylig havde forladt, at hun forblev ubevægelig for Niecens Paamindelser.

Næste Aften kom Julie igjen og traf Frederikke og mig ene sammen. Nu var det igjen den vennehulde, elskværdige Pige. Min Søster spurgte til hendes Befindende og tilføiede: „Jeg sendte Bud til dig imorges, thi jeg frygtede intet Mindre end at finde dig syg og sengeliggende. Bevares! saaledes som iaftes har jeg da aldrig seet dig."

Julie tog hendes Haand og sagde indsmigrende: „Tilgiv mig, kjæreste Frederikke! Det var ikke min Skyld, at jeg viste mig hos dig iaftes; jeg følte selv, at jeg burde have lukket mig inde med mit onde Lune. Men ak! Du veed ikke heller, hvilken Grund jeg havde dertil, og nu kommer jeg ogsaa for at bede om Forladelse og for at betroe dig Noget, som du først af Alle skal vide."

Jeg vilde fjerne mig, men Julie sagde: „Bliv, Hr. Verdal! jeg beder Dem! Det ligger mig vissělig paa Hjerte ogsaa at turde regne Dem blandt mine nærmeste Venner."

Hun fortalte nu, hvorledes Tanten i lang Tid havde foreholdt hende, at hun i et heelt Aar siden hendes Moders Død havde tøvet med at efterkomme Dennes sidste Villie, at hun maatte

bestemme, om Grevinden og hendes Søn skulde ansee hende for Ven eller Fiende. Hun omtalte nu Hoffet, sin behagelige Stilling der, og endmere en fyrstelig Velynderske, hvis høie Elskværdighed og Godhed for hende saa ganske havde fængslet hendes Hjerte, at hun vilde føle sig ulykkelig ved at tabe denne Dames Naade. Grevinden havde gjennem sin Cousine en nær Adgang til Fyrstinden, og iaftes havde denne høie Dame med faa, men uimodstaaelige Ord formaaet hende til strax i hendes Nærværelse at give Grevinden sit Løfte om inden en Uges Forløb at helligholde sin høitidelige Forlovelse med sin Fætter. Hun tilføiede: „Jeg har jo længe kunnet forudsee, at alt Dette maatte ende saaledes, men nu, da det afgjørende Ord var udtalt, nu bekjender jeg at jeg blev greben af en virkelig Angst, thi jeg maa tilstaae, at jeg egenlig aldrig har tænkt ret alvorligt paa Vigtigheden af dette Skridt."

Min Søster udbrød: „Gud forbarme sig! du letsindige Barn! hvad har du gjort!"

Jeg raabte næsten paa samme Tid: „Er det muligt! En Pige som De, en Naturens og Lykkens Yndling, med saamegen Selvfølelse, vil gjøre sig til et Offer for Hofgunst, for usle Hensyn, for Andres Intriguer?"

Jeg skjælvede af indre Raseri. Julie kastede et opbragt Blik til mig, men Synet af min Sindsbevægelse lod til at dæmpe hendes Vrede. Vi taug alle Tre, som betagne af en Raadvildhed, en Forsagthed. Endelig sagde Julie med dæmpet Stemme: „Jeg mener ikke at opoffre mig, og det undrer mig særdeles, at De, som en Ven af min Fætter, kan ansee det for et stort Offer at ægte en Mand som Grev Rochlin, der er saa god, saa retskaffen, at hans Kones Lod aldrig kan blive beklagelsesværdig."

„Men," udbrød Frederikke, „du elsker ham ikke."

„Det er vel heller ikke nødvendigt til et lykkeligt Ægteskab, at det skal begyndes med blind Lidenskab."

Jeg havde imidlertid søgt at blive Herre over mig selv, og saa roligt, som det var muligt, sagde jeg: „Tilgiv, min Frøken! De selv gjorde mig nys den Ære at regne mig blandt Deres nærmeste Venner, og i Kraft heraf tør jeg vove at udøve Venskabets Pligt, og det mod Grev Rochlin, saavelsom mod Dem. Ferdinands Hjerte er for godt til at blive lykkeligt ved Deres Ulykke, og jeg anseer det for en stor Ulykke, ja for en Synd, i Deres Aar, med Deres Fortrin, at give Affald paa Livets høieste Gode og ligesom gjøre et Slags Klosterløfte."

Julie taug. Min Søster slog sin Arm om hende og saae paa hende med et kjærligt, veemodigt Blik, ligeledes uden at tale. Endelig sagde Julie: „Jeg veed, at mine Forældre i flere Aar havde baaret en lidenskabelig Kjærlighed til hinanden og liidt meget, inden det lykkedes dem at blive forenede; thi min Bedstefader modsatte sig hæftig deres Ægteskab, og gav tilsidst kun sit Samtykke, tvungen af Omstændighederne, og aldrig tilgav han sin Datter eller skjænkede hende den gamle Plads i sin Kjærlighed. Tanken herom forvoldede hende en Sorg, som hun ikke havde Kraft til at overvinde, og uagtet hun elskede sin Mand, og i alle andre Henseender var lykkelig, forgiftede dog denne Kummer hendes Liv til en saadan Grad, at den, især efter min Faders Død, nærsten grændsede til Sindssvaghed, saa at hun ansaae den elskede Ægtemands Tab som en Guds Straf for hendes Ulydighed som Datter. Et Ægteskab, sluttet af den inderligste Kjærlighed, er altsaa heller ikke Nok til Livets Lykke. Den Uro og Ængstelse, som saaledes forfulgte min stakkels Moder, er Grunden til det Document, hun har efterladt sig, Testamentet angaaende. Hun forestillede sig, at endnu i den Verden, hvori hun meente snart at møde sin afdøde Fader, vilde han bebreide hende, som en ny Forurettelse, at hans kjære Dattersøn var bleven udelukket fra en Arv, som med Urette var bleven ham be-

røvet ved min Faders blinde Kjærlighed til mig og hendes blinde Lydighed imod ham."

Jeg udbrød: „Dersom endogsaa et sygt Menneskes fixe Ideer skal bringes med i Beregning, hvor det gjælder Menneskers hele Fremtids-Skjæbne" ....

Hun afbrød mig, henvendende sig til min Søster: „Sig, kjære Frederikke, sæt dig i mit Sted. Vistnok har det ligget min Fader paa Hjerte, at jeg skulde være Arving til hans Eiendom, men han elskede sin Hustru, han vilde ikke lide, at jeg offentlig for Retten skulde protestere mod hendes Handlinger; og desuden vilde ikke en Følelse af Pligt og Delicatesse forbyde dig at føre Proces mod de Paarørende, med hvilke du daglig lever? Vilde du støde Ferdinand ud fra en Stilling, der gjør ham lykkelig, hvor han er paa sin rette Plads, en Plads hvor jeg ikke kan erstatte ham, hvor Alle elske ham og vilde sørge over hans Bortgang? Vilde du gjøre det?"

„Nei!" svarede Frederikke, „men jeg vilde overlade Greven Godset mod den Godtgjørelse, som tilkom mig."

„Og," tilføiede jeg: „For denne Priis kjøbe langt vigtigere Eiendomme: Friheden og Hjertets Fred."

Julie stirrede paa os med et Par Øine, hvoraf den største Forundring udlyste. „Bortgive den Arv, mine Forældre have efterladt mig! den skjønne Eiendom, hvor min Fader har indrettet Alt til min Glæde og efter min Smag! den lille deilige Pavillon ved Søen, med dens Blomster og Trægrupper, med dens hvælvede Sal, hvor mit Navn pranger og min Faders Billede skuer ned fra Væggen? dette skjønne Asyl, hvormed han overraskede mig paa min Fødselsdag, da jeg sidste Aar netop kom hjem her fra Byen? Alt Dette skulde jeg see i fremmede Hænder? Det frie, rige Liv der paa Godset, det skulde jeg bortbytte for en indskrænket, fattig Tilværelse, som den, hvori de Fleste henslide deres Liv?"

„En fattig Tilværelse!" udbrød Frederikke: „Efter hvad jeg har hørt, er der dig bestemt en aarlig Indtægt, der er større end de fleste Familiers Indkomster, hvoraf de leve anstændigt og opdrage en heel Børneflok."

„O, hvad vil det sige i Sammenligning med Livet paa Lønsborg! Nei, vel er jeg ung, men dog ikke romantisk nok til at foragte den jordiske Herlighed; dertil kjender jeg den for vel og har for længe været vant til at nyde den."

„Men, min Frøken," sagde jeg: „Efter min Mening beviser denne Deres Tale visnok, at De ikke besidder, hvad De kalder en romantisk Ringeagt for de verdslige Herligheder, Noget, som jeg desuden ikke troer, kan bebreides vor Tids Ungdom; men Deres Synsmaade viser Dem desuagtet som meget ung, idet De ikke har forsøgt det Tomme, det lidet Glædelige, som formørker dette prægtige Liv, naar det ikke faaer sin Glands fra en indre Verden, en høiere Tilværelse, hvorfra en ædel Sjæl drager sit egenlige Liv."

„Men hvad skulde forhindre mig fra at forbinde denne høiere Livsnydelse med den ringere, fra at undflye Kjedsomhed og Tomhed i dannede Menneskers Omgang, i Kunstens og Videnskabens Skatte?"

„Deres egen Stemning, Deres Mangel paa Frihed, paa Mod og Lyst. Tro mig, min Frøken! En ædel qvindelig Sjæl har kun hjemme i Kjærligheds Atmosphære, og denne Kjærlighed maa for hende finde sit Centrum i det Nærmeste, i Mand og Børn. I sin Ægtemand maa hun see den Ædleste og Elskværdigste, i modsat Fald har hendes Liv tabt sin egenlige Gehalt."

Julie sukkede, men svarede sagtmodig: „Min Fader var i mine Øine, og ikke blot i mine, ædel, dannet og forsøgt i Verden; hans Ord have altid forekommet mig som en Ledestjerne, jeg kunde følge uden at fare vild. Men jeg troer vist, at han i denne Anledning vilde give mine Anskuelser Ret imod Deres.

Han sagde: „„Ethvert Menneske maa give sin Skjerv til Livets Tvang og Byrde, Enhver maa underordne sig den Stilling, hvori Forsynet har sat ham. Ære og Hæder ere Goder, som maae kjøbes, og ofte dyrt. Den, som er født af et fyrsteligt Huus, maa mangengang fornægte sit eget Hjerte, sine billigste Ønsker, for de Pligter, som hans Plads i Verden kræver. Denne Forpligtelse bliver ringere, jo mere man nedstiger til den ubemærkede Masse af Samfundet. Adelsmanden trykker den mindre end Fyrsten, men jo nærmere han staaer Denne, jo mere paaligger den ham. Meget af Dette vil man kalde Conveniens og tom Form, men i intet Forhold, selv i det fortroligste, kan man bortkaste de engang antagne Former, uden at komme ud i et raat og udannet Chaos. Jeg anseer det for en sand Lykke at have faaet sin Plads anviist i Livets høiere Regioner, men herved kræves, at man beklæder denne Plads med Ære, at Ærens og Verdens Dom er os vigtigere end vore kjæreste Ønsker; thi det ene Gode maa i denne Verden som oftest opgives for at naae det andet.““ Saaledes var hans Tale, som jeg flere Gange har hørt den. I mit Sind gjemmer jeg for stedse saamangen Yttring af ham. Jeg husker ordret mangen Samtale baade med mig og med Andre; de gave mig Stof til Eftertanke, og jeg gjentager dem for mig selv i stille Timer."

„Dog," sagde jeg, „maa De visselig have misforstaaet Baronen, thi han var sikkert for ædel til ikke at kjende Goder, som ikke kunne opgives for nogen Priis, men for hvilke Livet selv, om det behøves, maa opgives, og Dette fordrer jo ogsaa den sande Ære."

„Men det er jo netop det Punkt, hvorom vor Dispute dreier sig, at jeg ikke troer at være i det Tilfælde, at jeg feiler mod den sande Æres Love ved at ægte min Fætter. Hvad har vel en Pige som jeg at gjøre, naar Forholdene nøde hende til at vælge en Brudgom? Dersom hendes Fordringer ere saa store,

at hun kun vil vælge et Ideal af det Ædleste og Elskværdigste, findes da det saa let, især i den snevre Kreds, hvortil hendes Valg er indskrænket? Nei, hun maa være tilfreds med en Ægtemand, hvis Characteer hun kan agte, og hun maa haabe, at Tiden maaskee vil indgive hende varmere Følelser for ham. Jeg har endnu et Brev fra min Fader, hvori han skriver: „„Det er ofte sagt og medrette: En Mand kan gifte sig under sin Stand, thi han hæver sin Hustru op til sig og berøver ikke sine Efterkommere det Navn og den Ret, som Fødslen giver dem; men et Fruentimmer, som gifter sig under sin Stand, nedstiger til den Mand, hun ægter, og berøver sine Børn deres Forfædres Glands og Rettigheder; men, siger han, jeg vil til disse velbekjendte Ytringer endnu tilføie: Der ligger noget Mere og Dybere i disse Betragtninger, end man strax bliver vaer; thi det har noget Kjækt, noget Ridderligt, at en Mand vover af Kjærlighed at trodse de antagne Former; men et Fruentimmer kan ikke gjøre Dette ustraffet. Det ligger i hendes Natur, i den qvindelige Skjønhedssands, at hun bøier sig for Samfundets Vedtægter. Hun maa skjælve for at trodse Verdens Dom, ja for at henvende dens Øine paa sig. En Mand maa stræbe at gjøre sig bekjendt, han maa vandre sin egen Vei, men et Fruentimmer maa undgaae det. Det er ikke Fordom, det er Naturens egen Lov. Man seer ogsaa, at naar en Mand har hævet et Fruentimmer til sin høiere Sphære, føler hun sig bunden til ham af Taknemmelighed; en Mand derimod, som har ægtet et Fruentimmer, som er over hans Stand, har ikke denne Følelse; thi han har Intet modtaget af hende, og selv i hans Øine har hun tabt Noget af sin Værdighed ved at overtræde Formen.““ Jeg kan det Brev udenad, som de fleste af de Breve, jeg fik fra min Fader, naar han undertiden var bortreist. Med hver Post skrev han mig til.“

Det er let at fatte, at den største Deel af Julies Tale var saa slaaende, for ikke at sige nedslaaende for mig, at den ganske

bandt min Tunge og gjorde mig det umuligt at indlade mig dybere i denne Strid. Ja, jeg hørte ikke engang, hvad Mere der blev talt mellem hende og Frederikke, som vedblev at forfægte sin forhen yttrede Mening. Saasnart muligt gik jeg bort, og søgte at dæmpe min Sjæls Uro ved i det frygteligste Veir, i Storm, Snee og Regn, at gaae rundt om Byens Volde, hvorved jeg tænkte paa den Sætning, at det er mindre udmattende at stride mod Naturens Kræfter end mod Menneskers forkeerte Anskuelser.

Jeg besluttede dog endnu at gjøre et Forsøg paa at redde Julie fra den Skjæbne, som truede hende. Jeg regnede paa Ferdinands simple, sunde Fornuft, og da han netop var kommen til Byen, gik jeg næste Morgen ned til ham, og forestilte ham, saa roligt jeg formaaede, det Urigtige og Ukloge i den Forbindelse, han var ifærd med at indgaae. Men saa villig som han ellers pleiede at modtage mine Bemærkninger, saa aldeles utilgængelig for dem var han ved denne Leilighed. „Kjære Ven!" sagde han: „Jeg kan ikke hitte Rede i din Mening. Nu er jo den Sag forsaavidt afgjort. Hvad skulde nu nøde mig til, saa godt som at slaae op med Pigen? Al Uenighed og Strid bliver jævnet derved, at vi gifte os. Jeg holder sgu meget af den lille Tøs. Jeg talte med hende iaftes, og Gud veed, hun talte meget net og forstandigt med mig. Forlibt i mig er hun ikke, men Herregud! det forlanger jeg ikke heller. Hun skal faae en god Mand i mig, og vi skal leve ude paa Godset, som Blommen i et Æg. Kom ud til os til Sommer, saa skal du see, at vi skal have det deiligt alle Tre."

Det var Mere, end jeg kunde bære. Uforsigtigen udbrød jeg i min Fortvivlelse: „Gid jeg maa døe den Dag, jeg kommer der!"

„Bevares! Menneske, hvad er der?" raabte Ferdinand forundret: „Men Død og Pine! Du skulde dog vel aldrig selv have gaaet hen og forlibet dig i Pigebarnet! Det skulde da gjøre mig

forfærdelig ondt. Men det forstaaer sig, du kunde da aldrig have faaet hende."

Dette sidste behagelige Omqvæd, der med forskjellige Variationer blev sunget for mig, vækkede min naturlige Stolthed. Jeg loe, og fik den troskyldige Ferdinand til at lee med mig. Nu saae jeg ingen Redning mere, jeg rasede i Eenrum i et Par Nætter, og om Dagen paalagde jeg mig en piinlig Tvang. Derpaa fik jeg Feber i to Dage og Nætter, og faldt saa hen i en Sløvhed, som jeg kaldte en fornuftig Resignation, for idetmindste at opmuntre mig selv med en lille Compliment. Saaledes gik nogle Dage, i hvilke det øvrige Huus levede i travle Forberedelser til den store Aften, da den forhadte Forlovelse høitideligen skulde declareres i et stort Selskab af høie og fornemme Personer. Jeg var ikke blandt de Indbudne, skjøndt jeg erfarede, at Ferdinand havde ønsket min Nærværelse, men jeg følte mig Julie særdeles forbunden, fordi hun af en maaskee halv ubevidst Delicatesse ikke havde understøttet dette hans Ønske. Min Søster havde underhaanden undskyldt sig for at komme. Min Svoger var den Eneste iblandt os, som skulde lege Spurv i Tragedands. Den næste Søndag var bestemt til denne skadselige Fest.

Fredag Aften tilbragte Julie oppe hos os. Der var ingen Andre end hun. Saasnart jeg traadte ind i Værelset, bemærkede jeg, at hun var bleg, og at det føromtalte smertelige og urolige Udtryk i hendes Physionomie var mere end nogensinde tilstede. I samme Øieblik som jeg tænkte Dette, henvendte hun sig til mig med den mildeste Deeltagelse, og spurgte til mit Befindende. Det var altfor øiensynligt, sagde hun, at jeg maatte være upasselig; og da jeg klagede over Mathed, gik hun selv op og hentede nogle Ingredienser, hvoraf hun med egen Haand tillavede mig en Drik, der efter hendes Vaastand var styrkende og lægende. En Opmærksomhed for mig og for min Søster, en Yndighed og Mildhed, som ikke kan beskrives, var den hele Aften udbredt

over hende, men i Forening med en Veemodighed, der ogsaa virkede paa os Andre. Taarerne stode flere Gange i Julies Øine, og Frederikkes besvarede sympathetisk dette stumme Sprog. Jeg var saadan tilmode, at jeg var meget nær ved selv at græde. Jeg tog Anledning af min foregivne Mathed til saasnart som muligt at anbefale mig, og da Julie til Godnat rakte mig Haanden, kyssede jeg den med brændende Læber, og det var, som om en Anelse sagde mig, at jeg sidste Gang berørte denne kjære Haand.

En Times Tid efter, da jeg i mine melancholske Tanker sad i mit Værelse, bankede det paa min Dør, og min Svogers Stemme spurgte, om jeg endnu var oppe. Med et meget lystigt Ansigt traadte han ind og sagde hurtig, men med dæmpet Stemme: „Nu skal du sgu høre Løier." Jeg gyste ved hans Ord, thi hans Løier havde i den senere Tid kun været lidet lystelige for mig. Han fortalte nu, at denne Aften, inden jeg var kommen, medens Julie havde været ene med ham og hans Kone, havde hendes Kammerpige leveret hende et Brev, med Tilføiende, at det var venteligt et Slags Tiggerbrev, thi en Matrosdreng havde bragt det med ivrig Forlangende om, at det strax maatte komme i Frøkenens egne Hænder. Julie havde skiftet Farve blot ved at see det, og vilde gaae bort for at læse det, men da Frederikke bad hende blive, var hun gaaet ind i det tilstødende Værelse, hvor hun havde været meget længe om at faae Brevet læst, og derpaa havde hun revet det istykker og puttet det i Kakkelovnen. Min Svoger vedblev: „Jeg havde fulgt hver af hendes Bevægelser. Jeg saae, Gud skee Lov, at hun ikke havde givet sig Tid til at rive Papiret saa meget smaat, men derimod ragede hun Ilden sammen i Ovnen omkring det, og den var ogsaa saa uguddelig, at den begyndte at brænde; men hvad havde jeg at gjøre? jeg listede mig til strax at dreie Spjeldet om, og du kan nok begribe, at jeg passede, at der ikke siden blev lagt Mere i den

Kakkelovn. Saa net som Julie end var iaftes, saa veed Vorherre, at jeg med Længsel sukkede efter, at hun skulde sige Godnat, og aldrig saasnart var hun ude af Døren, og min Kone med, for, som sædvanligt, at holde en lille privat Faddersladder med hende ude i Entreen, før jeg ilede hen til min Kakkelovn, og reddede dette for mit psychologiske Studium dyrebare Fund. Desværre! Manuscriptet er — som saa mange andre — defect, men Det, som er tilbage, er allerede Guld værdt. Nu skal du høre. Men Forord bryder ingen Trætte: din Søster maa ikke vide det Mindste herom; thi du veed nok, hvordan hun er; hun var istand til at ansee mig for en Tyv og Røver."

Under denne Tale, medens jeg var færdig at briste af Utaalmodighed, tog han nogle sønderrevne Papiirstykker frem, som han passede sammen og udbredte paa Bordet foran sig, hvorpaa han læste følgende afbrudte Sætninger: „„Og du veed, jeg har holdt dette mit Løfte og aldrig søgt dig eller stræbt at kalde dig tilbage til .... Men for sidste Gang, i det yderste Øieblik, da du staaer i Begreb med at gjøre et Skridt, der synes mig saa uværdigt, kan jeg ikke tie dertil, thi min Angst driver mig. Min usigelige Kjærlighed har ikke fornægtet sig, tiltrods for din Fornægtelse af den, af ham, som .... En ung Pige, som kaster sig i Armene paa en Mand, hun ikke elsker, som hun aldrig vilde vælge, naar ikke verdslig Fordeel forførte hende, er hun meget bedre end de ulykkelige Foragtede, som jeg ikke vil nævne? .... Forsag det, opgiv det! Du har ingen virkelig Ret .... En Mand, som dit Hjerte har valgt ... ligheden."" Der maa upaatvivlelig have staaet: Hemmeligheden," sagde min Svoger afbrydende. „„Hemmeligheden vil dog en Dag komme for Lyset, og om ogsaa kun Gud og vi To vidste den, saa er det jo .... vor Afsked .... den Nat, da du græd dig isøvn i mine Arme .... Ingen Magt i Himlen eller paa Jorden kan gjøre det Skeete uskeet, kan bryde det Baand, som forbinder os. Det er

ikke .... foragter din Stands og Rigdom, det er ikke dem, som .... reiser bort i alle Tilfælde, og du skal aldrig mere see .... min Julie .... agte dig, Mere forlanger jeg ikke .... trods al din Uret elsker dig; thi jeg kan ikke andet.““ — See,“ sagde nu min Svoger: „Saameget har jeg nu faaet ud af det! Det er forbandet, at det er saa Meget og dog saa Lidt. At Underskriften, om der ellers var nogen, just skulde brænde, det staaer nu Pokker i. Men Saameget er nu beviist, med Sort paa Hvidt, at vor lille Dame stikker fast i en Kjærlighedshistorie, som ikke maa være af de smaa Amouretter, „„siden ingen Magt kan bryde Baandet,““ uden at tale om, „„den Nat som““.... Vorherre bevares! Man skulde jo næsten troe, hun var hemmelig gift, men isaafald var det da et altfor stærkt Stykke at have bestemt offentlig Forlovelse med en Anden iovermorgen og Bryllup om fire Uger. Men hvem Fanden er dog den phlegmatiske Fyr, som ikke træder frem og gjør Indsigelse? Ja, det forstaaer sig! han har vel ingen andre Beviser end Ord, som Vinden har blæst bort, og ingen andre Vidner end Nattens tause Stjerner; hvem i al Verden kan det dog være? Malence er det da ikke, thi han lader nok være at skrive Dansk. Det er en god Skriverhaand, tydelig og ganske rask; men nogen studeret Person er det dog neppe, thi mod Orthographien og Interpunctionen kunde der vel indvendes Et og Andet.“

Under denne min Svogers lange Tale sad jeg som forstenet, og betragtede Papiirstykkerne, som laae udbredte for mig. Om jeg svarede, eller hvad jeg svarede, veed jeg ikke. Min Svoger lod heller ikke til at lægge Mærke dertil. Han sad endnu og tabte sig i Gisninger og Glædesyttringer over sin Opdagelse og sin diplomatiske Snildhed, hvorpaa han i meget godt Lune bød mig Godnat, og gik uden at bemærke min Sindsbevægelse, og uden at medtage sit saakaldte dyrebare Fund, der blev liggende paa Bordet.

Hvordan var jeg tilmode? Sig det, du, som lukker Døren efter et Besøg, der har bragt dig et Ulykkens Budskab, og nu, da du er bleven ene, med bankende Hjerte og standsende Aandedræt sonderer Dybden af det Saar, som nys blev dig tilføiet! Da jeg endelig kom saavidt, at jeg formaaede at samle mine Tanker, sagde jeg ved mig selv: „For faa Øieblikke siden ansaae jeg mig selv for ulykkelig; men hvor langt ringere er dog den Ulykke at see den Elskede indgaae et Conveniens-Giftermaal, end den, at vide hende bunden til en Elsker ved Kjærlighedens Baand? Hun elsker en Anden, har elsket ham længe, har maaskee ganske tilhørt ham! Hun har grædt sig isøvn i hans Arme! Den Lyksalige!" Jeg læste og læste atter og atter de usammenhængende Papiirslapper. „Han tør sige, „„min Julie!"" „„Ingen Magt i Himlen eller paa Jorden kan gjøre det Skeete usket, kan bryde det Baand som forbinder os."" Gud! hvilke Ord! Hvad skal man dog tænke! Julie? er det muligt? Uskyldige, rene, stolte Jomfru! Har en foragtelig Elsker havt Hjerte til at bryde en saadan Lillie? Har han benyttet sig af et stakkels Barns forladte, venneløse Tilstand for at fordærve hendes unge Liv? Stakkels Pige, uden Ven og Raadgiver! har du mødt et Hjerte, du troede kjærligt og ædelt, og støttet dit Hoved til en Forræders Bryst? — Men er han en Forræder? Ulykkelig er han jo: Han vil fjerne sig, reise bort for stedse! Der er noget Ædelt i hans Klager. Hun forlader ham! O min Gud! hvilken Labyrinth af ubegribelige Gaader! Opoffrer hun den Elskede, den retmæssige Brudgom for forfængelig verdslig Glands og Fordeel? Eller gjør dette Forhold hende ulykkelig? Er det den mørke Skygge, der saa ofte stillede sig imellem hende og Livets Glæder? Er det for at frigjøre sig fra en forhadt Lænke, at hun vil lade sig smede i en anden, der synes hende mindre tung at bære? Ak desværre! Hun maa være en stakkels forvildet Fugl, et Bytte for Storm og Uveir, som ingen venlig Stemme kalder til at søge Ly. Havde

hun dog en Fader, en Broder! .... En Broder! det vil jeg være hende. Nu maae alle conventionelle Betragtninger, al falsk Undseelse vige. Hun skal svare mig, min Fortrolighed skal opvække hendes. Jeg vil redde hende, hjelpe hende at bryde de Lænker, som omsnoe hende, vise hende Pligtens trøstefulde Vei; og fører den, fører Kjærlighed hende i dine Arme, min Ulykkes ubekjendte Staldbroder, da skal du have fundet en Ven i mig."

Hvilken usigelig Beroligelse ligger der dog i at fatte en Beslutning! Hvilken uendelig Forskjel paa en Ulykke, i hvilken man kan handle, kan kæmpe, og den, hvori man er nødt til at forholde sig aldeles passiv! Det er samme Forskjel som at falde i Krigen eller at føres, lig et tæmmet Dyr, til Slagterbænken. Jeg følte en Sindsro, som i den senere Tid næsten var bleven mig fremmed. Natten var imidlertid hengaaet; Dagen, som begyndte at glimte, feirede netop sin Seir over Mørket, thi det var Foraars-Jævndøgns-Dagen. Jeg tænkte heri at see et godt Forvarsel, og haabede, at ogsaa i mit Mørke skulde denne Dag bringe Lys. Dette Varsel bedrog mig heller ikke, men opfyldtes paa en anden Maade end den, jeg tænkte og ønskede.

Da Leopold næste Morgen paa sædvanlig Tid kom op til mig, spurgte jeg ham, efter endt Læretime, om hans Cousine var ene i sit Værelse, i den Hensigt at bede ham melde mig hos hende; men han underrettede mig om, at hun allerede var kjørt ud tilligemed Grevinden. Med stor Utaalmodighed og synkende Mod ventede jeg hele Formiddagen. Ved Middagsbordet erfarede jeg af min Søster, at Julie først henimod Aften vilde være at træffe. Strax efter Bordet gik Frederikke ud tilligemed sin Mand. Jeg blev allene siddende i Dagligstuen. Jeg var mat og ilde tilmode. Det var koldt og blæste udenfor, men Solen skinnede venligt ind i Værelset, og jeg syntes, det gjorde mig godt at bade mig i dens Straaler. Jeg havde ikke sovet uden et Par Timer i Morgenstunden, og, uden at ville det, faldt

jeg isøvn, og sov haardt; men efter en Times Tids Forløb havde jeg, halv drømmende, og i den Tilstand, hvori man ligesom stri- der med Søvnen, den Forestilling, at Julie kom ind i Værelset, at hun sagte nærmede sig til mig, og bøiede sig kjærligen over mig. Jeg slog Øinene op, og see! Julies kjære Ansigt var virke- lig ganske tæt ved mit, med et Udtryk af veemodig Deeltagelse, der saa dybt bevægede mig, at jeg greb begge hendes Hænder og trykkede dem til mine Læber, og det forekom mig, som om mit Hjerte brast, og den længe stumme Smerte udgjød sig i en Strøm af Taarer. Næsten forfærdet over min hæftige Bevægelse, sagde Julie: „O min Gud! hvad fattes Dem, kjære Hr. Verdal? Kom til Dem selv! De er syg, det seer jeg desværre."

„Ja, jeg troer, at jeg maa være syg," svarede jeg, fattende mig: „men jeg veed, at jeg vil kunne finde Lægedom hos Dem, dersom De vil bønhøre en Bøn, jeg har til Dem."

Hun drog en Stol hen til min, og satte sig uden at svare.

Jeg vedblev: „See ikke saa bange og forundret paa mig! Min Bøn er denne, at De vil unde mig en Samtale saa op- rigtig, saa frimodig, som om jeg var Deres Broder. Forestil Dem, at jeg er det, at jeg er en Ven, som i et for dem uhel- digt Øieblik er sendt Dem af Forsynet som Deres Ridder, der med Liv og Blod vil hellige sig til at tjene og redde Dem."

Julie svarede med den mig velbekjendte fornemme Mine: „Jeg forstaaer Dem ikke. Hvorledes trænger jeg til Redning eller til Ridder? Jeg forlanger ingen af Delene."

„Saaledes slipper De mig ikke! Dette Øieblik er kostbart, De maa høre og svare mig."

„Jeg veed ikke, hvad alt Dette betyder. Deres Indledning til hvad De har at sige, synes mig saa besynderlig, at jeg næsten kunde bede Dem om ikke at gaae videre i Texten."

„De vil tilgive mig min Paatrængenhed, naar jeg siger Dem, at jeg veed Dem indviklet i et ulykkeligt Forhold, og kom-

mer for at byde Dem min Arm, for at følge Dem ud af denne Labyrinth."

Julie saae paa mig med store Øine. „Dersom jeg begriber hvad De mener, saa vil jeg ønske .... De gjør mig ganske bange."

Jeg fremtog taus min Tegnebog, og idet jeg sagde: „Nu! saa maa det briste eller bære," — udtog jeg Stykkerne af det sønderrevne Brev og holdt dem hen for hende. „Kjender De disse Linier?"

Julie foer sammen, som truffen af en Piil. En hæftig Rødme overtrak hendes Ansigt, men verlede øieblikkeligt med en dødelig Blegbed. Jeg frygtede før, at hun skulde falde i Afmagt, men hun samlede snart al sin Kraft, reiste stolt sit Hoved og sagde med et alvorligt Blik: „Jeg troede ikke, at jeg var omgiven af forræderske Speidere. Hvorledes kommer dette Papiir i Deres Hænder? dette Papiir, som jeg har kastet i Ilden?"

„Det er ikke mig, som har vovet at bemægtige mig det; aldrig vilde jeg have tilladt mig en saadan Handling; dog er den ikke begaaet i en fiendtlig Hensigt, men af En, der vil Dem vel; og da jeg nu uden min Medvirkning er bleven indviet i en Hemmelighed, som jeg længe har anet, saa forskyd ikke min Hengivenhed, min Iver for at tjene Dem. Tro ikke, at De har en streng Moralist for Dem, et Menneske, hvem Lidenskabernes Magt er ubekjendt! Støt Dem rolig til min Arm! Lid fast paa min Troskab! Og spørger De mig, med hvad Ret jeg som en Fremmed tør indtrænge mig i Deres Anliggender, saa vil jeg bevise Dem min Agtelse og Fortrolighed ved at svare Dem paa dette Spørgsmaal, og aabenbare Dem min største Hemmelighed. Den, som af sit fulde Hjerte elsker et Fruentimmer, er ikke en Fremmed for hende; en lang, en sand Kjærlighed giver en Vens, en Slægtnings Ret, om end alle menneskelige Fordomme og Vedtægter stillede sig imellem ham og hende. Og, kjæreste Julie!

jeg har elsket Dem fra det første Øieblik, da jeg i den skumle Bondestue ved Skinnet af det døsige Lys sad og indprentede i mit Hjerte Deres yndige Billede."

Julie, som hidtil havde siddet og hørt paa mig med nedslagne Øine, kastede nu et Sideblik til mig, fuld af Forundring, og hendes Kinder farvedes med en Purpurrødme.

Jeg vedblev: „Jeg siger Dem Dette, for at bevise Dem, hvor dyrebar Deres Lykke og Værd maa være mig: thi mine egne Følelser for Dem skal intet Øieblik forhindre mig fra at opsøge den Mand, De elsker, og tiltrods for Deres Omgivelser at føre ham til Deres Fødder, for hele Verdens Øine; eller, hvis De ønsker at bryde det Baand, der binder Dem til ham, da broderlig at staae Dem bi i denne Sag, uden anden Løn end den, at vide Dem fri for i Fortvivlelse at bortgive Deres Haand og fordærve Deres hele Liv."

„Hvorledes!" raabte Julie: „De tiltroer mig en Kjærlighedshistorie? De anseer mig for saa slet, at i det Øieblik jeg staaer i Begreb med høitidelig at forlove mig, skulde jeg .... Min Gud! Det kan De tænke!"

„Hvad skal jeg tænke? Vil De ikke værdige mig et Svar? Vil De ikke staae reen og klar for Deres Venners Øine? Ja, selv Grev Ferdinand troer at ane noget Hemmelighedsfuldt hos Dem."

Julie betænkte sig en liden Stund. Derpaa sagde hun alvorlig: „Jeg vil sige Dem Sandheden. Jeg er nødt dertil.... Nei, misforstaa mig ikke! Jeg vilde det uden denne Nødvendighed. Jeg føler, at De handler imod mig som en Ven: aldrig skal jeg glemme denne Time, og til Dem, men ogsaa til Dem allene, vil jeg betroe et Forhold, som jeg rigtignok hidtil har ønsket at holde hemmeligt."

Efter en Pause, under hvilken jeg, trods alle mine gode Forsætter, kunde høre mit Hjerte banke, sagde Julie med en Stemme, der heller ikke vidnede om et roligt Sind: „Dette Brev,

som jeg troede tilintetgjort, er ikke fra nogen Mand, det er fra min Moder."

Jeg stirrede paa hende, stum af Overraskelse.

„Baron Valkrone og hans Frue ere ikke mine Forældre. Deres Datter er død for længe siden. De have antaget mig i hendes Sted. Min egen Moder er" —

„Hvem? O sig!" raabte jeg, da hun standsede.

„De har selv seet hende. Det er Madame Bartholdt."

Jeg slog Hænderne sammen: „Algode Gud! Og denne Moder har De fornægtet! Medens De selv levede i Rigdom og Herlighed, har De ladet hende gaae omkring, fattig, forladt, ringeagtet af den forfængelige Verden, arbeidende for sit Brød, anstrengende sine svage Kræfter!"

„De gjør mig Uret! Med de varmeste Bønner, med tusinde Taarer har jeg tigget hende om Tilladelse til at forbedre hendes Skjæbne, men med Stolthed har hun afslaaet det."

„Ja, af ædel Stolthed har hun afslaaet Almisse af en Datter, der ikke vil være hende bekjendt. Eller er hun en slet Moder? Har De Grund til at foragte hende?"

„O min Gud, Nei! Hun er høist agtværdig i alle Henseender, men De kjender ikke min Stilling. Min egen Fader var visselig heller ikke foragtelig, men imidlertid hviler der en Plet paa hans Navn" ....

„Det veed jeg Altsammen. Men han har feilet af Troskab, af Hengivenhed, og hans Hustru har ved sin Troskab, sin Hengivenhed forsonet denne Feil, afvasket Pletten paa hans Navn med sine kjærlige Taarer; men hans Datter opoffrer Troskab og Kjærlighed for en falsk Ære; hun lever som i Skyggernes Land, hvor ethvert Bryst er tomt og koldt, medens hun løsriver sig fra det varme Bryst, hvorved hun kan finde Tilflugt; hun eier den uskatteerlige Skat, hvis Tab jeg til mit Livs Ende begræder, og støder den fra sig af ussel misforstaaet Egoisme!"

„De finder mig altsaa meget strafværdig!" sagde Julie ganske forbløffet.

„Ja jeg tilstaaer det. O hvorfor er den Hemmelighed, jeg anede, dog ikke en Kjærlighedshistorie! et ungdommeligt, menneskeligt Feiltrin! Det være ti Gange fordømt af Mennesker, hos Gud vilde det finde Naade. Frelseren antog sig de arme forvildede Qvinder; men en unaturlig Datter, der forlod en god og kjærlig Moder, vilde han ikke have regnet blandt Sine. Endog i Døden tænkte han selv paa sin Moder. O Julie! Julie! jeg har elsket Dem med al den Ømhed, med al den Lidenskab, som nogensinde opvarmede en Mands Bryst, men havde jeg seet Dem som Madame Bartholds Datter, da havde De været endnu ti Gange elskværdigere i mine Øine; thi jeg hader denne fornemme Verden; men De har Ret, De passer i den! Gift Dem efter Deres Forsæt, uden Kjærlighed, uden noget andet Baand end det, som Forfængelighed og Egennytte binder; lev i det tomme Rum, hvor Aandedrættet snart vil blive Dem for tungt! Jeg gaaer til Deres Moder; hun skal ikke være barnløs. Hun ligner Den, som var mig en moderlig Veninde; jeg vil troe at have fundet den kjære Afdøde i hende. Gid hun i mig maa troe at see en Søn! thi en Søn skal jeg være hende."

Min hæftige Bevægelse var færdig at qvæle mig, Taarerne strømmede af mine Øine, og først nu bemærkede jeg det selv. Julie stod ubevægelig; kun de skjælvende Læber bevægede hun, som om hun vilde tale, men pludseligt vendte hun sig mod Døren og gik hurtig bort, uden at sige mindste Ord.

Jeg ilede ind i mit Værelse. Intet Sted kunde jeg finde Hvile; jeg frygtede for at træffe noget Menneske; jeg skyede næsten Dagens Lys, som om jeg havde begaaet en Ugjerning. Da det begyndte at mørknes, indsvøbte jeg mig op over Ørene i min Kappe, og gik, uden at see til Høire eller Venstre, ud af Byens Port, og heelt ud i Landet, uden at tænke paa, hvorhen mine

ilende Fødder førte mig. Endelig vendte jeg hjem og glædede mig ved den Tanke, at det nu var saa silde, at jeg kunde liste mig op til mit Værelse uden at lade mig see for min Søster eller Svoger. Til min Forundring var imidlertid Porten og Trappen endnu oplyst, en usædvanlig Bevægelse sporedes i Huset, og jeg havde endnu ikke naaet vor Trappe, før Frederikke kom mig imøde med de Ord: „Du skulde vel ikke have seet Noget til Julie?" Jeg erfarede nu med Forundring og Skræk, at Julie var forsvunden. Ingen vidste, hvorledes, eller naar; man havde ikke seet hende den hele Aften, men heller ikke savnet hende. Nede hos Grevindens havde de, da det blev silde, søgt hende oppe hos min Søsters, hvor de meente, at hun var, medens de der formodede hende i sit Hjem. Man havde nu sendt Bud til alle de Steder, hvor man kunde tænke sig hendes Nærværelse, men forgjæves. Min Svoger fortalte, at han, dreven af de Formodninger, han tilforn havde yttret for mig, var selv gaaet ud til Nyboder, og havde banket paa Madame Bartholds Dør, men et ungt Pigebarn, som undertiden pleiede at gaae Ærinder for denne Kone, havde lukket op og sagt, at hendes Madame var allerede gaaet tilsengs, og at intet Menneske havde været der om Aftenen.

Tiltrods for denne Besked gik jeg dog strax samme Vei. Det syntes mig sikkert, at Julie maatte være der, og jeg haabede, tiltrods for Midnatstimen, at skaffe mig Adgang til Madame Barthold og at bevæge hende til at unde mig et Øieblikks Samtale med Julie, eller idetmindste til at bringe hende en formildende Hilsen fra mig. De haarde Ord, jeg havde sagt den Elskede, begyndte svært at ængste mig, skjøndt jeg ikke kunde undlade at finde hende strafværdig. At jeg havde foranlediget hendes Tilbagevenden til sin Moder og sin Pligt, kunde jeg ikke betvivle, og dette Skridt fra hendes Side gjengav hende min Agtelse og opfyldte mig med Henrykkelse; men Maaden, hvorpaa det var skeet, ængstede og mishagede mig. Af alle Kræfter bankede jeg

nu paa Døren af det simple Huus, i Række med de velbekjendte, eensbyggede Nybobers-Huse. Det varede længe, inden Nogen rørte sig indenfor. Intet Levende viste sig i Nærheden. En Hund, som man ikke saae, tudede omkaps med Blæsten. Den fulde Maane stod ligeover Gaden og oplyste den. Jeg stod taalmodig eller, om man vil, utaalmodig, og vedblev utrættelig med at banke. Endelig blev et Vindue oplukket ved Siden af dem, som jeg ansaae for Madame Bartholds; en Mand i Nathue og Skjorteærmer stak Hovedet ud og raabte med raa Stemme: „Hvad Satan er det for en Helvedes Spektakel? Hvad er iſtykker, siden Han banker Folk op midt paa Natten?“ Jeg bad høfligst om Forladelse og meldte, at jeg skulde nødvendigt tale med Madame Barthold. „Aa hvad!“ skreg Manden: „Madame hist! Madame her! Vi har hverken Madammer eller Jomfruer her i vores Huus. Vil Han see, Han kan pakke sig, ellers ere vi Folk her for at vise Ham Vinterveien. Vi have ogsaa Vægter her i Nybober, det skal Han faae at see, Hr. Aalekvabbe!“ Med disse Ord slog han Vinduet i, og slukøret vendte jeg hjem.

Alting syntes nu stille i Huset, men da jeg saae Lys i min Søsters Værelse, gik jeg ind til hende. Min Svoger var ogsaa derinde. Han omtalte vidtløftig, hvor lidet denne Begivenhed overraskede ham, og udbredte sig over sine Gisninger. Men den gode Frederikke græd og var urolig for sin Veninbes Skjæbne. Jeg troede mig forpligtet til at tie med hvad jeg vidste. Vi bleve endnu sammen det Meste af Natten; men den næste Morgen, netop som jeg stod færdig til paany at forsøge min Lykke i Nybober, bragte et ubekjendt Bud to Breve, det ene til Ferdinand, det andet til mig. En lille Æske fulgte med dette sidste. Paa Udskriften kjendte jeg strax Julies Haand. Jeg brød det skjælvende og læste Følgende.

Det er vistnok almindeligt og naturligt, at naar et Menneske for stedse forlader sin Kreds og sit hidtil værende Hjem, saa ønsker det at tage Afsked, at forhøie de gode Erindringer og formilde de slette, som det kan have at efterlade sig. I dette Tilfælde er jeg. Jeg tager for bestandigt Afsked med den Omgivelse, jeg siden mit tolvte Aar har tilhørt, jeg tager ogsaa Afsked med Dem. Lad derfor disse mine sidste Ord til Dem finde en venlig Modtagelse. De har viist Dem imod mig som en ædel Ven. Det er mig utaaleligt at tænke, at De saa ganske bortvender Dem fra mig med den Foragt og Uvillie, som Deres Ord igaar udtrykte. Jeg kan imidlertid ikke tydelig forklare for mig selv, hvorfor jeg skriver dette Brev, thi retfærdiggjøre mig kan jeg ikke, undskylde mig maaskee neppe. Trøste mig ved at henvende mig til Dem, ved endnu engang at tale med Dem og ærlig søge at forklare Dem, hvorledes jeg er bleven indviklet i det Næt, som Deres haarde, men sande Ord have sønderrevet, det er vel det Eneste, jeg kan opnaae herved; men denne Beroligelse maa De heller ikke nægte mig, men betænke, at vor Samtale igaar har bevirket et Vendepunkt i min Skjæbne. Og nu beder jeg Dem have Taalmodighed til at lade mig fortælle om mig selv, om min Barndom og dens første Ulykker.

Det Første, jeg klart erindrer af mit Liv, var visselig en stor Ulykke. I mine Forældres hidtil saa rolige og vistnok meget lykkelige Huus indbrød en Morgen en heel Skare Mænd, Rettens Betjente og Andre. Hvad Dette betydede, forstod jeg ikke, men jeg saae min Fader blegne ved deres Indtrædelse, jeg saae ham tale til dem med skjælvende Læber, og med skjælvende Hænder række dem Nøgler, som de reve fra ham og aabnede hans Gjemmer med. Jeg hørte de raae, opbragte Mænd kalde ham en Bedrager, en Løgner; jeg saae min Moder med Anstrengelse naae ind til det næste Værelse og falde besvimet om paa Gulvet. Den største Rædsel greb mig; det forekommer mig, som om det dybe

Indtryk, denne Scene gjorde paa mit barnlige Sind, endnu ikke var udslettet. De kjender — sagde De mig — min Faders Skjæbne, jeg behøver altsaa ikke at sige Dem Mere derom. Samme Aften, da det var blevet mørkt, kom hans Principal hjem til os. Jeg kjendte godt denne Mand; min Faders Tillid og Hengivenhed for ham havde havt Indflydelse paa mit Sindelag, jeg haabede at han bragte Redning fra den Bedrøvelse, hvori jeg saae mine Forældre, uden at jeg vidste, enten hvori denne Redning skulde bestaae, eller hvori Ulykken bestod. Børn have imidlertid et skarpt Blik, og uden at jeg egenlig gjorde mig selv Regnskab derfor, var det mig dog ganske klart, at Manden kom hemmeligt og ikke vilde sees af Uvedkommende, ikke engang af mig; thi da jeg, i min Glæde over at see ham, løb ham imøde og greb hans Haand, befalede han mig strax at gaae min Vei. Jeg adløb, men fra det næste Værelse kunde jeg høre, at der blev talt hæftigt mellem ham og mine Forældre, og jeg hørte min Moder sige: „Kan De forsvare for Gud og Deres Samvittighed at lade en tro Tjener, en fortrolig Ven, blive et ulykkeligt Offer for sin Troskab imod Dem?" Jeg grublede tidlig og silde paa Sammenhængen af alt Dette. I de første Dage efter denne Begivenhed ønskede mine Forældre rimeligviis at fjerne mig, og min Moder sendte mig daglig i Besøg hos mine jævnaarige Bekjendte. Disse havde nu — som Børn almindeligviis pleie — særdeles travlt med at fortælle mig, hvad de hørte af deres Forældre om min Fader, hvis Skjæbne for Øieblikket udgjorde Byens interessanteste Conversations-Emne. De satte mig saa nogenlunde ind i Sammenhængen, men paa en saa overdreven og forvirret Maade, at de fordobblede min Angst og indgave mig en tilforn ukjendt Skamfuldhed og en ømfindtlig, næsten sygelig Æresfølelse, som ikke passede for min Alder. Hjemme hørte jeg, hvorledes min Moder søgte at hæve min stakkels Faders ganske sunkne Mod med varme, ja veltalende Lovtaler over hans Troskab mod sin utak-

nemmelige Principal, som min Fader derimod undskyldte og kaldte en fordums Velgjører. Til Kongens Naade og Mildhed satte min Moder sit Haab, ham vilde hun betroe Sagens virkelige Sammenhæng, og skjøndt min Fader indvendte, at hans Uskyldighed var umulig at bevise, at selv Kongen ikke kunde redde ham mod Lovens Bydende, saa syntes han dog at føle en Beroligelse ved min Moders Beslutning at reise til Kjøbenhavn og søge at faae Kongen itale. Jeg syntes at forstaae Dette; jeg satte ogsaa mit Haab til Kongen som til en Gud, og da min Moder reiste, og til min Glæde tog mig med, tænkte jeg i min Enfoldighed, at ogsaa jeg skulde træde frem for Kongen, og overlagde hos mig selv, at jeg vilde kaste mig for hans Fødder, omfavne hans Knæe og ikke slippe ham, før han lovede mig at hjelpe min Fader og føre hans Uskyldighed for Lyset.

I Kjøbenhavn kjededе jeg mig, jeg var ofte ene og bedrøvet. Jeg turde ikke plage min Moder med Spørgsmaal. Imidlertid, da vi skulde tiltræde vor Hjemreise, sagde hun mig, at hendes Tilflugt til Kongens Mildhed ikke havde været forgjæves, at min Fader, indtil hans Sag var paadømt, skulde forblive uantastet i sit Huus, Noget, som efter de ovenomtalte Børns rædsomme Forudsigelser var mig en stor Trøst.

Ved vor Hjemkomst fandt vi min Fader meget syg, og kort Tid efter endte Døden hans Ulykker. I disse Sorgens Dage blev jeg paany fjernet fra Huset. Jeg var meget bedrøvet, min stakkels Moder var aldeles nedsunken i Kummer, og det oprørte al min Følelse, da jeg ikke blot af de Ældre maatte høre min gode Faders Død omtale som en Lykke, men endogsaa, at mine Legekammerater havde optaget disse Ord efter Forældrene, og i deres formeente Forstandighed gjentoge dem for mig.

Nogle Aar hengik. Min Moder levede stille og yderst sparsommeligt. Hun havde af Kongens Naade erholdt en lille Pension, hun fik nogen Understøttelse af sin Broder, som var bosat

i en Kjøbstad i Fyen, og iøvrigt ernærede hun sig og mig med Arbeide af samme Slags som det, hvorved hun i den senere Tid paany har fortjent det daglige Brød. Jeg gik i en Pigeskole, i mine ledige Timer saae jeg undertiden andre gamle Bekjendte, men den Sands for min Ulykke, som efterhaanden var vaagnet hos mig, gav mig Øie for Meget, som vel ellers var undgaaet min Alders Troskyldighed. Jeg bemærkede, at de andre Piger i Skolen saavel som i Familierne, hvor jeg kom, betragtede mig med en vis medlidende Foragt. Var der Nogen, som ikke kjendte mig, hviskede de til den i min Stilling Uindviede, for at fortælle, hvis Barn jeg var. I Smaastæder er Sladder og Udelicatesse i sit rette Hjem. Jeg blev tilbageholden og indtrukken i mig selv, jeg blev bitter i mit Inderste, og mangengang gik jeg saa vidt, at jeg i mine Tanker anklagede min Fader for Uretfærdighed mod sine Nærmeste for at redde en Fremmed. Jeg vilde ikke mere gaae ud, og det kom til en Forklaring mellem min Moder og mig. Med Kjærlighed optog hun mine Klager, men den enthusiastiske Beundring, som hun selv følte for min Faders Handlinger, ja den Stolthed over at have tilhørt ham, hvilken hun vilde indgive mig, kunde ikke finde Indgang i mit krænkede Sind. At den Handling, der havde gjort vor Ulykke, var lovstridig, var mig vel bevidst, skjøndt min Moder i en høiere Forstand fandt den høimodig. Jeg fik imidlertid Tilladelse til at forsage mine hidtilværende Omgangsveninder og at blive hjemme af Skolen. Min Moder vænnede mig nu efterhaanden til at deeltage i hendes Arbeider, og anvendte al den Tid, hun kunde erobre fra disse, til ogsaa at oplære mig i den nødvendigste boglige Lærdom. Hun er en Præstedatter, hun har nydt en god Opdragelse og er langt fra at være uvidende eller udannet. Et eneste Barndoms-Venskab havde jeg endnu tilbage. En lille Pige, i samme Alder som jeg, var sat i Kost hos et Par meget brave Ægtefolk, som boede ved Siden af os. Derind tyede jeg hver

Aften. Den lille Pige var stille og syglig, ikke synderlig begavet af Naturen, men god og kjærlig.

Dette Barn var Baron Valkrones Datter, hvis Fødsel endnu var en Hemmelighed. Hvert Aar kom Baronen for at besøge hende, han overvældede hende med Kjærtegn og Gaver; ogsaa Pleieforældrene nød uophørlige Beviser paa hans Gavmildhed; ja selv mig, som hans Datters Veninde, bragte han en og anden Forcering. Han saae altid paa mig med venlige Blikke, og engang omfavnede han mig og sagde med et rørende Udtryk: „Min lille Julie! Alder og Navn har du omtrent tilfælleds med min stakkels Juliane. Ak! hvorfor er hun ikke en saadan frisk Rosenknop som du!" Baronessen saae jeg kun eengang, hun syntes med en stor Skamfuldhed at frygte for Opdagelsen af sit hemmelige Barn. Endelig bleve Forholdene forandrede derved, at Baronessens stolte og strenge Fader døde, og det var bestemt, at de hemmelige Forældre den tilstundende Sommer vilde afhente og vedkjende dem deres Datter. Den stakkels Juliane blev imidlertid daglig svagere, og da Foraaret kom, troede Pleieforældrene at burde underrette Baronens om hendes Tilstand. Paa samme Tid hændte det sig, at min føromtalte Morbroder indbød min Moder og mig til at besøge sig. Vi reiste, og strax ved vor Ankomst anmodede han min Moder om at drage til ham og bestyre hans Huus med samme Raadighed, som om det var hendes eget. Tilbudet var fordeelagtigt, men min Moder havde for min Skyld Betænkelighed ved at modtage det, da Manden var syglig og meget vanskelig i Omgang, saa hun frygtede, at et Barn ikke vilde være vel optaget eller lykkeligt i hans Hjem. Hun elskede desuagtet denne Broder, han bad hende saa indstændig, og hun erholdt kun med Møie en Betænkningstid. Da vi igjen kom hjem, var den lille Juliane død og begravet. Hendes ulykkelige Forældre, som netop vare komne tidsnok for at græde ved hendes friske Grav, vare endnu tilstede. De vare Begge be-

drøvede, især var Faderen utrøstelig. Jeg sørgede ogsaa over min eneste Selskabssøster.

En Aften var jeg gaaet min vante Gang ind til hendes bekymrede Pleieforældre. Jeg var allene i Stuen, jeg havde sat mig i en Krog paa hendes Skammel og græd stille. Baron Valkrone kom og traf mig saaledes. Han løftede mig iveiret, tog mig paa sit Skjød, omfavnede mig og græd med mig. Pludselig sagde han: „Hør, min lille Julie! Vil du være min Datter i Julianes Sted?“ Jeg forstod ikke den fulde Betydning af disse Ord; jeg havde bestandig havt stor Ærbødighed og Godhed for den smukke, venlige Herre, og svarede strax: „Ja det vil jeg! jeg vil elske Dem, som De var min Fader.“ Næste Dag sagde min Moder, at Baronen havde været hos hende og bedet hende at overlade mig til ham og hans Kone til Opdragelse og Forsørgelse; de vilde ansee mig ganske som deres eget tabte Barn og elske mig, som om jeg var det. Da jeg hørte, at der var Tale om at skilles fra min Moder, afslog jeg med Hæftighed og Taarer dette Tilbud. Min Moder var, som jeg vel mærkede, glad over dette mit Afslag, men dog forestillede hun mig vor Stilling, hendes Broders Forslag, som hun hverken kunde afslaae eller modtage i Betragtning af mig, og den lykkelige Tilværelse, som vinkede mig i Baronens Huus, hans Godhed for mig, og de mange skjønne Ting, hvori han vilde lade mig oplære. Hun fandt, sagde hun, at hendes Samvittighed paalagde hende at tilskynde mig til at gribe en saadan Tilskikkelse af et naadigt Forsyn. Baronen talte selv med mig, og forestillede mig det paa alle udvortes Goder rige Liv, som jeg skulde leve hos ham, og hans Mildhed og Elskværdighed indgave mig en barnlig Kjærlighed til ham; ogsaa Baronessen tiltalte mig med Venlighed, hun sagde til min Moder i mit Paahør, at hendes Mands Sørgmodighed over Julianes Død ene vilde kunne forsvinde ved min Nærværelse. Jeg var bange for at komme i Huset til min Onkel,

jeg følte bestandig med Bitterhed de Ydmygelser, som jeg havde maattet taale i min Fødeby, og modtog snart med Glæde den Forandring i min Skjæbne, som tilbød sig. Dog var Afskedstimen usigelig smertelig; jeg sagde og meente af mit inderste Hjerte, at den Stund, der igjen forenede mig med min Moder, skulde være Gjenstanden for al min Længsel og alt mit Haab. Baronen vilde forsikkre min Moder en aarlig Understøttelse, men hun afslog den og sagde: „Nei, Deres Ædelmodighed vilde nedtrykke mig. Jeg sælger Dem ikke mit Barn, jeg overgiver det til Dem af Kjærlighed til det, da jeg ærer Dem høit nok til at troe det bedre forvaret i Deres Hænder end i mine.“

Jeg fulgte nu de nye Pleieforældre; og den behagelige Reise, de nye Gjenstande, det nye, prægtige Hjem, de Herligheder, som modtoge mig der, forjoge snart hver Sky fra min ungdommelige Himmel, og i Sandhed, jeg følte mig meer og mere som i en Himmel, hvilken jeg daglig sammenlignede med det Liv, jeg havde forladt. Jeg, som tilforn ikke kunde møde de borgerlige Piger i vor lille Kjøbstad, uden at frygte deres Overmod, jeg blev nu fremstillet for det fornemste Selskab som et dyrebart Lem af en fornem Familie, blev roest og caresseret af de eleganteste Damer; jeg, som tilforn mangengang forgjæves ønskede mig et Baand, blev nu overøst med Foræringer og Kostbarheder, hvis Tilværelse jeg ikke engang havde anet; jeg, som tilforn havde maattet feie Gulv og arbeide i de lange Aftener ved et døsigt brændende Lys, blev nu opvartet, pyntet, hæget paa alle Maader. De bedste Lærere bestræbte sig for at gjøre mig deelagtig i Kunsters og Videnskabers Skatte. Jeg var lærvillig, det syntes mig en Leg at lære af disse Mestere, og hver ny Erobring i disse Sphærer gjorde mig usigelig lykkelig. Min nye Fader betragtede jeg som et Mønster paa en Mand. Det gjør jeg endnu, jeg indseer vel, at han aldeles var, hvad man kalder Aristocrat, men derved besad han ogsaa alle de Fortrin og Dyder, som man tænker sig hos

en ægte Riddersmand. Ingen Fader kan elske sit Barn høiere, end han elskede mig, ingen Dame viser man en finere Opmærksomhed, end den, han viste den fremmede, fattige Pige, som han hævede op til sig. Jeg følte Dette, jeg hængte ved ham med al den Kjærlighed, al den Beundring, som nogensinde en Datter har følt for sin Fader, og hvert hans Ord optog jeg i mit Sind og rettede baade mine Handlinger og Tanker efter hans Meninger. Saaledes hengik flere Aar. Jeg vænnede mig saa ganske til min nye Stilling, at det forekom mig, som om jeg virkelig var Baronens Datter. Men dog havde jeg ikke tabt den levende Erindring om min forrige Tilstand, jeg satte netop derfor en saameget større Priis paa mine nuværende Goder, og det syntes mig en rædsom Tanke at blive dem berøvet. Min egen Moders Billede var ikke udslettet af min Sjæl, jeg skrev jævnlig til hende, og sendte hende Foræringer, som glædede hende, naar de kom fra mig selv, vare af mit eget Arbeide eller i alfald Ubetydeligheder; men naar Baronen undertiden gjennem min Haand vilde sende hende en kostbar Gave, mishagede Dette hende saameget, at hun ikke var langt fra at sende Foræringen tilbage. Skjøndt Baronessens Godhed for mig ingenlunde kunde lignes ved hendes Mands, var hun dog venlig og ofte moderlig imod mig. Imidlertid bemærkede jeg dog undertiden, at der opstod en temmelig hæftig Ordstrid mellem de ellers saa kjærlige Ægtefolk, ved hvilken Leilighed jeg uforvarende hørte mit Navn blandes med Baronessens Families Navne, og eengang især hørte jeg min saa milde og dannede Fader i usædvanlig haarde Udtryk omtale sin Hustrues Nærmeste, en Scene, hvorved hun svømmede i Taarer. Jeg bemærkede allerede den næste Dag, at en hjertelig Forsoning var foregaaet imellem dem, og at min Fader takkede sin Hustru, og roste hendes Eftergivenhed for hans Villie. Det var mig klart, at der foregik Noget, som vedkom mig, Noget, hvorfor min Fader gjorde Reiser til Kjøbenhavn. Dagen før min Confirmation, da

jeg var ene med mine Forældre, sagde min Fader, at han havde lovformelig adopteret mig som sin Datter og indsat mig i alle de Rettigheder, der tilkom mig som en saadan. Han og hans Frue havde gjort et Testament, der ikke mere kunde omstødes, og som forsikkrede mig Besiddelsen af Alt, hvad de efterlode dem. Jeg takkede dem rørt, Tanken om at overleve dem var mig smertelig, jeg kunde ikke glæde mig ved den Lykke, de vilde berede mig. De omfavnede mig Begge, og min Fader kyssede sin Kones Haand og sagde: „Nu, min Sophie! Lad os nu ikke fortrykke vor Ungdoms Kjærlighed, men glæde os ved Tanken om vor Juliane, der venter os hisset, og lever for os her i denne vor elskede, antagne Datter.“ Hun rødmede ved disse Ord, jeg bemærkede — og det ikke for første Gang — at det var hende ubehageligt at mindes om sin Ungdoms Historie.

Min Lykke i disse forsvundne Aar var maaskee for stor til at være langvarig. De veed, hvor pludselig den endte. De mødte mig paa den Korsvei, som adskilte mit Skjæbnes lysere og mørkere Vei, og i Sandhed, jeg følte strax, at dette Møde var betydningsfuldt som Øieblikket, der bragte det.

Ved en Ulykke saa stor, som en elsket Persons Død, føler man ved det første Slag kun det Halve af sin Nød. Man føler Sorgen, men endnu ikke Savnet. Dette kommer snigende, hver Dag nærmere, og endnu efter at Tiden har mildnet vor Smerte og forvandlet den til Veemod, bliver dog Savnet tilbage, og jeg har ofte tænkt, at et Savn aldrig forvindes.

Ved den første Efterretning om min Faders Død ilede Grevinde Rochlin ud til Lønsborg. Denne saakaldte Tante havde stedse været mig et ukjært Møde. Hendes Nærværelse, de hemmelighedsfulde Samtaler med hendes gode, men svage Søster havde altid efterladt en sørgmodig og urolig Stemning hos Denne. Nu var hendes og Husets Støtte falden, Grevinden havde nu frit Spil og benyttede Leiligheden saa godt, at min stakkels anden

Moder, nedbøiet af sit uerstattelige Tab, sygelig og hypochonder, ganske overlod sig i den herskesyge og verdenskloge Søsters Hænder. Byfogden i vor Egn havde været en Ven af Baronen. En Dag søgte han at faae mig itale, og sagde mig, under Taushedslødfte, at der var opsat et Tillæg til Testamentet, der havde til Hensigt at indskrænke de Rettigheder, min afdøde Fader havde villet sikkre mig; han bad mig imidlertid være ubekymret for Udfaldet, hvis det skulde komme til Proces, og for min Fremtid, hvis et Forlig skulde finde Sted. Faa Dage efter ønskede min Pleiemoder at tale ene med mig. Hun underrettede mig nu selv kortelig om det Skridt, hun ved nærmere Overveielse havde troet sig forpligtet til at gjøre. Hun bad mig paa det Indstændigste om at ægte den unge Grev Rochlin, eller om jeg endelig ikke vilde føie dette hendes Ønske, da frivillig at afstaae ham Godset og nøies med den meget anstændige Erstatning, som var Det, der vilde blive mig tildeel, dersom jeg virkelig var hendes og Baronens ægte Datter, men havde en Broder. Hun havde stedse anseet og elsket Ferdinand som en Søn. Hendes Tilstand forfærdede mig. Det var tydeligt, at Døden allerede havde grebet hendes Haand. Det krampeagtige Udtryk i Træk og Stemme, hvormed hun fremførte de forvirrede, ængstelige Billeder, der beskjæftigede hendes Phantasie, sin Anger over sin Ungdoms Feiltrin, sine halv vanvittige Forestillinger om Tilstanden efter Døden, opfyldte mig med Rædsel og Medynk. Jeg havde ikke Hjerte til at modsige hende, men jeg lovede heller ikke Noget. Jeg havd allerede overveiet min Stilling, jeg troede mig overbeviist om, at min saakaldte Fætter var ligesaa langt fra at ønske en Forbindelse med mig, som jeg fra at ønske en Forbindelse med ham; jeg vilde tilbyde ham den Godtgjørelse, som var mig tiltænkt, men ingenlunde afhænde den Eiendom, som jeg ansaae for retmæssig at være min, og ved disse Tanker beroligede jeg mig.

Omtrent paa samme Tid som Baronessens Død indtraf,

døde ogsaa min føromtalte Onkel i Fyen. Min Moder skrev til mig, at da vi nu paa begge Sider havde mistet Dem, der gjorde os det til Pligt at leve adskilte, vilde hun, saasnart muligt, forlade Fyen, for efter saa mange Aars Savn at see sit Barn som en voren Jomfrue, og for aldrig mere at forlade det Eneste, der gav hendes Liv nogen Værdi. For første Gang følte jeg nu, at noget Unaturligt var indtraadt i mine Forhold. Hvorledes skulde jeg forene min nuværende Omgangskreds med den Moder, jeg skulde indføre i den? Hvor kunde jeg erklære mig for at være den i Verdens Øine vanærede Bartholds Datter? De gamle Ydmygelser vilde komme tilbage og under disse Omstændigheder være mig dobbelt bittre. Jeg vil ikke opregne de falske Raisonnements, hvormed jeg beroligede og bedaarede mig selv i denne Forlegenhed. Dog elskede jeg min Moder høiest af alle Mennesker, og min Glæde og Bevægelse ved at see hende igjen var neppe ringere end hendes. Hun havde ikke opsøgt mig i mit stolte Hjem, men bestemt taget sin Bolig hos Degnens i Landsbyen; og hvorvel Degnekonen var hendes gamle Bekjendt, havde hun — som af en Anelse — ikke udgivet sig for min egen Moder, men for min Barndoms Pleiemoder, og ovenikjøbet paalagt Degnens ikke at omtale vort Møde i deres Huus.

Da Gjensynets første Henrykkelse havde givet Plads for en roligere Samtale, mærkede vi paa begge Sider, hvor høiligen vore Anskuelser fjernede sig fra hinanden. Min Moder havde ikke gjort sig noget klart Begreb om, hvad Det vilde sige, som Baronen havde gjort for mig ved at adoptere mig og gjøre mig til sin Arving. At jeg bar Baronens Navn, uden idetmindste at føie min egen Faders dertil, var hende en uovervindelig Anstødssteen; at jeg endydermere vilde tilegne mig en Eiendom, som min døde Velgjørerindes Villie gjorde mig stridig, at jeg vilde berøve hendes Familie, hvad der ikke tilkom mig, som et fremmed Barn, syntes hende, i hendes klosterlige Anskuelse af denne Verdens Her-

lighed, en fuldkommen uretfærdig og uværdig Handlemaade, og den Udvei, at ægte Grev Rochlin, som noget aldeles Foragteligt. Alt, hvad jeg sagde hende om min afdøde Velgjørers Villie, om de Grundsætninger, han havde indprentet mig, udrettede ikke Videre, end at hun tilstod mig Ret til at modtage den Erstatning for Godset, som Baronessens sidste Villie havde bestemt mig, og af Ærbødighed for mine Velgjørere at bære deres Navn, men forenet med min egen Faders. Hun spurgte mig paa min Samvittighed, om jeg havde skjult min sande Herkomst og ladet Verden ansee mig for Baronens og hans Frues hemmeligt fødte Datter; om det var min Hensigt fremdeles at skjule, at hun var min Moder? Jeg bedækkede hendes Hænder med Kys og Taarer; jeg bad hende sætte sig ind i mine nuværende Forhold, være vis paa, at ikke Mangel paa den inderligste Kjærlighed og Høiagtelse, men Verdens Fordringer nødte mig til at bønfalde hende om Tilladelse til at udgive hende for min første Barndoms Pleiemoder, og at hun ikke vilde forskyde den Plan til hendes øvrige Dages Velstand og Uafhængighed, som jeg havde udkastet inden dette vort Møde. Hun lod mig ikke tale ud. Hun rev sig løs fra mine Kjærtegn og sagde med alvorlig Værdighed: „Det er Nok! jeg forstaaer dig! Du vil ikke erkjende mig for din Moder; jeg vil ikke erkjende dig for min Datter. Deri mødes vi! Du troer at skylde din Rang og Fordeel dette Offer; mit troer jeg at skylde din Faders Minde. Er dette Minde ikke helligt for Verden, hvem skulde da ære det, om jeg ikke gjorde det? Frygt derfor ikke for, at din Hemmelighed skal blive opdaget ved mig. Men dine Velgjerninger kan du spare til Andre. Jeg trænger ikke til dem." Mine Bønner, mine Taarer, min Fortvivlelse, Alt var forgjæves. Da jeg næste Dag gik tilbage til Degneboligen, var hun reist bort, uden engang at efterlade et Ord til mig, eller blot en Hilsen. Jeg vidste i lang Tid ikke, hvor hun var bleven af, og Tanken om hende trykkede mig i den Grad, at jeg ofte

følte mig syg baade paa Sjæl og Legeme. Pludselig, høist uventet traf jeg hende i Deres Søsters Værelser. Ogsaa til denne Scene var De Vidne. Min store Forlegenhed syntes at røre min Moder, hun hjalp mig ud af den, men sagde dog ved denne Leilighed Ord, som kun jeg forstod, og hvis Braad jeg optog i mit saarede Hjerte. Den næste Aften vovede jeg mig ene ud til hendes Bolig, som jeg nu havde opdaget. Hun modtog mig dennegang med Godhed, men forbød mig at tale om at forbedre hendes Kaar. Ingen Forsørgelse — sagde hun — var at foretrække for den, man selv forskaffede sig ved sit Arbeide; hendes ernærede hende meget godt; hun var endnu ikke gammel og svag; Fremtiden stod i Guds Haand. Hun viste mig sin ydmyge Bolig; jeg maatte tilstaae, at den i sin Simpelhed var hyggelig, ja endogsaa ikke uden en vis Pyntelighed. En halvvoren Pige havde hun taget i sin Tjeneste. Ak, mangengang, naar jeg bedrøvet gik hjemad, ønskede jeg mig i denne Piges Sted!

Jeg kom saaledes flere Gange, men da jeg som oftest kun havde Ro og Frihed om Aftenen, ængstede hun sig over mine eensomme Vandringer paa Gaden i Mørket. Hun fulgte mig da hele Veien og forlod mig først i Nærheden af mit Hjem; men da jeg mærkede, at hun var træt, og betænkte, at hun maatte gaae ene tilbage, kom jeg i den senere Tid meget sjeldent. Jeg skrev til hende og fik Svar. Vi brugte adskillige Omveie for ikke at indvie Nogen i vor Hemmelighed. Vor Brevverling gik stedse ud paa det samme gamle Emne: Undskyldninger og Bønner fra min Side, Afslag fra hendes i faa Ord. Paa mine Betragtninger og Bestræbelser for at retfærdiggjøre min Handlemaade indlod hun sig aldrig med mindste Tøddel. Tanken om dette Forhold traadte ofte som et Spøgelse for min Sjæl, midt i de Adspredelser, hvori jeg bestræbte mig for at glemme min Bekymring. Mangen uskyldig Yttring syntes mig at forraade den Hemmelighed, som jeg ikke havde Mod til at aabenbare for Verden;

jeg havde ikke Kraft til at sønderrive de Baand, der bandt mig til en i alle ydre Henseender misundelsesværdig Tilværelse. Dog følte jeg i mangt et Øieblik, at min Skjæbne var fordærvet. Med et Slags Fortvivlelsens Mod vilde jeg derfor tømme tilbunds det Bæger, som Tilfældet og jeg selv havde beredet, og saaledes blev jeg forlovet med Ferdinand. I Ungdommen er man jo tilbøielig til at sætte et vistnok bedragerisk Haab til Fremtiden; jeg bedaarede mig med Tanken om, at Tiden vilde bringe et kjærligere og fortroligere Forhold mellem min bestemte Ægtemand og mig, at jeg da vilde betroe ham Alting, og med hans Hjelp forsone mig med min Moder og forandre hendes Skjæbne.

Siden vor Samtale i Degnens Have havde hun aldrig indblandet sig i mine Anliggender, eller svaret mig naar jeg omtalte disse; men ved Efterretningen om min Forlovelse glemte hun alle sine Forsætter. Hun kom selv en tidlig Morgenstund til mig og besvoer mig at trække mig tilbage fra denne Afgrund, som hun kaldte det. Hun skrev til mig flere Gange i faa Dage. Jeg begyndte selv med Angst at see den afgjørende Dag nærme sig; men jeg fandt mig indviklet i saamange Lænker, at jeg baade i legemlig og aandelig Forstand blev hovedsvimmel, naar jeg vilde udtænke, hvorledes det var muligt at udfrie mig. Da mødtes vi atter paa Korsveien. Det sønderrevne Brev i Deres Hænder, min Hemmelighed, opdaget af Dem, Deres Ord, saa haarde Ord af Deres Mund, Dette brød pludselig den Fortryllelse, der holdt mig fangen. Den Vei, jeg havde at gaae, var mig øieblikkelig klar, og neppe en halv Time efter at have forladt Dem, forlod jeg min forfængelige Lykkes Hjem for aldrig mere at vende der tilbage. Med ilende Fjed som en flygtende Fange fløi jeg til min Moders Favn og fandt Kjærlighed og Tryghed i dette mit naturlige og eneste Tilflugtsted. Min Lyksalighed ved dette Møde var ligesaa stor, som min Smerte ved de forrige. Vor Plan for Fremtiden var snart lagt. Jeg har skrevet til Grev Ferdi-

nand; af ham vil De erfare min nærmere Bestemmelse, hvad det Ydre af min Skjæbne angaaer.

Og nu har jeg med største Aabenhjertighed skriftet for Dem. At De ikke kan finde mig skyldfri, det veed jeg vel. Men jeg smigrer mig dog med, at maaskee en indre Stemme i Deres Bryst vil tale et godt Ord for den unge Pige, der saa tidlig blev afrevet fra sin Rod og omplantet i en fremmed Jordbund, og hvem Fristeren viste Verdens Herlighed, inden hun kjendte Andet end dens Foragt og Nød. Lad ibetmindste mit Venskab, min Hengivenhed for Dem vederfares Ret! Disse Følelser, som aldrig ville forlade mit Hjerte, ere Skyld i, at jeg har anvendt hele denne Nat til at skrive dette Brev, der er blevet meget længere, end jeg havde isinde, og maaskee saa langt, at det er ubeskedent at bede Dem gjennemlæse det. Men læs det dog, og lad det geraade mig til Undskyldning, at det maaskee er sidste Gang, mine Ord henvende sig til Dem; thi naar De modtager disse Linier, ere min Moder og jeg allerede forsvundne for min hidtilværende Omgangskreds, ihvor Meget jeg end efterlader i denne, som jeg bestandig vil savne og med Ængsel erindre. Det er ikke tom Forfængelighed, men Undseelse for den Scandal, min pludselige Flugt vil have vakt, Frygt for Verdens nysgjerrige Blikke og de Ansigter, der vilde møde mig i mine fornemme Forbindelser og Kredse, som har indgivet mig den faste Beslutning at begynde et nyt Liv i aldeles nye Omgivelser; thi hvorledes kan jeg skjule for mig selv, at der i de gamle ikke mere er Plads for mig, at hverken Venner eller Fiender ville see mig med de gamle Øine? Jeg kan taale at tænke mig Dette, men ikke at see det.

Til Afsked har jeg endnu Ønsker og Bønner, som jeg beder Dem ikke at afslaae mig. Det er mig en altfor smertelig Tanke, at jeg maaskee kan have tabt Deres elskværdige Søsters Venskab, som jeg af mit inderste Hjerte gjengjældte. Nægt mig ikke at

være min Talsmand hos hende. Meddeel hende det Væsenlige af disse mine Bekjendelser; og naar De om Aftenen sidder sammen i det hyggelige Værelse, hvor jeg saa ofte har tilbragt uforglemmelige Timer, saa lad den stakkels Julies Navn engang imellem glide over Deres Læber. Til Deres Godhed vilde jeg endnu til Afsked anbefale den lille Leopold, dersom jeg ikke maatte sige mig selv, at han i Deres eget Hjerte vistnok har en bedre Talsmand end mig.

Endnu Eet! Forsmaa ikke den Erindring, jeg herved sender Dem. Det er det Kjæreste i mit Eie: min Faders Uhr, som jeg hiin Sorgens Nat tog fra hans ikke længere bankende Hjerte, hvor det trofast endnu slog sit vante Slag. Lad det være Dem et Minde om vort første Møde og om mig. Gid de Timer, det viser, altid maae henrinde rolige og lykkelige for Dem, og lad det erindre Dem om de Ord, De trøstende yttrede til mig hiin Aften i Lønsborgs Have: „Tiden iler vel med ustandselig Fart, men Noget maa der dog være, som den ikke kan røve, Noget, som dens Bølger ikke kan bortføre."

Og nu Farvel! Jeg takker Dem! Jeg kan ikke opregne Alt, hvad jeg skylder Dem. De veed det, — eller maaskee De veed det ikke. Lev vel! tænk med overbærende Godhed paa den

Dem hengivne

Julie.

Jeg troede, mit Hjerte vilde briste under Læsningen af dette Brev, briste af Veemod, af Kjærlighed, af Anger, af Glæde, af Smerte, af alle de Sindsbevægelser, som formaae at opløse Livets Traade. Jeg læste og læste atter; det var, som om min Sjæl brændende fortærede disse Bogstaver; jeg tog Uhret frem, kyssede det, trykkede det til mit Bryst og græd som et Barn.

Jeg hørte Ferdinands Stemme, og skjulte skyndsomst Brev

og Uhr. Han traadte hurtig ind og holdt et aabent Brev i Haanden. „Gud bevares!" raabte han, „hvad her dog er foregaaet for Historier siden igaar ved denne Tid! Her er Brev fra Julie. Vil du dog see, hvad hun skriver!"

I faa Linier bad Julie ham tilgive, at hun paa en saa brat — og maaskee upassende Maade brød sit Løfte om at ægte ham. Men da hun ved nøiere Overveielse havde overbeviist sig om, at deres Forbindelse vilde gjøre dem Begge ulykkelige, ansaae hun dette Skridt for Pligt. Hun meente ligeledes at opfylde denne ved at afstaae ham Godset; og hvad de Vilkaar angik, som den afdøde Baronesse havde fastsat, saa vilde hun ingenlunde paastaae denne Ret i al Strenghed, men lempe sig efter Grevens egen Dom om Godsets økonomiske Tilstand. Om faa Dage vilde hun sende en ham bekjendt, duelig og retskaffen Jurist, for paa hendes Vegne at arrangere det Fornødne. Hun troede sig saameget mere forpligtet til denne Afstaaelse, som hun ikke — hvad man syntes at mene — var Baronens Datter, men et fattigt Barn, som han og hans Frue havde antaget sig, hvorhos hun nævnede sin egen Faders Navn. Dette var, paa nogle venlige Udtryk og gode Ønsker nær, Indholdet af Brevet.

„Ja du Fredsens Gud!" sagde Ferdinand, „hvem kunde vel tænkt, at det skulde faae den Ende! Havde jeg dog fulgt dit Raad, og ikke ladet det gaae saavidt! thi Dette er sgu galt, hvordan man vender det. Hvilken Sladder og Scandal vil der ikke komme af den Historie! Det er da ogsaa min Moders Skyld. Det gjør mig forbandet ondt! Jeg kan ikke glæde mig over at faae Godset paa de Maader. Naar saa skulde være, kunde vi jo i Mindelighed have afgjort den Sag imellem os, uden at den stakkels Pige saadan skulde gaae fra Alting og løbe sin Vei, som om jeg var en Bjørn eller en Ulv, der vilde sluge hende. Ogsaa tænker jeg paa den salig Onkel, hvad han vilde sige, om han kunde see Dette herfens. Min Mama hun er nu færdig at springe

i Flint over hvad Verden og de høie Herskaber vil sige, og sagtens ogsaa over de Afgifter af Godset, som hun havde tænkt at kunne spare. Men det veed jeg nu, at Godset godt kan taale at betale hvad Ret er, og det er mig just en Trøst at kunne give den bestemte Erstatning for det. Alt hvad Julies er, skal hun punktlig faae, og i den lille Pavillon skal hendes Navnetræk hæges og fredes, og Alt, hvad Faderen har gjort for hendes Fornøielses Skyld, skal ikke røres; saa tænker jeg vel, hun lader sig see engang igjen."

Jeg trykkede den retskafne, troskyldige Mands Haand, og vi bleve enige om at gjøre vort Bedste for om muligt at opsøge Julie. Ferdinand reiste til Lønsborg og omkring i Landet; min Svoger og jeg gik ivrigen paa Opdagelser her i Byen; endogsaa Malence, der var inderlig oprørt over den Vending, denne Sag havde taget, understøttede efter Evne vore Bestræbelser. Altsammen til ingen Nytte. Leopold græd. Grevinden var rasende. Hun sagde til min Søster: „Det forstaaer sig, at efter de Oplysninger om hendes Extraction, som hun nu selv har givet, kunde min Søn ikke retvel ægte hende, men det burde hun have sagt itide og overladt til os, om vi vilde oversee det Ubehagelige i den Sag, af Agtelse for det Navn, som min salig Svoger lovlig havde skjænket hende." Til mig saae Hendes Naade saa unaadigt, som om hun anede, at jeg havde Deel i Julies pludselige Forsvinden. Hun forlod Hovedstaden efter faa Dages Forløb og reiste i Besøg til Fyen. Hun tog Leopold med, men Ferdinand, der med en mere uafhængig Stilling havde faaet større Mod, udvirkede imidlertid den Bestemmelse, at Drengen inden næste Efteraar skulde sættes i Kost i min Svogers Huus og overlades til mig, hvad hans Underviisning angik.

Et Spor, der kunde lede til Julies Opholdssted, troede vi imidlertid at øine ved den Omstændighed, at den juridiske Embedsmand, som hun sendte til Ferdinand, var en Bekjendt af os

Alle og en jævnlig Gjæst i min Svogers Huus. Det var netop hans Kone, der havde bragt Madame Barthold i Berøring med min Søster, og det var netop hiin Frues føromtalte Beretning om denne Kones Skjæbne, der først havde vakt min Interesse for denne mig Ubekjendte. Saasnart vi havde gjort denne Opdagelse, gik min Søster til den omtalte Dame, men traf hende ikke hjemme. Et Par Dage efter kom hun imidlertid selv til Frederikke, og bad hende om at følge med sig ned til Julies Værelser, for af hendes Gjemmer, hvortil hun havde Nøglerne, at udtage Et og Andet. Uagtet den Ilfærdighed, hvormed Julie havde forladt sit Hjem, havde hun dog medtaget en Pakke med den afdøde Pleiefaders Breve og et Par Erindringer om ham, men ellers aldeles Intet. Paa vore Spørgsmaal om Julies nuværende Opholdssted vilde Fruen ikke indlade sig. Hun sagde blot, at Madame Barthold, som en gammel Bekjendt af hende, og fra sin Ulykkes-Periode en gammel Client af hendes Mand, havde henvendt sig til dem under de nærværende Omstændigheder, og at de havde givet deres Æresord paa, at de ikke til noget Menneske vilde røbe Moders og Datters Opholdssted, uden disses eget Samtykke. Da min Søster yttrede sin Forundring over denne Hemmelighedsfuldhed, som noget aldeles Unødvendigt, svarede Fruen: „Hvor kan det undre Dem? Saaledes som jeg kjender Julie fra jævnlig at have seet hende i Deres Huus, er det mig ganske klart, at hun skjuler sig, efter at have forbrudt sig mod de Former, der ligesom vare blevne hende til Natur; men hvad jeg derimod ikke kan rime med hendes Characteer, er Maaden, hvorpaa hun har opløst alle de Baand, som hidtil vare hende saa hellige. Hvorfor hun har ladet sin Forbindelse med Greven gaae saavidt, kan jeg ikke forklare; men en stor Angst for den paatvungne Forlovelse, en stor Sorg over sit Forhold til Moderen, maa pludselig have berøvet hende al Besindighed og

Mod; thi med koldere Overlæg kunde vel alt Dette være jævnet paa en bedre Maade."

Disse Ord vare for mig en af de Bebreidelser, der gaae os allermeest til Hjerte, fordi de gjøres os ufrivilligt. Det var mig, som ved min overilede Hæftighed havde berøvet den unge, forladte Pige den Besindighed og det Mod, hvormed disse forvirrede Forhold kunde blevet ordnede, uden at hun behøvede at udstødes af den Kreds, hvori hun var lykkelig, og hvori hun ved sin hele Dannelse og sine Sædvaner var paa sin Plads. Disse tomme Herligheder, som jeg altid havde foragtet og hadet, forekom mig nu at have Værd, fordi jeg havde berøvet hende dem. Jeg maatte tilstaae for mig selv, at den Finhed, den Elegance i hendes ydre og indre Personlighed, der saameget havde tiltrukket mig, vilde hun neppe kunnet erhverve sig i en anden Stilling end den, hvori hun var opdragen; og med alt Dette kunde jeg dog ikke undertrykke en Følelse af Glæde ved at vide hende fri og vendt tilbage til de hellige Pligter, som hun havde fornærmet.

Jeg havde meddeelt min Søster det Meste af Julies Brev. Med dyb Bevægelse havde hun lyttet til sin Veindes Ord, og besvaret dem med tause Taarer. Min Svoger, som vi kortelig underrettede om det Væsenlige af Sammenhængen, sagde: „Passiar! Den Historie skal Ingen binde mig paa Ærmet. Der stikker en Kjærlighedshistorie under, det sver jeg paa. I ere dog altfor naive! Hvor kunne I troe saadant Noget? Det er muligt, at denne Madame Barthold er Julies Moder; det er ogsaa muligt, at hun ikke er det. Men var det i alle Tilfælde Noget, at gjøre et saadant Væsen af? Er der Noget i Verden, hvori man er uskyldig, saa er det vel, hvem man har til Fader og Moder; og har Skjæbnen sat et Menneske i en anden Sphære end den, hvori han er født, saa maae Forældre finde sig deri, ligesom Høns

maa finde sig i, at de Ællinger, de have udruget, svømme fra dem. Nei, den Sag har vist en ganske anden Sammenhæng."

Disse og lignende Ytringer, den megen Omtale, denne Begivenhed foraarsagede, de Spørgsmaal og de modsigende Domme, som man i lang Tid maatte døie, hvor man traf sammen med Bekjendte og Ubekjendte, var ikke den mindste af de Ubehageligheder, der altid gjøre de skjulte Sorger endnu piinligere. Min Søster var den Eneste, med hvem det var mig muligt at tale om Julie. For hende dulgte jeg ikke mine sande Følelser; hun vilde gjerne trøste mig; hun sagde, at det var tydeligt, at Julie gjengjældte min Kjærlighed, at det udlyste af hendes Brev; men jeg mærkede godt, hvad Frederikke ikke havde Hjerte til at sige mig med rene Ord, nemlig: at hun i sit Hjerte bebreidede mig en umandig Vaklen og en misforstaaet Æresfølelse, der havde forhindret mig i at prøve, hvad Kjærlighedens seierrige Vaaben formaaede mod de Phantomer, som holdt den Elskede fangen.

Vi havde temmelig sikkre Efterretninger om, at Julie og hendes Moder ikke vare i nogen af vore jydske eller andre Provindser, og der var heller intet Spor af, at de vare reist ud af Landet. Det foromtalte Ægtepar paastod, ved vore gjentagne Spørgsmaal, at være uvidende om de Forsvundnes Opholdssted; men at Dette ikke var Sandhed, derom vidnede mange smaa Omstændigheder.

En Dødhed, en Tomhed, som ikke kan beskrives, hvilede over min Svogers Huus. Den gamle Omgangskreds var ved Foraarets Nærmelse deels adsplittet, deels kunde den ikke mere finde den gamle Tone; den sildigere, fornemme Cirkel var saa aldeles forsvunden, som om den aldrig havde været. Grevindens Etage stod øde og mørk med tillukte Døre og tildækkede Vinduer. De Personer, som ved dens fordums Beboere vare blevne indførte i vort Huus, saae vi aldrig, og savnede de færreste af dem. Malence var, allerede i det tidlige Foraar, reist hjem til sit Fædre-

land. Hans Fraværelse syntes os et virkeligt Tab, men allermeest savnede jeg min lille Leopold, der saa ofte havde været mig en Postillon d'amour; med ham syntes det mig, som om Julie var draget end længere bort fra mig. Mangengang forekom det mig, som om alle de Begivenheder, der i saa lang Tid havde opfyldt min hele Sjæl, kun vare Drømme; jeg gyste da ved den Tanke, at jeg maatte være afsindig; og det eneste materielle Pant paa, at jeg i al min Nød dog befandt mig i Virkelighedens Sphære, var det Uhr, som Julie havde sendt mig. Paa en næsten barnagtig Maade hængte jeg mit Sind ved denne Talisman, jeg lagde det aldrig fra mig enten Dag eller Nat, jeg sagde det Godnat og Godmorgen, og hengav mig til et Sværmeri, som jeg selv spottede, uden at kunne løsrive mig fra det. Overhovedet — og det er Dette, som giver Modgangen den farligste Magt over Mennesket — overhovedet maatte jeg bekjende, at en dyb Misfornøielse med mig selv var den værste af mine Sorger. Saa ofte havde jeg foragtet Andre for den Sløvhed og det Mismod, der ikke tillod dem i videnskabelige Sysler at finde en Medicin mod Sindets Sygdom, og nu var jeg selv, tiltrods for mine daglige Forsætter, ikke istand til at gribe denne Lægedom. Naar jeg vilde tage fat paa mine vante Studier, formaaede de ikke mere at fængsle mine Tanker. Ved mine Forretninger som Lærer var jeg adspredt, og meddeelte denne slette Stemning til de Yngre, hvis Iver jeg skulde opvække. Om det var denne min Feil eller tilfældige Omstændigheder, som berøvede mig flere af mine Manuducender og Elever, kan jeg ikke sige, men vist er det, at mine sparsomme Indtægter aftoge i den Grad, at jeg snart befandt mig i Pengeforlegenheder, der ikke bidroge til at hæve min nedtrykte Stemning. Min eneste Lykke var min Søsters venlige Omgang, men endogsaa i vore fortrolige Samtaler var jeg ofte adspredt, taus og indesluttet i mig selv. Næsten hver Aften gik jeg ud af Byen og søgte i den frie Natur at

samle Kræfter i eensom Samtale med mig selv. Da forekom det mig ofte, som om jeg kun i landlig Ro kunde finde Fred, som om jeg, ubreven fra alt det Tilvante, skulde finde mig selv igjen. Jeg syntes, at alle Mennesker, selv min Søster, ufrivillig saarede mig i deres Ytringer, men at derimod de løvrige, skyggende Træer, den hvælvede Himmel, den vide Horizont, de rolige Stjerner forstode at tiltale mig med sagte sympathetiske Toner.

Saaledes hengik Dage og Uger til Begyndelsen af Rosernes Maaned, den skjønne Juli. En Morgen bragte et Postbud mig et Brev; med Fornøielse og Forventning saae jeg Ferdinands Underskrift. Det var dog som et Glimt fra hine Dage, og kunde endog muligviis indeholde Noget om Julie. Dette var dog ikke Tilfældet, men den velmenende Ven meldte mig derimod, at Præstekaldet paa hans Gods var blevet vacant ved den gamle Sjælesørgers dødelige Afgang, at Kaldsrettighed var ham tilslaaet for denne og sidste Gang, „og — skrev han: jeg forlanger den heller aldrig oftere, dersom du, hvad jeg haaber, vil modtage Kaldet. Vi skulle da — tænker jeg — leve som Brødre, indtil din Haand slaaer Jord paa Herremandens Kiste.“ Han gjorde mig derpaa nøiagtigt Regnskab for Præstekaldets Indtægter, der vare overmaade gode. Jeg indsaae vel det Tiltrækkende ved dette Forslag; en veemodig, sværmerisk Følelse drog mig til det Sted, hvor Julie var opvoxet, til den Løvhytte, hvori jeg ved Maanens Lys havde seet det elskede Ansigt saa nær mit eget, til den Ro og det nye Liv, som jeg i den sidste Tid havde ønsket mig. Men Tanken om at blive Præst, om de Pligter, jeg herved paatog mig, og som forekom mig umulige at opfylde, vakte min gamle Uvillie mod denne Stilling og bestemte mig til at afslaae Tilbudet. Men Ferdinands Brev var saa rørende i sin trofyldige Venlighed, at jeg ikke havde Hjerte til at saare ham ved et ligefremt Afslag. Jeg svarede strax, takkede ham for hans gode Villie, men bad

om Betænkningstid for at prøve i min Samvittighed, om jeg turde modtage den Lykke, som han vilde forskaffe mig.

Engang havde mine Vandringer mod Sædvane ført mig ud til Frederiksberg-Have. Jeg satte mig paa en Bænk i et afsides Buskads, hvorfra jeg havde Udsigt til Canalen, der bugtede sig mellem de skjønneste Trægrupper. Det var en deilig Aften. Solen, nær sin Nedgang, kastede en magisk Belysning gjennem Træer og Buske, der speilede sig i det klare Vand, hvorpaa de hvide Svaner stolte glede i Afglandsen af den glimrende, røde Luft. Maanen stod paa Himlen og kastede sit blege Lys, ligesom undseeligt, til den purpurfarvede Horizont. Hvor er her dog fortryllende skjønt!" sagde jeg til mig selv: „hvor er her stille og roligt! Men hvoraf kan det dog komme sig, at netop en saadan paradisisk Aften i en deilig Natur opfylder Hjertet med unævnelig Veemod, medens man derimod i Storm og Vinterslud mangengang føler sig let tilmode? Den saakaldte paniske Skræk i Skovenes Dyb overfalder os snarest paa en stille, mild Aften, naar Solen, saaledes som nu, kaster sine sidste Straaler ind gjennem Træerne, og vi Intet høre uden de enkelte visne Løv, som falde fra Grenene; da frygter Mennesket den dybe Eensomhed og tænker paa Mythen om den gamle Pan fra Skoven. Den gamle Pan! Ja hvad kan Mythen om den gamle Pan betyde uden Tilintetgjørelsen, Forkrænkeligheden, Hilsen fra det Ginnungagab, der vil sluge alt Levende, alt Skjønt, som Naturen kun frembringer, for strax at give det til Priis for Forraadnelsen? Derfor gyser Mennesket, skjøndt uden at vide hvorfor, thi det forstaaer ikke, men aner dog Naturens tause Sorg; derfor skjælve disse Blade, thi snart ere de Støv og Aske; derfor lyder en veemodig Smerte i denne lille Fugls Sang; derfor er jeg selv i dette Øieblik færdig at græde ved at see denne Herlighed, som omgiver mig, og ved at tænke paa dens Skjæbne og min egen. Bitter er Døden, Livet kort, og kunde dette korte Liv endda kaldes et

virkeligt Liv! Men hvor Meget af mit Liv har vel været den Møie værdt, som det har kostet at opholde? Og hvor Mange maae ikke sige det Samme! — Kunde jeg tælle de Morgener af min Barndom, da jeg er opstaaet med et glad Haab for Dagen, de Aftener af min Ungdom, da jeg er gaaet tilsengs med en lykkelig Erindring fra den forsvundne Dag, — de vilde forholde sig til de øvrige, som Een til Hundrede. Jeg er henimod tredive Aar, hvad har jeg udrettet i Verden? Hvad har jeg tilkæmpet mig med al min Grublen, og hvad har jeg vundet med al min Kjærlighed?"

Jeg blev afbrudt i disse lidet opbyggelige Betragtninger ved Lyden af nære Trin, og saae et ungt Par gaae forbi uden at blive mig vaer. De vare Begge velvorne, de gik Arm i Arm, Ansigt mod Ansigt, og syntes fordybede i en halv hviskende, livlig Samtale. Dette Syn var saa behageligt; det forekom mig, som om jeg tilforn havde oplevet dette samme Øieblik, og pludselig blev det mig klart, og jeg udbrød ved mig selv: „Ja, her er den Scene, som har foresvævet Poul Møller i hans mageløs deilige Digt. Til denne Have har hans længselfulde Digtertanke svævet fra det fjerne Land. Her, „„under den lyse Bøg gik den danske Beiler med sin herlige vorne Pige.

Over deres Hoved Maanen seiler,
Svanen i det klare Vand sig speiler.""

Hvilken Friskhed, hvilken Glæde over Livet, hvilken sød Længsel lyder dog gjennem disse maleriske Toner, der ville forherlige denne Have, saalænge den endnu eier sine Træer, sine Svaner, sit klare Vand; og længe efter at alt Dette er forsvundet, vil man søge efter det Sted, hvor Digterens Tanker dvælede. Men ak!

„„Auch der Sänger ist verblüht.""

Jeg blev nu paany afbrudt i mine triste Tanker. Et Men-

neske kom gaaende, og allerede i nogen Afstand nævnede han mit Navn, og raabte, idet han nærmede sig og satte sig paa Bænken hos mig: „Naa Gud skee Lov! Det er bestemt en god Aand, som lader mig finde dig her saa uventet, da jeg netop gaaer og speculerer paa, hvor jeg skal henvende mig for at finde en Hjelper og Redningsmand. Jeg kunde aldrig finde nogen Bedre, bare du vil forbarme dig over mig."

Den saaledes Talende var en theologisk Candidat, en gammel Ven, der var bleven Student med mig, og havde gaaet hele den academiske Bane ved min Side. Han indviede mig nu i sine personlige Forhold. Han var hemmelig forlovet med en Pige i en af Provindserne, men en ugunstig Skjæbne syntes at hvile over denne Forbindelse. I mere end et Aar havde han ikke seet sin Elskede, men næste Søndag kom hun paa en Gjennemreise til Kjøbenhavn, og et kort, men ubetaleligt Stævnemøde paa en vis bestemt Time var da til at opnaaes. Men nu havde Elskeren uheldigviis paataget sig at præke til Aftensang, netop den Time, som var den eneste beleilige til Mødet. Den Præst, i hvis Sted han skulde fungere, var syg; det var hans Velynder, „og," sagde han: „jeg vilde da for ingen Priis prække ham En paa, som skulde staae og væve Kirkens Vadmel, men dig lader han mig gjerne sætte i mit Sted. Gjør mig denne Tjeneste! Jeg skal takke dig, saalænge jeg lever."

Da jeg gjorde Indvendinger, sagde han bedrøvet: „Ak! dersom du nogensinde havde hængt dit Hjerte ved en Pige, saa vilde du vide, hvad det er, som du afslaaer mig."

Aldrig kunde han fundet paa bedre Ord for at røre mig. Det gjorde mig ondt for ham; men mere for ikke at give ham et haardt Afslag, end fordi jeg tænkte paa at føie ham, sagde jeg, ligesom betænkende mig: „Nu paa Søndag? og vi har allerede Fredag Aften!"

„Vistnok," svarede han, allerede glad ved det mindste Glimt

af Haab: „Det er jo desværre saa godt som det yderste Dieblik; men jeg veed, at naar du bare vil, saa er Tiden dig altid tilstrækkelig. Vil du see! Her er Texten, som jeg bærer hos mig. Videre er jeg ikke kommen."

Han fremtog nu en Seddel og leverede mig den, idet han sagde: „Gud velsigne dig! Gid den maatte falde i frugtbar Jord hos dig!"

Det var de bekjendte Ord af Pauli Epistel til Romerne, der lyde saaledes: „Jeg holder for, at den nærværende Tids Lidelser ere for Intet at agte mod den Herlighed, som skal aabenbares paa os. Derfor venter og Skabningens Forlængsel paa Guds Børns Aabenbarelse. Thi Skabningen er underlagt Forkrænkelighed, ikke med sin Villie, men efter hans, som lagde den derunder, dog i det Haab, at Skabningen selv skal og blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom, til Guds Børns herlige Frihed. Thi vi vide, at al Skabningen tilsammen sukker, og er tilsammen i Smerte indtil nu. Dog ikke den allene, men ogsaa De, som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi sukke i os selv, forventende en sønlig Udkaarelse, vort Legemes Forløsning."

Hvor mange Gange havde jeg vel læst disse mig saa velbekjendte Ord! hvor ofte prøvet at overføre dem fra Grundsproget i et klarere, Originalen værdigere Sprog, men jeg maa bekjende, at mig selv havde de aldrig været klare, før i dette Dieblik. Jeg læste dem igjennem fra først til sidst, som om de vare mig noget ganske Nyt. „Ja!" udbrød jeg: „Jeg skal føie dig. Tænk nu du i Rolighed paa dit Stævnemøde, saa skal jeg tænke paa min Prædiken."

Da han med Tak og Jubel havde forladt mig for i Hast at besørge de nødvendige Forholdsregler ved denne Anledning, blev jeg siddende paa samme Plet, men i en ganske forandret Stemning. „Hvor forunderligt!" sagde jeg til mig selv: „Er det ikke, som om disse Ord indeholde et Svar paa de Tanker, der

nys opfyldte mig? som om de bleve mig sendte lig et Trøstensbæger i min Fortvivlelse? Forekommer det mig dog ikke, som om Apostelen selv var traadt hen til mig og havde sagt: „Du lidet Troende! Har du aldrig forstaaet, at de Ord, der nu først tale til din Sjæl, ere dem, jeg hørte, dengang jeg saae, hvad intet Øie har seet og ingen Tunge kan forklare?" „Ja," vedblev jeg: „Jeg troer, Apostelen viser mig den Vei, jeg skal gaae. Ja, der er en Trøst, et Ord, der lyder som en sagte Tone gjennem al Naturen; det boer ubevidst i Barnets, i den Vildes Bryst; det er det Ord, som Odin hviskede i den døde Balders Øre. Kunde I ogsaa forstaae det, I stakkels Træer, som længselfulde strække eders Grene op mod Himlen, som om I vilde søge Beskyttelse for de af Kulde og Uveir truede Blade! Kunde du høre det, du lille Fugl, som i Kjærlighed bedækker dine Smaa med de bløde Vinger! Kunde jeg selv bevare det og dette Øieblik, fast i mit Hjerte, til at opholde mit Mod i denne Tids Lidelser, der ere for Intet at agte mod den Herlighed, der skal aabenbares, ogsaa for mig."

Det forekom mig, som om jeg følte en Frigjørelse for den uvirksomme Sløvhed, der, lig en trykkende Tordenluft, i saa lang Tid havde hvilet over min raadvilde Sjæl. Min Beslutning at foretage et alvorligt Skridt, at prøve mine Kræfter og træde offentlig frem for en Menighed, Dette, som jeg tilforn havde tænkt mig med Uvillie og Frygtsomhed, forekom mig nu som Noget, der vilde forlige mig med mig selv; og jeg, der saalænge havde indsluttet mine Tanker i mit eget Hjerte, følte mig lettet ved at turde af dets inderste Dyb udgyde dem høit og levende. Jeg valgte til min Tales Emne, efter min ovennævnte Text: At gjennem al Naturen gaaer en Anelse om en Aabenbaring. Jeg udarbeidede den med Lethed og ret con amore. Jeg talte ikke til Nogen om, at jeg skulde præke, og passede endog at opsnappe Adresseavisen, paa det at Ingen af mine Nærmeste skulde erfare

det. Jeg veed ikke selv, hvorfor, men det forekom mig forstyrrende at see dem i Kirken.

Da jeg nu til den bestemte Time traadte ind i Helliggeistes gamle Kirke, da jeg saae den temmelig talrigt forsamlede Menighed, og hørte Orgelets høitidelige Toner, følte jeg al den Frygt og Undseelse forsvinde, der samme Morgen havde omspændt mig. Med særdeles Frimodighed besteg jeg Prækestolen. Det var første Gang, jeg hørte min egen Stemme hæve sig i et saa stort Rum. Den lød gjennem de høie Hvælvinger med en Klang og Malm, som var paafaldende for mig selv. Jeg følte i min Tales Gang, at jeg i Klagen over al Skabningens Sorg og Længsel ogsaa klagede min egen for Gud og Mennesker, og søgte at trøste dem og mig ved Glimtet af et Lys fra hiin Strandbred; og i Sandhed, dette Glimt syntes mig i disse Øieblikke saa vinkende, at jeg snart uvilkaarligt forlod min strevne og udenadlærte Tale, og overgav mig til en Begeistring, der lod Ordene frit strømme fra mit bevægede Bryst. Den Elskede, som fortørnet skjulte sig for mig, de dyrebare Forudgangne, som jeg havde mistet, svævede for min Tanke. Et Folkesagn fortæller, at i denne Kirke samles endnu ved Nattetid en hedenfaren Menighed. Det hedder, at en aldrende Borgermand, som nylig havde mistet sin Kone, bedrøvet var gaaet hen i sin tilvante lukkede Kirkestol, hvor han saa mangen Helligdag havde siddet hos Den, han nu savnede. Udmattet af Graad, var han falden i Søvn og var bleven indelukket i Kirken, hvor han ved Midnat vaagnede og saae Kirken oplyst af utallige Lys, hvis milde Skin lignede Maanens. En Skare af lette, skjønne Skikkelser holdt her deres Gudstjeneste, en rolig, smeltende Musik lød gjennem Hvælvingerne, og en Mand holdt Prækestolen en Tale, hvis Indhold den Levende ikke kunde forstaae; men da Sangen atter begyndte, saae han med glad Forundring sin trofaste Hustru sidde paa den Plads, hun pleiede at indtage ved hans Side. Kjærlig tiltalte og trøstede hun ham med

Ord af lignende Indhold som den Text, hvorover jeg talte. Dette Sagn faldt mig ind, og naturligviis ikke det, men, om jeg saaledes maa udtrykke mig, en Duft deraf aandede gjennem mine Ord.

Jeg har siden ofte tænkt paa denne min første Præken, og tilstaaet for mig selv, at den vistnok var det første ungdommelige Udbrud af et fuldt Hjertes Begeistring, mere end en gjennemført, dybsindig Behandling af saa høit et Emne; men maaskee var det netop denne ungdommelige Varme og Umiddelbarhed, der, idet den henrev mig selv, ogsaa virkede sympathetisk paa mine Tilhørere.

Da jeg kom hjem, blev jeg høilig overrasket ved at see mig omringet af alle Mine, der hilsede mig med Taksigelser, Omfavnelser og Glædestaarer. Min Fader, min Søster, Onkel Lindby, vor gode Musiker, ogsaa Ferdinand, der samme Dag var kommen til Byen, havde Alle været i Kirken, uden at jeg var bleven dem vaer. Min Svoger sagde: „Jeg har rigtignok ikke været i Kirken, men jeg hører, hvad de Andre i deres Henrykkelse sige, og har ligesaa godt af det, som om jeg havde hørt dig selv." Min Fader græd, han omfavnede og kyssede mig for første Gang i al den Tid, jeg kan erindre. Han vilde tale, men var ikke istand til at sige et Ord, og efterat vi vare gaaet til Middagsbordet, kunde han endnu ikke fatte sig, men sad stille og aftørrede sine Taarer, et Syn, der rørte mig hjerteligt og var mig særdeles nyt.

„Naa Fatter!" sagde min Svoger, idet han skjænkede Viin til ham: „Tøm nu Deres Glas, og lad os ikke mere græde over Det, der ikke er Noget at græde over."

Min Fader tømte Glasset, trak Veiret dybt, tørrede sine Øine, og sagde smilende: „Ja, du snakker! Du veed ikke, hvad saadan en pludselig, uventet Glæde vil sige. Det er nu skeet, hvad jeg i saa mange Aar har stridt og kæmpet for at opnaae. Den Dag, jeg i saa mange Aar havde glædet mig til og frygtet for ikke at opleve, den er nu kommen. Hvilken deilig Præken!

Hele Menigheden græd, og tænk engang! saadan en Mand er Vorherre! det træffer sig, at min høie Velynder og forbums Foresatte, Geheimeraaden just idag er kommen i Kirke. Ved Udgangen kommer han selv hen til mig, den velsignede Herre, trykker min Haand, og siger: „Naa jeg gratulerer! De kan rigtignok sige, at De har Ære af Deres Søn, og jeg kan ogsaa gjøre mig til af, at han er min Gudsøn." See, det er nu en Mand, som kan være Guld værd, naar et godt Præstekald bliver ledigt.

„Der er et godt Præstekald ledigt," udbrød Ferdinand: „og for at faae det behøve vi ikke at gjøre nogen Geheimeraad Uleilighed. Hør, Anton! Nu slipper jeg dig ikke! Jeg sværger dig til, jeg bliver et bedre Menneske, dersom du siger mig Ja. Jeg er reist herind bare for at overtale dig, thi jeg synes, jeg kunde mærke af dit Brev, at du har isinde at gjøre Knuder. Men hvad kan der være iveien? Kaldet er meget godt; af din Avling skal du ikke have ringeste Uleilighed, den skal jeg drive for dig, saa du skal see dine evige Løier; Præstegaarden har jeg alt begyndt at pynte op og forbedre; den kan blive meget kjøn og god; og fra Haven vil jeg lade gjøre en Laage ind til Herregaardens Have, lige ind til Julies Pavillon ved Søen, der er det smukkeste Partie. Der kan vi sidde med hinanden om Aftenen og røge vore Piber. Naa! sig nu, at du modtager mit Tilbud!"

„Ja, jeg modtager det!" udbrød jeg, og trykkede rørt og taknemmelig Ferdinands Haand, som han rakte mig over Bordet.

„Hurra!" raabte Onkel Lindby, og svingede med sit Lommetørklæde i Mangel af en Hat. Alle reiste sig, og en utydelig Summen af Glædesraab og Lykønskninger løb mellem hinanden.

„Nu vel! saa lad os drikke paa Antons Sundhed og Lykke," sagde min Svoger: „Vel havde jeg for min Deel ikke bestemt ham til Præst, men Noget skal man jo være i denne syndige Verden. Naa lad gaae! Velærværdige Hr. Anton Verdal leve!"

Den næste Morgen bankede det sagte paa min Dør. Jeg

troede i denne beskedne Banken at gjenkjende min lille Ven Leopolds Nærmelse, og sprang hurtig og glad hen for at aabne Døren. Det var ikke Leopold, men et endnu langt mere ønskeligt Syn stod for mig: Madame Barthold. Jeg turde neppe troe mine Øine. Med den hende egne stille Værdighed modtog hun den Plads, som jeg ærbødig anviste hende.

„De maa medrette undres over mit Besøg," sagde hun: „men der gives saa alvorlige Anliggender, at alle smaalige Betænkeligheder maae forsvinde for dem. Jeg kommer frimodigt og aabenhjertigt til Dem, og venter at møde Frimodighed og Aabenhjertighed hos Dem."

I en saa klar og ligefrem Beretning, som muligt, sagde hun mig nu, at hun og hendes Datter ikke havde været bortreist, som man troede, men havde beboet et afsides og eenligt beliggende Landsted i Omegnen af Kjøbenhavn. De troede, paa dette Sted, hvor Ingen formodede dem, og ved de Forholdsregler, de havde taget, lettest at kunne skjule sig for Alles Blikke. Denne Angst hos Julie for at blive seet af sin forbums Kreds, forenet med en Ulyst til at fjerne sig fra det gamle Opholdssted, havde bedrøvet hendes Moder og var bleven mistydet af hende som en Skamfuldhed over den opdagede Herkomst. Det Tungsind, der ofte mod Julies Villie kom tilsyne i hendes hele Adfærd, havde smertet den kjærlige Moder i den Grad, at hun mangengang havde været nær ved at ønske sin Datter tilbage i den Stilling, som hun syntes saa dybt at savne. Flere Gange havde hun talt til Julie herom, men altid faaet det Svar: „O kjære Moder! Det er ikke dette Tab af en tom Glands, som nedtrykker mig, men Tanken om min egen Uret imod dig." Paa den anden Side viste hun ofte en barnlig Glæde over at kunne forsøde Moderens Liv, og var idel Opmærksomhed for hende. Kun om Aftenen forlode de deres Hjem, fordetmeste kjørende i en halv tillukket Vogn, selv omhyggeligt tilhyllede. Et Par Gange havde Julie ladet Vognen

kjøre gjennem Byen og forbi vor fordums fælleds Bopæl, hun havde da seet ud af Vognen og betragtet Huset op og ned. Engang sagde hun: „Der er Lys i Verdals Værelse." — „Jeg kan ikke beskrive," vedblev Madame Bartholb, „med hvilken besynderlig Stemme hun sagde disse Ord. Da vi nu iforgaars fik at vide, at De skulde præke, ønskede Julie iøvrigt at komme i Kirke. Vi toge ind til Byen og kom i Kirken, inden Gudstjenesten begyndte. Vi bade Kirkebetjentene om en tilluft Stol for os allene, og erholdt ogsaa en saadan. Julie græd stille under Deres skjønne Tale, hun græd i al den Tid, vi vare paa Hjemveien, og da vi kom hjem og jeg kjærlig tiltalte hende, kastede hun sig i mine Arme og sagde: „„Ak Moder! jeg vil udøse mit Hjerte for dig, inden det brister. Har du ikke allerede gjættet det, at Dette er den Mand, jeg elsker? Dette er den Stemme, som har fortryllet mig; Dette var saadanne Ord, som først hævede mit Hjerte til Himlen og Kjærligheden. Men det var mig ikke selv klart bevidst, at jeg elskede ham, før i det Øieblik, da han med grusomme Ord brød Staven over mig, men tillige viste mig den Afgrund, hvorved jeg stod, thi en rædsom Afgrund syntes mig i det Øieblik min Forbindelse med Ferdinand. Da flygtede jeg til dig. Velsignet være du og din Kjærlighed! O! naar jeg sagde dig, at min Uret mod dig var min Ulykke, da sagde jeg dig Sandheden, thi Verdal har elsket mig; havde han kjendt mig som din Datter, da havde han tilstaaet mig sin Kjærlighed, jeg havde tilhørt ham, istedenfor at jeg nu af Skamfuldhed maa skjule mig, for ikke at møde hans Blikke, fulde af Vrede og Foragt, som jeg saae dem sidst, og seer dem end bestandig, vaagen og i Drømme."" Hun fortalte mig nu hiin mig ubekjendte Scene mellem Dem og hende, og efter i en søvnløs Nat at have raadført mig med min Samvittighed, besluttede jeg at henvende mig ligefrem til Dem og sige: Det elskede Barns Ulykke er min, vor Ro og Velfærd be-

rver paa Deres Oprigtighed og Sandhed. De har elsket min Julie, er denne Kjærlighed" ....

Jeg lod hende ikke tale ud, jeg greb begge hendes Hænder, trykkede dem til mit Bryst og udbrød: „Om denne Kjærlighed endnu lever i mit Hjerte? .... O min Moder! O kjære Billed af min egen moderlige Veninde! Før mig til Deres Datters Fødder, og velsign Deres Søn!"

Da jeg, faa Maaneder efter, kjørte med min unge Hustru, til hvem jeg samme Morgen i Stilhed var viet i Gjentofte-Kirke, og vi nærmede os min smukke, hyggelige Præstegaard, hvor vor Moder allerede ventede os, sagde pludselig Julie: „See, her kjøre vi over Korsveien. Derhenne holdt min Faders Vogn, her ad denne Side løb jeg angstfuld og forvildet, men da mødte du mig med Hjelp og Trøst."

„Ja, min stakkels Julie, her traadte din lille Fod for første Gang paa Livets skarpe Torne."

„Og herfra," svarede hun, „herfra blev den først lokket ind paa den onde Vei, men da mødte du mig atter, og ledede mig til den gode, den lykkelige, som jeg nu skal gaae ved din Haand."

„Nei, nei, min Julie! Ikke jeg! jeg selv har al min Tid staaet raadvild og ledig paa Korsveien, men Kjærligheden, den rene trofaste Kjærlighed, den forbarmede sig over os Begge, og denne Veiviser tager ikke feil af Veien."

De Forlovede.

Personerne.

Herr von Miller, Godseier.
Julie Miller, hans Broderdatter.
Doctor Valdorf, hans Søstersøn.
Frands Arnold, Maler.
Wilhelm Arnold, Dennes yngre Broder, Julies Forlovede.
Lise, Datter af Forpagteren paa Herr von Millers Gods.
Jørgen, Herr von Millers Tjener.

Handlingen foregaaer paa Herr von Millers Gods, et Par Mile fra Hamborg.

Den begynder om Formiddagen, og ender om Aftenen.

Første Act.

Skuepladsen forestiller en Have. Til den ene Side seer man en Fløi af et ziirligt Huus med en lille Portal af Glasdøre, som føre ind til en Havestue. Ovenover Døren er en Balcon, ligeledes med Glasdøre. Over Døren til Havestuen en Marquise; under denne Havestole og et Bord. Paa den anden Side af Theatret et stort Kastanietræ, og under dette en Bænk. Hele Indgangen til Huset, saavelsom Balconen ere prydede med Blomsterkrandse og Guirlander.

Første Scene.

Julie. Lise. (De staae og betragte de ophængte Krandse og Guirlander.)

Julie.

Naa! er det ikke smukt? Du har nu disputeret med mig i eet væk, medens vi bandt disse Krandse, og nu vil jeg lade dig selv dømme, om det ikke er lykkedes os fortræffeligt?

Lise.

Aa jo! Men jeg kan dog ikke nægte, at jeg bliver ved min Mening, at det dog vilde have været endnu smukkere, ifald den blaae Blomst havde siddet der mellem de gule, og den store røde mellem de hvide der; saa havde det efter mine Tanker seet meget bedre ud.

Julie.

Men jeg siger dig, at om det ogsaa havde været meget smukkere saaledes, som du siger, saa vilde jeg dog ikke have sat dem paa den Maade, for aldrig det.

Lise (bedrøvet).

For ikke at rette Dem efter min enfoldige Mening?

Julie.

Nei! kjære Lise! Hvor kan det falde dig ind? Men har du aldrig tænkt dig nogen Betydning ved Blomsterne, deres Farver og Figur? Har du aldrig hørt tale om et Blomstersprog?

Lise.

Nei! aldrig.

Julie.

Seer du! ved enhver af disse Blomster har jeg tænkt mig Noget. Jeg har betroet disse kort levende Venner mit Hjertes hemmeligste Tanker. Dette er et langt, fortroligt Brev, som Ingen kan læse, uden jeg selv; (afsides) og Den, til hvem det er skrevet, ifald han ellers forstaaer mig.

Lise.

Ja det er Noget, som gaaer langt over min Forstand. Det er ogsaa ligemeget; naar det kun glæder Dem, saa er jeg tilfreds. De seer idag saa vel ud, og er saa smukt klædt. Saadan har jeg saalænge ikke seet Dem. Det fornøier mig inderligt, thi jeg har ret været bekymret over Deres lange Sygelighed. Saadan en smuk Dag, som denne, kan ogsaa nok oplive et Menneske. Og her seer saa festligt ud. Egenlig veed jeg ikke, hvorfor vi saaledes have udsmykket Alting idag. Komme her Fremmede fra Byen?

Julie.

Jeg veed ikke! .... ja! .... jeg troer at .... jeg synes, min Onkel har sagt, at han ventede Selskab.

Lise.

Ja Een veed jeg da, der kommer, som vi i tre hele Maaneder ikke have seet, og til hans Komme glæder jeg mig rigtignok ikke lidet.

Julie.

Du mener ....

Lise.

Hvem skulde jeg mene uden den gode kjære Herr Arnold, Deres tilkommende Svoger og vor Logerende? De veed jo nok, at han har boet hos os, da han af og til opholdt sig her i Egnen og optog Prospecterne heromkring, baade i Vinter og i det tidlige Foraar, inden De og Deres Onkel endnu vare flyttet herud fra Byen.

Julie.

Ja Gud veed, hvorfor han ikke vilde boe her paa Gaarden?

Lise.

Gud skee Lov, at han tog tiltakke hos os! Det har været godt for mig.

Julie.

Hvorledes?

Lise.

O! De kan ikke troe, hvormeget bedre jeg har det hjemme nu, thi baade Fader og Moder have fattet saadan en Kjærlighed til Herr Arnold, at Det, som før intet Menneske kunde faae dem til, det kan han udrette med to Ord. Og han har talt min Sag derhjemme, saa Gud velsigne ham derfor. De veed jo nok, hvor streng min Moder altid før har været imod mig. Men naar Herr Arnold hørte det, saa sagde han: „De maa skaane den lille Lise, hun er for fiin til saa strengt Arbeide." Og i saa mange Smaating har jeg faaet min Villie, som for Exempel, at jeg maa gaae med Handsker ved mit Arbeide, det takker jeg ogsaa Herr Arnold for. Jeg var saa misfornøiet over mine

Hænders Rødhed og Hæslighed; saa sagde han til Moder: „De Hænder passe ikke til den lille Lises øvrige Person;“ og da han en Dag havde været i Hamborg, saa bragte han et heelt Dusin Handsker, som han forærede mig; saa fandt Moder sig i Billighed. Vil De ogsaa bare see, Frøken Julie, hvorledes mine Hænder have forbedret sig.

Julie.

Aa ja! jeg troer.

Lise.

Har De ogsaa lagt Mærke til, hvad Herr Arnold selv har for smukke Hænder? Ja Fader siger ogsaa: „Den Maler er i alle Maader saa ligefrem som jeg eller en anden simpel Mand, og dog saa fiin og fornem, at man nok kan mærke, at han er vant til at omgaaes Konger og Fyrster.“ — De veed nok, Frøken, at alt Det, han i dette Aar har malet paa, er en stor kongelig Bestilling for Slottet i ....

Julie.

Ja vist. Det veed jeg Altsammen.

Lise.

Hvad fattes Dem, bedste Frøken? Jeg synes, De er bleven i slet Humeur?

Julie (fortrædelig).

Aa nei! vist ikke.

Lise.

Det maa De heller ikke være idag, thi De erindrer nok, at De og Deres Onkel har lovet at spise Frokost hos mine Forældre og siden besee det nye Meieri, og det vilde gjøre dem altfor ondt, ifald de ikke saae Dem frisk og fornøiet.

Julie.

Jeg er jo ogsaa fornøiet. Jeg venter paa min Onkel; saasnart han kommer, gaae vi sammen til Forpagtergaarden.

Anden Scene.

De Forrige. Herr von Miller (lader sig see paa Balconen med Breve i Haanden).

Miller.

Lise! Lise! Er du der, min Pige? Kom op et Øieblik, jeg vil tale med dig. (Lise gaaer.)

Julie.

Vil De tale med mig, siden De er der paa mit Værelse?

Miller.

Nei! ikke med dig.

Julie.

Har De faaet Breve fra Hamborg, min Onkel?

Miller.

Ja jeg har. Jeg har rigtignok faaet Breve, det kan du troe.

Julie.

Min Gud! Er der nogen ubehagelig Efterretning?

Miller.

Ubehagelig? Nei nei! Det kan du være rolig for. Nei tvertimod.

Julie.

Herregud! Hvad er der dog paafærde?

Miller.

Slet ingen Ting. Ikke det Allermindste. Jo! det er sandt! Maler Arnold kommer idag.

Julie.

Det veed vi jo. Er der Brev fra ham?

Miller.

Ja .... nei .... jo! Ja det er nu ligemeget. Farvel! Jeg kommer strax. Lise er her alt.

(Gaaer tilbage.)

Tredie Scene.

Julie (allene).

Hvad er der nu i Gjære? Noget er der. O Gud! det ængster mig. Mit Hjerte banker. Jeg var saa glad imorges; for første Gang i saa lang Tid! (Seer paa Blomsterne.) Da jeg bandt disse Krandse, var jeg som beruset af Lyksalighed. Og nu er det allerede, som om misundelige Hænder foer over dem og reve dem ned med mit Haab og al min Glæde. Der er Lise igjen. I Sandhed! Hun seer ikke ud, som om hun bragte et sørgeligt Budskab.

Fjerde Scene.

Julie. Lise.

Julie.

Nu kjære Lise! Hvad var det, min Onkel vilde sige dig? Hvad er her paafærde?

Lise.

Aa! det var ikke Noget.

Julie.

Du bedrager mig. O! jeg beder dig, kjære gode Lise! sig mig det! Jeg kan ikke lide Overraskelser, og du veed jo ogsaa, at min Fætter, Doctoren, har forbudet Alt, hvad der kan sætte mig i Sindsbevægelse. Du vil dog ikke gjøre mig mere syg, end jeg er?

Lise.

Gud bevare mig, Frøken! Det tænkte jeg ikke paa, at det kunde skade Dem, at blive overrasket, men Herr von Miller har jo rigtignok forbudet mig ....

Julie.

O! bryd dig ikke derom! sig mig Alting! jeg døer af Ængstelse.

Lise.

Min Gud! Frøken Julie! Det er ikke noget Ondt. Tvertimod! det er noget Fortræffeligt, Noget, De vil blive usigelig glad over.

Julie.

Saa skynd dig at glæde mig.

Lise.

Naa i Guds Navn da! Deres Kjæreste, den unge Vilhelm Arnold .... Ja see! nu bliver De ganske rød!

Julie.

Nu tal dog! Hvad han?

Lise.

Han har faaet det store Embede her i Nærheden, som han søgte, og har faaet Titel af Hofraad.

Julie.

Ja saa! er det ogsaa sandt?

Lise.

Ja ganske vist. Herr von Miller har faaet Brev fra ham. Det var vanskeligt, sagde Deres Herr Onkel, fordi Herr Vilhelm var saa ung, men hans Broder, Maleren, havde fremlagt saadanne fortræffelige Attester fra nogle lærde Professorer i Berlin og Gøttingen, hvor han jo har studeret i tre Aar, at det gjorde Udslaget til hans Bedste. Naa bedste Frøken! hvad giver De mig for den Nyhed? Men maaskee har jeg en i Baghaanden, som er endnu mere værd.

Julie.

Nu! er der Mere endnu?

Lise.

De venter Maler Arnold idag.

Julie.

Kommer han ikke?

Lise.

Jo det veed Gud han gjør. Men han kommer ikke allene. De ventede ikke hans Broder, Herr Wilhelm, førend om et Aar.

Julie.

Min Gud! hvad mener du?

Lise.

At Deres Kjæreste kommer med. Vi kan vente dem hvert Øieblik.

Julie (gaaer taus hen og sætter sig paa en Stol under Marquisen).

Lise
(gaaer hen til hende).

Ak min bedste Frøken Julie! Nu er De dog bleven overrasket og forskrækket. De er ganske bleg. Men Gud skee Lov! det er da af bare Glæde. Ikke sandt? De er dog uendelig glad?

Julie.

Ja! som jeg skulde døe deraf.

Lise.

Siig mig! Har det ikke anet Dem imorges, da vi hængte disse Krandse op, at Herr Wilhelm Arnold, Herr Hofraaden skulde jeg sige, var i Nærheden?

Julie.

Nei i Sandhed! jeg var langt fra en saadan Anelse.

Lise.

Da forsikkrer jeg Dem, at det har anet mig. Jeg har drømt tre Gange i denne Tid, at Herr Wilhelm kom, og var endnu smukkere og ligesaa god, som da han reiste herfra for tre Aar siden. Og nu skal jeg bevise Dem, at det er sandt, jeg siger. Nu skal De see, at jeg idag har tænkt, at disse Blomster, vi bandt, vare til hans Ære.

Julie.

Disse Blomster? O Gud!

Lise.

Nu skal De see. (Hun gaaer bag ved det store Træ ligefor Huset og kommer tilbage med Bogstaverne V. A., bundne af Blomster.) See! disse Bogstaver bandt jeg imorges, inden jeg gik hjemmefra, og skjulte dem her bag Træet; og her vil jeg hænge dem op paa dette Træ, under hvilket De sad hos ham den Dag, han skulde reise, og græd saa meget. (Hun hænger Krandsen paa Træet.) Naar han nu kommer og seer Dette, saa skal han erindre sig den Dag, han reiste, og forstaae, at Alting her seer saa festligt ud for hans Skyld.

Julie (hæftig).

Nei! nei! Det kan jeg ikke taale! (Hun løber hen til Træet og river Krandsen af.) Fy for Pokker! hvilket tosset Indfald! Saadanne Navne af Blomster, det er Noget, jeg ikke kan udstaae. Saadanne sentimentale og forslidte Ideer, som man seer i hver anden Ballet og slau Opera! Nei! det vil jeg slet ikke have. (Hun kaster Krandsen bag Træet.)

Lise.

I Sandhed, Frøken Julie! Jeg havde ikke troet, at De saaledes vilde belønne min gode Villie til at glæde Dem og Deres Kjæreste, thi ham vilde det glæde, det troer jeg vist. Hvor De dog er forandret! Jeg kjender Dem ikke mere. I forrige Tider, da Deres salig Herr Fader levede, og De om Sommeren kom herud til Deres Onkel med ham, da vare vi ligesom Søstre. Kan De erindre, for tre Aar siden, da stode vi her paa dette samme Sted, da De betroede mig, at De elskede en ung Mand, med hvem Deres Fader ikke vilde tillade Dem at forlove Dem? Kan De huske, hvor tro jeg var Dem? Hvorban jeg reiste til Hamborg, ikke forbi jeg længtes efter at besøge min Bedstemoder, som jeg sagde, men for at bringe Brev fra Dem og Svar tilbage? Kan De huske, hvorledes vi gik ud sammen i Skoven og skare et V. A. i Træet paa Bakken? Hvorban vi bandt dem i Krandse,

disse samme Bogstaver, som De der kastede paa Jorden? (Hun græder.) Jeg forstaaer Dem ikke længere. De er en klog Dame, og jeg er en simpel Pige, men jeg mener det godt.

Julie (omfavner hende).

Du er en god, en elskværdig Pige, meget bedre end jeg. O tilgiv mig! jeg er saa ulykkelig .... jeg vilde sige, jeg er saa syg.

Lise.

Syg! Det bedrøver mig! men ulykkelig, det var endnu værre, og det kan De da, Gud skee Lov! heller ikke mene, thi dersom De ikke var lykkelig, hvem skulde da være det?

Julie.

Ingen, kjære Lise! intet Menneske er lykkeligt. Intet i Naturen er lykkeligt, Alting lider og døer. Det Sidste er den bedste Trøst. O! hvem der var død!

Lise.

Bedste Frøken! De forfærder mig.

Julie.

Stille! Der er min Onkel!

Femte Scene.

De Forrige. Herr von Miller.

Miller.

Nu her er jeg da endelig. I gode Piger have vist ventet paa mig; men du store Gud! jeg drukner i Forretninger, jeg sætter Liv og Helbred til derved. Den hele Menneskeslægt, troer jeg, skal have Raad og Hjelp hos mig. Mine egenlige Forretninger her paa Godset ere for ingen Ting at regne mod alle de moralske og medicinske Sager, hvori jeg bliver consulteret.

Julie.

Kjære Onkel! De kan jo sende de medicinske, for Exempel,

til min Fætter, Doctoren, som saa ofte kommer herud. Det var da ogsaa bedst, siden han er Læge.

Miller.

Sagde du det, min lille Gaas? Nei Tak! Dertil er Menneskers Liv mig for helligt; dertil er jeg for meget en Menneskeven. Lægerne ere nogle fede Karle. Gud hjelpe Den, som falder i deres Hænder, især i din Fætters! Jeg har anstillet saamange chemiske Experimenter, og har studeret de Skrifter, som han ikke veed ere til, uden at tale om min Erfaring og Menneskekundskab, som ogsaa er Noget, han ikke veed hvad er. Mange Folk her paa Godset ere gale nok til at komme og spørge ham tilraads i deres Sygdomme. Der er den gamle Ane, som har Vattersot; hende har han givet en Medicin. Pas kun paa! Hun vil ikke leve længe!

Julie.

Ja det er i al Fald rimeligt, siden hun er over firsindstyve Aar.

Miller.

Saalænge hun brugte mit Raad, var det bedre med hende. Imorges har jeg forresten havt en stor Triumf over vor kloge Doctor. Jørgen, som saalænge har havt Koldfeber, vilde da ogsaa fornye sin Mynt, og spørge Herr Doctoren. Nu er det vist for Gud og Mennesker, at Koldfeber ikke kan cureres uden ved Sympathie, men Fætter Valdorf kom strax uden Samvittighed med nogle Pulvere til det stakkels Menneske. „Hør Jørgen!" sagde jeg, „vil du dit eget Vel, saa tager du ikke det Kram, men du gaaer ene og stiltiende ud i Marken, hvor der staaer en Vædder. Den tager du ved Hornene og dreier den saadan at den seer lige mod Vest, og selv stiller du dig mod Øst og spytter Vædderen tre Gange lige i Ansigtet. Derpaa gaaer du stiltiende hjem og lægger dig, saa skal du see." — „Ja," sagde Fætter Selvklog, som vilde være vittig: „Ja hør, Jørgen! du kan gjerne

gaae ud til Bædderen imorgen, ifald Veiret er godt, og tillige tage de Chinapulvere, jeg har givet dig, saa vil det nok hjelpe." — „Nei," sagde jeg, „han maa ikke bruge mit Raad, naar han tager Medicin." — „Ja saa!" svarede den ærlige Jørgen: „saa takker jeg Doctoren mange Gange, saa vil jeg helst lade Pulverne fare, og gaae ud og spytte paa Bædderen." — See! saa klar er den sunde Menneskeforstand hos den simple Mand. — Men vi skulde nok gaae. Kom, Julie!

Lise.

Kom, bedste Frøken!

Miller.

Julie! Du hører ikke! Du falder jo reent i Staver! Julie! Hvordan er det?

Julie (farer sammen).

Herre Gud! Hvorfor raaber De saa høit? Her er jeg jo!

Miller.

Haha! min Pige! Du gaaer i Giftetanker, du tænker paa Kjæresten. Ja hvem veed! Dersom han nu faaer det store Embede, saa ville vi strax holde Bryllup. Jeg troer næsten, han faaer det. Det bæres mig for; og at han er her snarere, end vi troe. (Afsides til Lise.) Hører du, hvor fiint jeg veed at forberede hende, uden at sladdre? (Høit til Julie.) Naa hvad siger du? Sagde du ikke Noget?

Julie.

Nei! slet Intet. Skal vi ikke gaae?

Miller.

Jo vist, nu gaae vi. Jeg maa dog først glæde mig lidt over dig. Naar jeg saadan staaer og seer paa dig, saa maa jeg ret takke Gud for den Forstand og Menneskekundskab, han har givet mig! thi jeg har da egenlig skabt din Lykke. Kan du dog huske din salig Fader?

Julie.

Om jeg kan huske min Fader? Det er jo kun to Aar siden jeg mistede ham.

Miller.

Aa Snak! Det er jo ikke saadan, jeg mener. Men jeg vilde sige: Kan du huske, hvor vred han var for lidt over tre Aar siden, da du kom herud til mig med ham, og hængte med Hovedet, fordi du var forlibt i den unge Vilhelm Arnold? Du sukker? Nei nu har du saagu ikke Noget at sukke for. Men dengang! Jeg talte fornuftig til ham: „Lad de unge Folk forlove sig," sagde jeg. Men pyt! det Ord „forlove sig," det var ham en Brand i Næsen. Og veed du, hvad han sagde? det har jeg aldrig fortalt dig. „Den Vilhelm," sagde han, „det er jo en Dreng! Jeg gav hende tusinde Gange hellere til hans ældre Broder Maleren. Det er dog en Mand og en brav Kunstner."

Julie.

Har min Fader sagt Det?

Miller.

Ja Gud straffe mig, har han sagt det. Ja du maa nok forundre dig! Men du kan troe, han døde ikke i Synden. „Er du gal, Johan?" sagde jeg til ham: „Vil du give dit eneste Barn til en slet og ret Kunstner?" — Jeg har ved Gud ingen Fordomme, nei det kan jeg sige, uden at rose mig selv, jeg har ikke en eneste ufornuftig Mening, men en Kunstner bliver aldrig til noget Nyttigt og Ordenligt i Staten, da derimod en Jurist, som Vilhelm Arnold, det er et Stof, som man kan gjøre Alting af, Alting, hvad det skal være. Men hvordan har du det, Barn? Taarerne staae dig jo i Øinene?

Julie.

Jeg tænker paa, hvad jeg har tabt i min Fader.

Miller.

Ja det var en meget god Mand, min salig Broder, det

veed Gud! Han lod sig jo ogsaa sige af Folk, der havde Forstand. Kort efter kom han og sagde til mig: „Den unge Arnold skal reise bort, som jeg hører; min Datter er saa bedrøvet, det kan jeg ikke taale. Jeg giver efter for hendes Ønsker og dine fornuftige Grunde.“ See, saa var Alting godt.

Lise.

Herr von Miller! tal ikke mere til Frøkenen om hendes salig Fader! Seer De ikke, hvor bedrøvet hun bliver? Men om jeg nu turde bede Dem om at gaae hjem til Vores efter Deres gode Løfte?

Miller.

Ja nu gaae vi strax. Nu skal du see, Julie, hvor pænt der er blevet i Forpagtergaarden.

Lise.

Ja det Smukkeste i Huset er dog det Maleri, som Herr Arnold har givet os.

Julie.

Et Maleri af Arnold?

Lise.

Ja et deiligt Stykke, hvor Maanen skinner paa Søen.

Julie.

Og en Fisker stiger i en Baad?

Lise.

Ja rigtig! Kjender De det?

Julie.

Om jeg kjender det? Det er et af mine Yndlingsstykker. Jeg har ofte ønsket mig det.

Miller.

Ja lille Lise! Dit eget Portrait liker jeg dog allerbedst.

Julie.

Lises Portrait!

Lise.

Ja Frøken! Jeg er rigtignok undseelig over en saa stor Ære, men Herr Arnold har været saa god at male et lille Portrait af mig, som jo visstnok er meget smukkere, end jeg, men det gjør dog min Fader saa stor Fornøielse.

Miller.

Ja ja, lille Lise! Jeg veed nok, hvad jeg tænker. Maler Arnold og du .... Men tager jer i Agt for mig, thi jeg kan see Mennesker lige ind i Hjertet.

Julie.

Jeg befinder mig ikke vel. Jeg har stærk Hovedpine. Gaa De uden mig, Onkel! Jeg vil heller blive hjemme.

Miller.

Aa! hvad er nu det igjen for Capricer?

Lise.

Bedste Frøken Julie! jeg beder Dem!

Julie.

Lad mig være! plag mig ikke! I kan nok more jer sammen uden mig.

Miller.

Jeg gaaer ikke uden dig.

Lise.

Mine Forældre have glædet sig til at beverte Herskabet med en lille Frokost; min Moder har gjort sig megen Umage for at indrette Alting paa det Bedste. De blive Begge saa fattige derved, naar jeg kommer hjem med den Besked, at Ingen kommer.

Julie.

Jeg gaaer ikke.

Lise

(staaer raadvild; derpaa nærmer hun sig til Miller).

Heller ikke De, Herre?

Miller.

Nei, nu vil jeg statuere et Exempel. Nu skal det Hele gaae overstyr for Julies Luners Skyld.

(Lise gaaer bedrøvet mod Udgangen.)

Julie

(springer op og griber hendes Arm).

Stakkels Lise! vær ikke misfornøiet! jeg gaaer med.

Lise.

Tak, bedste Frøken!

Miller (affides).

Jeg vidste nok, jeg skulde faae min Villie. Med en Smule Fiinhed og Conduite kan man udrette det Utrolige.

(De gaae ud paa den modsatte Side af Huset.)

Sjette Scene.

Maler Arnold og Vilhelm komme ud fra Huset.

Vilhelm.

Der er ingen hjemme! Det er dog underligt, siden man ventede os idag.

Arnold.

Hvor kan det undre dig? Man ventede os først mod Aften, og du har jo desuden paalagt Herr von Miller at holde din Ankomst hemmelig. Men hvor her seer festligt ud! (Han betragter Guirlanderne.) Hvor smukt! hvor smagfuldt! Disse Krandse har Ingen bundet, uden Julie. Jeg havde Lyst til at male dette Huus saaledes, og dog — Farverne kunne ikke udtrykke, hvad disse Blomster synes at sige. Jeg ønsker, jeg var Digter, for at udtale det i skjønne Ord.

Vilhelm.

Af denne Festlighed skulde jeg næsten troe, at Herr von

Miller havde forraadt min Ankomst, eller at min Julie havde anet den.

Arnold.

Maaskee!

(Han sætter sig under Træet paa Bænken ligefor Huset.)

Vilhelm.

Du seer ud til at være træt. Det er ogsaa meget varmt. Jeg takker dig, fordi du føiede min Utaalmodighed, og tog saa tidligt ud med mig. Jeg takker dig, fordi du under min Fraværelse har opfyldt mit Ønske og jevnligen været om min Julie som en trofast Vogter og en kjærlig Broder. Derfor er jeg ogsaa efter saa lang Fraværelse kommen tilbage med største Rolighed.

Arnold.

Tak mig ikke derfor. Desuden har jeg i tre Maaneder ikke seet Julie.

Vilhelm.

Heller ikke hørt fra hende? Jeg saae kun sjelden Breve fra hende selv. Men i dine fik jeg jo altid en lille Efterretning fra hende.

Arnold.

Jo hørt fra hende har jeg bestandig gjennem hendes Fætter, Doctor Valdorf, hvem jeg meget har omgaaedes.

Vilhelm.

Doctor Valdorf! Er han her?

Arnold.

Jeg troer det.

Vilhelm.

Det er et Skaar i min Glæde. Det Menneske er mig ret uudstaaeligt. Han er saa fuld af Ironie, at der ikke er et fornuftigt Ord i hans Mund; og han skal være Læge! Saadan en Karl, som spotter al menneskelig Følelse, som er uden sand Tro

og Religion, men indbilder sig, at de forfængelige Videnskaber kunne udrette Noget i Verden!

Arnold.

Du gjør ham Uret. Det er en dygtig Mand og en god Fyr. Han er ung. Han tager Verden fra den lystige Side; deri gjør han Ret; gid man altid kunde det!

Vilhelm.

Du, kjære Frands, er saa klog og god, at jeg ugjerne vil have anden Mening, end din. Men for en sand Christen er du altfor overbærende mod denne Verdens Børn. Men hvorom Alting er, saa vil jeg heller ikke være vred paa Nogen idag; dertil er jeg altfor lykkelig. Hvor det glæder mig at see disse Steder igjen! Kan du erindre, da vi sidst vare samlede her? Da her var Bal, da du saae min Julie første Gang?

Arnold.

Ja jeg erindrer det levende. Og veed du vel, kjære Vilhelm, at paa Lystslottet, hvor jeg malede for to Aar siden, der har jeg i den store Sal malet Julie ganske som hun var den Aften, jeg saae hende første Gang svævende i Dandsen med den gjennemsigtige blaa Kjole, de blussende Kinder, Øinene straalende af Glæde.

Vilhelm.

Det maae vi fortælle hende.

Arnold.

Nei jeg beder dig, for Alting ikke! Det vilde reent forbærve mig den Nydelse, jeg har af at tænke mig, at der dandser nu Julie, hende selv ubevidst og ukjendt af alle dem, som betragte hende, i bestandig Ungdom og Skjønhed, beundret af kommende Slægter, længe efter at hun selv og den Haand, som fremstillede hende, ere Støv og Aske. See det er det Herlige i Kunsten, at den griber det lykkelige Øieblik, og holder det fast tiltrods for Tiden, som i bestandig rullende Fart for evig bortfører det.

Saaledes kan Kunsten overvinde Tiden i Aarhundreder, efterat denne har overvundet Kunstneren.

Vilhelm.

Hvor gjerne hører jeg dig tale saaledes! Nu kjender jeg dig igjen.

Arnold.

Hvad mener du?

Vilhelm.

Jeg mener, at du paa hele Veien herud er forekommen mig forstemt.

Arnold.

Ja kjære Vilhelm! jeg er heller ikke vel tilmode, fordi jeg har Noget at sige dig, som jeg troer, vil bedrøve dig: Vi maae paany skilles ad.

Vilhelm.

Min Gud! Hvad siger du?

Arnold.

Du kjender det Tilbud, jeg har faaet fra Berlin, det er fordeelagtigt og ærefuldt; jeg har besluttet at modtage det.

Vilhelm.

Hvad kan bevæge dig dertil? I de senere Aar har du jo havt dit rigelige Udkomme, store Bestillinger ....

Arnold.

Alt Sligt er usikkert. Man bliver hver Dag ældre, og en fast Stilling er ønskelig for Enhver.

Vilhelm.

Du er fire og tredive Aar. Er det ikke den bedste Alder?

Arnold.

Jeg behøver jo desuden blot at komme til Uheld med min høire Haand, saa er jeg tiggefærdig.

Vilhelm.

O Frands! hvor dybt du saarer mig! Du er stolt, det

veed jeg nok, men imod mig! Har du glemt min Gjæld til dig? Da vore Forældre døde, da var du tyve Aar og jeg kun ti; hvad gjorde du da? For min Skyld blev du fra et vildt, ungt Menneske — det har du selv kaldt dig — den flittigste, nøisomste og stadigste Mand.

Arnold.

Om saa er, saa er det jo mig, der maa være dig Tak skyldig.

Wilhelm.

Du sørgede for mig som en Fader, du var omhyggelig som en Moder. Du informerede og arbeidede hele Dagen, og tilbragte Aftenen i det Huus, hvor du havde sat mig i Kost. Du sparede fra dig selv, for at skaffe din yngre Broder Fornøielser, du oplærte mig, opmuntrede mig med dit Selskab, lyste for mig med dit Exempel. (Griber Arnolds Haand) O lad mig kysse denne Haand, som saa kjærlig har ledet mig gjennem Livet!

Arnold
(trækker Haanden tilbage og omfavner ham).

O Wilhelm! Hvad gjør du?

Wilhelm.

Og nu vil du frygte for en uvis Fremtid, tænke paa Sygdom og Alder, naar du har en Broder, hvis hele Lykke du har skabt, som vilde være altfor lykkelig ved engang at kunne gjengjælde en liden Deel af alt Det han skylder dig, men som Intet i Verden kan betale. Jeg vil ikke engang tale om, at det er for min Skyld, at du Intet eier, at de mange Penge, du i de sidste Aar har fortjent, for det meste ere anvendte til mine Reiser og Studeringer. Saa stolt er du: Du vil heller skille dig fra mig, end taale den Tanke, at du kunde trænge til mig; jeg, som altid, i enhver Stilling i Livet maa trænge til dig, mit Forbillede paa alt Skjønt og Ædelt.

Arnold.

Min kjære, gode Vilhelm! Du misforstaaer mig. Med Glæde vilde jeg modtage Velgjerninger af dig, ja du er det eneste Menneske, af hvem jeg vilde modtage dem, uden at det nedtrykte mig. Men der foregaaer saa Meget i et Menneskes Bryst, som ikke kan forklares med Ord, som Ingen vilde forstaae ... Men der kommer Nogen. Lad os tale om denne Sag en anden Gang.

Vilhelm.

Herre Gud! Det er den omtalte Doctor. Skal han være mit første Møde her?

Syvende Scene.

De Forrige. Doctor Valdorf.

Valdorf.

See Goddag, kjære Arnold! velkommen, sjeldne Fugl! (Bliver Vilhelm vaer.) Men hvad seer jeg! Herr Vilhelm! vor splinternye Hofraad! Jeg gratulerer til Ankomsten og til Forfremmelsen.

(Rækker ham Haanden.)

Vilhelm.

Jeg takker .... men hvor veed De allerede ....

Valdorf.

Aa for mig er ingen Ting skjult. Jeg skal sige Dem, at næst Vorherre saa ere Lægerne de meest alvidende om de menneskelige Hemmeligheder.

Vilhelm.

Herr von Miller har altsaa ....

Valdorf.

Ja min Onkel er en meget sikker Mand at betroe sig til; han fortæller imidlertid sjelden mere, end det Halve af hvad han skal tie med, og saa lader han En gjætte den anden Halvpart.

Dog maa jeg tilstaae, at Deres Ankomst just idag har jeg virkelig ikke gjættet.

Vilhelm.

Hvorledes befinder min Julie sig?

Valdorf.

Ikke synderlig godt.

Arnold.

Det er dog Intet af Betydenhed, intet Farligt?

Valdorf.

Nei endnu ikke. Men hun er usigelig irritabel og emfindtlig paa Sjæl og Legeme, og det Slags Folk er det ikke let at blive klog paa for en Læge. Have de det paa Sjælen eller paa Legemet? Man veed det ikke.

Vilhelm.

Jo jeg veed det. Min Julie er melancholsk over min lange Fraværelse, hun fortæres af Længsel efter mig; men min Nærværelse og de gode Tidender, jeg bringer om vor nærforestaaende Forening, ville være den bedste Medicin.

Valdorf.

Det ville vi haabe.

Vilhelm.

Dersom hendes Sygelighed kan cureres ved en lykkelig Sindsstemning, vil dette Haab vist ikke beskæmme mig.

Valdorf.

Mener De? Ja Troen gjør salig.

Vilhelm.

Ja den Tro har jeg, og den bør jeg have.

Valdorf.

At De har den, er Deres egen Sag, men hvorfor De just bør have den, kan jeg ikke indsee.

Vilhelm.

Hvorledes? Bør jeg ikke troe, at min Forlovede elsker mig,

at hun længes efter mig og ønsker vor Forening? At hun er sin Pligt og Ed tro?

Valdorf.

Pah! Jupiter leer ad de Elskendes Eder; og at elske enten den Ene eller den Anden, kan aldrig blive Pligt efter mit System.

Vilhelm.

Ja Herr Doctorens System og mit ere vistnok forskjellige. I mit staaer Troskab allerøverst.

Arnold.

Troskab er i Sandhed Livets Krone.

Valdorf.

Ja for Troskab tager jeg ogsaa Hatten af, men Kjærlighed lader sig ikke twinge. Om jeg engang bliver gift, saa vrider jeg Halsen om paa min Kone, dersom hun er mig utro. Men paa den anden Side — den Troskab, som ikke kommer af Kjærlighed, bryder jeg mig ikke stort om. Saa hvordan man vender og dreier det, saa staaer Fanden i det.

Vilhelm.

Den, som tænker letsindigt om Fruentimmer, gjør ogsaa bedst i at forblive løs og ledig, men Den ....

Valdorf.

Men Den, som Fruentimmer tænke letsindigt om, hvad skal han gjøre?

Vilhelm.

Jeg veed i Sandhed ikke, hvad De vil sige med alt Dette. Er det Deres Hensigt at gjøre mig mistroisk mod min Brud og kaste en forhadt Skygge paa Deres Cousine?

Valdorf.

Nei langtfra! Jeg veed Intet i Verden, der kan bebreides min Cousine. Men jeg er rigtignok af den Mening, at dersom jeg, som De, havde været fraværende i tre Aar, vilde jeg nærme

mig mit Hjem beskeden, overbærende og frygtsom for den Nemesis, som følger i Menneskenes Spor. Denne Methode er idetmindste den sikkreste, og saa indgroet i mine Tanker, at det har noget Oprørende for mig at være Vidne til det Modsatte.

Vilhelm.

Jeg er vist ikke overmodig, tvertimod roser jeg mig af den christelige Ydmyghed, som Enhver bør stræbe efter. Men det vilde være at fornærme min Julie, om jeg kunde twivle paa hendes uforandrede Kjærlighed og Troskab; og jeg er saa sikker paa den Henrykkelse, hvormed hun om faa Øieblikke vil flyve i mine Arme, at jeg kun vilde ønske, at enhver letsindig Mand, der twivler paa Qvindekjønnets Bestandighed, var her tilstede for at være Vidne til min Lykke, og derved omvende sig.

Valdorf.

Dersom en saa stor Folkemængde skulde komme sammen her, saa blev der ikke saamegen Plads, at Julie kunde flyve i Deres Arme, eller at Vidnerne kunde see Deres Lykke. Men Forestillingen kan ellers strax begynde, thi der seer jeg, at min gode Cousine kommer.

Ottende Scene.

De Forrige. Julie. Lise.

Lise
(bliver de Andre vaer).

Der er Herr Arnold! Velkommen! mange Gange velkommen!

(Hun og Julie løbe ham imøde.)

Lise
(bliver i det Samme Vilhelm vaer).

O see, hvem der staaer, Frøken!

(Julie farer sammen og staaer ubevægelig.)

Vilhelm
(iler hen og slaaer sine Arme om hende).

Her har du mig, min egen Julie! O! hvilket lykkeligt Øieblik for os To!

Julie
(undbrager sig sagte hans Omfavnelse).

Velkommen! Det er mig kjært .... det er en stor Overraskelse .... Gid alt det Gode, som jeg ønsker Dem .... som du .... (Afsides.) O Gud! jeg veed ikke, hvad jeg siger.

Vilhelm.

O min bedste Julie! Tilgiv, at jeg saaledes har overrasket dig! Jeg seer nok, dit fine Væsen har ikke kunnet taale saa pludselig en Glæde efter saa langt et Savn. Med Kummer hører jeg, at Længselen har virket skadeligt paa din Helbred. Jeg har ogsaa længtes meget. Tilgiv mig, at jeg har lært dig, hvor fortærende Længsel er.

Julie
(med et Sideblik til Arnold).

Ja den er fortærende, det er sandt.

Vilhelm.

Men nu skal du heller ikke leve nogen Dag mere uden mig. Veed du min Lykke? Mine Kaar ere nu næsten glimrende.

Julie.

Ja jeg veed det, jeg gratulerer.

Vilhelm.

Gratuleer dig selv, min Pige! Det Bedste ved min Lykke er, at den ogsaa er din. Tro mig, min bedste Veninde! Jeg har heller ikke ladet det mangle paa Flid og Arbeidsomhed, for at sikkre os vor Fremtid.

Arnold.

Lad ogsaa mig hilse paa Dem, kjære Julie! Det er længe, siden jeg var saa lykkelig at see Dem.

Julie.

Ja tilvisse længe siden, Herr Arnold. De forstaaer i Sandhed at lære Deres Venner, at Længsel er fortærende.

Arnold.

Ak bedste Frøken! man har ofte Pligter, der stride mod vore kjæreste Ønsker.

Julie.

Jeg er meget vred paa Dem.

Arnold.

Er jeg ikke straffet nok ved ikke at have seet Dem i saa lang Tid?

Julie.

Nei den Straf er meget for ringe.

Arnold.

Saa paalæg mig en anden, hvormed jeg kan forsone Dem.

Julie.

Velan! saa paalægger jeg Dem at fortsætte vore Studier, og endnu idag at give mig en Time.

Arnold.

Den Straf ligner jo en Belønning.

Julie.

Saa venter jeg Dem til den Time, De pleier at komme. Erindrer De den maaskee ikke længere?

Arnold.

Jo jeg gjør. Man forsømmer ikke en saadan Elev.

Julie.

Min Onkel er i Forpagtergaarden. Baade han og jeg ere Gjæster hos Lises Forældre. Jeg har lovet at komme der tilbage.

Lise.

Jeg haaber, disse Herrer gjøre os den Ære at følge med.

Arnold.

Med Fornøielse, kjære Jomfru Lise! Jeg længes efter at see Deres Forældre.

Vilhelm.

Hvad seer jeg! Er dette den lille Lise? Hvor De er voxet, jeg kjendte Dem ikke igjen. Det fornøier mig ret at see Dem.

Lise.

Hjertelig velkommen, kjære Herr Hofraad! Hvilken Glæde at see Dem her igjen!

Vilhelm.

Jeg takker for Deres Indbydelse, og iler strax til Forpagtergaarden.

Julie
(til Arnold og Valdorf).

Følger De ikke med?

Arnold.

Jeg skal komme siden, med Deres Tilladelse.

Valdorf.

Jeg kommer med Herr Arnold.

Vilhelm.

Saa giv mig din Arm, min Julie. Saaledes have vi længe ikke fulgtes ad. Lad os nu ogsaa besøge de Rosentræer, vi plantede for tre Aar siden. De maae være store nu.

Julie.

De ere alle gaaet ud.

Vilhelm.

Hvorledes! Har du da ikke passet dem?

Julie.

Vinteren var kold for to Aar siden, saa frøs de ihjel.

Vilhelm.

Det var Skade. Men vore Duer, som vi kaldte op efter os selv, hvordan leve de?

Julie.

De leve slet ikke. De ere ogsaa døde.

Wilhelm.

De med? Hm! Det var slemt.

(Wilhelm, Julie og Lise gaae.)

Niende Scene.

Arnold. Waldorf.

Waldorf.

Ha ha ha! Det var en rar Elskerscene, saa varm og fuld af Liv, som en taaget Novemberdag! (Han efteraber Wilhelm.) „Jeg er saa sikker paa den Henrykkelse, hvormed min Julie vil flyve i mine Arme. Gid enhver letsindig Mand, der tvivler paa Qvindekjønnets Bestandighed, var her tilstede!" Ha ha ha!

Arnold.

Min stakkels Broder! De leer ad hans Ulykke.

Waldorf.

Tag mig det ikke ilde op. Men Folk af hans Kaliber ere selv Skyld i, at man leer ad dem. Det falder dem nu aldrig ind, at et Fruentimmer kunde være saa smagløst at vende sit Hjerte fra deres dyrebare Person; saadan en uskyldig Blindebuk i denne Verdens Fastelavnsleg maa finde sig i, at de Medspillende lee ham ud.

Arnold.

De bedømmer min Broder urigtigt. I Sandhed! det er ikke daarlig Selvtillid, heller ikke Enfoldighed, der gjør ham troskyldig. Det er hans eget Hjertes Troskab og Sandhed, hvorefter han dømmer Andre.

Waldorf.

Han kjender ikke sit eget Hjerte, mindre Andres.

Arnold.

Han er ung og har kun seet Lidet af Verden. Han har levet for sine Studeringer ved de Universiteter, han har besøgt. Han har ganske bevaret et uskyldigt Sind.

Valdorf.

Ja Gud velsigne Uskyldighedsstanden! Den klæder ikke et Mandfolk, og behager ikke et Fruentimmer. Omvendt! det lader jeg gjælde.

Arnold.

Det var mig imod, at han forlovede sig saa ung, men Julies Elskværdighed trøstede mig.

Valdorf.

Ja det var en god Trøst. Hør, Arnold! De er en Mand, som jeg ærer og holder af. Det er mere, end jeg kan sige til de Fleste. Lad os tale ærligt sammen. Denne unge Mand er Deres Broder, men glem Dette for et Øieblik. See dog paa den stakkels Julie! Hun har længe græmmet sig og angret denne Forlovelse.

Arnold.

Hun har jo indgaaet den meer end frivillig, hun har jo elsket ham.

Valdorf.

Hvad vil saadan en Elsken sige? Et Selvbedrag, et barnagtigt Indfald af en sextenaarig Pige! Hun er opdragen stille i sin Faders Huus. Tilfældigviis gjorde hun Deres Broders Bekjendtskab; han er smuk, han var den Første, som gjorde hende alvorlig sin Cour ....

Arnold.

Ja seer De, Valdorf! Det er Ulykken! Det er Coquetterie, Lyst til at behage, ikke Hjertets Trang til at elske, som føde disse farlige Selvbedrag. Fruentimmerne indbilde sig, at de elske os, naar de kun elske dem selv. Vi ere dem et forskjønnende Speil,

hvori de med Glæde betragte deres eget Væsen; paa vort see de aldeles ikke. Ulykkelig den Mand, som sætter al sin aandelige Velfærd paa et saadant Kort! Julie er elskværdig, men jeg har ofte tænkt, at hun ikke er fri for Coquetterie.

Valdorf.

Jeg kjender Julie, som mig selv. Vi ere nærbeslægtede, og opdragne sammen fra Barnsbeen. Hun var ikke fri for Coquetterie, men nu er hun det. I disse sidste tre Aar er hun bleven ti Aar fornuftigere. Hun har een Dyd, som opveier alle andre, som er sjeldnere, end alle andre, og ofte indbefatter dem alle: Hun er et Fruentimmer, som forstaaer at elske.

Arnold.

Ja saa! Det veed De?

Valdorf.

Skal nu en saadan Pige blive et Offer for et i barnlig Uerfarenhed udtalt Ord? for en Forbindelse, der i Grunden er ingen Ting, et unaturligt, urimeligt Forhold? Skal hun bøde for en tilgivelig Vildfarelse med et heelt Livs Fortvivlelse? Deres Broder med alle hans gode Egenskaber passer sig slet ikke for hende.

Arnold.

Ja ulykfalige ere Følgerne af Vildfarelser af denne Natur. Sæt Dem nu paa den anden Side i hans Sted, der trofast har bevaret hendes Billede i sit elskende Hjerte, haabet, arbeidet, kæmpet for denne Priis, og nu ved Maalet seer sig den reven af Haanden! Sæt Dem i hans Sted! han bøder for en Andens Vildfarelse.

Valdorf.

Tro mig, Arnold! En ringere Priis vil gjøre ham lige saa lykkelig. Og hvad Lykke kan han vente sig med en Kone, der elsker en Anden?

Arnold.

Som elsker en Anden, siger De?

Valdorf.

Ja nu har jeg sagt det.

Arnold.

Da vilde jeg ikke være denne Anden, der traadte som en ond Aand mellem disse To, og bragte Forvirring og Ulykke med mig.

Valdorf.

De vilde ikke være denne Anden? Det var slemt, det gjør mig forbandet ondt.

Arnold.

Jeg forstaaer Dem, jeg har længe forstaaet Dem.

Valdorf.

Det troer jeg ikke. Forklar Dem! Vær ærlig! Jeg har talt ærlig med Dem.

Arnold.

Denne lykkelige Elsker, det er Dem selv.

Valdorf.

Hvad vil De nu sige, naar jeg betroer Dem Sandheden? (Han træder ganske nær hen til ham.) Nei! denne lykkelige Elsker, det er Dem selv.

Arnold.

Er De rasende?

Valdorf.

Nei! meget fornuftig er jeg. Vær De det Samme! Jeg anseer Dem for den Mand, der ikke døer af Angst over, at et Fruentimmer elsker ham. Julie er mig kjær, jeg holder ogsaa af Dem. Jeg har viist Dem Fortrolighed, gjengjæld mig den med Aabenhjertighed. Jeg veed, at Julie elsker Dem med en Kjærlighed, som kun bliver faa Mænd til Deel. Og jeg vil sige Dem Mere. (Træder tæt hen til ham.) De elsker ogsaa Julie.

Arnold.

O Gud! hvad siger De? (Efter et kort Ophold.) Nu vel!

De har Ret til min Fortrolighed. Ja jeg har ikke kunnet modstaae Julies Yndighed; først hun har lært mig, hvad det er at elske. Men tro mig! jeg har dog endnu Kraft til at foretrække Ære og Pligt for min Kjærlighed. Derfor har jeg trukket mig tilbage i saa lang Tid. Derfor vil jeg gaae til Berlin, og aldrig mere see hende.

Waldorf.

Saadanne Ideer ere overspændte og passe ikke til den mandige Rolighed, der stedse har behaget mig hos Dem.

Arnold.

Skulde jeg blive en Forræder mod min Broder?

Waldorf.

I Kortspil gjælder intet Broderskab.

Arnold.

Mod en Søn?

Waldorf.

Hillemænd! Hvor kommer De til en Søn?

Arnold.

Wilhelm er mig snarere en Søn, end en Broder. Jeg er kun ti Aar ældre end han, men jeg har været ham en Fader, og vil ikke ende mit Værk med at træde mellem ham og hans retmæssige Ønsker.

Waldorf.

Vil De da opoffre Julie?

Arnold.

Jeg vil gjøre hvad jeg bør, og overlade Følgerne i en mægtigere Haand. Saa alvorligt elsker Julie mig ikke heller. Hun er letsindig og coquet. Har hun endog et Slags Godhed for mig, saa vil hun dog snart glemme mig for en Elskværdigere. Nei hun elsker mig egenlig ikke.

Waldorf.

Jeg kan bevise Dem det.

Arnold.

Nei, jeg vil ikke høre paa Dem. (Han gjør en Bevægelse for at gaae, men standser.) Deres Beviser ere vist ikke tilstrækkelige.

Valdorf.

De vilde jo gaae?

Arnold.

Nei, jeg betænkte mig; tal De kun.

Valdorf.

Jeg kan neppe troe, at De ikke skulde kunne see, hvad der saa længe har været mig klart af tusinde Smaating. Men jeg vil blot sige Dem een Ting: De skal jo tegne med hende i Eftermiddag; gjennemblad den Mappe, hvori hun gjemmer sine Tegninger, og betragt den Copie efter en nederlandsk Maler, som De engang gav hende at afcopiere.

Arnold.

Det Hoved i Tusk?

Valdorf.

Ja det meget omtalte, som vi disputerede om. Kast blot Deres Øine derpaa, og De vil gjenkjende ikke den salig Original, men Deres eget meget veltrufne og smukt udførte Portrait. Og med dette Portrait taler Julie i sine eensomme, ubevogtede Timer, betragter det hensunken i Tanker, medens hun sidder og lader, som hun tegnede; gaaer aldrig nogen Aften tilsengs uden at have sagt det Godnat ....

Arnold.

Men hvoraf veed De? ....

Valdorf.

Man har sine Spioner.

Arnold.

Fy!

Valdorf.

Aa! det er meget uskyldigt. Julies gamle Pige betroede

mig Dette, af Religionsscrupler; hun var bange, hendes Frøken var bleven en hemmelig Catholik og tilbad et Helgenbillede. Men jeg tænkte nok, at den Helgen var ikke canoniseret, og kort sagt, jeg listede mig til at see Billedet, og gjenkjendte strax min meget ærede Ven.

Arnold.

Alt Dette, kjære Waldorf, betyder i Grunden ikke Stort. Det omtalte Hoved har virkelig en fjern Lighed med mig, og en gammel Piges Snak er ikke at lide paa. Det være nu, som det vil! Min Beslutning er tagen; jeg reiser bort jo før jo hellere. Lov mig blot, at denne vor Samtale bliver en Hemmelighed imellem os, at De aldrig under nogensomhelst Omstændighed forraader for Julie hvad jeg har bekjendt for Dem!

Waldorf.

Naar De fordrer det, er jeg nødt til at love det.

Arnold.

Tak for Deres Venskab! berøv mig det aldrig! skriv mig til og giv mig Efterretninger om Julie, om .... Ak! der komme de Andre allerede.

Tiende Scene.

De Forrige. Miller. Julie. Wilhelm.

Miller.

Velkommen! Herr Arnold! Vi have forgjæves ventet Dem og min Fætter.

Arnold.

Jeg beder Dem om Forladelse, og iler til Forpagtergaarden, for at gjøre de gode Folk min Undskyldning.

(Han gaaer.)

Ellevte Scene.

De Forrige, undtagen Arnold.

Vilhelm.

Du er saa stille, min bedste Julie! Er du ikke vel?

Miller.

Ja er det ikke sandt? Er det et Ansigt for en Brud? Men nu skal vi nok opmuntre dig. Imorgen skal vi have Selskab, Dands og Lystighed; Lise kommer her i Eftermiddag for at hjelpe med Tilberedelserne, saa at du kan blive hos din Kjæreste; og idag otte Dage ville vi holde Bryllup med største Stads og Lystighed.

Vilhelm.

Naa min Julie! Du smiler ikke engang til saa glædelige Planer?

Julie.

Jeg befinder mig slet ikke vel.

Valdorf.

Om jeg maa sige min Mening, bør Brylluppet opsættes, til min Cousine bliver frisk; hun er virkelig syg.

Miller.

Ti du stille, Doctor Hjelpeløs! Hun kommer sig nok, naar hun bliver gift.

Julie.

Nei Onkel! Jeg beder Dem om ikke at gaae saa overilet tilværks. Jeg ønsker ikke at have Bryllup saasnart.

Miller.

Snikksnak! I have længe nok været forlovede.

Vilhelm (afsides til Julie).

Hvad skal jeg tænke, kjæreste Julie! Du seer neppe paa mig; du undviger at kalde mig Vilhelm, at sige du til mig! Er der Noget, hvormed jeg har mishaget dig?

Julie.

Nei! jeg har Ingen at anklage, uden mig selv.

Miller (til Valdorf).

Hør nu, Fætter! Iaften vil jeg gjøre det Experiment med den Modgift, hvorom jeg har fortalt dig, og Hofraaden maa være tilstede, for at være Vidne til, at jeg hat Ret, og at du ikke forstaaer dig paa Giftarterne.

Valdorf.

Kjære Onkel! jeg beder Dem, forskaan os, og vær barmhjertig mod de uskyldige Hunde og Katte, som maae sætte Livet til for vore Disputers Skyld.

Miller.

Hvad vil det sige, om et Par ufornuftige Creature maae sætte Livet til, naar mange Menneskers Liv kan frelses derved?

Valdorf.

Men de arme Creature ere jo døde tiltrods for Deres Modgift.

Miller.

Ja jeg skal sige dig, jeg havde ikke den rette Modgift, men nu har jeg faaet den fra England, og jeg har alt imorges prøvet den paa en Kalv, og den lever alt hvad den kan.

Valdorf.

Hvad fik den da for Gift?

Miller.

Den fik Opium og Bulmeurt.

Valdorf.

Det stakkels Bæst! Den vil nok heller ikke faae den Lystighed imorgen at see. Men veed De hvad? Havde den faaet et Par Draaber Blaasyre, saa laae den allerede i sin Grav, det skulde De see.

Miller.

Nei det troer jeg ikke. Tredive Draaber af det Middel fra

England og en Spølkum Sæbe og Vand, det virker ogsaa mod Blaasyre.

Valdorf.

Hør, Onkel! inden De kan faae lavet Sæbe og Vand og talt tredive Draaber af Deres Middel fra England, skal jeg forgive hele den engelske Krigsmagt baade tillands og tilvands.

Miller.

Ja du seer ud til det.

Valdorf.

De veed ikke, hvad Blaasyre er for en Gift. Om et Menneske blot faaer nogle faa Draaber deraf, er han død i samme Øieblik, inden han faaer Tid til at synke dem.

Vilhelm.

Hvilket grusomt Middel!

Julie.

Er det grusomt? Man kan jo aldrig faae nogen lettere Død. At døe, hvad vil det sige? Men at lide, det er grusomt.

Vilhelm.

At døe, er ikke Noget? Og det siger du paa en Dag som denne? Og har du betænkt, hvad det vil sige? Er du ret beredt til Døden, min Pige? Saadanne Ord ere ugudelige.

(Han gaaer hen og sætter sig under Træet.)

Julie (til Valdorf).

Har du denne Gift i dit Haandapothek?

Valdorf.

Ja til Tjeneste.

Miller.

Lad mig faae den Flaske. Jeg vilde imorges lade komme en Portion Blaasyre fra Hamborg, men Budet glemte den.

Valdorf.

Deri gjorde Budet meget vel. Det er ikke værdt at have en saadan Flaske i Huset.

Miller.

Nu er den jo i Huset, siden du har den.

Valdorf.

Jeg tog den med, fordi jeg vilde bruge den til et uskyldigt Experiment med nogle Planter.

Miller.

Ja nu kan du sige mig den.

Valdorf.

Nei jeg vil ikke.

Miller.

Hvad for Noget! Vil du sige mig Nei?

Valdorf.

Ja jeg vil.

Miller.

Vil du gjøre mig vred?

Valdorf.

Ja meget heller, end jeg vil gjøre en Ulykke paa Dem og Deres Huus.

(Han gaaer; Miller mærker det ikke, men vedbliver at tale.)

Miller.

Aa Snak! pas du dig selv. Man er intet Barn, og forresten skal du see, at jeg nok skal faae den. Jeg er polisk. (Tager sin Tegnebog op og blader i den) See her skal jeg vise dig, hvad jeg har optegnet. Bild dig aldrig ind, at du veed de Ting bedre end jeg. I mange Aar har jeg studeret og experimenteret med Gifter og Modgifter.

(Han blader i Tegnebogen.)

Vilhelm

(som er bleven den Krands vaer, som ligger bag Træet, tager den op og løber hen til Julie).

Hvad seer jeg! Hvilken Skat finder jeg her! Mit Navn, bundet med Blomster! Det har hængt her paa dette Træ, og er

faldet ned. En misundelig Vind har kastet det paa Jorden. Jeg takker dig, min søde Julie, for dette Beviis paa din Kjærlighed. Det er mere talende, end alle Ord. Uden at vide, at jeg kom idag, bandt du mit Navn, helligede mig al denne Festlighed! Ja saaledes har jeg ogsaa tænkt mig dig under vor Fraværelse. Din Kjærlighed henrykker mig.

Julie.

Nei, hvad Feil jeg end kan have, falsk er jeg ikke, bedrage gjør jeg ikke. Jeg har ikke bundet dette Navn i Krandse.

Vilhelm.

Du undseer dig ved din Kjærlighed? Det er en falsk Undseelse, min Pige! en Affectation, som du aldrig havde i fordums Dage.

Julie.

Nei for Affectation er jeg fri. Det, jeg siger, er sandt.

Vilhelm.

Hvem uden du? ....

Julie.

Lise har bundet disse Bogstaver; men jeg kunde ikke lide det, fordi det syntes mig affecteert. (Hun gaaer hen til Huset, men vender om igjen, gaaer hen til Vilhelm, tager hans Haand og siger.) Tilgiv mig! jeg vilde ikke fornærme min Ungdomsven for Alt i Verden. Men jeg kan ikke forstille mig. O Gud! En Gift, der ikke er saa god som den, hvorom der nys blev talt, en langsom Gift fortærer mit Liv! (Hun gaaer ind i Huset. Vilhelm staaer lidt, og seer efter hende. Derpaa gaaer han ud til den anden Side.)

Miller

(mærker Intet dertil, men vedbliver at tale).

Her skal du see, Fætter, at jeg har optegnet over halvhun-

drede Experimenter, som jeg har anstillet. Men den nærmere Beskrivelse deraf har jeg liggende inde i mit lille Laboratorium. Kom nu med mig ind, saa skal jeg læse det for dig. See her har jeg nu først fra Anno 1819, da begyndte jeg dermed, og jeg har .... (Han gaaer bestandig talende ind i Huset, uden at bemærke, at Ingen følger.)

Anden Act.

Samme Decoration, som i første Act.

Første Scene.

Wilhelm sidder tankefuld paa Bænken under Træet, og holder Krandsen med Bogstaverne i Haanden.

Lise kommer ud fra Huset.

Lise.

Herr Hofraad! Vil De ikke behage at komme ind i Havesalen og drikke Kaffe.

Wilhelm (reiser sig).

Nei Tak, Jomfru! Jeg vil ingen Kaffe have.

Lise (afsides).

Herregud! hvor har han faaet fat paa de usalige Bogstaver?

Wilhelm.

Kjære Jomfru Lise! Det er Dem, som har bundet disse Bogstaver med saa smukke Blomster?

Lise.

Jeg! Herr Hofraad! .... jeg beder Dem! tag mig ikke ilde op! Jeg indseer nok nu, at det var dumt, maaskee upasseligt ....

Wilhelm.

Indseer De det?

Lise.

Ja Herr Hofraad! De kan nok tænke, at en stakkels Pige, som jeg, ikke kan have den Forstand og Smag, som Frøken Julie.

Wilhelm.

Men Frøken Julie kunde ikke lide disse Krandse — det har hun selv sagt mig — og derfor, Jomfru Lise, kastede De dette Navnetræk paa Jorden.

Lise.

Deres Navnetræk! Nei Herr Hofraad! Det har jeg ikke havt Hjerte til.

Wilhelm.

Nei det er sandt! Julie gjorde det? Er det ikke saa?

Lise.

Jo jeg troer det.

Wilhelm (affides).

Julie elsker mig ikke længere! Julie troløs, ubestandig! Hvordan skal jeg nogensinde faae den Tanke ind i mit Hoved!

Lise.

Herr Hofraad! Jeg begriber rigtig nok ikke hvad stor Synd eller hvad Vigtighed der er i, at jeg har bundet disse Krandse, men galt maa det være, det mærker jeg nok, og undseer mig meget derved. Imidlertid kan De troe, at det er skeet i al Uskyldighed og i en god Mening.

Wilhelm.

O kjære Lise! De gjør Undskyldninger for Deres Godhed imod mig! Vær vis paa, at jeg er inderlig taknemmelig derfor. Hvoraf vidste De, at jeg kom idag?

Lise.

Det vidste jeg ikke imorges. Men behøves det at vide Dem i Nærheden for at tænke paa Dem?

Wilhelm.

Har De været saa god at erindre Dem mig?

Lise.

Ja tilvisse.

Vilhelm.

Jeg takker Dem! Det er saa tungt at blive forglemt af Dem, man selv aldrig forglemmer. (Affides.) O Julie!

Lise.

Hvad fattes Dem? De seer bedrøvet ud!

Vilhelm.

Jeg er ogsaa ulykkelig.

Lise.

Gud bevares! Er De ulykkelig? Der maa nok sagtens være en stor Sorg, som trykker baade Dem og Frøken Julie; thi hun er ogsaa bedrøvet. Kjære Herr Hofraad, dersom der var Noget, jeg kunde tjene Dem med, jeg vilde gjerne løbe til Verdens Ende, gjerne taale Utak og Fortræd, om der blot var Noget, jeg kunde gjøre for at trøste Dem.

Vilhelm (affides).

Hvilket elskværdigt Barn! og hvor smuk! (Høit.) Jeg er inderlig rørt over Deres Venskab og Deeltagelse.

Anden Scene.

De Forrige. Miller.

Miller.

Hvor mon Jørgen er henne? Nu husker jeg først paa, at han ikke vartede op ved Bordet.

Lise.

Jeg troer, han fik Feberen igjen og lagde sig.

Miller.

Det er umuligt.

Lise.

Jeg skal gaae ind og spørge efter ham.

Miller.

Jeg takker dig, lille Lise! Bliv ikke vred, at jeg endnu siger du, ligesom da du var lille, men du er jo min Guddatter.

Lise.

Det er mig en Ære, Herr von Miller!

(Gaaer.)

Tredie Scene.

Miller. Wilhelm.

Miller.

Hvordan er det fat, min unge Herre? De seer ud, som der var Noget iveien. Og Deres Broder! han smagte jo neppe paa Maden imiddags, og løb sin Vei, saasnart han havde faaet den sidste Mundfuld. Det var slet ikke noget muntert eller fornøieligt Maaltid.

Wilhelm.

Tilgiv mig, kjære Herr von Miller! Jeg synes, jeg er ikke vel.

Miller.

Lad mig føle Deres Puls! Giv De mig kun Haanden. Jeg forstaaer Medicinen bedre end de fleste Læger nutildags. Ja hillemænd! Deres Puls gaaer meget urolig. De har virkelig Feberen i Kroppen. Men jeg skal nok curere Dem. Jeg skal iaften lave Dem en Drik af Brunsviger Mumme, gammel Rom og Ingefær, Altsammen glohedt og omrørt med et Tællelys.

Wilhelm.

Jeg takker tusind Gange. Nei med Guds Hjelp kommer jeg mig nok uden al Medicin. (Gaaer.)

Miller (raaber efter ham).

Ja Drikken skal De have. Jeg veed, den er god og endogsaa velsmagende.

Fjerde Scene.

Miller. Jørgen.

Jørgen
(kommer ud fra Huset).

Hvad har Herren at befale?

Miller.

Hvor har du været henne?

Jørgen.

Jeg har ligget i min Seng og havt Koldfeber.

Miller.

Har du da ikke brugt mit symphathetiske Raad?

Jørgen.

Jo Kors bevares! Jeg har spyttet Væbderen saadan i Fjæset, saa han kan sige af, at han er bleven fornærmet. Dersom han var et Menneske, havde han vel aldrig taalt det.

Miller.

Saa kan det heller ikke være Koldfeberen, du har havt.

Jørgen.

Aa Herre! Jeg kjender nok Koldfeberen; hun rystede mig, saa det var sælt.

Miller.

Ja saa maa du ikke have iagttaget alle de Ting, jeg foreskrev, ikke passet de rette Verdenshjørner. Men hør nu om noget Andet. Du kommer jo hver Dag paa min Fætter Doctor Valdorfs Værelse. Veed du, hvor hans Haandapothek staaer?

Jørgen.

Den brune Kasse med de mange Djævelskaber?

Miller.

Ja, den Kasse med Medicinflasker.

Jørgen.

Ja hvor den staaer, veed jeg nok; jeg tørrer aldrig Støvet af Bordet, for ikke at komme den nær.

Miller.

Hent den til mig. Jeg vil have Noget af den.

Jørgen.

Ak Herre! Vær saa naadig at forskaane mig! Den Kasse rører jeg ikke med min gode Villie. Man veed jo nok, hvad det er, som Doctorerne lave sammen til Folk! brændte Dødningebeen, Flasker med det røde Blod af det ugudelige Pak, som bliver henrettet.

Miller.

Aa Sludder! Hent mig strax Kassen.

Jørgen.

Aa Herregud, naadige Herre! Det kan desuden ikke hjelpe Dem noget, thi den Satans Kasse er lukket i Laas, og Doctoren gaaer med Nøglen hos sig.

Miller.

Det er min mindste Kunst, Jørgen, at lukke den op. Hent kun Kassen og bring den ind i mit Laboratorium, jeg skal nok faae den op. Jeg vil kun have en lille Flaske ud af den, saa sætte vi Kassen op igjen. Tag saa den store sorte Hund og luk den inde til i Aften, jeg vil gjøre nogle Experimenter.

Jørgen.

Vil Herren gjøre Experimenter paa den sorte Hund?

Miller.

Ja jeg vil.

Jørgen.

Aa naadige Herre! Paa mine Knæe, med græbende Taarer beder jeg for den sorte Hund. Den elsker jeg, som om den kunde være min kjødelige Broder. Herren har taget Livet af alle Kattene heromkring! Hvad vil Rotterne og Musene sige?

Herren har taget Livet af Porthunden Pandur, af den gule Moppe og alle hendes Hvalpe. Lad os dog conservere den gode Soldan.

Miller.

Slidder Sladder! Den skal jo heller ikke døe!

Jørgen.

Aa gid jeg var saa vis paa mit Liv, som jeg er paa dens Død. Naar Herren da endelig skal have et Kretur at øve Dem paa, vil De da ikke heller tage Poppegøien?

Miller.

Jo da vilde jeg komme net afsted med min Niece.

Jørgen.

Det er dog ikke noget Kretur af vore egne som er født her tillands eller forstaaer vort Sprog.

Miller.

Er du gal! Den taler jo saagar vort Sprog.

Jørgen.

Aa den forstaaer ved Gud ikke selv hvad den siger. Den er jo dertil ikke til nogen Gavn, som en Hund, en Kat og saadanne Dyr, som ere skabte til Menneskenes Nytte.

Miller.

Nu ikke et Ord mere. Flux hent mig Kassen, og bring mig siden Hunden! (Gaaer ind i Huset.)

Jørgen.

O Naade! Naade for den sorte Hund! Det bliver mig et Hjertestød. (Følger efter Miller.)

Femte Scene.

Julie paa Balconen.

Arnold kommer ikke. Hvor kan han blive af? Han lovede jo saavist at være her til den bestemte Tid. Klokken slog syv,

det er alt noget siden. Hvor ofte har jeg dog i forduums gode Tider hørt disse syv Slag med saa stor Glæde! thi neppe lød det sidste, saa var han alt hos mig. I al den Tid han var fraværende, hørte jeg aldrig Uhret slaae syv, uden at disse Slag vare lige saa mange Dolkestik for mit længselfulde Hjerte. (Hun lægger Haanden paa Brystet.) Ak arme Julie! Du gjemmer her en Afgrund af Smerte. Det er allerede dunkelt i mit Kammer. Der er det ikke længere lyst nok til at tegne. Men herude er det bedre. Dernede under Marquisen kan vi endnu see en Timestid. Jeg vil bringe mine Tegnesager derned, og endnu en lille Stund vil jeg haabe paa at see den Skikkelse, som mine Tanker stedse følge, som Skyggen følger Legemet. En Skygge er vel ogsaa Alt, hvad jeg er for ham. Kunde jeg dog forsvinde, naar han var borte! (Gaaer ind fra Balconen.)

Sjette Scene.

Jørgen kommer ud fra Huset.

Aa Gud hjelpe mig! Hvilken Hjertesorg Herren der har gjort mig! Jeg tænkte, jeg skulde faaet min Hund saa listelig bort, men saa mærker han det da, og lukker den inde i sin egen Stue. Der sidder den nu, som en anden Synder, paa sit Liv. Naa! den Ulykkens Kasse staaer da igjen paa sit Sted, og den Helvedes Flaske staaer og gloer i Labetoriummet. Jeg har nu allerede begravet saa mange uskyldige Liv, som Herren har givet saadant farligt Tøi ind, at de maatte crapere. Det kommer af disse nye Lærdomme og Videnskaber, som de kalde det, og som Djævelen er Fader til. Jeg vil gaae hen og raadføre mig med Smeden i Landsbyen; han kan mere end sit Fadervor, og er dog en Fiende af Fanden og hans Kunster.

(Gaaer ud til den modsatte Side af Huset.)

Syvende Scene.

Julie kommer ud fra Huset med en Farvelade og en Mappe, som hun lægger paa Bordet under Marquisen, og sætter sig paa en Stol ved Bordet. Hun aabner Mappen, og tager et Blad ud.

Dette Blad glemte jeg at tage ud. Jeg vil bære det op, og gjemme det. (Hun seer paa det.) Hvor langt er det dog fra at have hans Udtryk! (Efter en lille Pause). Kjære Billede! min eneste Ven og Fortrolige! Ofte har du trøstet mig og givet mig Raad. Hvor ofte har jeg foresat mig at betroe mig til ham selv. Til hvem i Verden kan jeg tage min Tilflugt, naar det ikke er til ham? Jeg foresatte mig saa bestemt at lade ham læse i mit Hjerte; jeg tænkte, at dette Billede skulde lette mig en Tilstaaelse, som dog vil falde mig tung. Naar han saae dette Blad, meente jeg, saa maatte han forstaae mig; men nu da han er her, mangler Modet mig. Det syntes mig mangengang saa afgjort at han elskede mig. Hans Læber sagde det vel ikke, men hans Øine, disse ubeskrivelige Øine, hvormed han saae ind i mine. (Hun lægger Bladet igjen i Mappen, og reiser sig.) Ak Julie! Hvad vil du gjøre? (Hun folder Hænderne.) O Gud! hvor ofte bad jeg til dig: Af al den Herlighed, som din Himmel og Jord indeslutter, beder jeg kun om denne Mands Hjerte .... Men Lise? .... Elsker han maaskee Lise! .... Jeg synes dog ikke, at jeg troer det. Imidlertid forekom det mig dog iformiddags, som en Dolk gik gjennem mit Hjerte, ved hendes Ord, ved at see hendes Portrait. Hun har siddet for ham; hans Øine have med Velbehag hvilet paa hende! Gud i Himlen! Hvor ere dog saadanne Tanker smertelige! .... Ak, der kommer han! (Hun griber hurtig Mappen, og vil tage Bladet ud.) Forsilde! Der er han.

Ottende Scene.

Arnold. Julie.

Arnold.

Jeg beder Dem om Forladelse, min Frøken! jeg kommer for silde, men mit Uhr har bedraget mig.

Julie.

Min Herre! Jeg beder Dem ....

(De standse Begge, og see paa hinanden.)

Arnold.

Min Herre? Jeg synes, De taler til mig i en saa fremmed Tone.

Julie.

Det lærer jeg af Dem. Tilforn kaldte De mig Julie.

Arnold.

Min Søster Julie! Saaledes vil jeg gjerne kalde Dem.

Julie.

Det er vist for mørkt til at tegne.

Arnold.

Jeg seer, Deres Mappe ligger der paa Bordet. Det er endnu lyst nok til at jeg kan see, hvad De har tegnet i min Fraværelse. (De sætte dem Begge ved Bordet. Arnold aabner Mappen, og tager nogle Blade ud.) Jeg har allerede med Fornøielse seet det lille Maleri, De har paa Staffeliet, men dog tilstaaer jeg, at Deres Tusk-Tegninger glæde mig meest. Den Reenhed, den Correcthed har jeg endnu ikke fundet hos nogen Elev. (Han betragter nogle Blade efter hinanden.) Godt! meget godt! .... Endnu bedre! .... Dette Landskab er ypperligt. Tillad dog, at jeg efter gammel Skik gjør nogle Strøg derpaa. (Han aabner Farveladen, og tegner af og til under den følgende Scene.) Med stor Fornøielse seer jeg igjen disse gamle Bekjendte, denne Farvelade og denne Mappe.

Julie.

Der er den samme Pensel, hvormed De tegnede sidst.

Arnold.

Jeg foretrækker denne, hvormed De har tegnet. (Et lille Ophold.) Mit Portrait, det er at sige, Deres Portrait, som jeg har malet, hænger jo ikke mere inde i Havesalen?

Julie.

Nei min Onkel har hængt det op i det blaa Cabinet ved Siden af min afdøde Tantes.

Arnold.

Det er en værdig Plads, thi Deres Tantes Portrait er et meget godt Maleri, det bedste, jeg har seet af Maler Richard.

Julie.

Det er ogsaa malet af Kjærligheds Haand.

Arnold.

Hvorledes?

Julie.

Min stakkels Tantes Historie er ret sørgelig. Maler Richard elskede hende med en saadan Lidenskab, at han fulgte hende overalt, og saa lidt formaaede at skjule den Forbindelse, der var imellem dem, at den vakte Verdens Opmærksomhed. Min opbragte Onkel skilte sig fra hende, hun kom tilbage til sine fortørnede Forældre, hvor hun levede et kummerfuldt Liv, som Døden snart var saa barmhjertig at ende.

Arnold.

Jeg har omgaaedes Richard i Rom, og jeg seer, jeg har ikke bedraget mig i mine Tanker om ham: Jeg anseer ham ikke før nogen sand Kunstner.

Julie.

Kan en sand Kunstner ikke begaae Daarligheder af Kjærlighed?

Arnold.

Ak kjære Julie! Er det Kjærlighed at opoffre den Elskede for sin blinde Lidenskab? Er saa liden Selvbeherskelse ikke uværdig for en Mand, og endnu mere for en Kunstner?

Julie.

Er en Kunstner da hævet over de menneskelige Lidenskaber?

Arnold.

Nei langtfra! Men Kunsten hæver disse Lidenskaber op til en høiere, en roligere Region. Muserne træde beroligende til deres fortvivlende Ven, ligesom Nympherne til Prometheus. Hans tabte Elskede bliver hans Ideal, han formaaer at skjænke hende Udødelighed, og saaledes bliver hun hans. Alle sige: Petrarcas Laura, Titians Elskede. Disse og saa mange andre Skjønnes øvrige jordiske Forhold ere lidet eller slet ikke bekjendte. Kun deres Forhold til Kunstneren lever endnu. Havde den indre Rolighed været tabt for disse Mænd, hvor kunde de da have frembragt noget Skjønt? Saa stille, saa ædelt sørgede ogsaa den danske Maler Juel for sin første Brud, den smukke franske Pige, som fulgte ham til hans Fædreland, og som Døden berøvede ham, inden hun blev hans Hustru. Hun hed Julie, ligesom De.

Julie.

Lyksalig den Døde, der begrædes som En af disse. Men min stakkels Tantes Sag maa jeg dog tale hos Dem. Skjøndt jeg aldrig har kjendt hende, føler jeg mig hende nærbeslægtet. Som en ung og uerfaren Pige forlovede hun sig med min Onkel, og fortrød denne Forlovelse.

Arnold.

Men da hun indlod sig med Richard, var hun Deres Onkels Kone. O kjære Julie! Deres Kjøns Vildfarelser bringe saa ofte Ulykker og Splid i Familiernes Skjød, og undergrave saaledes den menneskelige Lyksaligheds helligste og tryggeste Støtte. (Han

Blader i Mappen, tager et andet Blad frem, og figer afsides.) Hvad seer jeg! Ak Valdorf! Det er altfor sandt.

Julie (ligeledes afsides).

O min Gud! (Høit.) Det er det Hoved, som .... som De gav mig .... den Copie, som .... Jeg frygter, det har ikke Deres Bifald.

Arnold.

Det har ikke Originalens ædle Skjønhed. Det er ikke tro, som De altid pleier at være. (En lille Pause. Arnold lægger Bladet paa Bordet, og tager et andet frem. Pludselig vender han sig til Julie, tager hendes Haand, og kysser den.) Ellers er det vist: De tegner fortræffeligt, og jeg skal aldrig glemme de Timer, jeg saaledes har tilbragt med Dem, heller ikke denne.

Julie (afsides).

Han har forstaaet mig. (Høit.) Jeg veed ikke, hvorledes det er, men jeg synes, De er forandret imod mig. De er saa streng.

Arnold.

Streng! og imod Dem?

Julie.

Streng i det Hele, streng i Deres Domme over vort stakkels Kjøn; og Kjærlighedens Forvildelser ere dog, tænker jeg, tilgiveligere, end andre Synder.

Arnold.

Ak ja! det tænker jeg ogsaa. Men deres Følger ere ofte grusommere, end nogen andens.

Julie.

Der er saa megen Ulykke i Verden, saa mangt et stakkels Fruentimmer fortæres af Smerte over de conventionelle Forhold. Jeg kan ikke finde mig i den Mangel paa Liberalitet, som Deres Kjøn viser mod vort, i den Strenghed, hvormed De bedømmer os. Jeg har begrædt min ubekjendte Tantes Skjæbne, naar jeg

mangengang stod ene, og betragtede hendes Billede. Saa ædle Træk kunne ikke pryde et uværdigt Væsen.

Arnold.

Jeg er langt fra at fordømme hende. Desuden ere Forholdene mig ubekjendte i denne Sag, som i al Fald er mig fremmed.

Julie.

Men naar De dømmer haardt i en fremmed Sag, hvad vilde De da ikke gjøre, om saadanne Begivenheder tildroge sig i Deres egen Familie? Om nu Deres Broder for Ex. havde været forlovet med en anden Pige, end mig, og nu denne ulykkelige Pige, ligesom min Tante, ikke havde været istand til at holde fast paa en Følelse, som hun barnagtig uvidende havde holdt for Kjærlighed; om nu ikke mindste Spor af Ømhed for ham var tilbage i hendes Sjæl; om hun følte, at, hvis hun desuagtet skulde give ham sin Haand, vilde hun komme til at hade og afsky ham: skulde hun da af utidig Skræk for Verdens Dom være slet nok til at bedrage sin Brudgom, fornedre sig selv og gjøre dem Begge ulykkelige?

Arnold.

Nei Himlen bevares! Men min Broder er saa god, har et saa ædelt, saa trofast Hjerte; hvad skulde kunne gjøre ham saa forhadt for en god Pige, der engang havde havt Følelse for hans Fortrin?

Julie.

Den Omstændighed, at hun var bunden til ham med et Baand, der for hende var en Lænke.

Arnold.

Ja Friheden er et Gode, som Ingen bør give Slip paa. Jeg vilde i dette Tilfælde ikke dømme denne Pige ukjærligt. Nei jeg vilde staae hende broderligt bi.

Julie.

Virkelig? Broderligt? Dette Ord siger Meget i Deres Mund.

Arnold.

Det gjør det. Men jeg vilde med Liv og Blod beskytte og hjelpe hende som en trofast Broder.

Julie.

Ogsaa, om hun elskede en Anden?

Arnold.

Ak Julie! Tal ikke ud!

Julie.

Og om denne Anden var Dem selv?

Arnold.

Retfærdige Gud!

Julie.

Om hendes høieste Ønske var blot den Salighed at vide sig elsket af Dem? Om denne Vished, som hun taus vilde gjemme i sit eget stille Hjerte, var Nok til at trøste hende over ethvert andet Savn i Livet? Om hun forældreløs, uden nogen Støtte i Verden, fortvivlende over det Modstigende i hendes Forhold og Følelser, tog sin Tilflugt til Dem, vilde De da foragte hende og støde hende fra Dem?

Arnold.

Nei nei! Jeg vilde kjøbe hendes Ro og Lykke med mit Blod, hvis jeg dermed kunde redde dem. Men hendes Elsker vilde jeg ikke være, om ogsaa mit eget Hjerte skulde briste derover. — Hvorledes! Denne Broder, for hvis Skyld jeg i saa mange Aar arbeidede, undværede og levede, der som Dreng med Længsel ventede mig hver Aften, og sprang mig imøde med barnlig Glæde, der som Mand elsker mig saa høit, anseer mig som et Forbillede paa alt Ædelt og Skjønt, som endnu idag taknemmelig vilde kysse min Haand, ham skulde denne Haand berøve hvad der er

ham dyrebarest? og hvad siger jeg? dyrebarest er jeg ham selv. Tabet af den Elskede vilde han maaskee med Tiden forvinde, men aldrig den Smerte, at jeg var troløs imod ham; det vilde dræbe hans Tro paa alt Godt, det vilde tilintetgjøre ham. Hvad Lykke kunde jeg føle, naar jeg vidste, at jeg kjøbte den for en saadan Priis? Nei om denne Pige end var saa elskværdig, saa yndig som De selv, jeg vilde flye til Verdens Ende, jeg vilde, om jeg nogensinde havde elsket hende, udrive hende af mit Hjerte, jeg vilde sønderrive hendes Billede, som jeg sønderriver dette Blad, (han river en Rift i Tegningen, der ligger paa Bordet,) thi det er Dem ikke værdigt. (Julie reiser sig, gaaer hen, og sætter sig paa Bænken under Træet, saaledes at hun breier sig fra Arnold, uden dog at vende ham Ryggen. Et lille Ophold følger. Arnold iler hen imod hende med udstrakte Arme, men standser, og gaaer tilbage til Bordet; han tager Tegningen, trykker den til sine Læber og stikker den til sig. Julie sidder ubevægelig og mærker Intet til alt Dette. Arnold gaaer hen til hende, og siger med sagte Stemme.) Kjære Julie! Jeg begriber ikke, hvilken ond Aand, der har fordærvet os denne gode Time, med at føre os i en saa besynderlig Samtale. Jeg veed ikke, hvilket Vanvid der greb mig og forledte mig til en Hæftighed, der har fortørnet Dem. Jeg beder Dem tilgive mig. De tier! — Jeg reiser snart bort. Jeg gaaer til Berlin, og maa endnu i denne Nat reise tilbage til Hamborg. De vil dog give mig Deres Tilgivelse med til Afsked? (Julie reiser sig, og vender sig til ham, uden dog at see paa ham. Han tager hendes Haand og kysser den.) Lev vel, kjæreste Julie! Alle gode Aander omsvæve Dem! (Han gaaer.)

Niende Scene.

Julie allene.

Han gaaer! han er alt borte! Hvad sagde han? Han sagde mig jo Farvel! Jeg seer ham aldrig mere. Han foragter mig. O min Gud! Lad mig døe strax!

(Hun kaster sig ned paa en Stol.)

Tiende Scene.

Julie. Valdorf.

Valdorf (iler hen til Julie).

Kjære Julie! Hvad fattes dig?

Julie (springer op).

Frederik! Har du den mindste Erindring tilbage af vort Barndoms Venskab?

Valdorf.

Kan du spørge? Jeg har aldrig ophørt at elske dig som en Broder.

Julie.

Vil du da bevise mig en broderlig Velgjerning?

Valdorf.

Om jeg vil? Tal! befal over mig!

Julie.

Giv mig nogle Draaber af den Gift, som dræber saa hurtigt og sikkert.

Valdorf

(stubser, og seer nogle Dieblikke taus paa hende).

Det var rigtignok en net lille Bøn! hverken meer eller mindre end at jeg skulde gjøre mig selv til Morder og Giftblander, og derpaa lade mig ynkeligt henrette.

Julie.

Du spøger i et Dieblik som dette?

Valdorf.

Nei saa min Sjæl gjør jeg ikke. Er det Noget at spøge med?

Julie.

Jeg troede, du var min Ven.

Valdorf.

Skal jeg bevise det ved at tage Livet af dig?

Julie.

Jeg troede, Frederik, at du havde et kjærligt Hjerte.

Valdorf.

Jeg troede, Julie, at du havde en lys Forstand.

Julie.

Jeg har Intet mere at sige.

(Hun vil gaae, Valdorf holder hende tilbage.)

Valdorf.

Hør, kjære, gode Pige! Sæt mit Venskab paa en anden, bedre Prøve. Du fortryder din Forlovelse. Tillad mig, som din Ven og Frænde, at bringe denne Sag i Orden. Lad mig tale med Wilhelm Arnold og med Onkel. Herr Hofraaden tager ikke sin Død over den Kurv, jeg med Fornøielse skal bringe ham, og med Onkel skal jeg ogsaa nok blive enig. Men sæt endogsaa, at han gjorde sig vred, saa er du jo i al Fald din egen Herre ifølge din Faders Testament.

Julie.

Ak Frederik! Min Forlovelse er endnu ikke min værste Ulykke. Du veed ikke Alt.

Valdorf.

Jo jeg veed det Altsammen. Du elsker Maler Arnold.

Julie.

Ja, og han foragter mig!

Valdorf.

Foragter dig? Fanden heller!

Julie.

Vil du vide det bedre end jeg? Jeg behøver kun at sige eet Ord endnu, saa foragter du mig med.

Valdorf.

Du veed ikke selv, hvad du siger.

Julie.

Jo jeg veed al min Ulykke. Jeg var stolt af at elske Ar-

nold, rasende nok til at troe mig elsket, uqvindelig nok til at tilstaae ham min Kjærlighed, og er nu sønderknuset, fornedret nok, til at vælge Døden som min eneste Tilflugt.

Valdorf.

Bedste Julie! Kom til dig selv! En Kjærlighed som din er ikke at foragte. I mine Øine er den dobbelt interessant, fordi den er ulykkelig.

Julie.

Jeg kan ikke leve forladt og foragtet af Arnold.

Valdorf.

Man forvinder Alting i Verden.

Julie.

Ikke Alle forvinde Alting.

Valdorf.

See, min kjæreste Julie! See hvor smukt Maanen staaer op derhenne. Kast dine Øine paa hele denne skjønne Natur. Vil du forlade den?

Julie.

Jeg kan ikke taale at see den, naar Arnold er borte.

Valdorf.

Og din egen Skjønhed? Denne lette, ungdommelige Skikkelse, vil du, at den om faa Timer skal ligge bleg og død? Et Rov for Forraadnelsen?

Julie.

Naar den ikke behager Arnold, maa den gjerne blive til Støv.

Valdorf.

Betænk dig, Julie! Dersom du elsker ham saa høit, vil du da saa dybt bedrøve ham?

Julie.

Nei nei! min Død bedrøver ham ikke. Han vil udrive mit Billede af sin Erindring, sønderrive det, som det Blad der ....

O Frederik! Piin mig ikke længere! Jeg har Ingen, for hvis Skyld jeg skulde bære Livet, som den utaaleligste Byrde. Maaskee skulde jeg see paa, at han foretrak Lise for mig? Vær barmhjertig! Giv mig den velgjørende Flaske.

Valdorf.

For Guds Skyld, bedste, kjæreste Pige! Kom dog til dig selv! Lad mig dog tale et fornuftigt Ord ....

Julie.

Spar dine Ord! Du nægter mig min Bøn? Farvel!

(Hun gaaer ind i Huset.)

Valdorf (vil følge efter).

Min kjære, min egen Julie! Forlad mig ikke saaledes!

Ellevte Scene.

Valdorf. Vilhelm.

Vilhelm

(iler hen til Valdorf, og holder ham tilbage).

Et Ord, Herr Doctor! Om Forladelse, at jeg forstyrrer Dem i en interessant Dialog eller Monolog, jeg veed ikke, hvilken af Delene jeg skal kalde det.

Valdorf.

Kald det, hvad De behager; jeg disputerer sjelden om æsthetiske Materier. De ønsker at tale med mig, hvad har De at befale? Er det i Hjertet, De har Deres Sygdom, eller i Hovedet? Jeg troer det Sidste.

Vilhelm.

Spar Deres Vittighed til en anden Leilighed! De har dødelig fornærmet mig.

Valdorf.

Saa?

Vilhelm.

Og da Deres Fornærmelse er af den Natur, at den ikke kan drages for Domstolene ....

Valdorf.

Ja det maa De bedst vide, siden De er Jurist.

Vilhelm.

Saa kommer jeg for at fordre Satisfaction af Dem paa Kaarde eller Pistoler, paa Liv og Død.

Valdorf.

Ja saa? Sagde jeg det ikke nok, at Deres Hoved var ikke sundt? Men hvor er det muligt, at en saa orthodox Mand som De kan ville udgyde Menneskeblod?

Vilhelm.

At straffe Lasten har endogsaa været hellige Engle overdraget.

Valdorf.

Men kunde jeg nu ikke først og fremmest faae at vide, hvad det er, jeg har gjort?

Vilhelm.

De har gjort alt Muligt, for at tilintetgjøre min høieste Lyksalighed. De har allerede for tre Aar siden misundt mig Deres Cousines Haand.

Valdorf.

Det er sandt.

Vilhelm.

De har søgt at gjøre hende opmærksom paa, at hendes Valg var overilet.

Valdorf.

Deri ere Tiden og Fornuften komne mig i Forkjøbet.

Vilhelm.

De har berøvet mig hendes Hjerte, og tilvendt Dem selv hendes Kjærlighed.

Valdorf.

Nei. Her er De paa et galt Spor. Julie elsker mig ikke.

Vilhelm.

Vil De nægte, at De elsker hende?

Valdorf.

Enten jeg elsker hende, eller ikke elsker hende, det er min egen Sag.

Vilhelm.

Nei min Herre! Det er min Sag. Een af os maa døe.

Valdorf.

Ja vi maae døe engang begge To, det er vist; men ikke i Duel. Jeg slaaes ikke. De er nylig kommen fra et af vore Universiteter, det mærker man; men jeg har for længe siden overstaaet den Crisis.

Vilhelm.

Hvorledes? De nægter at afgjøre en Æressag?

Valdorf.

Betænk dog, hvor urimelig De er. Jeg er Læge, og har selv været med ved Dueller, for at hjelpe og forbinde de Saarede. Hvorledes kunde det nu passe sig, at jeg vilde give mig af med at duellere? Det var jo ligesom om en Vægter vilde gaae paa Commers, eller en Jordemoder komme i Barselseng. Alt saadant Noget hører til de naturstridige Ting; det kan De jo selv indsee.

Vilhelm.

Deres Spot opirrer mig kun mere. Jeg erklærer Dem for en Kujon.

Valdorf.

Det kan være det Samme; saa giver jeg Dem en Doctorattest paa, at De er lidt afsindig, saa man ikke maa tage det saa nøie med Deres Ord.

Wilhelm (med største Hæftighed).

Min Herre! jeg siger Dem, jeg taaler ikke ....

Tolvte Scene.

De Forrige. Arnold.

Arnold.

Hvad er her paafærde? Wilhelm! Hvad er dette for en Hæftighed?

Wilhelm.

O kjære Frands? Du veed ikke ....

Waldorf (til Arnold).

Deres Broder vil twinge mig til at duellere med sig. Han siger, at jeg har berøvet ham Julies Hjerte.

Arnold.

Vær rolig, Wilhelm! Du gjør Doctoren Uret.

Waldorf.

Der kan De høre, hvad en fornuftig Mand siger. Naa i Guds Navn! Har jeg krænket eller fornærmet Dem, er det mod min Villie; men vil De her i Deres Broders Nærværelse tage imod et godt Raad, som jeg for Julies Skyld troer mig berettiget til at give Dem, saa viis Dem som en Ven mod den stakkels Pige: giv hende hendes Frihed tilbage, thi deri er jeg enig med Dem, at hun elsker Dem ikke længer.

Wilhelm.

Hvorledes? Jeg skulde have været Eier af en Skat som Julie, og sætte saa liden Priis paa den, at jeg af Skinsyge og egoistiske Fordringer skulde slippe den af min Haand? Hun har svoret mig Troskab; skulde jeg tillade at hun blev en Meenederske? Nei, har jeg været saa ulykkelig at misbage hende, uden min Brøde, saa skal jeg nok vide ved Kjærlighed og Overbærelse at føre den Vildfarende tilbage paa den rette Vei!

Valdorf.

Den Vildfarende? De udtrykker Dem besynderligt. Julie er jo ikke Deres Kone. Det Baand, som binder Dem til hende ....

Vilhelm.

Er helligt for mig, og skal blive det for hende. Heller maatte hun blive ulykkelig i dette korte Liv, end evig fortabt. Men hun skal heller ikke blive ulykkelig hernede; naar vi først ere Ægtefolk, vil hendes gamle Kjærlighed til mig vaagne paany. Hos ingen Anden skal hun finde den Omhyggelighed, den Opmærksomhed, som hos mig. Jeg har lovet at være hendes Ven og Beskytter; skulde jeg nu udsætte hende for at falde i letsindige, fordærvede Hænder, da jeg veed, hun skal blive lykkelig i mine Arme?

Valdorf.

Det er en egen Sag at gjøre Folk lykkelige mod deres Villie.

Vilhelm (til Arnold).

Du siger intet Ord, Frants? Tal du, sig din Mening. Jeg underkaster mig din Dom. Du, som er et Mønster paa Troskab, paa alle Dyder, du mit Ideal! hvad du siger, er en Lov for mig.

Arnold.

O kjære Vilhelm! om du vidste, hvor din partiske Godhed forvirrer mig! — Jeg maa endnu inat til Hanborg; følg med mig, vi ville nærmere tale sammen.

Trettende Scene.

De Forrige. Miller.

Miller (til Valdorf).

Fætter! Har du taget Flasken? Det er meget flaut af dig. Om du ogsaa er vred, fordi din Onkel har været saa dristig at

gaae i dine Gjemmer, saa kunde du dog gjerne føie en gammel Mand i en saa ringe Ting.

Valdorf.

Hvad mener De? Hvilken Flaske?

Miller.

Ih! Blaasyren naturligviis!

Valdorf.

For Guds Skyld! Blaasyren! Hvor er den?

Miller.

Ja det er just det, jeg ikke veed. Den stod før i mit Laboratorium, og nu da jeg vilde bruge den, var den væk.

Valdorf.

Var Døren da aaben?

Miller.

Ja hvad andet?

Valdorf (slaaer Hænderne sammen).

Gud i Himlen! Julie!

Arnold og Vilhelm.

Hvad siger De? Julie?

Valdorf.

Julie har taget den. Hun bønfaldt mig om en Draabe af den. Hun er død. (Han løber mod Huset.)

Miller (holder Valdorf tilbage).

Hvad for Noget? Har Julie taget Gift? Saa kan vi jo strax prøve min Kunst. (Han raaber ind i Huset.) Jørgen! Marcus! Doris!

Valdorf (strider med ham).

Slip mig!

Arnold

(vil gaae ind i Huset, men standser).

Jeg tør ikke. Alt Mod forlader mig.

(Han kaster sig ned paa Bænken ved Træet.)

Vilhelm.

Hvad er alt Dette?

Fjortende Scene.

De Forrige. Lise. Jørgen.

Miller.

Hør, kjære Lise! Min Niece har taget Gift.

Lise (med et Skrig).

Herre Jesus!

Miller.

Hurtig! Sæbe og Vand! Jeg løber efter mine engelske Draaber.

Jørgen

(stiller sig for Døren med en stor Stang i Haanden).

Nei om det gjaldt mit Liv, intet Menneske kommer ind, førend Herren har tilstaaet mig Soldans Liv. Nu mærker jeg nok, at Herren har nye Kunster for. Jeg craperer af Angst for min Hund.

Valdorf (vil skyde ham tilside).

Afveien Karl!

Jørgen.

Nei Herr Doctor! Jeg har en retfærdig Sag, og er saa desperat som jeg kan blive.

(Valdorf og Arnold ville skyde ham tilside, han forsvarer sig med Stangen.)

Vilhelm.

Han er afsindig.

Femtende Scene.

De Forrige. Julie paa Balconen.

Julie.

Hvad er det for en Støi?

Valdorf og Arnold.

Julie! Gud være lovet!

Arnold.

Maanen skinner i hendes blege Ansigt, og ligesom forklarer det. (Han løber hen imod Balconen og strækker Armene imod hende.) O Julie!

Julie.

Min Gud! Hvad betyder alt Dette?

(Hun gaaer ind fra Balconen. Lise lister sig ind i Huset.)

Sextende Scene.

De Forrige, undtagen Lise og Julie.

Jørgen.

Kan Herren, som er en fornem Herre, være bekjendt at brække Laasen paa sin egen Fætters Kasse og reent ud sagt at tyvstjæle hans forgiftige Kram, saa kan jeg som en simpel Tjener ogsaa være bekjendt at jeg har gjort Ende paa den forbandede Flaske.

Miller.

Er det dig, som har taget Flasken?

Jørgen.

Ja Herre! det er mig.

Valdorf.

Hvor er den?

Jørgen.

Mange Alen nede i Jorden; derhenne paa Smedens Eng, hvor en Varulv er gravet ned med en Stang igjennem Livet; der er det rette Sted for saadan en Flaske.

Miller.

Din Slyngel! Du understod dig ....

Jørgen.

Ja Herre! De maa gjerne jage mig paa Døren, giv mig blot min Hund med. Jeg er et Menneske, som hverken har Fader eller Moder eller Søskende eller Kjæreste, eller nogen Verdsens Ting at holde af, uden denne samme sorte Hund, og jeg frygter ikke for at lide Nød, saalænge jeg har den, thi jeg kan vise den frem for Penge. Den kan gjøre Kunster og er ligesaa klog som et Menneske.

Miller.

Dit dumme Bæst!

Waldorf.

Jeg beder for Jørgen, kjære Onkel! (Slaaer Jørgen paa Skulderen.) Flasken var min. Jeg tilgiver dig, Jørgen, og takker dig ovenikjøbet. Jeg skal beskytte baade dig og din Hund.

Jørgen (kysser hans Haand).

Gud velsigne Doctoren! (Afsides.) Jeg vil dog for en Sikkerheds Skyld sætte Soldan i Kost hos Smeden, og selv sige op til Faredag. Fanden skulde blive i dette Huus. Hvem veed, hvad Herren kan finde paa for Kunster!

(Han gaaer.)

Syttende Scene.

Arnold. Miller. Waldorf. Wilhelm. Julie og Lise komme fra Huset.

Lise.

Gud skee Lov! Her er Frøkenen frisk og vel.

Arnold.

Kjære Julie! Er De virkelig uden al Fare?

Waldorf.

Ak Julie! Hvor har jeg været angst for dig!

Julie.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Vilhelm

(der under den forrige Scene har staaet i Tanker, nærmer sig Julie).

Himlen bevare mig, Frøken Julie! fra at være Aarsag til en saadan Fortvivlelse hos Dem, til en Forbrydelse som et Selvmord! Det er aldrig faldet mig ind, at vor Forbindelse var Dem forhadt i den Grad. Jeg beder Dem glemme, at vi nogensinde have seet hinanden. Jeg har den Ære herved at levere Dem Deres Ring, og udbeder mig min.

(Han flyer hende Ringen.)

Julie (giver ham sin).

Der er den. Jeg takker Dem. Jeg modtager Deres Ring, som en Erindring om en tabt Ven, og beder Dem tilgive den ufrivillige Uret, jeg har imod Dem.

Miller.

Hvad er det, I sige?

Vilhelm (til Julie).

Jeg ønsker Dem at leve vel. Jeg reiser nu tilbage til Hamborg med min Broder.

Julie.

Mine gode Ønsker følge Dem. (Hun gjør en Bevægelse for at gaae, men vender om, og siger til Arnold.) Jeg siger Dem Farvel, Herr Arnold!

Arnold.

Nei! jeg kan ikke længer modstaae. (Han griber hendes Haand.) Julie, elskede Pige! For min Skyld vilde du døe? det var mig, som nær havde dræbt dig!

Vilhelm.

Hvad siger du?

Arnold (til Julie).

Jeg vil ikke berige mig med en falden Vens Bytte, jeg seer

dig ikke mere, men lad mig sige dig til Afskeed, at jeg ikke var utaknemmelig, at jeg elskede dig, som jeg aldrig havde elsket, aldrig skal elske, at dit Billede skal følge mig til Døden. Glem du heller ikke mig!

Julie.

Nu har jeg Mod til at leve. Farvel, Arnold!

(Hun kaster sig i hans Arme.)

Miller.

Ere de Allesammen fra Forstanden?

Wilhelm (til Valdorf).

Herr Doctor! Oplys mig om alt Dette! Er det min Broder, som Julie ....

Valdorf.

Ja, Julie elsker Deres Broder, og han har forsmaaet hendes Kjærlighed af Kjærlighed til Dem. Nu har De Gaaden opløst.

Wilhelm

(iler hen til Arnold, og omfavner ham hæftig).

Min Broder! Det vilde du gjøre for mig! Saa høit elskede du mig? Hvor jeg er lykkelig! Ak Julie! bedste Julie! Er det ham, du elsker? Ja deri har du Ret. O i hans Arme kan jeg see dig med Glæde! Nu er du min Søster. Og i Sandhed, jeg troer, at jeg altid har elsket dig som en Broder. See, min Frands! der er Julies Ring. Julie, tag den, og giv ham din. See saaledes skal det være! (Omfavner dem Begge.) Nu er jeg rig og lykkelig.

Arnold.

Wilhelm! Du er lykkelig? Ja paa dette Vilkaar tør jeg ogsaa være det.

Julie (til Wilhelm).

Kjære Broder! Nu er du mig kjærere, end nogensinde. (Til Arnold.) Er det ogsaa sandt? kan man være saa lyksalig her paa Jorden?

Arnold.

O Julie! min Julie!

(De tale sagte sammen, og gaae Arm i Arm ind i Huset.)

Attende Scene.

De Forrige, undtagen Arnold og Julie.

Miller.

Jeg kan slet ikke forstaae alt Dette. (Til Valdorf.) Hvorledes hænger det sammen, Fætter?

Valdorf.

Jeg skal forklare Dem det Altsammen. Lad et Par Flasker af Deres gamle Rhinskviin sætte paa Bordet derinde i Havesalen, saa skal Alting blive klart for os Alle.

Vilhelm (til Lise).

Kjære Jomfru Lise! De seer ganske forskrækket og angreben ud. Aftenen begynder ogsaa at blive kold; skal vi gaae ind i Salen?

Lise.

Nei det er silde. Jeg maa gaae hjem.

Vilhelm.

Tillad mig at følge Dem. Giv mig Deres Arm.

Lise.

Jeg takker.

(Hun og Vilhelm gaae mod Udgangen.)

Valdorf (raaber efter dem).

Forvild Dem ikke i de dunkle Gange.

Vilhelm.

Det skal ingen Nød have.

Valdorf.

Dersom De skulde møde en Dreng med en Fakkel, saa lad ham strax lyse Dem hjem.

Lise.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Vilhelm.

Bryd Dem ikke om ham, han spøger altid.

(De gaae.)

Nittende Scene.

Valdorf. Miller.

Miller.

En Dreng med en Fakkel? Er her Drenge med Fakler?

Valdorf.

Kan en saa klog Mand ikke forstaae det? Amor, den lille Skjelm, ved hvis Fakkel man altid finder Vei. Men lad os nu gaae ind og gjøre en Libation til Gudens Ære.

